

PIERS ANTHONY

Author of the Incarnations of Immortality

MODRY ADEPT

Book Two of The Apprentice Adept

Dvojí osud

Co je moc, to je moc! Tohle přeci nemůže fungovat! To je na-prosté bláznovství! Kdo před Piersem Anthonym si dovolil spojit svět znuděné supermoderní techniky s říší magické fantazie? A to tak, že z jednoho můžeme přecházet do druhého? Maličký žokej Stile je ve světě zvaném Proton otrokem, který vyniká schopnostmi ve Hře. V klání, jímž se baví všemocní Občané a jež může nejlepším z otroků přinést svobodu. Ve světě zvaném Fáze je Modrým Adeptem – vládne magií, pomáhají mu jednorožci a vlkodlaci, obchoduje s upíry, bije se s troly.

Čestný a věčný bojovník Stile se snaží obstát v obou světech. Všude mu pomáhají milující ženy – neženy, robotka Sheena a jedno-rožčí klisna Neysa. On však touží po lásce Modré paní, dámy, na místo jejíhož manžela nastoupil díky podivným vztahům Protonu a Fáze.

Někdo zabil původního Modrého Adepta, muže Modré paní. Byl to tentýž, kdo propálil Stilova kolena laserem? Jakými zákonitostmi se řídí přechod z jednoho světa do druhého?

Neohrožený Stile hledá ve vlastním zájmu klíč. Že je to neuvěřitel-né? Nedává to žádný smysl? Nikoli. Piers Anthony dokázal z po-hádek, sportu, médií, magie a věčného boje dobře se zlem stvořit úžasný vesmír. Autor Dvojího nekonečna a ságy Inkarnací dokázal nemožné. Díky své schopnosti udržet mimořádné napětí, vtáhnout člověka do děje tak, že nemůže dýchat.

Hlavně však: Stile, tento malý velký muž, otrok i mág, je ztěles-něním každého z nás. Našich složitých, trapných i báječných osudů. Je to hrdina této doby – nezastaví se před žádným problémem, neu-hýbá boji, úzkostlivě však střeží svou čest. Chce vyniknout i v nej-těžších situacích, a protože chce, vynikne v nich.

Každý, kdo jednou poznal, že realita tohoto světa není jedinou, už nebude tím, kým byl dříve. Otevřme tedy knihu, kterou napsal muž cestující mezi světy. Až ji dočteme, budeme překvapeni tím, jak blízko je zdánlivě fantasmagorické poselství našemu nejnáročnější-mu životu.

Dvojí nekonečno pokračuje!

Dvojí nekonečno

Pro Stila se náplní života stalo střídání dvou světů. V každém z nich narůstaly problémy, které mu hrozily zkázou. Ve vědeckotechnickém světě Protonu byl otrok snažící se obhájit své právo na důstojnou existenci účastí ve Hře. Na Fázi, světě kouzel a pohádkových tvorů byl Modrým Adeptem, snažícím se ovládnout síly magie. A v obou světech se ho někdo pokouší zabít.

Mimo vítězství ve stále těžších soutěžích bez nejmenšího času na přípravu musí ještě získat lásku Modré paní, zabít draka a najít nejmocnější zbraň – a samozřejmě hledat šíleného Adepta nebo všemocného Občana, který se ho snaží zlikvidovat! Nyní, právě když se jeho záležitosti stávají nezvladatelnými, musí navíc vybojovat smrtelně nebezpečný souboj s vůdcem stáda jednorožců, proti kterému jeho magická moc nic nezmůže!

PIERS ANTHONY se narodil v srpnu roku 1934 v Anglii, strávil rok ve Španělsku a v šesti letech přijel do Ameriky. Roku 1958, zatímco sloužil v Americké armádě, mu bylo uděleno americké občanství. Nyní žije se svou ženou Carol a se svými dcerami Cheryl a Penny na Floridě. Jeho první příběh byl do časopisu přijat v roce 1954, ovšem prodal ho až v roce 1962. Stejně předložil svůj první román, což byla také jeho diplomová práce, prodal ho však až roku 1966. V roce 1985 byla vydána jeho 50. kniha. Anthonyho první román *Xanth, Spell for Chameleon*, získal August Derleth Fantasy ocenění za rok 1977. Jeho román *Ogre, Ogre* byl možná první brožovanou fantasy, která byla na seznamu bestsellerů *New York Times*, a všechny jeho fantasy od té doby jsou bestsellery.

Běžně napíše tři nebo čtyři romány a zodpoví sedmset či osmset dopisů ročně. Jeho dům je schován hluboko v lese a je téměř nemožné ho najít, nyní má na koňské pastvě počítač.

MODRÝ ADEPT
PIERS ANTHONY

CLASSIC
Classic AND ©Book, 1995

BLUE ADEPT Copyright © 1981 by Piers Anthony

Translation © Martin Hurtuj
Cover art © by Boris Vallejo / via Agentur Schlück

ISBN 80–85782-37–5
Z dodané sazby vytiskla Tiskárna Vimperk spol. s r.o.
Elektronická sazba Katka Hrubá
Distribuce – LA. s. r. o., Čestmírova 27
Praha 4, 140 00
tel.: 691 33 57

KAPITOLA PRVNÍ

Jednorožec

K Modrému hradu cválal přes pláň osamělý jednorožec. Byl to hřebec s elegantní tmavě modrou srstí, červenými punčoškami na zadních nohách a umělecky zatočeným rohem. Byl dutý a zněl jako saxofon. Hrál na něj veselou melodii a jeho píseň se nesla napříč planinou.

Stile přišel k oknu a pohlédl dolů. Byl to velmi malý muž, ale zato ve skvělé fyzické kondici. Kdysi býval žokejem a dosud to na něm bylo znát. Byl oblečen v modré košili a džínsech stejné barvy, ačkoliv se našli takoví, kteří se pokoušeli tvrdit, že k tomu nemá právo. Jeho postavení však bylo natolik významné, že si mohl dovolit je do jisté míry ignorovat.

„Klip!“ zvolal, když nečekaného návštěvníka poznal. „Neyso, je tady tvůj bratr!“

Ale Neysa to už věděla. Její sluch byl mnohem lepší než jeho. Vyrázila z hradu a rozběhla se k bráně, aby Klipa přivítala. Jejich rohy se krátce zkřížily v uvítacím rituálu. Potom pokračovali a poskakující kolem sebe hráli duet. Neysin roh zněl jako harmonika, zatímco Klipův jej doplňoval hlubšími tóny, připomínajícími saxofon.

Stile je sledoval a okouzleně naslouchal. Vždycky měl rád koně, jednorožce však přímo miloval. Byl pochopitelně trochu zaujatý, protože Neysa byla jeho nejlepší přítelkyně v tomto rámci, ale přesto...

Hudba nabývala na intenzitě a jejich kopyta tepala zem v pravidelném rytmu. Teď se dokonce rozběhli cvalem o pěti úderech, což bylo specialitou jednorožců. Jejich hudba se novému rytmu okamžitě přizpůsobila. Stile již neodolal, přinesl si svou vlastní harmoniku a

přidal se k jejich písni, vytřukáváje patou rytmus, jak nejlépe mohl. Měl pro hudbu přirozený talent a poslední dobou se dokonce ještě zlepšil, protože hudba úzce souvisela s jeho magickými schopnostmi. Když začal hrát, počala se kolem něj formovat neviditelná aura magie. Nenechal se tím ale nijak ovlivnit. Kouzla se mohla realizovat jen tehdy, pokud byla magická síla řízena a formulována jeho osobitým způsobem.

Když jednorožci ukončili svůj uvítací tanec, rozběhli se zpět k hradu. Když se přiblížili k bráně, změnili se do svých lidských podob. Teď z nich byli pohledný mladý muž a roztomile malá, ale velice přitažlivá dívka. Stile se rozběhl na nádvoří, aby je přivítal.

„Bud’ pozdraven, Adepte, a dovol mi předati poselství mého pána,“ řekl Klip. Držel svou sestru za ruku, aby uklidnil její rozpaký. Byl mnohem výmluvnější než ona. Oba na sobě měli starobylé pozemské oděvy, víceméně odpovídající jejich přirozeným barvám srsti.

„Tvůj pozdrav přijímám, Klipe,“ řekl Stile, „jakož i tvé poselství. Můžeš mi je předat.“

„Dobrá, Adepte, slyš tedy. Můj pán Hřebec, vůdce stáda, s potěšením zve klisnu Neysu, aby mu letos byla družkou.“ Na chvíli se zarazil a potom připojil svou vlastní poznámku: „Konečně nadešel ten čas.“

„To je výborné!“ zvolal Stile. „Po třech letech odmítání bude mít konečně své hříbě!“

Pak si ale všiml, že Neysina reakce už není tak nadšená, jak by očekával. Stile se na ni se zájmem podíval. „Cožpak tě tato zpráva nepotěšila, má věrná přítelkyně? Myslel jsem, že právě tohle bylo tvým nejvroucnějším přáním.“

Klip se na ni též díval nechápavě. „Sestro, zdálo se mi, že přináším velké noviny.“

Neysa odvrátila pohled. Byla to velmi pěkně tvarovaná dívka, jen asi o palec menší než Stile. Její výška se mu velmi zamlouvala, ačkoli věděl, že to jsou pošetilé myšlenky. Byla nejmenší z klisen. Pokud by měřila jen o něco méně, bylo by lehké splést si ji s poníkem, zástupcem druhu malých koní. Její lidská forma původní rozměry vcelku přesně kopírovala a pouze malý rohovinový knoflík na

čele prozrazoval její pravý původ.

Stilovi trvalo dlouho, než se naučil žít s faktem, že většina žen a všichni muži jsou vyšší než on sám. Neysa však pochopitelně nebyla člověk. To ale nijak nebránilo tomu, aby byla jeho nejbližší kamarádkou jak ve své lidské podobě, tak ve formě jednorozce. Ačkoliv uměla mluvit, nebyla příliš nadšená slovní komunikací. Neoplývala příliš temperamentem, i když měla svůj zvláštní smysl pro humor, který příležitostně předváděla.

Klip a Stile si mlčky vyměnili pohledy. Co má tohle znamenat? „Pochopila by to jiná žena?“ zeptal se Klip.

Stile souhlasně přikývl. „Jedna určitě.“ Jen nepatrně zvýšeným hlasem zavolal: „Paní.“

Vzápětí se objevila Modrá paní. Byla jako vždy oblečená do šatů různých odstínů modré barvy: modré manšestrové sukně, světle-modré halenky, tmavomodrých nazouváků a pláště barvy hvězdné oblohy. A stejně jako jindy její krása Stila hluboce uchvátila. „Můj Pane?“ pronesla.

Stile si nepřál, aby mu tak říkala. V žádném případě nebyl její pán a ona to dobře věděla. Stále se však nedokázal zcela vyrovnat se středověkými konvencemi v tomto rámci, nebo spíše s jemnými nárázkami, kterými ho častovala. Považovala ho za nezbytnou rekvizitu na Modrém panství, za nutné zlo. Měla své důvody.

„Paní,“ řekl, drže se formalit, které od něj vyžadovala. „Naše přítelkyně Neysa byla povolána, aby mohla být oplodněna vůdcím hřebcem, a konečně tak získala své hříbě. Ted' se však zdá, že není potěšena. Jsi schopna toto pochopit a osvětit nás, muže?“

Modrá paní přešla k Neyse a objala ji. Nebyla mezi nimi už žádná rivalita. „Přítelkyně mého společníka, dovol mi prosím vysvětlit mu to,“ řekla Paní Neyse a dívka přikývla.

Paní se obrátila ke Stilovi. „Je to příliš soukromá záležitost,“ řekla a důstojně odcházel z nádvoří.

Ani se jí dokonce nezeptala, věděla odpověď díky své intuici předem! „Brzy se vrátím,“ oznámil Stile a rychle ji následoval.

Když osaměli, odložili své masky. „Copak je to za tajemství?“ obořil se na ni Stile. „Je to má nejlepší přítelkyně, mnohem lepší než ty. Proč mi to neřekla sama?“

„Tvá magie je silná,“ odvětila Paní. „Tvá chápavost malá. Kdybych vše ponechala tvým úvahám, brzy bys byl v koncích.“

„Dobrá,“ řekl Stile vesele, i když z toho moc velkou radost neměl. „Naštěstí mám Kolohnáta a Neysu, a ty se o ně jistě taky postaráš. Už brzy odstraním to, co mě jako Adepta ohrožuje, a potom už takový dohled nebudu potřebovat.“

Jaká to z ní vyzařovala ironie! Spravedlnost a jemnost jejího vzhledu skrývala nesmiřitelnost, s jakou bojovala za ochranu práce svého bývalého manžela. Na posedlosti jeho památkou nebylo nic mírného. „Věc se má asi takto – klisna se necítí být oprávněna opustit tě právě v tomto okamžiku. Kolohnát by mohl odcestovat a já ti nejsem tak zavázána jako Neysa. Proto dává přednost tvé bezpečnosti před hříbětem, které může počkat.“

„Ale to je přece nesmyslné!“ protestoval Stile. „Nesmí kvůli mně obětovat své vlastní štěstí! Já jí mohu nabídnout jen nebezpečí a strasti.“

„Ovšem,“ souhlasila Paní.

„Pak s ní tedy musíš promluvit a přinutit ji, aby šla za Hřebcem.“

„Ta tvoje mužská logika,“ povzdechla si Paní. „Jak dokonale rozumíš jejím zájmům. Nikoliv, nebudu ji takhle zraňovat.“

Stile se zašklebil. „Cožpak ty bys svému manželovi takto nepomohla?“

Teď se začervenala. „Ano.“

Stile toho náhle začal litovat. „Promiň, Paní. Víím, že jsi pro něj byla jediná a nejdůležitější.“

„Ne natolik, aby to zachránilo jeho život. Možná že měl ke své ochraně také mít jednorožce.“

A bylo to venku, pichlavá narážka, která ozřejmila vztah Paní k Neyse. „Musím tě zklamat. Žádný strážce není tak dokonalý jako Neysa. Co ještě musím udělat, abych ji ospravedlnil?“

„Musíš zajistit odsun termínu oplodnění, dokud se nebude cítit dostatečně svobodná na to, aby tě opustila.“

Stile přikývl. „To by mělo být proveditelné. Děkuji ti, Paní, za tvou pomoc.“

„Řekla jsem ti jen to, na co ses tázal,“ odpověděla chladně. „Jsi

ted' Modrým Adeptem, nejvýznamnějším kouzelníkem na Fázi. Použij ale zdravého rozumu, abys klisnu při svém rozhodování neurazil.“

„A jak to mám udělat, abych neurazil *tebe*, Paní mého druhého já? Víš přece, že mám s tvým bývalým manželem stejný vkus.“

Opustila ho, aniž by se uráčila odpovědět. Stile pokrčil rameny a vrátil se na nádvoří. Toužil po Modré paní více než po čemkoliv jiném, a ona si toho byla dobře vědoma. Musel ji ale získat tradičním postupem. Mohl ji očarovat, jeho magie byla dostatečně mocná, ale nikdy by to neudělal. A ona to věděla stejně jako on. Svým způsobem mu rozuměla lépe než on sám, především díky tomu, že byla manželkou jeho druhého já. Mohla s ním manipulovat a taky to dělala.

Klip a Neysa se už proměnili zpět do svých přirozených podob a pásli se na pruhu husté trávy u fontány, která zde byla právě pro tyto účely. Tvořili spolu krásný pár, jeho modrá barva se odrážela na pozadí její černé srsti, jeho červené punčošky doplňovaly její bílé. Klip byl zbarven jako opravdový jednorozec. Neysa byla na několik let vyloučena ze stáda právě díky své černé barvě, kterou připomínala koně. Stile se ještě stále zlobil, když si na to vzpomněl.

Když se přiblížil, Neysa vzhlédla. Její černé uši se natočily dopředu, u tlamy jí viselo komíhající se stéblo trávy. Stejně jako kůň přestala přežvykovat, jakmile byla její pozornost odvedena.

„Velmi toho lituji,“ řekl Stile, „ale mé zájmy jsou bohužel v rozporu s Neysiným oplodněním. Jak všichni víme, Modrý Adept má nějakého neznámého nepřítele, možná dokonce jiného Adepta, který ho již jednou zavraždil a pokouší se teď svůj čin zopakovat.“

Nemám tedy času nazbyt. Dokud se neutkám s tímto nepřítelem, nemohu se cítit v bezpečí bez ochrany a doprovodu. To nikdo nedokáže tak dobře jako moje klisna. Proto dokud nebudou mé problémy vyřešeny, musím zajistit odložení Hřebcových příkazů. Vím dobře, že to způsobí Neyse strádání a že je to ode mne sobecké, ale –“

Neysa samou radostí melodicky zafrkala, pro tuto chvíli uklidněna. Pokračovala dál v přežvykování. Klip k ní tázavě sklonil roh, ale když viděl, že je spokojená, nic nenamítal.

Jeden problém tak byl nahrazen jiným. Žádná klisna neměla právo odmítnout vůdce stáda. Stile to bude muset udělat sám, jako

Modrý Adept. V neoficiální, ale nekompromisní hierarchii tohoto světa byli vůdci stád, vůdci smeček, náčelníci kmenů a Adepti přibližně rovnoprávní, ačkoli rozhodující síla ležela na straně Adeptů. Stile by měl s Hřebcem jednat jako rovný s rovným.

Nejprve ale musel zabezpečit Modré království. Stile se rozhodl promluvit se svým přítelem a pomocníkem z Protonu, Kolohnátem. Ten byl jeho pravým opakem. Tak, jako byl Stile extrémně malý, byl Kolohnát naopak velmi mohutný: vysoká hora svalů, specialista na všechny druhy osobních soubojů, přesto však velmi inteligentní.

„Musím z vážných důvodů na několik dnů opustit hrad,“ řekl mu Stile. „Potřebuji jednat s vůdcem stáda jednorožců a nemohu ho pozvat k sobě.“

„To je jasné,“ souhlasil Kolohnát. „Nikdy si tě příliš neoblíbil. Myslím, že bych ve tvém vlastním zájmu měl jít s tebou, ten jednorožec je nevyzpytatelný.“

„Ne, příteli. Od jednorožců mi nebezpečí nehrozí. Bojím se hlavně o Modrou paní. Přál bych si, abys ji po dobu mé nepřítomnosti hlídal, aby na mě nemohl můj neznámý protivník zaútočit jejím prostřednictvím. Nevládneš sice magií, alespoň jsi to dosud nezkoušel. Pokud ale nikdo jiný nebude vědět, že jsem odcestoval, neměl by se nikdo pokoušet útočit prostřednictvím kouzel. Myslím, že tvé schopnosti budou postačovat stejně jako moje.“

Kolohnát udělal souhlasné gesto. „Ona určitě stojí za hlídání.“

„Ano. Udržovala Modré království po smrti svého manžela a mého dvojníka. Bez její pomoci bych nemohl plnit své poslání Adepta. Ovládám sice magii, ale nemám potřebnou praxi. Denně se s tím potýkám.“ Stile se smutně usmál, když si vzpomněl, jak ho před několika okamžiky Modrá paní usadila v záležitosti s Neysou. „A navíc –“

„A navíc je to neobvykle atraktivní žena,“ zakončil Kolohnát. „Přímo magnet pro darebáky.“

„Mé druhé já mělo vynikající vkus.“

„To je jedna z věcí, kterým stále zcela nerozumím. Pokud opouštěnou oddělující oba světy může projít jen člověk, jehož dvojník v druhém rámci zemřel, jak je možné, že jsem tady? Měl jsem zde snad i já dvojníka, který zahynul?“

Stile se zamyslel. „Tvá držba na Protonu měla trvat dvacet let. Byla zde již předtím tvá rodina?“

„Ne. Přijel jsem na Proton po výběru, když mi bylo patnáct let. Můj čas zde by vypršel během několika měsíců. Má rodina na Proton nikdy nevstoupila. Žijí patnáct světelných let odtud.“

„Takže tvá existence na planetě trvá jen od tvého příjezdu po dobu, kterou jsi otrokem,“ uzavřel Stile. „Nemáš tedy žádný přirozený protějšek v tomto rámci. Není tu žádný tvůj dvojník, jehož místo bys mohl zaujmout. Proto můžeš oponou svobodně procházet.“

„Takže jsem nebyl zavražděn,“ usoudil Kolohnát. „To jsem si oddechl.“

Stile se usmál. „Kdo by tě mohl zabít? Ty přece dokážeš koholi rozmáčknout jednou rukou.“

„Kromě tebe, když jsme spolu hráli Hru.“

„To bylo jen štěstí,“ řekl Stile. „Jak bych se ti mohl postavit v opravdovém boji?“

Kolohnát se široce usmál. „Nedělej si ze mě legraci, jsi větší, než se zdáš. Bojová umění ovládáš stejně jako já.“

„V mé vlastní váhové kategorii,“ uzavřel Stile. Bylo skvělé, že si mohl takhle pohovořit s někým, kdo rozuměl jeho rodnému světu a Hře.

Vyrazili za necelou hodinu. Stile začal hrát na svou harmoniku a shromažďoval magii. Když byl připraven, zazpíval jedno z kouzel, které si pro tento okamžik připravil:

*„Ve jménu sil magie, jež přicházejí ke mně,
ať zmizím světu, ať nevidí mě celá země.“*

Nedokázal si sice vyléčit zranění nebo sám sebe uzdravit v případě nemoci, mohl však měnit svůj vzhled. Pozvedl ruku a zamával si s ní před očima: nic. Ted' byl neviditelný.

Neysa o něm pochopitelně díky pachu a hluku, který dělal, věděla. Nijak se proto nepolekala. „Takhle,“ vysvětloval, „si nikdo nevšimne, že odjízím.“

„Každý pozorovatel ale uvidí, že klisna nese nějaké břemeno,“ poznamenala Modrá paní.

„To je pravda,“ překvapeně souhlasil Stile. Na chvíli se zamyslel a potom zazpíval:

*„Ve jménu sil magie, jež přicházejí ke mně,
ať jsem lehký, nejlehčí snad z celé země.“*

Pocítil, jak se váha jeho těla počala ztrácet. „Výborně.“

Jak Kolohnát, tak i Modrá paní vypadali překvapeně. Stile se zasmál. „Asi bych vám to měl hned vysvětlit. Paní, podle mého hlasu víš, že stále ještě stojím na podlaze. Jak to, že nelétám volně po této komnatě? Protože mé kouzlo je velmi podobné tomu předchozímu, a jelikož žádné kouzlo nemůže být úspěšně použito dvakrát, jeho síla byla značně oslabena. Nejsem natolik lehký, abych se vznášel. Vážím teď přibližně jednu pětinu své normální hmotnosti. Asi tak dvacet liber, možná nepatrně víc. Je to způsobeno také tím, že mé kouzlo jen slovně vyjádřilo to, co jsem měl na mysli, a to je vždy v magii to nejdůležitější. Proto jsem mohl použít téměř stejných slov, pouze jsem se zaměřil na svou váhu. A takhle to dopadlo!“

„Zdá se mi, že Stilovi se magie začíná líbit,“ zabručel Kolohnát. „Ale osobně v ni stále ještě nedokážu uvěřit i přes to, co jsem viděl.“

„Koneckonců, možná jsi také Adept,“ řekl Stile. A hned se taky svému vtipu zasmál, i když si pak pomyslel, že by na tom snad mohla být nějaká pravda. Každý mohl kouzlit, ale jen několik lidí to dovedlo dokonale. Stilův vlastní talent se na Protonu, světě vědeckotechnické civilizace, projevoval jinými způsoby, jako například výsledky ve Hře, a Kolohnátovy úspěchy v ní byly velmi přesvědčivé. Určitě by se také mohl stát kouzelníkem, pokud by o to měl zájem a začal se učit magii. Možná bylo mnoho dalších, kteří by byli na poli magie velmi schopní, pokud by vůbec v magii věřili a pracovali na zdokonalení svých technik. Ale jen jeden člověk z tisíce tomu věřil, a proto bylo tak málo Adeptů. Samozřejmě, že současní Adepti žárlivě eliminovali rostoucí rivaly, takže bylo bezpečnější ukrýt se před jejich pozorností. Nepřátelství Adepta bylo velmi nebezpečné.

Stile se tedy s oběma rozloučil, naskočil na Neysu, která tentokrát nepotřebovala sedlo ani postroj, a následoval Klipa. Oba jednořezci prudce vyrazili z brány. Náhodnému pozorovateli by se zdálo, že Klip doprovází svou sestru k páření s Hřebcem, jak to od ní bylo požadováno. To nepatrné břemeno, které Neysa nesla, nebylo vůbec poznat.

Byl rád, že je se svým jednorožcem opět na cestách. Stile si stále

ještě nebyl jistý, zda by se dokázal na jiná místa přenést pomocí kouzel. Pokud tato schopnost spadala do oblasti změny vzhledu, mělo by to jít. Pokud by to ale spíše souviselo s uzdravováním ran a léčením, pak to bylo mimo jeho možnosti. Dosud nad tím nepřemýšlel a ani se o to nepokoušel. Nevydařená kouzla mívala osudové následky. Proto tedy potřeboval dopravní prostředek a Neysa byla tím nejlepším, co by si mohl přát. Byla jeho prvním pomocníkem v tomto světě magie a jeho první opravdovou přítelkyní. Jeho náklonnost ke koním se změnila v lásku k jednorožcům, protože tato stvoření byla něčím víc než jen koňmi: měla navíc kouzelný roh, na který dokázala hrát a jenž byl zároveň nebezpečnou zbraní; ovládala akrobacii dokonaleji než jakýkoliv kůň; měla lidskou inteligenci a schopnost měnit podobu. Opravdu, jednorožci byli právě ti tvorové, které Stile hledal celý život, aniž by si to uvědomil. Dokud jednoho z nich nepotkal.

Neysa se ve své dívčí podobě stala jeho milenkou, do okamžiku, než potkal Modrou paní a uvědomil si, že jeho osud je přece jen svázaný více s jeho vlastní rasou. Zpočátku byly mezi Neysou a Modrou paní nějaké konflikty, ale teď, když byl jednorožec zavázán Modrému Adeptovi, všechny rozbroje ustaly. V tomto kouzelném světě přátelství převyšovalo vztahy mezi mužem a ženou a slib přátelství byl nejvýznamnějším závazkem.

Bylo ironií, že Neysa právě teď díky podobnému slibu nemohla splnit svůj největší sen – mít vlastní hřibě. Její logika byla zřejmě správná. Stile ji opravdu potřeboval, aby ho chránila před nástrahami tohoto málo známého světa, dokud se neutká se svým neznámým soupeřem. Jednorožci byli imunní proti většině kouzel. Jen magie Adeptů dokázala překonat jejich obranu. Stile měl dobré důvody věřit tomu, že jeho nepřitelem je právě Adept. Jeho vlastní magické schopnosti podpořené odolností jednorožce by ho tedy měly chránit i v tomto případě. Jak správně podotkla Modrá paní, původní Modrý Adept na svou obranu jednorožce neměl a právě tohle se mu mohlo stát osudným. Opravdu teď Neysu potřeboval.

Rozběhli se drobným cvalem a po chvíli, když se zahřáli, vyrazili plným tryskem. Klip i Neysa ladně běželi vedle sebe a hráli na rohy. Neysa začala na svou harmoniku sopránem, její bratr se přidal svým saxofonovým altem. Opět to byl roztomilý duet, tentokrát v

kontrapunktu se silným rytmickým dusotem jejich kopyt. Stile by se k nim rád přidal, ale nesměl na sebe upozorňovat. Možná byli právě teď pozorováni. V těchto na první pohled klidných lesích a mokřinách se skrývalo nebezpečí. Protože jednorožci znali dobře terén a měli pověst nebezpečných soupeřů, tvářila se okolní krajina mírumilovně. Přesto nemělo smysl vystavovat Modrého Adepta zbytečně nebezpečí.

Klip znal cestu. Stádo jednorožců se páslo, kdekoliv to vůdčí hřebec nařídil. Pohybovali se z pastviny na pastvinu uvnitř svého teritoria. Další stáda obsadila jiná území. Nikdy si tak nenarušovali své hranice. Lidé tuto oblast považovali za území Modrého Adepta, ale zvířata to považovala za teritorium stáda. Vlkodlaci, goblini a jiná stvoření měla svá vlastní teritoria a každý druh se považoval za ten dominantní. Stile se snažil dobře vycházet se všemi. Na Fázi to bylo mnohem důležitější než na jiných světech, kde neexistovala magie. Upřímně jiná stvoření respektoval. Například vlkodlaci mu pomohli najít sama sebe a všichni teď byli Neysinými přáteli.

Cválali západním směrem přes oblast, kde Stile potkal Neysu poprvé. Pro oba teď bylo toto místo významné. Objal ji kolem krku, aby jí předal neviditelné znamení, a ona odpověděla zastříháním uší a pohybem kůže pod jeho rukama. Tajná mluva jim oběma šla.

Na jihu se tyčily mohutné Purpurové hory, na severu ze země vyrůstalo Bílé pohoří. Na Fázi toho bylo k vidění určitě víc než jen tohle široké údolí, ale Stile dosud neměl čas ji procestovat. Měl však v plánu tak učinit, jakmile zvítězí nad svým neznámým nepřítelem a upevní si svou pozici. Kdovíjaké zázraky ho čekají za horizontem?

Jeli západním směrem už přes dvě hodiny a urazili téměř dvacet mil. V tomto rámci se stále ještě používaly archaické měrné jednotky, které více odpovídaly magické podstatě Fáze. Stile s tím měl stále ještě problémy. Dvacet mil znamenalo přibližně třicet dva kilometrů v mírách, na které byl zvyklý. Stile by byl schopen uběhnout podobnou vzdálenost ve stejném čase, protože mezi disciplínami, ve kterých závodil, byl i maratón. Znamenalo by to pro něj ale velkou námahu a totální vyčerpání na několik dní. Pro tato zvířata to byla téměř příjemná projížďka. Jednorožci by dokázali cestovat ještě dvakrát rychleji – pokud by museli, vydrželi by to. Na krátké vzdálenosti

běhali jako vítr.

Slunce začalo klesat k obzoru a svítilo jim do očí. Byl čas na pastvu. Jednorožci, stejně jako koně, nebyli jen stroji na běhání. Potřebovali se často a dlouho pást. Stile by jim mohl vyčarovat oves, ale oni dávali přednost pastvě, zachovávající si tak svou nezávislost. Navíc při pastvě odpočívali. Neysa zpomalila u pruhu kamenité země a ulevila si tradičním způsobem na jejím okraji.

To zamaskovalo jakýkoliv hluk, který by Stile mohl při sesednutí způsobit. Poté odkráčela k hustému koberci trávy ignorujíc Stila, ačkoliv přesně věděla, kde se nachází. V tomhle byla velmi dobrá. Žádného pozorovatele by ani nenapadlo, že na ní jel neviditelný člověk, a navíc kamenitá půda zabránila jakýmkoliv otiskům nohou.

Stile měl s sebou své vlastní zásoby. Modrá paní to pochopitelně předvíдалa. Nemusel tedy používat svých kouzel, aby získal jídlo, a upozorňovat tak zbytečně na svou přítomnost. Mohl se v klidu posadit na skálu a pojíst ze svých zásob.

Stile se opatrně, aby nenamáhal kolena, spustil dolů. Bylo pro něj velkým zklamáním, když zjistil, že si je nemůže vyléčit. Ano, magie jim mohla pomoci, ale nemohl to udělat sám a dosud nedůvěřoval žádnému jinému Adeptovi natolik, aby ho požádal o pomoc. Mohlo by se stát, že by Adept, kterého by poprosil o léčbu, byl tím, kdo se ho celou dobu pokouší zabít. Ne, ještě mohl počkat. Kolena ho bolela jen tehdy, když se pokusil je příliš ohnout. Dosud mohl bez problémů chodit, běhat a jezdit na koni. Jeho dřívější žokejské schopnosti sice byly nedosažitelné, ale i přesto byl stále schopen velkých výkonů.

Poté, co se napásla, přišla Neysa k okraji skalnatého povrchu a zastavila se, jako by usnula ve stoje. Stile na ni vyskočil, tak jak předpokládala. Byla teplá, dávala mu pocit bezpečí a šířila se z ní příjemná koňská vůně. Těžko by si mohl přát lepší místo na spaní. Jedině snad v náručí Modré paní. To však bylo něco tak nedosažitelného, že s tím ani příliš nepočítal. Paní byla stále věrná svému bývalému manželovi, Stilovu dvojníkovi, ačkoliv byl po smrti, a důsledně je od sebe rozlišovala.

Druhý den po ránu vyrazili opět na cestu. Klusali celé dopoledne, dokud nespatrili stádo. Páslo se na široké stráni, která klesala k

rozsáhlým močálům. Za bažinami, pokud si Stile pamatoval, ležel palác Orákula, které odpovídalo každému živému tvorovi na jednu otázku v životě. Orákulum poradilo Stilovi, aby poznal sám sebe. Ačkoliv tato rada zpočátku vypadala bezcenně, ukázala se být klíčem k jeho budoucnosti. Díky tomu poznal, že je Modrý Adept.

Jednorožec, který byl na stráž, zatroubil na roh a celé stádo zvedlo hlavy. Potom se seběhli do půlkruhu otevřeného směrem ke dvěma přibíhajícím jednorožcům. Když si Stile všiml toho hrozivého seskupení rohů, byl rád, že nepřichází jako nepřítel. Neysa ho učila zacházet s kordem právě pomocí svého rohu, takže měl možnost se přesvědčit, jak nebezpečná zbraň to může být. To byla další věc, kterou se jednorožci tak zásadně lišili od koní: byli ozbrojení a byli připraveni k útoku stejně jako k obraně. Žádný inteligentní dravec by se ani nepokusil na jednorožce útočit.

Vjeli do půlkruhu rohů. Vůdčí hřebec stál uprostřed, nádherný exemplář svého druhu. Jeho perleťově šedé tělo přecházelo do černých nohou, hříva a ohon byly stříbrné, hlava zlatá. Byl velmi vysoký a svalnatý. Jeho roh byl třípytí se spirálovitý zázrak, zbraň, se kterou se muselo počítat. Zahrál na něj harmonický akord a kruh se za nově přichozími uzavřel.

Stile pocítil, jak se jeho váha zvyšuje. Opět před sebou uviděl své ruce. Jeho kouzlo lehkosti a neviditelnosti přestávalo působit, ačkoliv ho nijak neukončil.

Hřebec zafrkal. Klip a Neysa se spěšně obrátili, aby odstoupili k okraji kruhu. Stile seskočil na zem před Hřebce. Byl teď zcela viditelný a měl svou původní váhu.

Hřebec se proměnil do své lidské podoby. Byl velký a svalnatý, i když zdaleka nedosahoval Kolohnátových rozměrů. Na čele mu vyrůstal malý roh. „Vítej na území Stáda, ó Modrý Adepte,“ řekl. „Čemu vděčím za čest tvé vzácné návštěvy?“

Stalo se něco nečekaného. Uzavírající se kruh jednorožců dokázal zrušit kouzla samotného Adepta! Stilova magie mohla zvítězit nad jedním jednorožcem, ale ne nad celým stádem – s výjimkou zvláštních případů. Obě jeho kouzla byla více než den stará a časem určitě zeslábla, protože žádné kouzlo není věčné. Přesto ale bylo toto zjištění důležité. Stile se zde nemusel obávat cizí magie, protože kruh

jednorožců by stejně vyrušil i kouzla cizího Adepta. Udrží tedy své poslání v tajnosti. „Přijmi můj pozdrav, Hřebče. Přišel jsem vyjednávat.“

Hřebec v lidské podobě vložil do úst tři prsty a vydal další melodický tón. Přiběhli dva jednorožci nesoucí na rozích zvláštní konstrukci. Odložili ji na zem a vzdálili se. Byl to stůl se dvěma sedadly. Mělo to určitě mnohem vyšší hodnotu než slonovina, protože celá konstrukce byla ze starých jednorožčích rohů plných magie.

Hřebec se usadil a pokynul Stilovi, aby učinil totéž. „Čím může být Adeptovi prospěšné obyčejné zvíře, jako jsem já?“

Stile si náhle uvědomil, že to vůbec nebude jednoduché. Vůdčí hřebec mu nebyl příliš nakloněn od doby, kdy ho Stile při jejich prvním setkání ponížil téměř před celým stádem. Bude muset postupovat velmi opatrně. „Jak je ti známo, byl jsem před nedlouhým časem zavražděn.“

„Vůbec nemusíš jednat o tvém statusu a právech na Modré království,“ řekl Hřebec překvapeně. „Ctíme současný stav. Jen tohle stádo a Kurrelgyrova smečka vlkodlaků ví, že nejsi původní Adept. Uznáváme tě jako náhradu, protože tvá magie tomu odpovídá a jsi čestný tvor, stejně jako my. Žádná informace o tobě ze stáda neunikla.“

Stile se usmál. „O tohle nejde, sire. Nedělám se svým postavením tajnosti. Jde o to, že musím upevnit své postavení a pomstít se na svém vrahovi.“

„To nepochybně.“

„Myslím, že nepřítel, kterého hledám, je Adept. Proto musím být velmi opatrný a věřit jen svému nejbližšímu příteli. A tím je, jak je ti známo, právě Neysa. Proto –“

„Teď už chápu tvé záměry. Těhotná klisna by při tomto poslání nebyla příliš užitečná.“

„Je tomu tak. Proto jdu požádat o odložení jejího termínu, dokud nebude mé poslání ukončeno.“

Hřebec se zamračil. „Zmeškala už dvě období –“

„Protože byla vyloučena ze stáda kvůli své barvě,“ řekl Stile ponuře. „A její barva se dosud nezměnila.“

„Ale její postavení ano! Teď má možnosti, které jí dříve chybě-

ly. Členové mého stáda v ní našli zalíbení a vlčí smečka, se kterou jsme dříve tak často bojovali, přestala díky ní útočit. Ve všech stádech a údolích Fáze všichni vědí, že slouží Adeptovi jako oř.“

„Oř a přítel,“ doplnil Stile. „Je to zasloužené přátelství.“

„Možná. V každém případě, to z ní dělá přes její nedostatek –“

„Nedostatek?“ otázal se Stile zlověstně a sáhl pro svou harmoniku. Pokoušel se jednat zdvořile, ale právě bylo zasaženo jeho citlivé místo.

Hřebec zaváhal. Byli sice uvnitř kruhu jednorožců, ale nebyl si jistý, zda by to dokázalo zabránit nově formulovanému kouzlu vyslovenému hněvajícím se Modrým Adeptem. Žádné rozumné stvoření by nezaútočilo na Adepta nebo něco, co je Adeptovi drahé. Hřebec se rozhodl částečně ustoupit. „Měl bych spíše říci, že její barva se mi začala líbit, a to, co se mi líbí, nebude žádný jednorožec kritizovat.“

„S tím mohu jen souhlasit,“ prohlásil Stile a odložil svůj nástroj. Bylo by pod Hřebcovu důstojnost oplodnit méněcennou klisnu. „Její přítomnost mě velice těší,“ pokračoval Stile. „Kdo z tvého stáda by dokázal běžet rychleji než ona?“

Hřebec pozvedl řasy do elegantního zlatého oblouku. „Myslíš tím kdo jiný mimo mě?“

Teď musel Stile odpovédět diplomaticky. „Samozřejmě. Myslel jsem mezi klisnami –“

„Připouštím, že s ohledem na její velikost –“

„Nezdá se ti něco na jejích rozměrech?“ To byl další kritický okamžik, protože Neysa byla mezi jednorožci stejně malá jako Stile mezi lidmi.

„Je to praktická velikost. Jsem si jistý, že bude mít nádherné hříbě.“

Stále se nikam nedostali. Hřebec byl rozhodnut oplodnit Neysu ještě tento rok.

„Myslím, že jsi nedodržel zcela přísahu přátelství,“ poznamenal Stile. „Klisna je teď pro tebe přitažlivější než dříve.“

Hřebec pokrčil rameny. Bylo to silné Stilovo kouzlo, které způsobilo, že jednorožci a vlkodlaci přísahali Neyse přátelství, ale Hřebec by se nenechal podobným způsobem ovlivnit. „Možná. Ale zde je tvá moc na úrovni mé. Ta moje je teď snad dokonce vyšší než tvo-

je v Modrém království.“

Stile musel při jejich minulém setkání Hřebce usadit a ten mu to teď oplácel. Každý, kdo urazí silného tvora na jeho území, za to taky nese odpovědnost, i když má moc Adepta. „Potřebuji Neysu ještě tuto sezonu. Jak bych mohl její oplodnění odložit?“

„To je otázka cti a respektu,“ řekl Hřebec. „Musíš se mnou bojovat na můj způsob, zbraň proti zbrani. A pokud mě porazíš v čestném boji, můžeš mít svou klisnu. Pokud snad prohraješ –“

Stile si dokázal představit, jak nebezpečný takový souboj může být. „Co se stane?“ otázal se.

Hřebec se usmál. „V případě tvé prohry je klisna moje. Nebudeme bojovat na život a na smrt, ale jen o to, čí práva budou přednostně uspokojena. Mým právem je oplodňovat klisny v mém stádě, kdy já chci. Ty se dovoláváš pout přátelství k této klisně. Proto se musíme proti sobě postavit v čestném souboji. Tady jednání nepomůže.“

„Souhlasím.“ Stile teď neměl zapotřebí účastnit se soubojů na život a na smrt. Doufal, že vše vyřeší jednoduchá žádost, ale náhle si uvědomil, jak byl naivní. „Přikročíme k souboji hned?“

Hřebec předstíral úžas. „V žádném případě, Adepte! Nikdy bych nepřipustil, aby se pak o mně rozšiřovalo, že jsem přinutil k boji nepřipraveného soupeře. Protokol vyžaduje, aby mezi výzvou a soubojem uplynul jistý čas. Řekněme ode dneška za čtrnáct dní, na olympiádě jednorožců.“

„Olympiáda jednorožců?“

„To je každoroční sportovní zápolení mezi jednorožci. Probíhá stejně jako olympiády dalších druhů: olympiády vlkodlaků, upírů, skřetů –“

„Ach ano, chápu. Bude se her účastnit též Neysa?“

Hřebec očividně zaváhal. „Dříve se neúčastnila z důvodů, o kterých nebudeme mluvit. Letos ji však rádi uvítáme.“

„A nikdo se nebude omlouvat za její barvu a velikost jiným soutěžícím?“

„Ne, v žádném případě.“

Stile tento odklad příliš nevítal, ale věděl, že teď by proti Hřebci neměl příliš velké šance. Byl mnohem těžší a jeho roh zdobila řada

vítězství. Jeho soupeř mu v podstatě nabízel oddechový čas na rozmyšlenou, pokud by náhodou změnil své názory a odstoupil od boje, aby se vyhnul pokoření. Bylo to přiměřené gesto, obzvláště, když se Neysa sama mohla zúčastnit olympiády, pokud by projevila zájem. Stile věděl, že dokáže stejné věci jako kterýkoliv jiný člen stáda a hry pro ni byly možností, jak své schopnosti konečně předvést všem. Musela vytrpět léta odstrkování a teď dostala šanci veřejně se obhájit. „Za čtrnáct dnů,“ souhlasil.

Hřebec napřáhl ruku a Stile ji přijal. Jeho ruka byla velká, mizolnatá, s výraznými nehty. Stile musel bojovat s podvědomou rozmrzelostí a pocitem nepravosti. Nesprávně se zachoval *on*, Hřebec jednal čestně. Byl to spravedlivý kompromis.

Hřebec se proměnil zpět do své přirozené podoby. Znovu zatroubil na roh. Kruh jednorožců se rozevřel. Stile se začal cítit lehčí. Jeho tělo začalo mizet. Ochranná kouzla opět nabývala na intenzitě, jakmile přestala působit soustředěná magie kruhu jednorožců. To také stálo za povšimnutí: jeho kouzla nikdy nepřestala účinkovat, byla jen dočasně odstíněna.

Neysa váhavě přikročila. „Hřebec tě zve na olympiádu jednorožců, která se koná za dva týdny,“ prozradil jí Stile hned po nasednutí.

Byla tak překvapená, že se téměř proměnila do své dívčí podoby, kterou teď nemohl potřebovat. Vydala tázavý tón, jako by nemohla té zprávě uvěřit. Hřebec však zatroubil na souhlas.

„A já tam budu také, utkám se s vůdcem stáda v čestném souboji,“ dodal Stile, jako by ho to právě napadlo.

Tentokrát se doopravdy proměnila. Stile zjistil, že jede na dívčích zádech a nohama objímá její štíhlý pas. Rychle seskočil. „Neyso –“ řekl.

„Co to děláš? Kdybych nebyl neviditelný a lehký jako pírkó, srazil by tě moje váha k zemi. Vrať se hned do své přirozené podoby!“

Spěšně ho poslechla. Znovu nasedl a začali se vzdalovat od stáda. Zdálo se, že si žádný z jednorožců ničeho nevšiml – dokud nezazněl posměšný zvuk saxofonu. Klip už déle nezadržel své pobavení.

Neysa mu odpověděla rozzlobenou řadou tónů a zrychlila klus.

Teď přes stráž vpravdě letěli. Zanedlouho byli od stáda dostatečně vzdáleni.

„Možná bych se měl zeptat Orákula, jak by se dalo nad Hřebcem zvítězit,“ uvažoval Stile nahlas. To ale nešlo, jak si vzápětí uvědomil. Položil svou otázku Orákulu již dříve, když pátral po své identitě na Fázi. Další už položit nemohl.

„Jedna věc mě ale zneklidňuje,“ poznamenal Stile po chvíli, když pádili přes pěknou planinu. „Proč se Hřebec najednou chová tak ušlechtilé? Snadno mohl prosadit, abychom bojovali už dnes, a v tom případě by zcela jistě zvítězil. Neřekl mi nic zvláštního, jen se ke mně choval nezvykle zdvořile.“

Neysa odbočila a přiblížila se k ostrůvku hustého křoví a stromů. V bezpečné skrýši uvnitř porostu mu naznačila, že má sesednout. Když tak učinil, opět se proměnila do lidské podoby. „Je to tvým kouzlem,“ prohlásila. „Celé stádo se tím stalo mými přáteli, a pokud by se mnou zacházel nespravedlivě a tebe ponižoval, všichni by se obrátili proti němu.“

Stile se plácl neviditelnou rukou do čela. „Samozřejmě, že mě to hned nenapadlo! Dokonce i král musí vědět, jak daleko může zajít, aby si proti sobě nepoštval poddané.“ Takže jeho magie účinkovala i na Hřebce, i když nepřímou, prostřednictvím těch, které vedl.

Neysa stála, dosud ve své dívčí podobě, a s očekáváním se na něj dívala, i když ho vnímala jen podle hlasu. Stile ji uchopil za ruce. „Myslím, že tolik slov jsi na mě nikdy předtím nepromluvila,“ řekl a políbil ji.

I když ji už dávno pustil, pořád čekala. Věděl dobře na co, ale nemohl se k tomu odhodlat. Byli milenci a ona ve své dívčí podobě byla jednou z nejkrásnějších žen, jakou znal, a nijak mu nevadil fakt, že je vlastně jednorozcem. Jejich vztah se však zásadně změnil poté, co potkal Modrou paní. Zjistil, že mu z principu nevyhovuje mít více než jednu milenkou v jednom rámci. Ironií bylo, že Modrá paní jí nebyla, i když po tom velmi toužil. Pokud by mu stačila jen společnost, oddanost a sex, měl k dispozici Neysu.

A tak k tomu došlo. Jeho přání se zásadně změnila. Nebyl si jistý, zda někdy dosáhne všeho, po čem toužil, ale už teď se bude chovat, jako kdyby to bylo možné. A musel to nějak vysvětlit Neyse,

aniž by zranil její city.

„To, co jsme dříve prožívali, bylo nádherné,“ začal. „Ale teď si musím hledat ženu své rasy, stejně jako ty můžeš mít hříbě jen s nějakým zástupcem tvého druhu. Naše přátelství stále trvá, koneckonců je silnější než tohle. Jen nepatrně změnilo svou podstatu. Pokud bychom se i nadále sexuálně stýkali, mohlo by to zkomplikovat mou náklonnost k tvému budoucímu hříběti nebo tvou k mým případným potomkům.“

Neysa překvapeně pohlédla jeho směrem. Vypadalo to, jako kdyby se její lidské uši natočily kupředu. Na tohle nepomyslela. Pro ni přátelství znamenalo plnou důvěru a odevzdání se, nekomplikované vztahy s někým jiným. Stile doufal, že to pochopí a přijme novou situaci.

Náhle se k němu naklonila, aby ho znovu políbila. Našla jeho neviditelné rty s neuvěřitelnou přesností – nebo snad jeho kouzlo sláblo? – když se jejich rty setkaly, proměnila se zpět v jednorožce. Stile zjistil, že najednou líbá jednorožce. Obejmul ji kolem krku a se smíchem ji zatahal za její lesklou černou hřívu.

Potom jí znovu naskočil na hřbet, objal ji a pokračovali v jízdě. Všechno se zdálo být v pořádku.

KAPITOLA DRUHÁ

Paní

Po návratu do Modrého hradu Stile zrušil obě kouzla, získal zpět svou váhu a plnou viditelnost. Poslal Neysu na pastvu a vydal se za Kolohnátem a Modrou paní.

„Musím se za čtrnáct dní utkat s Hřebcem v rituálním souboji,“ řekl Stile. „Na jejich olympijských hrách. Musím chránit svou čest a vybojovat si Neysu na tento rok. Dosud ale nevím, jak bych ho mohl porazit, možná se budu muset pokořit.“

„Což je to, po čem on touží,“ odvětil moudře Kolohnát. „Nechce tvou krev, ale tvou hrdost. Chce veřejně pokořit Modrého Adepta pomocí tradičního souboje.“

Modré oči Paní se zableskly. Na okamžik v nich zaplálo hrdé světlo. Nebyla Adeptem, ale měla svým způsobem též jisté magické schopnosti. Stile byl na Fázi příliš krátce na to, aby ho takové drobné efekty nepřitahovaly. „Žádný tvor nepokoří Modrého Adepta!“ vykřikla.

„Ve skutečnosti nejsem Modrý Adept a Hřebec to dobře ví,“ připomněl jí Stile, i když si toho byla vědoma.

„Máš jeho moc a úctu jeho úřadu,“ řekla pevně. „Není tvou vinou, že jím ve skutečnosti nejsi. Ve jménu království, nemůžeš nechat jednorožce zvítězit tímto způsobem.“

Záchrana Modrého království, o to tu podle ní celou dobu šlo. Stile byl jenom figurkou. „Očekávám nějaké návrhy,“ řekl klidně. „Zeptal bych se Orákula, jak zvítězit, bohužel jsem však již svou otázku položil, když jsem pátral po mém poslání.“

„Orákulum,“ řekl Kolohnát. „Odpovídá jednomu člověku jen na jednu otázku?“

„Jen na jednu,“ potvrdil mu Stile.

„Pak se ho tedy mohu zeptat.“

„Neměl bys vyplýtvat svůj jediný dotaz na tak bezvýznamnou záležitost,“ řekl Stile. „Raději se zeptej na svou vlastní budoucnost zde na Fázi.“

„Ne, chci to udělat,“ odporoval Kolohnát. „Neysa je i má přítelkyně a ty jsi mně ukázal, jak překročit oponu a dostat se do tohoto báječného, neuvěřitelného světa. To nejmenší, co mohu udělat, je pomoci ti v této záležitosti.“

„Nechej ho jít,“ zašeptala Paní.

Stile rozpřáhl ruce. „Pokud to tak opravdu cítíš, máš mé požehnání, Kolohnáte. Alespoň ti pomohu. Zajistím ti kouzelný dopravní prostředek –“

„Ne, díky. Raději půjdu pěšky.“

„Není to sice příliš daleko, ale potřeboval bych, aby ses vrátil tak brzy, jak jen to bude možné. Pokud budu muset projít speciálním cvičením –“

„Tak dobrá,“ souhlasil nakonec Kolohnát. „Ale na jednorozčích moc jezdit neumím.“

Paní se usmála a celá místnost se vzápětí zalila světlem. „Znám jen dva, kteří kdy dokázali jet na jednorozci, s výjimkou toho, že si to jednorozec přál: můj pán Stile a já. Adept ti zajistí létající koberec –“

„Proboha ne! Jen žádnou z těch létajících věcí! Neustále bych se musel bát, že jeho magie se vyčerpá někde nad propastí nebo nad dračím doupětem. A navíc nejsem zrovna nejlehčí, vždyť víš. Nebyla by tu k maní motorka nebo něco podobného?“

„Motorka?“ zeptala se Paní nechápavě.

„Zařízení z druhého rámce,“ vysvětloval Stile. „Druh vozidla, které připomíná nízko letící kouzelný koberec. Byl to jen nápad. Věda zde nefunguje, možná bych tedy mohl vyrobit magické vozidlo.“

Dali se do toho a po nějaké době měl Kolohnát svou motorku: dvě velká dřevěná kola, řídká, sedátko, kryt proti větru. Neměla motor, nádrž ani baterii, protože fungovala na principu kouzel. Kolohnát jen musel dát pokyn a řídit. Oba muži byli konstrukcí velmi zaujati, protože se mělo ukázat, kam až může zajít magie a kde leží hranice mezi funkčními kouzly a nefunkční vědou.

Kolohnát nasedl na kouzelný stroj a odjel pryč v tichém oblaku zvířeného prachu. K obloze vystartovalo hejno tetřevů, vyplašených nezvyklou událostí. „Jenom doufám, že se bude držet mapy a nezaobloudí do propasti nebo do spárů nějaké obludy,“ řekl Stile. „Mohl by jí ublížit.“

„Ne, Kolohnát má rád i obludy,“ odvětila Paní, přehlížejíc Stilův humor. „Je to pod všemi těmi svaly jemný muž. Je velmi chytrý a čestný.“

„To je pravda. Proto jsem ho sem taky přivedl.“

Paní zčervenala a odvrátila se, její modré šaty za ní vlály. Každý pohyb, který udělala, byl plný elegance. „Teď jsme sami, Adepte. Chtěla bych si s tebou promluvit.“

Stile se pokoušel zklidnit srdce, které se mu náhle rozbušilo. Určitě se nezměnil její vztah k němu, stále pro ni byl jen nutným zlem. Její oddanost mrtvému manželovi Stila dráždila, nenáviděl ji a zároveň po ní toužil. Kdyby takové city chovala k němu... „Jsem ti kdykoliv k službám,“ odpověděl.

Odebrali se do jejích komnat, kde mu nabídla pohodlnou modrou židli. Dodržovala tradiční modrou barvu království s roztomilou rozhodností. Bylo divné, jak si s jistou dávkou ironie uvědomil, že si nepřebarvila na modro i své světlé vlasy. „Tvůj přítel Kolohnát mi vyprávěl o tvém životě na Protonu,“ řekla. „Vybídla jsem ho k tomu během tvé nepřítomnosti, protože jsem o tobě chtěla vědět více.“

Tahání informací z Kolohnáta – to se dalo očekávat. „Řekl bych ti to sám, kdybys mě požádala.“ Pochopitelně ale chtěla získat objektivní názor. K čemu jen tato diskuse směřovala?

„Teď už vím, od nezávislého člověka, že jsi skutečně téměř jako můj zesnulý manžel. Muž velmi čestný a vzdělaný, přesto však trpící svou malou výškou. Neysa mi o tvých kvalitách vyprávěla také.“

„Neysa toho napovídá,“ zabručel Stile. Byl to samozřejmě vtip, jednorožec byl klasickým případem málomluvnosti.

„Jsi dobrý muž a já jsem ti křivdila svou hrdostí. Jsem už ale taková. Cítila jsem se oprávněná zkoušet tě způsobem, který jsem použila.“

„Nesnažím se z tebe dostat informace, Paní,“ řekl rychle Stile. Ale zároveň toužil slyšet vše, co se mu chystala vyprávět.

„Pak se tedy dozvíš vše,“ odpověděla s letmým úsměvem, který obměkčil jeho srdce. Že by se k němu opravdu začínala chovat přátelštěji? Ne, určitě ne. Dělal jen to, co považovala za správné. Musela ho seznámit s pozadím událostí.

Stile naslouchal jejímu vyprávění. Zavřel oči a kolem něj plynuly melodické tóny, které způsobovaly, že celý příběh prožíval, jako by byl jeho přímým účastníkem.

Dlouho, několik staletí, přetrvávalo naše království na Fázi odděleně od ostatních světů, od těch časů, kdy bylo od rámce vědy odděleno bájnou oponou. Tři sta let lidé pomalu osidlovali kontinent a objevovali síly, které je obklopovaly. Stejně se rozšiřovala i království zvířat, bojovala mezi sebou a postupně nacházela svá místa na tomto světě: draci na jihu, sněžní démoni na severu, obři na dalekém západě a tak dále. Brzy ti nejtalentovanější z lidských kmenů zjistili, jak využít sil kolem sebe, a stali se adepty magie. Poté se obrátili proti ostatním a začali jim ve využívání magie bránit, s výjimkou jednoduchých kouzel, takže se na Fázi utvořila skupinka silných kouzelníků. Lišili se jen zaměřením svého talentu, nikoliv ctí či zásluhami, a kdo aspiroval na Adepta a nebyl dostatečně silný v magii, byl ostatními mistry nemilosrdně zničen. Dnes se obyčejný lid zcela vzdal magie a Adeptům se vyhýbá. Podobně jako zvířata se většinou stýkali jen sami mezi sebou.

Vyrostla jsem v malé vesnici, kde žilo jen patnáct rodin. Ležela východním směrem poblíž pobřeží, daleko od sil magie, s výjimkou přírodních kouzel lesního hvozdu. Chtěla jsem se provdat za místního chlapce, ale všichni mě nutili čekat, abych měla možnost potkat více nápadníků a měla tak širší výběr. Tehdy jsem jim nerozuměla. Oni mě však dobře znali a mysleli si, že bych svatbou se synem farmáře nebo rybáře promarnila svůj život. Kdyby věděli, za koho se nakonec provdám, zamkli by mě do nejbližšího chlívku mezi vepře! Nevěděli však, že mě hledá Adept, a tak jsme dál v klidu hospodařili a já necítila okamžitou potřebu vdavek. Můj otec je něco jako léčitel, jestli od přírody nebo pomocí kouzel nevím, ale já zdědila jeho schopnost po něm. Pomáhali jsme nemocným nebo zraněným zvířatům z celé vesnice, aniž bychom někdy veřejně předvedli své umění

a přilákali tak k sobě pozornost nepřátelského Adepta.

Když mi bylo devatenáct let, většina chlapců a dívek z vesnice už měla po svatbě. Já jsem ale milovala zvířata a příliš mně to neva-dilo. Říká se, že nejpěknější dívky se vždy vdávají poslední, a to byl zřejmě i můj případ. Potom však jednoho dne mé malé hříbě zablou-dilo a už se do naší stáje nevrátilo. Říkala jsem mu Sněženka, proto-že mělo sněhobílou barvu, i když v jeho žilách koloval divoký oheň. Vždycky se rádo toulalo, ale tentokrát svou vycházku asi přehnalo a ztratilo se. Vyrasila jsem ho hledat na jeho matce, klisně Hvězdě. Jeho otisky však vedly do hlubin lesa. Tehdy jsem si uvědomila, že Sněženka se dostala do opravdových problémů. Protože mi však teh-dy bylo jen devatenáct a to hříbě jsem opravdu milovala, vyrasila jsem do hlubin hvozdů, třebaže to bylo šílenství.

Nakonec jsem přijela mezi mechové polštáře, které obalovaly všechny stromy, a na písek, který pohlcoval kopyta mé klisny. Všude kolem mě se vznášely temné stíny a uzavíraly kolem mě kruh. Moc jsem se tenkrát bála.

Uvědomila jsem si, že se musím vrátit, že Sněženka je definitiv-ně ztracená. A mě brzy čekalo totéž, tento úkol byl očividně nad mé síly. Ale pořád ještě jsem své hříbě milovala, stejně jako další koně, představovala jsem si Sněženku ztracenou a vyplašenou uprostřed těch hrůz divočiny, které začínaly obklopovat i mne. Vymýšlela jsem si záminky, abych objela ještě další strom, abych nahlédla za další osamělou skálu. Měla jsem dojem, že slyším vystrašené ržání. Rych-le jsem sesedla a rozběhla se, ale nebylo tam nic, jen větve komíhají-cí se v chladném větru.

Blížila se bouře a to znamenalo velké nebezpečí, protože v na-šem kraji s bouřemi přicházeli i trolové. A já jsem jen dále nečinně postávala! Tentokrát jsem si už byla jistá, že slyším žalostné řehtání. Byl to však jen další prelud.

Náhle se svíjející se nebe zřítilo dolů a já jsem byla tou studenou sprchou v několika okamžicích promočená až na kůži. Rachot hromu vylekal Hvězdu a ona se rozběhla pryč, směrem ke své bezpečné stáji, zanechávajíc mě hvozdů napospas. Nemohla jsem se na ni ale za to zlobit. Sama jsem se co nejrychleji rozběhla k domovu, chvějící se zimou, ale husté ostružiní mě chytalo za sukni a poryvy větru se

mnou smýkly tak, že jsem ztrácela orientaci. Zoufale jsem vykřikla a doufala, že to bude slyšet až u nás doma, ale v téhle zuřivé bouři to bylo k ničemu.

Byli to naopak trolové, kdo zaslechli mé volání, a když jsem uviděla jejich děsivé postavy, vykřikla jsem ještě více. Ale ti velcí netvoři mě chytili do svých mozolnatých pracek a civěli na mě a já jsem pochopila, že to je můj konec. Nejen, že jsem nezachránila hříbě, ale zbytečně jsem obětovala sama sebe.

Jeden z trolů mě uchopil za vlasy a zvedl mě do vzduchu. Ted' jsem už byla tak vystrašená, že jsem nedokázala ani vykřiknout. Jistě, měla jsem strach ze smrti. Více jsem se však bála toho, co jí bude předcházet. Kolovaly o tom ty nejhrůznější zkazky.

Náhle se ozval přibližující se klapot kopyt. Ted' jsem sebrala všechny síly a znovu vykřikla, protože jsem doufala, že se vrací Hvězda, snad dokonce s mým otcem. Když se zvuk ještě více přiblížil, viděla jsem, že to není kůň, jakého bych kdy viděla. Byl to obrovský modrý hřebec s purpurovou hřívou a kopyty připomínajícími modrou ocel. Na jeho hřbetě seděl chlapec v modré –“

„Modrý Adept!“ zvolal Stile vzrušeně. Paní mírně přikývla a pokračovala ve vyprávění.

„Tenkrát jsem ještě nevěděla, kdo to je. Myslela jsem, že to je obyčejný kluk nebo někdo z Malého lidu. Zavolala jsem na něj a on vytasil modrý meč. Vzápětí se trolové vytratili zpět do stínů. Ten malý jezdec mě přišel zachránit, a když to trolové viděli, nechali mě raději být. Dopadla jsem na zem a mírně otřesena se vydala k němu.

Mladík mi podal ruku a pomohl mi nasednout. Potom modrý hřebec poskočil, plný síly, které se trolové tak vylekali. Téměř jsem z jeho zad sklouzla, musela jsem těsněji obejmout svého zachránce.

Zdálo se mi, že jsme se z lesa dostali během chvilky, a cválali jsme směrem k naší vesnici. Stále ještě pršelo. Chvěla jsem se zimou a šaty na mně zplihle visely. Zdálo se však, že si toho ani nevšiml. Přivezl mě až k naší usedlosti a zastavil hřebce, aniž by se třeba jedinkrát zeptal na cestu. Celá promočená jsem ulehčeně sklouzla na zem. „Mladý muži,“ řekla jsem mu, velkomyslně tak zvyšujíc věk, na který jsem ho odhadovala. „Jsi celý promočen. Přijmi prosím pozvání do našeho domu –“

On však jen lítostivě bez jediného slova zavrtěl hlavou. Zvedl na rozloučenou svou malou ruku a zmizel v poryvech bouře. Zachránil můj život a čest a ani nepočkal na mé poděkování.

Když jsem se pak uvnitř domu sušila a ohřívala, vyprávěla jsem rodině o tom, co mě potkalo. O mé bláznivé cestě do hlubin lesa, o bouři, trolech a o chlapci na velkém modrém koni, který mě zachránil. Čekala jsem, že budou mít radost, když uslyší, jak jsem byla zachráněna, ale oni místo toho vypadali spíš vydešeně. „To musí mít něco společného s magií!“ zvolal otec a zbledl.

„Ale ne, byl to jen chlapec o několik palců menší než já,“ protestovala jsem. „Jel na koni svého otce, zaslechl můj křik –“

„Říkal ti to?“

Neochotně jsem si musela připustit, že ten modrý mladík vlastně ani nepromluvil, a to nebylo dobré znamení. Koneckonců mi však ten podivný cizinec žádným způsobem neublížil, a dokonce mě zachránil před trolí, od kterých mě čekala jen jistá smrt. Rodiče nakonec potlačili své pochyby a byli rádi, že mě mají zpět živou a zdravou.

Hříbě se však dosud nevrátilo. Druhý den jsem se ho opět vydala hledat, tentokrát ale za doprovodu otce, který měl svůj kyj. Neustále jsem Sněženku volala, ale ona se neozvala. Místo ní opět přes pláň přijel modrý jezdec. Teď, za plného slunečního světla, jsem viděla, že jeho kůň ve skutečnosti není modrý. Tento dojem vyvolával jeho modrý postroj a sedlo. Snad s výjimkou hřívy, která se blýskala duhovými barvami.

„Jak to, že se duch noci objevuje i za jasného dne?“ zašeptala jsem škádlivě na svého otce, protože taková stvoření se bojí slunečního světla.

Otec na mladíka zavolal. „Nejsi snad tím, kdo včera zachránil mou dceru před jistou smrtí?“

„Ano, to jsem byl já,“ odpověděl chlapec. Tím rozptýlil mou další pochybnost, protože jen několik málo monster je schopno hovořit lidským jazykem.

„Přijmi tedy za tento hrdinský čin mé nejhlubší díky,“ děl můj otec ulehčeně.

„Kým jsi a kde pobýváš, že přicházíš tehdy, kdy je tě nejvíce potřeba?“

„Narodil jsem se ve vesnici Bront za pahorkatinou,“ odpověděl mladík.

„Ale ta vesnice byla před deseti lety vypleněna troly!“ zvolal můj otec.

„Ano, jen mně jedinému se podařilo uniknout jejich ničení. Ted' jezdím sám po světě a mým domovem je tento skvělý hřebec.“

„Tenkrát jsi přece ještě musel být dítě!“ protestoval otec. „A trolové jedí nejprve děti –“

„Ukryl jsem se,“ zamračil se chlapec. „Viděl jsem, jak rozsápali a snědli mou rodinu, ale ještě jsem neměl tu odvahu vylézt z úkrytu a postavit se jim v boji. Choval jsem se zbaběle. Ta vzpomínka je bolestivá a nejráději bych na ni zapomněl.“

„Samozřejmě,“ souhlasil rozpačitě můj otec. „Nikdo by nenazval zbabělým dítě, které se ukrylo před řáděním trolů! Za připomenutí ale stojí, že tenkrát zasáhla sama matka příroda a zničila plenící bandu trolů blesky. Všichni tenkrát shořeli.“

„Ano, tak to bylo,“ zašeptal mladík a jeho obličej nabyl pochmurného výrazu. „Jediný, kdo se zachránil, byl jeden malý trol.“ Můj otec se zatvářil překvapeně, ale hoch pokračoval: „Hledáte to ztracené hříbě? Mohu se k vám přidat?“

Otec se chystal protestovat, ale pak si uvědomil, že by se odmítnutím nabízené pomoci zesměšnil, i když jejich hledání bylo předem odsouzeno k nezdaru. „Jestli tušíš, jak pomoci. My vlastně nevíme, kde začít.“

„Mám dobré vztahy s divokými koni,“ řekl mladík. „Pokud by se Paní uvolila jet se mnou ke stádu, mohla by se jich zeptat, třeba něco vědí...“

Byla jsem překvapena, když jsem slyšela, že mě tituloval Paní, i když jsem vlastně byla jen starší holka, a všimla jsem si, že můj otec je překvapen stejně. Uvědomili jsme si ale, že pro tak mladého hochu možná vypadám zrale.

„To je velmi laskavá nabídka,“ řekl můj otec váhavě. „Myslím ale, že bych neměl posílat dva tak mladé lidi za tak nebezpečným posláním, a já sám nemám dostatek času –“

„Prosím!“ žadonila jsem. „Jak by nám mohla ublížit jízda na koni?“ Neshledávala jsem užitečným připomínat otci, že zrovna moje minulá jízda na koni málem skončila tragicky, když jsem vjela trolům přímo do náruče. „Pojedeme opatrně –“ Mimo to jsem velmi toužila spatřit stádo divokých koní, což zažilo jen málo vesničanů.

„Tvá klisna je kvůli ztracenému hříběti smutná.“ hledal otec protiargumenty. „Hvězda není připravena na tak dalekou jízdu. Nezná ani cestu.“

Zatvářila jsem se tak nešťastně, jak jsem to jen dokázala. Ale než jsem mohla promluvit, předběhl mě ten mládenec. „Zajistím jí oře, sire. Bude to mezek. Klisna s nejlehčíma nohama a bystrými smysly dítěte divočiny. Ona by to hříbě určitě dokázala vypátrat.“

Spráskla jsem ruce jako dítě. „Ach ano!“ Nevěděla jsem o tomto druhu zvířat nic než to, že mezek byl neplodný kříženec hřebce a oslice, připomínající poněkud mulu, ale mnohem pěknější. Teď jsem ještě více toužila jet.

Můj otec, mnohem rozumnější než já, přemýšlel. „Mezek, a navíc divoký. Tomu bych nevěřil. Tihle kříženci se k lidem moc dobře nechovají.“

„To je pravda,“ souhlasil modrý jezdec. Nikdy mému otci přímo neodporoval. „Ale tohle není jen tak nějaký mezek. Je to Hinny. Může mít hříbě, ale jen s mým modrým hřebcem. Za takovou odměnu bude tím nejvěrnějším pomocníkem, jakého si kdo dokáže představit. Je ve vynikající kondici, zdravá a moudrá způsobem dětí divočiny. Žádný tvor, dokonce ani drak či trol, se jí neodváží zkřížít cestu. Je téměř jako jednorožec.“

Otec se zachvěl, protože měl před dobrými koňmi hluboký respekt. Abych získala jeho souhlas, začala jsem se opět tvářit nešťastně. Měla jsem k tomu přirozený talent a otec zase svou slabost. Často jsme hrávali tuhle malou hru. „Můžeš sem tu klisnu přivolat?“ požádal, aby získal čas. „Rád bych si ji prohlédl.“

Chlapec vložil prsty do úst a pronikavě hvízdal. Téměř vzápětí, jako by čekala poblíž v úkrytu, se ozval dusot kopyt a přiběhlo k nám nádherné zvíře. Hinny měla šedou srst, na slabinách světlejší, s dlouhou hřívou obou odstínů, ladně vlající ve větru. Její ohon byl rovněž zbarven několika odstíny šedé jako třpytivý onyx a vlnil se za nijako

oceán.

Můj otec, připraven ke kritice, ztuhl. „Ta rychlost!“ vydechl ohromeně. „A její tvary!“

„Tvá dcera na ní bude v bezpečí,“ ujistil ho modrý jezdec. „Čemu se Hinny nedokáže ubránit, před tím dokáže utéct. Kromě jedno-rožců, ale ti ji nechají na pokoji. Pokud jednou přijme posláním, chrání i jezdce za cenu svého života.“

Otec ale nevnímá. Zíral na Hinny, nejkrásnější klisnu, jakou kdy v životě viděl. Věděla jsem, že by klidně obětoval jednu ruku, jen aby mu patřila. „A ona přišla na tvé zavolání,“ řekl s respektem.

„Ale ne,“ oponoval mladík rychle. „Přišla za mým hřebcem.“ Pak se opatrně k Hinny přiblížil a natáhl ruku tak, jak se to dělá s cizími koňmi, aby si ji mohli očichat. Její hedvábné šedé uši byly pootočené dozadu. Když se obrátily k němu, řekl jí přímo. „Hinny, potřebuji od tebe službu za cenu, kterou znáš.“

Klisna švihla svým perleťovým chvostem a pozvedla hlavu. V žádném případě nebyla velká, jen asi patnáct dlaní vysoká, vynikala však štíhlou elegancí a to z ní tvořilo téměř umělecké dílo. Ohlédla se na modrého hřebce a její hřívá se napřímila, jako by ji ten pohled elektrizoval. Očividně měla zájem.

„Služba za službu,“ zašeptal otec fascinovaně. Prohlížel si mohutné křivky modrého hřebce, který byl vynikajícím exemplářem svého druhu. Potomek takového spojení musel být velice neobyčejný.

„Tvým úkolem bude nést tuto Paní,“ řekl modrý mládenec, ukazuje na mne. „Musíš ji doprovázet při hledání jejího zatoulaného hříběte a přivést ji bezpečně zpět k otci. Já budu cestovat s vámi, abych pomohl, pokud to bude potřeba. Pokud hříbě nenajdeme a ty dovezeš Paní v pořádku zpět, tvá odměna ti náleží i v tomto případě. Souhlasíš?“

„Jak tomu může kuň rozumět,“ zabručel otec skepticky. Ale Hinny na něj pohlédla tak zlověstně, že raději dále neprotestoval.

Poté obrátila svou pozornost ke mně. Natáhla jsem ruku a ona si ji očichala. Začala dlaní, pokračovala přes paži a rameno a nakonec skončila u mého obličeje. Její nozdry byly jemné jako ze sametu, její dech teplá pára se sladkou vůní sena. Už tehdy jsem si ji zamilovala.

Hinny se otočila zpět k modrému mladíkovi a zastříhala ušima na souhlas. Můj otec se nezmohl ani na slovo. Sám byl klisnou zcela uchvácen. Zdálo se to jako okamžik. Vše bylo připraveno a ujednáno a my jsme vyrazili na cestu. Hinny měla tak měkký krok, že pokud bych zavřela oči, ani bych si nevšimla, že se pohybujeme. Jedině snad vítr, podobající se bouři, dával znát, jakou rychlostí vlastně jedeme. Ještě nikdy jsem na takovém oři nejela!

Zdálo se, že jsem zavřela oči jen na chvílku, ale když jsem je znovu otevřela, byli jsme už mnoho mil od mé vesnice a směřovali jsme na západ do nitra kontinentu, kde ležely zdroje největší magie. Lesíky a údolí mýjely jako vítr. Žádný kůň by nedosáhl tak hladce takového tempa. Hinny klusala vedle modrého hřebce a neustále po něm pokukovala. Toužila po tom, co jí mohl poskytnout jedině on. Přemýšlela jsem, zda snad nejsem v podobné situaci a není pro mě určen jediný muž, kterého musím najít. Tehdy jsem ještě nevěděla, jak blízko pravdy jsem byla a že byl vedle mne stejně blízko, jako hřebec vedle Hinny.

„Kam vlastně směřujeme?“ zeptala jsem se ho.

„Divocí koně by měli vědět, kam se tvé hříbě zatoulalo,“ odpověděl. „Potulují se po různých místech, ale můj hřebec je nakonec najde.“

„V pořádku,“ řekla jsem. „Ale neutečou před námi?“

Jenom se zasmál. Brzy jsme si všimli vzdáleného stáda. Hřebec, který ho hlídal, pozvedl hlavu a varovně zadupal. Modrý jezdec však opět vložil prsty do úst, vytvořil z nich mušli a vydal tón. Na tento signál se stádo uklidnilo a očekávalo náš příjezd.

„Oni rozuměli tvému hvizdu?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Znají mého hřebce,“ odpověděl rychle.

Vypadalo to opravdu tak. Divoký kůň byl pravý obr s hustou srstí a tmavýma nohama, avšak ne tak urostlý jako modrý hřebec. Oba si očichali nozdry a pak už si zdvořile jeden druhého nevšímali. Hinny byla ignorována od samého začátku, nepatřila zcela mezi koně.

Mladík sesedl a já jsem ho následovala. Byla to dlouhá, rychlá jízda, ale oba jsme byli dobří jezdci a měli jsme výborné oře. Začali se pást, protože koně jsou vždy hladoví. Přišli jsme ke stádu a vstou-

pili mezi divoké koně, kteří obvykle blízkost člověka nesnášeli. Byl to velice zvláštní pocit. Byla jsem u vytržení. Většinu tohoto malého stáda tvořily klisny s mladými hříbaty, jedno z nich, sotva odrostlé hříbě, se však něčím trápilo. Modrý mládenec k němu přistoupil a přejel mu rukou po hřbetě. Jeho matka ho pozorovala a ani se nepohnula, zatímco já jsem se tvářila užasle.

„Copak mu je?“ zeptala jsem se, protože jsem tu nemoc nedokázala poznat. Já, která si myslela, že znám koně nejlépe.

„Bolest hlodá v jeho duši,“ odpověděl nepřítomně. „Magická nákaza obvyklá v této oblasti.“ Potom ke koníkovi rytmicky pronesl:

*Přijď ke mně blíž,
ať bolest necítíš.*

Byl to nesmyslný verš, snad vtip, ale přesto hříbě znatelně ožilo, přikročilo k hochovi a ve vzduchu bylo cítit zvláštní zachvění, jako kdyby odlétlo něco neviditelného, ale zlého. Hříbě teď vypadalo zcela zdravě a jeho matka vděčně zaržála. Uvědomila jsem si, že to, co koník potřeboval, bylo malé povzbuzení. Nebyl doopravdy nemocný, jen trochu podvyživený.

Modrý hoch přešel k vůdčímu hřebci a řekl: „Hledáme ztracené hříbě, včera někde zabloudilo. Neviděl jsi ho, či snad nemáš o něm nějaké zprávy?“

Hřebec na mě pohlédl, jako by se mě chtěl na něco zeptat, a tak jsem doplnila: „Je jen měsíc stará, čistě bílá, roztomilá a bezmocná. Říkám jí Sněženka.“

Hřebec si odfrkl.

„Říká, že on sám žádné cizí hříbě neviděl,“ tlumočil modrý mládenec. „Ale zná někoho, kdo shromažďuje bílá hříbata a zrovna včera jedno našel. Je to Sněžný kůň.“

„Kde můžeme toho Sněžného koně najít?“ zeptala jsem se.

„To on neví, protože Sněžný kůň žije daleko a nestýká se s obvyčejnými tvory. Jen Peg by mohla vědět, kde se zrovna nachází.“

„Peg?“ otázala jsem se překvapeně.

„Zavedu tě k ní.“

Opět jsme nasedli na své oře a vyrazili s větrem o závod. Mířili jsme přes planiny a lesy k jihu, brodíce se přes řeky a lehce zdolávající četné pahorkatiny. Minuli jsme pasoucího se mladého jednorož-

ce. Měl oranžově a zeleně pruhovanou srst, ebenově černá kopyta a perleťový zakroucený roh. Vystartoval a začal se k nám přibližovat. Znervózňela jsem, protože jednorožec znamená pro koně totéž, co tygr pro domácí kočku. Ale on jen klusal vedle nás a po chvíli vyrazil závodním tempem kupředu. Chtěl si jenom hrát.

Modrý hoch se usmál a naklonil se dopředu. Modrý hřebec vyrazil vpřed, jako kdyby předchozí cval byl jen línou procházkou. Hinny sklopila uši a vystartovala za ním. Tahle nádherná zvířata ještě navíc ráda závodila! Zem se teď pod námi míhala jako zelená šmouha a okolní stromy nás míjely jako šípky. Sevřela jsem Hinninu perleťovou hřívu ze strachu, že bych mohla spadnout, přestože její běh zůstával překvapivě plynulý. Brzy jsme jednorožce začali předjíždět.

Jednorožec teď ještě více prodloužil krok a dělal velké skoky přes keře a skaliska, místo aby se jim vyhýbal. Znovu se dostal do vedení a vesele nám zamával ohonem. Modrý hřebec ho však opět začal dohánět a Hinny je následovala jako sokol hnaný vichřicí. Brzy jsme letěli takovou rychlostí, že jsme rohatého hřebce opět předstihli. Ještě nikdy jsem necestovala tak rychle!

Jednorožec opět zabral a už potřetí zrychlil své tempo. Jeho tělo teď sálalo žárem, z nozder mu tryskaly plamínky ohně a od kopyt odletovaly jiskry. Znovu se před nás začal dostávat. Teď už jsme tomu nemohli zabránit, protože naši oři přece jen nesli na hřbetech zavazadla a nebyli děti magie jako jednorožci. Přesto jsme však tomuto hřebci byli dobrým soupeřem, a než nás porazil, pěkně se zahřál. Jen velmi málo koní dokázalo to, co ti naši.

Zpomalili jsme, aby vychladli, a já jsem poplácala Hinny po hřbetě. „Jsi ta nejlepší klisnička, jakou jsem kdy potkala,“ zašeptala jsem jí do ucha. „Mohla bych na tobě jet neustále, aniž bych se unavila.“ A opravdu jsem to tak myslela.

Pak jsme dorazili k purpurovému svahu na okraji velkých jižních hor a začali jsme stoupat. Pokračovali jsme, dokud se lesy nezměnily ve křoví a později v travu. Vzduch ochladl a začal být velmi řídký. A tam, v nebeských výšinách, bylo na skalisku velké hnízdo. V něm leželo něco, co na první pohled připomínalo obrovského ptáka, protože jsem zahlédla nějaké peří. Potom se tvor postavil, očekáváje náš příchod, a roztáhl křídla – proboha, byl to kůň!

„Peg,“ zavolal na ni modrý mládenec. „Poskytni nám prosím informaci. Jsi ochotna přistoupit na obchod?“

Peg se vznesla do vzduchu a krátce zakroužila. Poté přistála a složila svá křídla. Bílé peří pokrývalo celé její tělo, takže vyčnívaly jen nohy, ohon a hlava. Ohon sám byl tvořen brky, které se za letu mohly roztáhnout a usnadnit pohyb ve vzduchu. Nikdy předtím jsem si nedokázala představit, jak velká taková křídla mohou být! Zaržála a její nozdry ukázaly k hnízdu.

*Pro tvé hnízdo ti snad mohu přát
jen dobrou slámu, co vždy bude hřát,*
pronesl mládenec opět tím rytmičtým hlasem.

Pak jsem si všimla něčeho, co jsem předtím nezaregistrovala: hromady slámy, snad zbytku po nějakých sklizních. Stébla byla příliš dlouhá a tuhá na to, aby byla použita ke krmení. Peg přešla k hromadě, jako by si jí taky všimla až teď, a potěšena jedno stéblo z hromady vytáhla. Tohle byla ideální podestýlka do jejího hnízda. Znovu zaržála.

„Říká, že Sněžný kůň směřuje ke své tvrzi v Bílých horách a dorazí tam se zítřejším západem slunce,“ tlumočil hoch. „Pro nás to znamená nejméně jeden den jízdy. Měli bychom se na noc utábořit.“

„Ty snad rozumíš řeči koní?“ uvědomila jsem si náhle, když jsem si vzpomněla, jak podobným způsobem hovořil s vůdcem koňského stáda. Ještě tolik jsem toho neznala.

Přikývl. „Jak bych je mohl tolik milovat, aniž bych jim rozuměl a dokázal s nimi rozmlouvat? Kdo je lepší společník než kůň?“ Proti tomuhle jsem pochopitelně nemohla nic namítat.

Nasedli jsme a vyrazili na sever. Bylo poledne a my jsme před sebou měli dalekou cestu. Směřovali jsme z kopce směrem k severozápadu, ke vzdáleným Bílým horám. Zastavili jsme jen na hodinku, když jsme projížděli kolem shluku jabloní. Nakrmili jsme sebe i své koně vynikajícími jablky. Hinny jedla z mé ruky. Tolik jsem toužila po tom, aby byla mou, ale věděla jsem, že to není možné. Bylo mi líto, že se naše dobrodružství začíná chýlit ke konci. Chtěla jsem sice zachránit Sněženu, ale chtěla jsem též ještě zůstat s Hinny a poznat více z kouzelných vnitrozemských divočin Fáze.

Odpoledne jsme udělali další přestávku, aby se naši oři mohli

napást a odpočinout si. Modrý mladík objevil maliny, bystrý pramínek čerstvé vody a zralou kukuřici. Posbíral suché dřevo a udělal malý oheň. Ze své sedlové brašny vyndal hrnec a vařil kukuřici, dokud nezměkla. Nikdy jsem si neuvědomila, že k usnadnění života používá magii. A ani ve snu by mě nenapadlo, že by mohl být Adeptem. Byl koneckonců ještě chlapec.

Ze sedlové brašny tentokrát vytáhl pruh látky, ze které zformoval vedle ohně baldachýn, pod který jsem usedla. Zvláštní, jezdil bez sedla, jen brašny měl přehozené přes hřbet koně. Uložila jsem se ke spánku s pocitem naprostého bezpečí, protože oheň zaháněl divou zvěř a naši dva koně se pásli poblíž.

Ale za soumraku, když už jsem dřímala, vyhrnuly se náhle z padacích dveří, které vedly pod zem, příšerky s planoucíma očima a vrhly se ke mně. Byli to goblini, zlí tvorové s velkou hlavou, posedlí touhou po lidském mase. Nebáli se ohně, protože ho sami používali ve svém podzemním panství. Vykřikla jsem hrůzou.

Hinny ke mně byla nejbliž, protože jsem byla svěřena do její péče. Teprve teď jsem zcela pochopila, co to znamená. Zavřískla a vyrazila do boje. Její kopyta útočila jako kyje a každý úder rozdrtil jednu gobliní hlavu, zatímco já jsem se choulila vedle ohně. Ostatní se však vyškrábali na její hřbet, spouštěli se po hřívě a snažili se ji uchopit za nohy. Bylo jich tak moc! Všimla jsem si, že se jeden z nich vyšplhal na její hlavu a otevřel svou ošklivou zubatou tlamu, aby se jí zakousl do hedvábného šedého ucha – Náhle jsem stála na nohou, strhla jsem z ní to groteskní krysí tělo a mrskla jím do dále.

V tom okamžiku přicválal modrý hřebec a zapojil se do boje s takovým zápletem, až mu vlála hřívá. Byla jsem ráda, že to nejsem já, proti komu bojuje. Goblini zpanikařili a dali se na ústup, pronásledování hřebcem. Kde udeřila jeho noha, odletovaly daleko do noci kusy goblinů a padaly k zemi jako hroudy bláta. Hřebcovy oči se blýskaly modrým ohněm, jeho ržání z plápolajících nozder znělo jako bouře. Svaly pod kůží mu jen hrály, jak tancoval po goblínech. Během několika okamžiků zmizel poslední živý goblin v zemi a padací dveře se zavřely. Hřebec po nich dupal tak dlouho, dokud se nerozpadly a nezavalily chodbu úlomky kamene. Bude dlouho trvat, než bude moci některý goblin tento východ opět použít!

Vzápětí jsem se vyčerpáním zhroutila. Ještě nikdy v životě jsem se tak nevylekala, snad s výjimkou příhody s troly, protože goblini se nikdy nepřibližovali k lidským osadám. Hinny ke mně přišla a strčila do mě nozdrami. Cítila jsem se velmi zahanbeně, protože zatímco ona bojovala o můj život, já se choulila strachy u ohně. Ale modrý hoch řekl: „Ona ti děkuje za to, že jsi ji zbavila té příšerky, která se jí sápalá po uchu. Moc dobře ví, kolik odvahy jsi musela sebrat. Jak je všeobecně známo, mladé dívky se goblinů velmi bojí.“ Teď už jsem se cítila trochu lépe, i když jsem stále ještě neměla důvod k hrdosti. Rozhodla jsem se, že příště určitě budu statečnější. Přejela jsem rukama po podlitinách, škrábancích a stopách ostrých gobliních zubů na jejím těle. Soustředila jsem své léčitelské schopnosti a pomáhala urychlit uzdravování a snížit bolest. Ona mě pošťuchovala svými měkkými nozdrami a já se cítila tak krásně.

Goblini se už nevrátili. Kdo by se taky vracel, když pocítili hněv modrého hřebce. Až do úsvitu jsem spala v bezpečí. Modrý mladík se probudil dávno přede mnou a odněkud přinesl krásně zralé hrušky. Pojedli jsme a znovu nasedli. Myslela jsem, že po včerejší divoké jízdě budu unavena, ale Hinnin krok byl tak lehký, že jsem nepocítila vůbec nic. Zajímalo by mě, jak se asi jezdí na létajícím koni?

Brzy jsme dorazili přímo k Bílým horám, které ze severní strany obklopovaly naši zem, a začali jsme opět stoupat vzhůru. Cesta byla stále strmější a jízda už zdaleka nebyla tak pohodlná jako v údolí. Poprvé jsem pocítila Hinnin krok. Stával se stále drsnější, jak se snažila držet tempo s modrým hřebcem, který sám byl zpocený a nozdry mu pulsovaly námahou. Šplhali jsme po svazích, které bych pěšky nezdolala, a pronikali jsme do srdce hor. Vzduch byl stále chladnější a ke všemu se ještě zvedl nepříjemný vítr. Přitáhla jsem si plášť více k tělu, ale příliš to nepomohlo, stále jsem se chvěla.

Modrý mladík na mě pohlédl a zazpíval:

Jak by se to asi řeklo,

v téhle zimě je ti teplo!

„Není mi zima,“ souhlasila jsem hrdinně, protože jsem si uvědomila, že když teď naši cestu vzdáme, nikdy už Sněženku neuvidím a celý zbytek života bych se musela proklínat. A bylo to zvláštní, opravdu jsem už chlad necítila. Vypadalo to, jako by mé šaty najed-

nou více hrály. Zasáhla zde samozřejmě jeho magie, ale tenkrát jsem to ještě nepoznala. Byla jsem tak mladá a nevinná!

Dorazili jsme až ke sněhovým polím a tam, v jeskyni zpola ukryté v bílé záplavě, jsme našli panství Sněžného koně. Stál ve vchodu a čekal na nás, nádherný albín, jehož hřívá a oháňka připomínaly blýskavé rampouchy. Jeho kopyta byla tak čistě bílá, že téměř nebylo poznat, kde končí kůň a začíná zem.

Můj společník sesedl a vydal se k němu. Chtěla jsem taky seskočit, ale Hinny ke mně otočila hlavu a naznačila mi varovným pohledem 'ne!'. Raději jsem ji poslechla a zůstala v sedle. Už jsem pochopila, že tady v divočině nezáleží všechno jen na tom, co chci.

Za okamžik se mladík vrátil. „Sněžný kůň tvé hříbě opravdu odlákal,“ řekl mi. „Myslel si, že patří do jeho rodu, ale když se dostali na sněhová pole, nachladilo se. Tehdy zjistil, že k nim nepatří, a nechal ji jít, aniž by jí jakkoliv ublížil. Pak ale přišli sněžní démoni a odvedli ji dřív, než se k tobě mohla vrátit.“

„Sněžní démoni!“ vykřikla jsem vyděšeně. Nikdy jsem o těch příšerách neslyšela nic dobrého.

„Modli se, abychom přišli včas,“ souhlasil.

„Včas?“ zeptala jsem se nechápavě. „Sněžinka je navždy ztracena! Nemůžeme se přece postavit sněžným démonům, i když by snad ještě žila.“ Cítila jsem, jak se mi do očí derou hořké slzy. „Jestli je ale přece jen nějaká naděje –“

„Bílé hříbě není v takovém nebezpečí – alespoň prozatím.“ Nasedl a vyrazil podél svahu.

Pokračovali jsme hlouběji do nitra sněhových polí. Dech se srážel v páru, ale stále ještě mi nebyla zima. Pak se náhle modrý hřebec zastavil a začal větřit. Pak zahrabal kopytem ve sněhu. Věděla jsem, že jsme velmi blízko území sněžných démonů, a chvěla jsem se strachem. Začínala jsem litovat, že jsem hříbě neponechala jeho osudu. Pak jsem si ale představila demony, jak trhají její chvějící se tělíčko, a tahle hrůza mi navrátila odvahu.

Na terase nad námi se objevil sněžný démon. „Kdóóó?“ zahučel hlasem připomínajícím vítr ženoucí se přes zamrzlá skaliska.

Modrý mladík neodpověděl. Místo toho se postavil na hřbet svého hřebce a rozpráhl ruce, jako kdyby chtěl říct 'tady jsem!'. Byla

jsem zaujata a udělalo to na mě velký dojem. Bylo od něj chytré, že se takhle postavil, ale kdyby spadl, mohl by se vážně poranit. Jednal, jako kdyby ho démon měl poznat a polekat se. V podstatě to bylo bláhové gesto. Démona mohl vyděsit jedině obr nebo nějaké strašidlo. Mladík však spíše budil soucit.

K mému úžasu však démon uskočil, jako kdyby potkal obra. „Próóóč?“ zaskučel.

Mladík ukázal na Hinny a potom rukama naznačil malé hříbě. Přišel si pro Sněženku.

Démon se zmateně škrábal na své rampouchy porostlé hlavě: žádné hříbě tu není, naznačoval. Modrý hoch pak udělal něco velice zvláštního. Vyndal odněkud velkou harmoniku, o které jsem ani netušila, že ji má s sebou, a přiložil ji k ústům. Zahrál jediný tón, ale démon reagoval, jako by na něj zaútočil. Vylétl z něj vír sněhových vloček a ukázal dolů ze svahu. Pohlédla jsem tím směrem a spatřila svou milovanou Sněženku, stojící na pruhu zelené trávy v úzkém údolí. Ta malá chudinka se celá chvěla zimou, protože v Bílých horách není nikdy teplo.

Démon zalezl zpět do své pukliny a my jsme se vydali dolů prudkým svahem, nejkratší cestou do údolí. Cesta byla strašná, ale modrý hřebec nacházel cestu tam, kde snad ani žádná neexistovala, a tak jsme zvolna sestupovali. Bylo to, jako kdybychom klesali do obrovského kotle, jehož stěny byly tak prudké, že každý krok mohl vyvolat lavinu, která by nás lehce pohřbila i s hříbětem. Pohybovali jsme se proto velice opatrně.

Konečně jsme dosáhli prvních výběžků zeleně. Sesedla jsem a běžela ke Sněžence. Poznala mě a zdravila radostným zaržáním. Zdálo se, že teplo, které mě zahřívalo, účinkuje i na ni. Rychle ožila a začala vypadat spokojeněji. „Ach,“ zvolala jsem, objímajíc ji. „Jsem tak ráda, že jsi v pořádku! Bála jsem se —“ Mé obavy teď ale byly zcela nepodstatné. Modrý mladík mi umožnil zachránit Sněženku, přesně jak slíbil.

Náhle jsem uslyšela rachot. Rychle jsem zvedla hlavu – a viděla skupinu sněžných démonů, jak ze své římsy spouští sněhové koule. Pokoušeli se vyvolat lavinu – a my jsme byli přesně v místech, kde měla skončit! Byla to past, a my jsme z ní neměli jak uprchnout.

Poprvé jsem viděla modrého mladíka rozzlobeného. Nestěžoval si ani nezačal hledat úkryt. Místo toho opět vyndal harmoniku a začal hrát. Byla to tvrdá, agresivní melodie – ale jak nám mohla pomoci tváří v tvář padající lavině, to jsem opravdu nevěděla. Zanedlouho se hra ztratila v hluku přibližující se bílé smrti.

Sníh na nás dopadl jako vodopád. Vyčkikla jsem a objala Sněženku, očekávajíc rychlý konec. Když jsem se ale připravovala na nevyhnutelnou smrt, přihodilo se něco velmi zvláštního.

Kolem nás se oslnivě zablesklo a zalilo nás horko, jako kdyby něco vybuchlo. Kolem mých nohou se řítily potoky teplé vody. Teplé vody? Přinutila jsem se otevřít oči a spatřila jsem něco neuvěřitelného. Sníh zmizel. Celé údolí, až k nejvyšším štítům, bylo zcela holé, stékaly po něm stružky vody a k nebi stoupala oblaka páry. Vypadalo to, jako by nás zachránil náhlý příchod jara.

„To muselo být nějaké kouzlo!“ vykřikla jsem vyděšeně. „Pokud tu ovšem nejsme poblíž sopky. Ale taková náhoda!“

Hoch jenom přikývl. Stále jsem nedokázala rozpoznat jeho sílu!

Začali jsme opět stoupat vzhůru, opouštějíce tak údolí, jež se málem stalo naším hrobem. Na jeho dně se začínalo tvořit jezírko. Jela jsem na Hinny a Sněženka kráčela vedle nás. Byla to dlouhá cesta vzhůru, ale skončila šťastně.

Nahoře v průsmyku chlad zesílil. Z jedné pukliny se vynořil sněžný démon a divoce zaskučel. S nebezpečným gestem seslal na modrého mladíka ledové kouzlo.

Hinny ale skočila před něj a zachytila kouzlo svým vlastním tělem. Narazilo na její přední nohy a kolena se jí obalila ledem. Klopýtla a zaržála bolestí. Rychle jsem seskočila.

Modrý hoch něco vykřikl a zazpíval. Na to se démon proměnil v obláček páry a rozplynul se ve větru. Pak se chlapec s vážným výrazem přiblížil k Hinny, která ležela se zmrzlými koleny bezmocně na zemi.

„Ten útok byl určen mně,“ řekl. „Hinny, nemohu tě zcela vyléčit, protože kolena jsou velice komplikovanou záležitostí, ale pokusím se udělat, co je v mých silách.“ Pak znovu zahrál na svou harmoniku několik tónů a zazpíval:

Kolena mé milé Hinny,

rozmrzněte prosím nyní.

Led, který ji pokrýval, zmizel. Hinny se namáhavě postavila na nohy. Vyzkoušela hýbat kolena. Zdála se být v pořádku. Všimla jsem si však, že jsou nějaká bledá. Už to nebylo jako dřív. Vypadalo to, že mohla chodit i běhat, ale větší námahu by už asi nesnesla.

Pak jsem si uvědomila to, co mě mělo napadnout už dřív. Obrátila jsem se k chlapci. „To jsi udělal ty!“ obvinila jsem ho. „Ty ovládáš magii!“

Suše přikývl. „Nijak jsem to před tebou netajil,“ obhajoval se jako dítě přistižené při nějaké nepravosti. Tvářil se tak nešťastně a provinile, že jsem se musela rozesmát.

Objala jsem ho kolem ramen jako starší sestra. „Odpouštím ti to,“ řekla jsem velkomyslně. „Ale nehraj si příliš s magií, nebo na sebe přilákáš pozornost Adepta.“

Nic na to neříkal. Znovu jsme nasedli a pokračovali v cestě z hor. S ohledem na Hinnina kolena a slabé hříbě jsme jeli velmi pomalu. Konečně jsme dosáhli teplých nížin a utábořili se na noc. Sněženka se pásla vedle Hinny, která na ni dohlížela jako vlastní matka. Mohla jsem si být jistá, že hříběti se nic nestane. Vydali jsme se sbírat oříšky a borůvky, kterých zde naštěstí rostl dostatek. Ve společnosti modrého mladíka se takové štěstí stávalo samozřejmostí. Možná že tajně používal kouzel.

V podvečer se na západní obloze rozprostřela rudá záře, která postupně šedla a přecházela v modročernou barvu soumraku. Brzy se na východě vynořil srpek modrého měsíce. Hoch opět vyndal harmoniku, otočil se k měsíci a začal hrát. Předtím se z ní ozývaly jen jednotlivé tóny nebo krátké, ostré pasáže. Teď však začal hrát něžnou melodii, jako kdyby nástroj ladil, zahříval. Přebral celou stupnici. Jeho malé ruce skoro nedokázaly celý nástroj obsáhnout, i když jinak byly velice obratné. Potom, když začal měsíc stoupat nad horizont a sluneční záře zcela zmizela, počal hrát melodii.

Byla jsem unavená a moje pozornost upadala, takže jsem najednou byla velice překvapená. Z nástroje se linula hudba takové krásy, jakou jsem si ani ve snu nedokázala představit. Její tóny mě obklopovaly, pohlcovaly a moje duše počala stoupat vzhůru k panství modrého měsíce. Vznášela jsem se na nadýchaných obláčkích mraků,

mým ořem teď byla hudba, byla jsem nesena na rozbouřených vlnách směrem k magické zemi, k bledé tváři měsíce. Stále před mýma očima rostl a já jsem pozorovala jeho zvlněný povrch. Když jsem se ještě více přiblížila, spatřila jsem malé modré mužičky pracující na jeho povrchu. Byli to malí kováři kovající modrou ocel. Měsíční kováři. Pak jsem uviděla nádhernou Paní, celou v modrém. Její obličej se velmi podobal mému. Měla na sobě modré šaty, modré pantoflíčky zdobené modrými knoflíky z drahokamů a přes hlavu jí splývala modrá tiára. Byla tak neuvěřitelně vznešená a krásná. Obrátila se a upřela na mě pohled. Její oči byly modré jako ty moje – byla jsem to já sama.

Překvapeně a vylekaně jsem ustoupila. Snášela jsem se zpět modrou mlhou jako opeřený šíp a náhle jsem opět stála na zemi. Chlapec přestal hrát a kouzlo melodie se vytratilo.

Tenkrát jsem si to neuvědomila, ale tehdy mi předvedl jednu ze tří věcí, kvůli kterým jsem si ho později tolik zamilovala: jeho hudbu. Na celé Fázi nikdy neexistoval člověk, který by takhle dokázal –“

Modrá paní přerušila vyprávění a hlava jí spočinula v dlaních. Stile chtěl promluvit, ale ona ho velitelským gestem přerušila. „A ty, ty nepravá kopie mého manžela, teď přicházíš do království a používáš *jeho* harmoniku –“

„Jeho?“ zeptal se udiveně Stile.

„Cožpak nenese na svém spodním okraji slovo 'Modrý'?“ otázala se. „Přišla na jeho přání z druhého rámce.“

Stile vyndal harmoniku a obrátil ji. A tam malými písmenky stálo to slovo. „Vyčaroval jsem si jeho nástroj,“ zašeptal zarmouceně. „Musím ho tedy vrátit jeho vdově.“

Náhle zmírnila tón. „Ne, ponechej si ji. Je tvá. Ty jsi teď Modrý Adept. Používej ji stejně, jako to dělával on.“ Pak se vrátila ke svému vyprávění.

„Potrásla jsem hlavou. „Ještě nikdy v životě jsem neslyšela nikoho takhle hrát!“ řekla jsem. „Jak je možné, že mladík ve tvém věku dokáže něco takového?“

Na okamžik se zamyslel, chvíli přemítal, jako by šlo o nějakou

velice vážnou věc. Potom mi navrhl: „Mohu ti zítra ukázat svou vesnici? Není to daleko odsud.“

„Nebyla snad tvá vesnice zničena?“ zeptala jsem se zamyšleně.

„Ano, to byla.“

Litovala jsem své otázky, ale už jsem ji nemohla vzít zpět. „Samozřejmě, můžeme tam zajet, jestli tě to potěší. Ledaže by snad trolové –“

„Už tam žádní trolové nejsou,“ ujistil mě vážným hlasem a já jsem si vzpomněla na ten záblesk, který tenkrát troly zahubil.

Druhý den jsme dorazili k vesnici. Byla to jen louka zarostlá tou nejzelenější trávou, jakou jsem kdy viděla, s několika náspy. Všechno bylo zničeno a srovnáno se zemí. Byla jsem trochu zklamaná, očekávala jsem něco více dramatického – co však může být dramatického na dávné smrti?

„Mohu ti ukázat, jak se to seběhlo?“ zeptal se s vážným obličejem.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem zdvořile, netušíc, co tím myslel.

„Jděte se pást,“ řekl našim koním. Rádi z tohoto místa odběhli a Sněženka s nimi.

Pak začal modrý mladík opět hrát na harmoniku. Znovu se linula kouzelná melodie a začala nás unášet na svých vlnách. Kolem se začal formovat nehmotný svět. Nad loukou se utvořil mrak, který se posléze rozplynul a odhalil vesnici se spoustou lidí: prali, jedli, okovávali koně, hráli si. Uvědomila jsem si, že tohle je obraz jeho domova, jak vypadal před mnoha lety, před zkázou. Tahle vesnice se velice podobala mé.

Byla snad o něco lépe organizovaná, kompaktnější. Domy byly seřazeny do kruhu kolem náměstíčka pro lepší společenské styky a dohled nad dětmi. Moje vesnice byla rybářská, seřazena na pobřeží a otevřena na vodní hladinu. Tahle byla naopak tradiční, uzavřená před okolním nebezpečím. Slunce jasně svítilo – pak se ale stíny začaly rychle pohybovat a čas se rozběhl kupředu. Padla noc a vesnice se uzavřela.

Pod rouškou noci pak přišli trolové, velcí a zlí. Podařilo se jim prolomit kouzlo, které vesnici chránilo. Celá horda se pak vrhla do

útoku a plenění. Slyšela jsem tlumené výkřiky, jak ti netvoři vraždili spící vesničany. Někteří muži se postavili na odpor, ale trolové byli velcí, silní a bylo jich hodně. Viděla jsem ženu, kterou dva trolové, kteří se o ni přetahovali, roztrhali za živa na kusy. Smáli se hlubokým, odporným smíchem, když jí utrhli levou ruku. Jen trol, který ji držel, zuřil, protože na něj zbyl tak malý kousek, a mlátil s ní ostatní netvory, zatímco všude stříkala krev. Pak kolem běžela plačící malá dívka. Trol odhodil ruku, chytil ji a zvedl k obličeji. Pak otevřel svou zubatou tlamu a ukousl jí křičící hlavu.

Pak obraz zkázy a utrpení milosrdně pohasl. Zjistila jsem, že sama zděšeně křičím. Ještě nikdy jsem neviděla takovou hrůzu! Pak všechno zahalila temnota. Po čase přišel úsvit. Trolové byli poschovávaní v domech, kde leželi zcela přesyceni. Za denního světla nevycházel a vyhýbali se ohni. Byli pravým opakem goblinů, světlo pro ně znamenalo bolest. Zahrabali se pod hromady příkrývek a zcela se tak ukryli před světlem. Byli v bezpečí, protože z celé vesnice nezůstal nikdo naživu.

Ne – někdo přece jen přežil. Malý chlapec vykukoval z dutého stromu. Zdálo se, že když přišli trolové, právě si hrál uvnitř. Nebo dělal něco jiného, možná si hrál s kouzly a teď v úkrytu vystrašeně očekával příchod jitra. Nyní se objevil celý a začal zkoumat trosky vesnice – byl to modrý chlapec.

Vykřikla jsem. „Ty jsi byl svědkem všeho! Zkázy vesnice i tvé rodiny!“

„Nijak mě nelituj,“ odvětil trpce. „Tu temnou noc jsem se změnil z chlapce v kouzelníka. Uvědomil jsem si, že jenom magie dokáže obnovit rovnováhu a –“ Rozpráhl ruce. „Pohled, co jsem způsobil.“

Dívala jsem se a viděla, že postavička chlapce zvedá ruce. Zasllechla jsem ho tiše zpívat, i když jsem nedokázala rozeznat slova. Pak se náhle objevil ohnivý kruh, obkroužil vesnici a divoce vzplnul. Kouzelný oheň, zběsilý a spalující. Stahoval se dovnitř, zatímco modrý hoch stál a pozoroval ho. Musel strávit v úkrytu mnoho bezných hodin, než ho připravil a vylepšil. Brzy podpálil vnější okruh domů. Teď už se trolové probudili a začali se shromažďovat uprostřed vesnice, protože jinam uniknout nemohli. A pak je začal ohnivý

drancující démon svírat do kruhu.

Nyní to byli oni, kdo se chvěl hrůzou, nemaje šanci na záchranu. Třásli se uprostřed vesnice se zakrytými hlavami, zády k ohni. Nevyhnutelně se kolem nich svíral a smažil je za živa. Začínala jsem je litovat, ale pak jsem si vzpomněla na roztrženou ženu a dívku s ukousnutou hlavou. Žádnou lítost s těmi netvory! Trolové teď bojovali mezi sebou, snažíce se dostat co nejbliže ke středu prostranství, co nejdále od svírajícího se ohnivého kruhu. Neměli nejmenšího soucitu ani se svými druhy.

Konečně ten příšerný magický oheň dohořel. Jeho plameny pohltily trolы, jako by byli ze dřeva. Zbyly po nich jen hromádky pope-la. Všichni byli zničeni. Ne, všichni ne – jedna z hromad se začala pohybovat a vykoul malý trol, jehož asi zachránila vlastním tělem matka, takže to peklo jako jediný přežil. Ted' se rozhlížel a nařikal.

Modrý hoch si ho všiml. Bylo mu jasné, že tenhle drobek určitě nikomu neublížil. Vyslovil proto kouzlo temnoty, která ho milosrdně zahalila, a nechal ho odejít. „Jsi jako já,“ poznamenal modrý hoch. Pak se obrátil zády k tomu, co ještě nedávno bylo jeho domovem, a odešel.

Hudba ustala a vize se vytratila. Pohlédla jsem na modrého mladíka. Právě mi předvedl další část sebe sama: svou sílu. Stále jsem si neuvědomovala, nebo spíše nechtěla jsem si připustit význam těchto jeho smrtonosných schopností.

„Byl jsi tehdy stejný jako teď!“ zvolala jsem. „Vůbec ses neměnil, nevyrostl jsi. Ale tvá vesnice přece byla zničena před deseti lety! Jak je možné –“

„Měl jsem tenkrát sedmnáct,“ řekl s úsměvem.

„A teď ti je – dvacet sedm?“ zeptala jsem se, konečně chápajíc pravdu. „Myslela jsem, že máš dvanáct!“

„Jsem malý na svůj věk,“ připustil s úsměvem.

Byl o tolik let starší než já a já jsem ho považovala za mladíka. Nebyl žádné dvanáctileté dítě, ale dospělý muž. „Já –“ začala jsem rozpačitě.

„Ptala ses, jak dokáže někdo tak mladý hrát na harmoniku takovým způsobem,“ připomněl mi.

„Ano, to jsem se ptala,“ souhlasila jsem smutně. Ted' se můj vtip

obrátil proti mně. Pocítila jsem ulehčení.

Modrý mladík – modrý *muž* – přivolal naše koně a pokračovali jsme v jízdě. Postupovali jsme rychle a na druhý den jsme dorazili k mé rodné vesnici. Začínala jsem se bát, že zde najdu taky jen kouřící ruiny, ale můj strach byl zbytečný. Mohla za to hrůzná vize vypálené vesnice, kterou jsem shlédla včera. Mí přátelé mi radostně vyběhli v ústřety. Sněženka se opět připojila ke své matce Hvězdě a všichni byli šťastní a spokojení.

Potom řekl modrý muž svému hřebci: „Běž posloužit Hinny, její úkol skončil a ona si svou odměnu zaslouží.“ A hřebec s Hinny odběhli do soukromí blízkého lesíka. Ta se na tento okamžik těšila od chvíle, kdy hřebce spatřila poprvé. Měla jsem z toho radost. Bude mít své hříbě, které si tak těžce vybojovala.

Pohled mého otce je sledoval až k lesu. „To je ale kůň! A ta klisna!“ mumlal si pro sebe. „To hříbě bude jistě velmi výjimečné.“

Modrý muž pokrčil rameny a řekl mi: „Paní, pokud mne snad ještě kdy budeš potřebovat, zazpívej tato slova:

*Modrou chci vidět,
tak neváhej a přijed’.*“

Pak se obrátil k mému otci, ponechávaje mě v objetí plačící matky. Moje několikadenní nepřítomnost dělala rodičům starosti. „Sire, mohl bych se oženit s vaší dcerou?“ zeptal se, jako kdyby se mluvilo o počasí.

Otevřela jsem ústa dokořán v obrovském údivu. Nebyla jsem schopna ze sebe vydat ani hlásku.

„Jsi Modrý Adept?“ zeptal se na oplátku otec.

Znovu jsem zůstala omráčeně stát, i když jsem náhle vše pochopila. Jak to, že jsem si to neuvědomila, když mi předváděl svou moc!

Pak si Modrý Adept potřásl s mým otcem rukou a odešel směrem, kterým se vytratili koně. Nikdo neřekl ani slova, protože to nebylo třeba. Normální lidé se s Adepty nestýkali a už vůbec s nimi neuzavírali manželství.“

Modrá paní zakončila vyprávění a pohlédla na Stila. „Takže teď už víš, jak to bylo mezi mnou a Adeptem,“ řekla.

„Děkuji ti, Paní,“ řekl Stile a nechal ji o samotě.

KAPITOLA TŘETÍ

Proton

Neysa přinesla Stila přes pusté pláně do lesa, kde se nacházel nejbližší závoj opony. „Zatímco je Kolohnát na cestách a já budu v druhém rámcí, ochraňuj prosím Modrou paní,“ zašeptal jí Stile do ucha cestou k oponě. „Neznám k tomuto úkolu nikoho lepšího, než jsi ty.“

Jednorožec melodicky zafrkal. Ani ji o to nemusel žádat, byli přece nejlepší přátelé.

Dorazili na místo. Opona se vznášela a vlnila na tmavé mýtině. „Pokusím se vrátit zítra,“ řekl. „Jestli ne –“

Neysa zahrála jediné slovo. „Kolohnát.“

„Ano, tak jsem to myslel. Pošli pro mě Kolohnáta. Zná dobře ten rámeček i Hru. Pokud by se mi snad na Protonu mělo něco přihodit –“

Vehementně zatroubila na nesouhlas. Její roh občas zněl velice rozhodně.

„Ach, dám na sebe pozor,“ ujistil ji. „A Sheen mě tam bude ochraňovat. Už mě zachránila několikrát. Ale v případě, že by snad přece jen – mohla bys alespoň hned mít své hříbě –“

Neysa ho přerušila ostrým tónem a Stile těchto úvah raději zanechal. Už tak bylo dost těžké, než si zvykla, že je Adept, a naučila se s tím žít. V žádném případě si nepřipouštěla možnost jeho konce. Doufal, že ji alespoň v tomhle nezklame.

Stile se postavil k oponě. Přes ni prosvítaly rozplizlé obrysy osvětlené haly s hromadami beden. Místností zrovna někdo procházel, a tak Stile musel počkat, dokud nebude vzduch čistý. Většina lidí neměla o oponě ani potuchy a mezi těmi, kteří jí procházeli, existovalo nepsané pravidlo, že na ni nebudou zbytečně upozorňovat.

Svlékl se, opatrně šaty složil a schoval je do koruny nejbližšího stromu. Přitom si pohvizdoval improvizovaný popěvek.

Jak tam tak stál nahý, Neysa se proměnila do své dívčí podoby, objala ho a se smíchem políbila. „Jsem jako z Protonu!“

„To vyžaduje něco víc, než jen chodit nahá,“ reptal Stile. „Jsi nezbedný jednorožec.“ Vyprostil se z jejího náručí a znovu zahučel svůj popěvek, tentokrát k oponě.

*Udělám ted' krok,
za oponu skok,
zazpíval a vykročil kupředu.*

Při průchodu pocítil zamrazení. Náhle stál v opuštěné místnosti, nahý a osamělý. Otočil se a pohlédl na Neysu, která zůstala na druhé straně a stále ještě ji bylo trochu vidět. Změnila se zpět do své přirozené podoby. „Sbohem, přítelkyně,“ zavolal a zamával jí.

Pak se rychle vydal na cestu a rázně kráčel chodbou. Bylo to zvláštní, být opět nahý, když už se jednou přizpůsobil zvykům na Fázi.

Chodba se brzy křižovala s hlavní pasáží, kde se svižně pohybovalo mnoho nahých otroků, směřujících za různými cíli. Splynul s nimi a stal se zcela anonymním. Byl menší než všichni ostatní muži a většina žen, včetně některých dětí, ale byl na to už zvyklý. Stále ještě však nesnášel ty neuctivé pohledy, kterými si ho někteří otroci měřili, ale uvědomil si, že člověk, který hodnotí druhého člověka jen podle vzhledu, tak dává najevo svou vlastní neschopnost cokoli objektivně posuzovat. Přesto byl Stile rád, když mohl opustit veřejné prostranství a uchýlit se do soukromí svého bytu.

Stile otiskem prstu otevřel zámek na dveřích. Vstoupil dovnitř. Nahý muž na něj pohlédl a zamračil se. Chvilí jeden na druhého zírali. Potom se ten druhý postavil. „Sheen mně neřekla, že se zrovna teď vrátíš. Měl bych odejít.“

„Moment,“ zadržel ho Stile. Tento muž byl jeho dvojník: robot, který ho nahrazoval po dobu jeho pobytu v kouzelném světě Fáze. Bez tohoto stroje by Stilova nepřítomnost byla podezřelá, a to by mohlo způsobit nenapravitelné škody. „Dosud jsem se s tebou neseťkal. Zachází s tebou Sheen dobře?“

„Sheen mě zcela ignoruje,“ stěžoval si robot. „Pokud nás zrovna

někdo nepozoruje.“

„Jsi programovaný, abys mě nahradil ve všech situacích. Nenu-
díš se?“

„Stroj mého typu se nemůže nudit, dokud mu to není nařízeno.“

„Ani když tě zavřou do skladiště?“

„Po tu dobu jsem deaktivován.“

Tohle Stila trápilo, protože vynikal soucitem ke všem utlačova-
ným tvorům. „Pokud se někdy budeš cítit nespokojený, dej mi vědět,
přimluvíím se za tebe u paní.“

„Děkuji ti za laskavost,“ řekl robot neutrálně. „Momentálně to
nemám zapotřebí. Jsem stroj. Mohl bych teď odejít?“

„Kdy se Sheen asi vrátí?“

„Za čtyři minuty a patnáct sekund od... teď.“

„Ano, odejdi. Já tě teď nahradím.“

Robot ten vtip samozřejmě nepochopil. Tyto stroje se vyráběly v
mnoha typech a na různých úrovních a zrovna tenhle nebyl příliš
důmyslný. Neměl okruhy podvědomí se zpětnou vazbou. Na Stilův
pokyn se zvedl a přešel ke stěně – vypadal tak lidsky. Otevřel ve zdi
panel a vstoupil do odkládacího prostoru za ním. Za okamžik mu
zcela zmizel z dohledu a deaktivoval se.

Stile si vzpomněl na golema, který ho měl také představovat,
nebo spíše jeho druhé já, Modrého Adepta na Fázi, dokud se na scé-
ně nevynořil Stile a nezničil ho. Byl vůbec nějaký rozdíl mezi gole-
mem a tímhle humanoidním robotem? Jednoho zplodila magie, dru-
hého věda. Mezi oběma rámci byly i jiné než jen geografické podob-
nosti!

Stile se usadil ke stolu, který robot opustil. Na jeho desce byly
vyloženy karty. Pokud se robot nemohl nudit, jak to, že se věnoval
hře? Jedinou odpovědí mohlo být, že Stile sám by tohle dělal, pokud
by se nudil. Zároveň by se tak zdokonaloval ve Hře. Robot zřejmě
Stila napodoboval i při akrobatickém tréninku, i když mu nemohl nic
přinést. Měl ho nahradit, tak to dělal opravdu všestranně, aby vypa-
dal autenticky.

Analyzoval rozložení karet a pokračoval ve hře. Byl do ní hlu-
boce ponořen, když tu se otevřely dveře a vstoupila Sheen.

Vypadala nádherně. Byla jen nepatrně vyšší než on, s bezvad-

nými tvary. Měla velká a pevná ňadra, dokonce snad o něco větší, než byl idealizovaný standard na její věk a postavu. Pas měla velmi štíhlý, ploché břicho, boky a zadek plnější – a nádherně splývající plavé vlasy. Průměrní muži toužili po nadprůměrných ženách, jejich vkus se během staletí deformoval obchodní propagandou, která vyžadovala ženy perfektního zdraví a postavy, které ovšem nebyly tak roztomilé. Stilovy představy byly průměrné, takže se Sheen od tohoto průměru značně lišila.

Poněkud mu připomínala jinou dívku, kterou kdysi před lety znal: ženu menší, než byl on sám, žokejku, o které si myslel, že ji miluje. Jmenovala se Tune a od okamžiku, kdy se s ní setkal, propadl hubbě. Přesto však musel objektivně připustit, že Sheen byla mnohem hezčí a lepší žena. Měla jen jednu chybičku. Teď však neměl chuť se tím zabývat.

Stile se zvedl, přešel k ní a vzal ji do náručí. „Ach, je tu někdo?“ zeptala se udiveně.

„Nikdo,“ odpověděl a přitáhl si ji blíž, aby ji mohl políbit. „Pojďme se pomilovat.“

„S robotem? Nežertuj.“ Pokusila se vyvinout z jeho objetí, on ji ale přitáhl ještě pevněji.

„S robotem je to nejlepší,“ ujistil ji.

„Ach,“ rozhodla se náhle. „Dobrá tedy.“

Ha! Ona s tím souhlasila! „Opravdu?“ zeptal se. „Jen mi řekni, jak daleko v tom s roboty zacházíš.“

„Moji nejlepší přátelé jsou roboti,“ řekla přesvědčivě. „Pojďme do postele.“

Teď už se Stile zlobil a pustil ji. Sheen se rozesmála. „Ty můj blázínku!“ zvolala. „Ty sis opravdu myslel, že jsem tě nepoznala?“ Přivinula se k němu a políbila ho, tentokrát mnohem vášnivěji než předtím.

„Co mě prozradilo?“ zeptal se Stile.

„Kromě tradičních rozdílů mezi mužem a robotem, které jsou mi tak dobře známy?“ zeptala se uličnický. „Takové věci jako tepelné záření těla, dýchání, tlukot srdce, pocení a další drobné projevy života?“

„Kromě těchto věcí,“ potvrdil Stile, začínající se cítit hloupě.

Měl si uvědomit, že ji nedokáže ošidit ani na okamžik.

„Tvé ruce jsou opálené,“ řekla.

Pohlédl na ně. Dostatečně jasně bylo vidět rozhraní, kde jeho oděv, který na Fázi nosil, končil a ponechával jeho ruce vystavené silnému záření přírodního slunce. Všechna obydlená území na Protonu byla zastřešena kopulemi, které filtrovaly sluneční svit na přijatelnou úroveň, takže míra opálení pokožky byla téměř neznatelná. A na tělech otroků se nemohla objevit sebenepatrnější rozhraní, protože všichni chodili nazí. Tohle zrádné opálení ho odlišilo nejen od robota dvojníka, ale zároveň od všech ostatních otroků na Protonu. „Měl bych na Fázi začít nosit rukavice!“

„Takové opatření není vůbec nutné,“ ujistila ho. Přinesla světlou tónovací barvu na ruce a začala s ní překrývat tmavší oblasti na jeho těle.

„Nevím, jak se ti odvděčit,“ řekl Stile vděčně.

„Celou dobu na Fázi jsi byl s tou modrou ženou?“

„Ano.“

„Tohle je ale úplně jiný svět,“ řekla. „Měla jsem tě už předtím, než jsi zjistil, že vůbec existuje. Máš před prvním kolem Hry šest hodin času a já vím úplně přesně, jak ho strávit.“

Opravdu se v tom vyzнала. Byla tak vzrušující a roztomilá a navíc existovala jen proto, aby ho chránila a obšťastňovala. Bylo snadné toho využívat. Víc než snadné.

Potom, když vedle sebe leželi, zeptala se: „A jak je to vlastně s Fází?“

„Zabil jsem golema, který mě představoval, a poradil svému příteli Kurrelgyrovi, jak znovu získat postavení ve smečce –“

„O tom vím. Vrátil ses přece odehrát předturnajové kvalifikační kolo Hry, cožpak si to nepamatuješ? Co jsi tam dělal při svém posledním pobytu?“

„Vlkodlaci a jednorožci mi pomohli získat pozici Modrého Adepta,“ řekl značně zjednodušeně Stile. „Ted' používám magii. Musím ale vybojovat souboj s vůdcem jednorožců, abych oprostil Neysu od povinnosti mít s ním letos hříbě.“

„Mám ráda Neysu,“ řekla Sheen. „Copak ale nežáríš na Modrou paní?“

„Ne, teď si přísahaly přátelství. Neysa ví, že moje budoucnost je spojena s mou rasou.“

„S Modrou paní,“ upřesnila Sheen.

Stile si uvědomil, že svou netaktností Sheen zranil. „Jak jsi sama poznamenala, ona není z tohoto světa.“

„Tak si to představuješ. Je to jiný svět, ale ona je tu též. Nemůže překročit Oponu, že? Musí tedy mít v tomhle rámci dvojnici.“

Stile byl tímhle odhalením šokován. „To je vlastně pravda! Musí zde být její druhé já. Moje ideální žena je celou dobu zde, na Protonu.“ Pak se zarazil. „Ideální –“

„Ach, to nevádí,“ řekla Sheen. „Oba dobře víme, že nejsem člověk, i když po tom strašně moc toužím.“

„Proč jsi mi tedy řekla –“

„Neysa ti pomohla získat Modrou paní, ne? Copak bych nedokázala totéž?“

Tak to tedy bylo. Sheen se ztotožňovala s Neysou a snažila se napodobit její reakce. „Vlastně se po ní můžu jít hned podívat – co mám ale dělat, když ji najdu?“

„Vím jistě, že na něco přijdeš,“ řekla Sheen ukřivděně. „U mužů je to normální.“

Stile se usmál. „Na rozdíl od prvního dojmu to má tenhle muž poněkud komplikovanější. Osudově jsem se zamiloval do Modré paní, i když ona mě zatím moc nechce – ale jak ji můžu milovat dvakrát? S jejím protějškem tady na Protonu mě opravdu nic nesvazuje.“

„Nechceš ji ani vidět?“

„*Netroufám* si ji vyhledat.“

„Moji přátelé ti ji mohou hned najít.“

„Zapomeň na to. Jenom bych si tím komplikoval život, a to nemám vůbec zapotřebí. Jak dlouho to takhle vydržím, existovat současně ve dvou rámcích? Na jednoho člověka je toho moc, už teď se cítím jako bigamista, a to ještě nejsem ani ženatý.“

„Tohle by sis měl opravdu ujasnit.“

Otočil se k ní. „Proč to děláš?“ Ale ve skutečnosti věděl proč. Citově ji zranil a ona to masochisticky rozvíjela až na hranice možností. Byla v tom jistá logika, vlastně všechno, co Sheen dělala, bylo logické. Oba věděli, že ji nemůže doopravdy milovat nebo se s ní

dokonce oženit stejně, jako se nemohl oženit s Neysou. Sheen by ho milovala věčně, ale pro něj by nikdy neznamenal více než dočasnou strážkyni nebo milenku.

„Máš pravdu,“ řekla rezignovaně, zasažena jeho přímou otázkou. „Raději na to zapomenu. Měla bych to uložit do odpovídajícího paměťového bloku.“

„Nezapomeneš něco, co si ukládáš do paměti!“

„Musíme vyhrát Turnaj,“ připomněla mu, měníc tak ožehavé téma jejího pohlaví.

„Vždyť to moc dobře víš,“ připomněl jí. „Nemohu v žádném případě očekávat, že bych snad letos vyhrál. Nejsem ve vrcholné formě pro Hru a v tak náročné soutěži, jako je tahle, mohu být snadno smeten.“

„A pokud tak brzy prohraješ, tvá držba jako otroka na Protonu skončí a budeš muset zůstat na Fázi. Pak už tě nikdy neuvidím,“ řekla Sheen. „Máš důvod se opravdu snažit. Musíme zjistit, kdo tě tu chtěl zabít, a pokud se staneš Občanem, budeme mít ty nejlepší podmínky pro práci.“

„Ano, to by bylo nejlepší,“ souhlasil. Vzpomněl si na neznámého Občana, který nechal propálit jeho kolena laserem, a přinutil ho tím vzdát se kariéry žokeje. Tato série událostí, kterou byl pohlcen, paradoxně obohatila jeho život tím, že ho uvedla do světa Fáze – přesto v něm stále na toho člověka doutnala zlost. Měl dost vysoké skóre na to, aby se utkal s kýmkoliv. Sheen měla pravdu, byl tu silný motiv, aby ve Hře zvítězil, pokud to bude jen trochu možné. Vítězi Turnaje náleží nejvyšší ocenění Protonu: Občanství. Ti nejúspěšnější pak budou odměněni prodloužením držby a možností zúčastnit se Turnaje další rok. Takže měl přece jen šanci, vysokou šanci díky svému vrozenému talentu ke Hře – naděje na absolutní vítězství však přesto nebyla na jeho straně.

Rád by věděl, zda historie, kterou mu nedávno vyprávěla Modrá paní, měla s jeho případem nějaké souvislosti. Sněžný démon vrhl na Modrého Adepta mrazící kouzlo, které zachytila Hinny. Poškodilo jí kolena. Stilovi někdo propálil kolena laserem, když jel na koni. Bylo to snad případem paralelního vývoje mezi těmito dvěma světy? Události si většinou byly podobné, jen občas se jejich cesta lišila.

„Jedna Hra v pravý čas,“ řekla Sheen. „Pokud prohraješ, budu se s tím jednoduše muset smířit. Víím ale, že se budeš snažit.“

„Budu se snažit,“ souhlasil.

Informovali se o programu, aby se mohli připojit ke Hře. Sheen mu nemohla dělat uvnitř společnost. Vstup byl povolen jen soutěžícím. Mohla se odebrat do hlediště a vyladit si průběh zápasu v holovizi, pokud by to zrovna nebyl jeden z těch, kde byla přítomnost živých diváků povolena. Pokud by se naskytla příležitost, mohla by ho tak povzbudit nebo mu poradit.

Před vchodem stála dlouhá fronta. Takový zástup se obvykle nedal spatřit, ale Turnaj byl jen jednou ročně. Zapojilo se šest set otroků současně, a ačkoliv bylo závodistiště rozsáhlé, na tohle nestačilo.

Když vstoupil dovnitř, Herní počítač ho začal úsečně vyslýchat. „Identifikace?“ zeptal se hlas z holografického obrazu, který se vznášel asi metr před ním na úrovni jeho hlavy. Počítač dokázal vytvořit jakýkoliv obraz a jakýkoliv zvuk pocházející odkudkoliv, ale raději to nezkoušel. Proton byl řízen Občany, nikoliv stroji, a chytrý Počítač to měl neustále na paměti.

„Stile, otrok, žebříček 35 M, stupeň 5.“ Tím sdělil své jméno, postavení, zařazení, věk, pohlaví a fakt, že se do Turnaje kvalifikoval získáním pátého stupně žebříčku jeho skupiny: minimální podmínky účasti. Pokud by se o to pokusil už dříve, mohl být ve svém žebříčku první. V podstatě byl jedním z nejlepších současných hráčů. Avšak jediné, co se ve skutečnosti počítalo, byla kvalifikace. Každý měl v Turnaji svou odpovídající pozici.

„Stile 35M – 5, bylo ti přiděleno číslo 281, pouze pro první kolo,“ řekl hlas Herního počítače. Ze šterbiny se vysunul herní obtisk. Stile ho vzal a přitlačil si ho na chvíli na čelo. Teď byl pro potřeby tohoto kola očíslován a označen jménem: 281 STILE. „Pokračuj do subsektoru 276 – 300 a přidej se ke svému soupeři. Tvá Hra bude specifikována podle kursu. Odpověz ihned nebo rezignuj.“

„Souhlasím,“ oznámil Stile. Vznášející se hologram Herního počítače vybledl a zmizel. Stile se vydal do vymezeného sektoru. Pro tohle kolo bylo vyčleněno velké množství čekáren a výklenků hal a byly přeměněny v kolbiště. Po několika prvních kolech se většina z

nich vrátí původnímu účelu, jak se bude počet soupeřů snižovat.

Sektor se pomalu plnil. Každý člověk měl na svém čele obtisk a všechna čísla byla ze skupiny 276 – 300. Většinou to byli nazí muži a ženy, některé z nich Stile poznával. Než se ale mohl zcela zorientovat, přistoupil k němu oblečený muž. „Zdravím tě, protivníku,“ řekl muž.

Stile zůstal omráčeně stát. Tohle byl Občan, zcela oblečen v tmavých kalhotách, bílé košili, saku a botách. Jen na svém čele měl číslo: 281, bez jména. Občané byli pro otroky zcela anonymní. Anonymita byla privilegiem, které se projevovalo hlavně oděvem, skrývajícím obrysy těla. Otroci žádná tajemství neměli.

„Pane,“ řekl Stile.

„Tady jsme si zcela rovnoprávní, ale jen v tomto případě,“ řekl Občan. Byl pohledný a vysoký, dobře o deset let starší než Stile a velmi sebevědomý, jako ostatně všichni Občané. „Pojďme si pohovořit někam za roh.“ Uchopil Stila za loket a navigoval ho.

„Ano, pane,“ souhlasil otupěle Stile. Jeho první zápas měl být utkáním s Občanem! Věděl samozřejmě, že se někteří Občané Turnaje přímo účastní, ale ani by ho nenapadlo, že se s některým z nich někdy osobně utká. Na Protonu existovaly dvě třídy: Občané a otroci. Oblečení a nazí. Stile sám byl zaměstnán jedním Občanem, stejně jako každý otrok. Na planetě nesměli být nezaměstnaní otroci s výjimkou krátkých odměn ve formě volna a každý zaměstnaný otrok mohl být držen maximálně dvacet let – s několika velmi zanedbatelnými výjimkami. A o tohle právě šlo v Turnaji.

Občan ho dovedl k lavičce a potom se vedle něj usadil. Tohle trochu snížilo jeho více než čtvrtmetrovou výhodu ve výšce, ale nijak to nesnížilo výhody jeho společenského statusu. „Všichni mě znají jako Střelce. Možná jsi o mně už slyšel.“

Stile se dostal do dalšího šoku. „Vítěz Turnaje před patnácti lety! Díval jsem se na tu Hru... pane.“

Střelec se usmál. „Ano, byl jsem otrok jako ty. Své Občanství jsem si tvrdě vybojoval. Nyní mě kouzlo Hry přilákalo zpět. Jak tě jednou uchvátí, už nikdy jí neunikneš! Kdo jsi?“

„Pane, já –“

„Ach, teď jsem si to uvědomil! Stile je označen pro jednoho z

nejlepších hráčů současnosti! Neuvědomil jsem si, že tvá držba už končí.“

„Ještě měla trvat tři roky, pane. Měl jsem ale problémy se svým zaměstnavatelem.“

„Tak je to tedy. Takže jsi to musel rozehrát hop nebo trop. Výborně, alespoň to bude zajímavější! Účastnil jsem se mnoha Turnajů na své cestě vzhůru, ale jen do chvíle, než jsem narazil na otroka, který to chtěl uhrát na NÁHODU, a dva nebo tři takoví za sebou mě brzo vyřadili. Je těžké porazit člověka, který je přesvědčen, že zvítězí. Myslím, že si dnes výborně zahrajeme.“

„Ano pane,“ souhlasil Stile. „Taky nemám rád NÁHODU.“ Stejně tak nerad hrál s Občany, ale to teď nemohl přiznat. Ze všech těch lidí ho muselo potkat zrovna tohle. Bývalý vítěz Turnaje! Není divu, že Střelcovi protivníci v předchozích Turnajích – Občan se mohl účastnit jakékoliv disciplíny, protože pro něj neplatila stejná pravidla jako pro otroky – odmítali čestné souboje. NÁHODA jim dávala alespoň šanci 50 – 50, místo téměř jisté prohry za jiných podmínek. Bylo zákonité, že slabší hráči preferovali NÁHODU, zatímco ti lepší ji nenáviděli a špičkoví hráči dokonce chtěli, aby tato kategorie byla zcela zrušena.

Stile měl dvacet let a byl nadšeným divákem Hry, když se Střelec probíjoval na vrchol po zasažení šesti cílů, zatímco jeho soupeř trefil jen tři. Vysoce kvalifikovaný hráč, který si pochopitelně dal jméno své vítězné disciplíny.

To ale bylo před mnoha lety. Tomu muži mohl chybět trénink a nemusel být ve formě. Pokud by snad netrénovával v soukromí. Ačkoliv, proč by se měl Občan unavovat? Neměl žádnou motivaci, aby v Turnaji zvítězil. Občan, jak už z jeho jména vyplývalo, měl všechno. Bezvadné zdraví, moc a prestiž. Pokud Občan spatřil atraktivní otrokyni, mohl si ji pronajmout, využít ji a potom ji vyhodit během hodiny. Žena by však ani neprotestovala. Občan mohl mít domácnost vedenou humanoidními roboty nerozeznatelnými od živých lidí, kteří vyhověli každému rozmaru. Patřily mu ty nejkomfortnější výrobky, jaké se vůbec v Galaxii vyráběly, a mohl si dovolit tu nejexotičtější zábavu. Nebylo divu, že velká část Občanů ztloustla a zpohodlněla!

„Vlastně ti čtu myšlenky,“ řekl Občan. „A odpovím ti na ně.“

Nejsem v té formě, jako jsem měl, když jsem tenkrát zvítězil, ale trénoval jsem a dokážu být dostatečně obtížným partnerem. Nemám samozřejmě takovou motivaci. Z vítězství nebudu mít žádné výhody a porážka mi nijak neublíží, přesto však pro mě bude satisfakcí znovu zvítězit.“

Stile byl ušetřen odpovědi, protože Herní počítač se opět přihlásil o slovo. „Pozor, informace pro všechny účastníky. Turnajová sestava je teď kompletní: čtyři sta Občanů, šest set otroků a dvacet čtyři cizinců. Turnaj je na dvě vylučovací kola. Z dalších soutěží budou vyloučeni jen soutěžící se dvěma prohrami. Otroci, kteří se dostanou mezi posledních šedesát čtyři soutěžící, budou mít prodlouženou držbu o jeden rok. Ti, kdo postoupí ještě dále, dostanou mnohem větší odměny. Vítěz Turnaje bude odměněn protonským Občanstvím. Všechna utkání řídí Počítač, který je též objektivně posuzuje. Subjektivní posuzování náleží publiku a bude monitorováno. Zvláštní případy bude posuzovat komise expertů. Ve výjimečných Hrách budou poskytovány bonusy. Podvádějící budou diskvalifikováni.“ Na okamžik se rozhostilo ticho, jak se Počítač chystal přejít od všeobecných informací ke konkrétním. Další informace už byly přesně adresovány. „Herní pár 276, ohlaste se v síti.“

Dva otroci se spěšně zvedli, byli to muž a žena, a přešli do centra haly k terminálu. Začali s rutinní volbou Hry.

„Je to jako tenkrát za starých časů,“ poznamenal potěšeně Střelec.

„Ano, pane,“ souhlasil Stile. Rád už by byl na místě prvního páru, ale Občana samozřejmě nemohl ignorovat. „Ne pro mě, pane.“

„Pro tebe je to samozřejmě novinka,“ řekl Občan. „Občas jsem sledoval tvůj postup. Odehrál jsi některé výborné Hry. Možná si tě s někým pletu, ale nebyl jsi náhodou taky dobrý jezdec?“

„Nějakou dobu jsem patřil mezi nejlepší žokeje, pane,“ souhlasil Stile.

„Ted' jsem si to celé vybavil! Někdo neznámý tě popálil laserem.“

„Rovnou do kolen, pane.“

„To musela být práce nějakého Občana.“

„Ano, pane.“

„Občané představují právo sami o sobě,“ usmál se Střelec. „Nezapomeň, já jsem byl otrokem devatenáct let a Občanem jsem teprve patnáctý rok. Stále ve mně zůstalo hodně z otroka. Přesto však pochybuji, že by většina z rodilých Občanů něco takového udělala. Existují legální a nelegální cesty, jak něčeho dosáhnout, a žádný Občan nemá zapotřebí využívat tu nelegální. Nečestný Občan by byl hrozbou pro ostatní Občany, a proto by ho drželi zkrátka.“

„Ano, pane.“

„Jak víš, účastním se tohoto Turnaje spíše pro zábavu a vzrušení. Teď vidím způsob, jak svůj zájem zvýšit. Dovol mi nabídnout ti tuhle sázku: pokud mě v tomto kole porazíš, na vlastní pěst začnu zkoumat, kdo má v té střelbě laserem prsty, a budu tě informovat, ještě než opustíš planetu. Souhlasíš?“

Žádný otrok nemohl jen tak říct Občanovi ne a Stile ani neměl žádný důvod nesouhlasit. Velmi toužil po odhalení identity svého nepřítele! Ještě však zaváhal. „Pane, co ale bude, když mě porazíte?“

Střelec vystrčil svou ostrou bezvousou bradu. „Aha, tak o tohle jde. Sázka musí být oboustranná. Co ale může otrok nabídnout Občanovi? Máš snad nějaký osobní majetek?“

„Pane, žádný otrok –“

Občan mu káravě zahrozil prstem a usmál se. Stile najednou zjistil, že si toho výjimečného muže oblíbil. Žádný otrok si pochopitelně nemohl dovolit mít rád Občana. Žili ve zcela odlišném světě.

„Samozřejmě, otroci nemají žádný majetek,“ řekl Střelec. „Ale zato mají často informace o věcech, o kterých Občané ani netuší. Protože já ti nabízím informaci, měl bys též nabídnout nějakou.“

Stile zaváhal. Když se to tak vezme, měl informace, které by Občany velice zajímaly. Byl však vázán slibem, že je neprozradí. Náhodou se dozvěděl, že mnoho sloužících robotů mělo vlastní rozum, iniciativu, sebeovládání a ambice. Teoreticky tu snad mohla vzniknout vzpoura strojů. Ale slíbil, že jejich zájmy nezradí, pokud oni neohrozí planetu Proton, a jeho slovo bylo pevné. Nemohl tuto informaci vyzradit. „Bohužel žádnou nemám, pane.“

Občan pokrčil rameny. „To je špatné. Sázka by naší soutěži přidala na dramatickosti.“

Jako by budoucnost života otroka nebyla sama o sobě dramatic-

ká. Občan však samozřejmě myslel jen sám na sebe. „Ano pane. Je mi to líto, pane. Rád bych na tu sázku přistoupil, kdybych měl co nabídnout na výměnu.“

„Cožpak si neuvědomuješ, že bys mohl přistoupit na sázku a v případě prohry ji odmítnout? Opravdu nemáš příliš co ztratit.“

Stile se náhle díky psychickému předturnajovému vypětí rozzlobil. „To je nesprávné!“ a pak opožděně dodal: „Pane.“

„Ach, ty jsi čestný muž. Mohl jsem si to myslet. Většina špičkových hráčů vyniká čestností.“

Stile byl ušetřen další konverzace, protože se ozval hlas Herního počítače. „Herní pár 281, přihlaste se do sítě.“

Střelec se postavil. „To jsme my. Hodně štěstí, Stile.“ Napřáhl ruku.

Stile ji překvapeně přijal. Nikdy neslyšel o Občanovi, který by si potřásl rukou s otrokem! To byl velký projev zdvořilosti, ne nepodobný nedávnému setkání s vůdčím jednorožcem na Fázi, zdvořilé schůzce respektujících se protivníků.

Fáze! Náhle si Stile uvědomil, jakou informaci měl nabídnout. Zprávu o existenci paralelního rámce! Ta informace by ale Občanovi nejspíš neprospěla, protože většina lidí oponu překročit nemohla, a dokonce ji ani nevnímala. Tohoto muže by to však přesto zajímalo. Neexistoval absolutní přímý zákaz šíření zpráv o Fázi, i když Stile by jinak raději na toto téma mlčel. Pokud však Hru vyhraje, nebude stejně muset nic prozradit. To vypadalo na přijatelný risk.

„Pane,“ řekl Stile rychle. „Právě jsem si vzpomněl. Přece jen bych jednu informaci měl. Myslím, že by vás zajímala –“

„Pak je tedy ujednáno,“ řekl Občan a stiskl Stilovi ruku.

„Ano, pane. Jenom doufám, že tu informaci už nikomu jinému neřeknete.“

„Souhlasím. Tohle je soukromá sázka a naše soukromá záležitost. V každém případě.“

„Ano, pane.“

„Znovu vyzývám pár 281,“ ozval se hlas Počítače. „Okamžitě se dostavte k terminálu, nebo budete oba diskvalifikováni.“

„Ty hlavo skopová, s kým si myslíš, že mluvíš?!“ vyštěkl Střelec.

Čočky kamery se zaměřily na Občana. Odpověď přišla okamžitě. „Uctivě se omlouvám, pane. Časový limit byl prodloužen.“

Střelcův pohled přelétl nad tichou halou. „Teď se můžete smát.“

Zbývající otroci vybuchli smíchy.

„Postavení má své výhody,“ řekl Střelec. Vzal Stila za loket a odvedl ho k terminálu. Tohle byl veřejný projev přízně, který udivil všechny otroky, včetně Stila samotného. Tenhle Občan se choval přátelsky i před tím, když spolu byli o samotě, teď však své chování zopakoval před očima veřejnosti.

„Ty blázne,“ zavolal na něj jiný Občan se smíchem. „Teď se takhle budeme muset ke svým otrokům chovat všichni!“

„Co se to na Protonu poslední dobou děje?“ zeptal se další Občan. Tentokrát to byla žena, pěkně oblečená a učesaná, s blýskavými smaragdy na zápěstích a kotnících, s velkým kusem protonitu na čele. Stilovi tím připomněla náznak Neysina rohu v její dívčí podobě. Snad to byla další paralela mezi oběma světy. Tahle Občanka se rovněž smála.

Stilovi se zdálo, že dokonce i Občané by se mohli začít nudit v kolotoči všedních dnů, a proto vítali každé nezvyklé rozptýlení při takovýchto vzácných příležitostech. Turnaj je všechny stavěl do jedné řady!

Teď však stál proti Střelci a mezi nimi byl počítačový terminál. Ke každému z nich byl otočen jeden panel s řadou sloupců. V jejich přítomnosti se rozsvítily. Před Stilem se objevily čtyři kategorie na horním okraji tabulky: 1. FYZIČNO 2. DUŠEVNO 3. NÁHODA 4. UMĚNÍ. Vlevo se svisle seřadily čtyři další volby: A. NAHÝ B. NÁSTROJ C. STROJ D. ZVÍŘE. Tato svislá skupina byla prosvícena: Stile si tedy měl zvolit písmeno.

Prožíval tradiční vnitřní napětí, které se před Hrou vždy dostavovalo, dnes navíc zkomplikované faktem, že jeho soupeřem je Občan. Které číslo by si nejspíš Střelec zvolil? Určitě FYZIČNO nebo DUŠEVNO, protože nebyl hazardní hráč ani umělec a chtěl si dobře zahrát. Mohl by se pokusit dostat do sektorů 1B nebo 1C, soutěže s použitím nástroje nebo stroje, což mohlo znamenat fyzické hry jako tenis nebo střelení, ve kterých byl nejzkušenější. Nebo taky na pozici 2B, kde by mohli skončit u šachů. Jak si Stile vzpomněl, jedno z tur-

najových kol Střelec vyhrál po dramatickém šachovém zápase. Během těch patnácti let se možná ještě zlepšil. Tomu se nezbytně musel vyhnout. Stile sice hrál šachy dobře, ale neměl patnáct klidných let na trénink.

Stál proti někomu, kdo Hru opravdu ovládal. Tohle mohl být ten nejtěžší soupeř, jaký by ho v Turnaji potkal. Sebelépe hraná Hra, ve které by teď nezvítězil, pro něj znamenala konec. Nemohl si dovolit prohrát. Jeho jedinou opravdovou šancí mohla být čtvrtá volba, ZVÍŘE. Pak by se mohli dostat k dostihům nebo krocení Ivů. Jeho kolena byla stále slabá, ale to bylo akutní jen v případě, kdyby je musel maximálně ohnout. Běžnou jízdu by zvládl lépe než kdokoliv jiný a navíc znal spoustu drobných triků. Jeho menší váha by zde byla výhodou, protože v Turnaji se jinak neposkytovaly žádné výhody vzhledem k pohlaví nebo velikosti. V žádné Hře se nepoužívalo handicapu vůči silnějšímu soupeři. A navíc měl rád zvířata, což o sobě Střelec, špičkový lovec, určitě nemohl tvrdit. Ano!

Stile se dotkl písmena D. Hned se na panelu objevila nová tabulka s titulkem: 1D, FYZIČNO / ZVÍŘE. Střelec volil přesně podle jeho odhadu.

Nyní byly v jejím záhlaví volby 1. ODDĚLENĚ 2. VZÁJEMNĚ 3. BOJ 4. SPOLUPRÁCE a v levém sloupci pak možnosti A. ROVNÝ POVRCH B. RŮZNORODÝ C. NESPOJITÝ POVRCH D. TEKUTINA. Stile měl opět volit písmeno, což bylo výhodné. Dostihy se odehrávaly na rovném povrchu a on měl nad povrchem kolbiště kontrolu. V žádném případě nechtěl skončit mezi žraloky nebo wrestlingem v TEKUTINĚ a obával se, že by Střelec mohl být zkušeným ve vzdušných soutěžích, pokud by zvolil NESPOJITÝ POVRCH. Rodeo v horách by ještě zvládl, pokud by zvolil RŮZNORODÝ POVRCH. Stile už měl s neústupností horských koz jisté zkušenosti. Tahle kategorie ale zahrnovala také souboj s hroznýšem v korunách stromů a toho se Stile bál. Rozhodl se tedy pro A. ROVNÝ POVRCH.

Střelec zvolil 2. VZÁJEMNĚ. Takže se ocitli v boxu 2A. Žádné dostihy, mohlo je však ještě čekat pólo na koních nebo –

Na panelech před nimi se objevila nová tabulka, devět čtverců, které čekaly na vyplnění. Objevil se seznam her a zvířat.

Střelec na Stila přes terminál pohlédl. „Dej se do toho,“ řekl s úsměvem. Dával tak Stilovi výhodu první volby, což bylo lepší, než kdyby Herní počítač volil kombinaci náhodně. Takové drobné výhody byly povoleny. Pokračovali tedy ve volbě.

„Děkuji vám, pane.“ Stile označil políčko PÓLO/KUŇ uprostřed tabulky.

Občan poznamenal BASEBALL/ANDROID v pravém horním rohu.

Ach ne! Stile si neuvědomil, že pro účely hry byli androidi považováni za zvířata. Baseball se hrál podle modifikovaných pravidel z dvacátého století: devět hráčů v týmu. Byla to míčová hra, ale v jednotlivých kategoriích měla větší rozsah. Míčové hry se mohly objevit ve více sekcích hlavní tabulky. Byla to tedy hra s pomocí zvířat, stejně jako pólo. Rozdíl byl jen v počtu zvířat, která zde navíc nebyla využívána pro jezdecké účely, ale jako spoluhráči. Bylo očividné, že Střelec byl na tenhle druh her expert, zatímco Stile jen průměrný hráč. Chytil se do pasti.

Ted' už to bylo zcela jasné. Stile postupně vyplňoval další individuální soutěže se zvířaty, Střelec naopak skupinové hry s androidy: fotbal, košíkovou, americký fotbal. A když s doplňováním tabulky skončili, vítězem se stal Občan: AMERICKÝ FOTBAL/ANDROID.

To je konec! Stile už velmi dlouho nehrál tento druh fotbalu. Dokázal by sice projít zápasem, kopat i bránit, ale hodinu trvající utkání s dvaceti obrovskými androidy nemohl zvládnout. Hrůza!

Ted' neměl šanci zkoumat starobylý pozemský svět Ameriku, kterou si Střelec evidentně oblíbil. Stile musel okamžitě přijmout výzvu nebo se vzdát. Občan se neunavoval žádostí, aby se Stile vzdal, protože dobře věděl, že by to nikdy neudělal. Ať už byla situace jakkoliv špatná, museli jít ven na hřiště a bojovat.

Odebrali se tedy na stadion, utopený na dně obrovského kotle tribun. Na ochozech bylo jen málo diváků, protože Hra byla v plném proudu a zájmy otroků se různily. Přesto se však začalo hlediště zaplňovat, když android – otrok, který Občanovi patřil, začal tu novinu rozšiřovat. Nebylo to tím, že by Stile v této fázi boje otroky nějak zvlášť zajímal. Doufali, že uvidí Občana beztrestně poraženého otrokem.

„V zájmu úsporného hospodaření s časem a efektivního využití Herních prostor bude tato Hra zkrácena na třicet minut hracího času bez přestávek,“ oznámil Herní počítač. „Každý soutěžící si zvolí dvacet androidů, ze kterých pak sestaví tým deseti hráčů. Možnosti střídání jsou omezeny na jednoho člena týmu na hru. Začněte.“

Počítač měl tedy opravdu naspěch! A nebylo divu, protože sousední hřiště se už využívalo a zbývajících dvě budou jistě obsazena ještě dříve, než Stile dokončí zápas.

Prohlíželi si androidy. Umělí lidé stáli v řadě. Byli bezpohlavní, ramenatí a svalnatí, ale hloupí. Každý měl visačku, na které byla jeho kvalifikace: OBRÁNCE, ZÁLOŽNÍK, ZADÁK a množství čarových útočníků a obránců. Schopnosti každého z nich byly omezeny standardním nastavením, každý z nich dokázal jen přesně to, k čemu byl určen, nic víc, nic méně. Tak závisel výsledek hry na strategii, řízení mužstva a účasti dvou lidských hráčů, kteří zdaleka nedosahovali schopností androidů.

Nejdůležitější zde byly lidské dovednosti. Tohle nebyla dálkově řízená hra a androidi živým hráčům jen asistovali. Ti však mohli na druhou stranu obsadit jakoukoliv pozici ve svém mužstvu, museli ji však dodržet po celý zápas. Dobré vedení mohlo pomoci týmu zvítězit, špatné mohlo odsoudit celé mužstvo do role pasivních obránců. Stile se obával, že Střelec zde jen potvrdí své schopnosti, částečně díky své větší výšce, a on zdaleka nedosáhne jeho možností.

Střelec si vybral čtyři útočníky a navolil si pevnou obrannou linii. Beze všech pochybností se připravoval na útok vzduchem! Stile si také vybral útočníky a útočícího zadáka, pak se ale soustředil na obrannou linii. Musel se spoléhat na přerušování hry a na chyby. Jak to viděl, obrana byla útočištěm neschopných a tým byl v tomto zápase pravděpodobně on. Děsil se téhle Hry!

Utkání začalo. Losováním připadl Stilovu mužstvu první výkop. Jeho androidi byli v bílém, Střelcovi v černém. Tým protihráče se zvedl jako démoni bez tváří, temní a hroziví, jak je znal z Fáze. Vyrazili kupředu, vykopávajíce balón daleko před sebe. Ten po přistání odskočil do plánovaného bodu a Stilův obránce neměl šanci, byl na čáře deseti yardů.

Yardy, pomyslel si Stile. Tohle bylo jedno z mála míst, kde se

dosud tyto archaické jednotky na Protonu používaly, právě díky stáří a původu této hry. Nejsnadnější bylo představovat si je jako menší metry.

Ted' na něm leželo břímě rozhodnutí, jakou strategii v zápase zvolit, aby se míč a hra přenesly na protější stranu hřiště. Stile měl pocit, že to vůbec nebude snadné. Určil sám sebe jako útočníka a přizpůsobil hru podle svého rychlého běhu. To by ho mělo ochránit před zasypáním hromadou androidích svalů. Věděl ale, že androidi byli programováni tak, aby člověku neublížili a zacházeli s ním opatrně. Stile se do toho tedy pustil. Byl navlečen do svého bílého dresu s mnoha vycpávkami, ale věděl, že by ho přesto mohla potkat nehoda.

Utkání pokračovalo. Útočníci dotírali na čarové obránce protivníka a nutili je vzdát se naprogramovaného schématu boje. Stile pronikl do středu hřiště a vzápětí odskočil zpět, jako kdyby chtěl chytit míč. Zjistil, že je najednou obklopen a blokován kruhem bránících androidů. Chytit míč? Vždyť ho dokonce ani neviděl! Jediná možnost jak ho získat bylo doufat, že k němu sám odskočí, pokud pronikne mezi nohama androidů.

Věděl však, že se to nemůže stát. Stilův útočník vyrazil kupředu, uběhl však necelý yard a byl zavalen horou soupeřů. Tohle očividně nebyla cesta jak vyhrát.

Přesto to ale byl první útok a pomohl mu uvědomit si zcela své postavení. Začalo se mu vracet chladné uvažování a začal si uvědomovat nedostatky jednotlivých androidů. Měl by ted' být schopen vymyslet dobrou strategii s ohledem na situaci.

Při další rozehrávce se snažil změnit koncovku. Ztratil další yard. Viděl však, jak černý tým reagoval. Androidi samozřejmě postrádali představivost. Opravdu neobvyklá hra by je mohla zmást a umožnit jeho mužstvu získat výhodu, nebo dokonce skórovat.

Při třetí rozehrávce se snažil přihrát jednomu ze svých útočníků. Přihrávka dopadla úspěšně, ale android postoupil jen na obrannou linii soupeře, než byl sražen k zemi. Tudy cesta nevede!

Přišla další přihrávka a nastal čas vykopnout balón. Stile zamával na odpalovače, ale pak si najednou překvapeně uvědomil, že žádného neurčil. Žádný z jeho androidů nebyl specialista na výkopy, a

proto je ani nemohl provést. Pokud by tím pověřil svého zadáka, určitě by to zpackal, a soupeř by tak získal obrovskou výhodu. Kdyby však –

Ozvalo se písknutí. Rozhodčí jeho mužstvo penalizoval za prodlení. Hra se posunula o pět yardů. *Měl to vykopnout!*

Nedalo se nic dělat. Stile musel kopat osobně, i když zdaleka neměl explozivní sílu androida a děsil se myšlenky být pohřben pod hromadou pitomých strojů. Mohl alespoň dokázat jednu věc. Pokud vykopne dostatečně rychle, možná unikne zavalení androidy.

Není čas na úvahy! Označil se za odpalovače a zahájil hru. Týmy se seřadily, uchopil míč a obrovská černá linie se na Stila zaměřila jako ničivé tornádo.

Stile rychle vyběhl a vykopl. Byl překvapen čarovým rozhodčím, který se náhle objevil, a balón tak téměř dopadl na zem, než ho zachytila jeho noha. Míč vystřelil nízkým obloukem kupředu na polovinu soupeře a vyskočil za pomezí čáru ve vzdálenosti padesáti yardů. To nebylo špatné! Získal přibližně čtyřicet yardů k dobru. Měl štěstí. Přesvědčil černé androidy, aby očekávali slabou ránu, kterou by dokázali chytit hned vzápětí, a jeho běh byl též vynikající.

Štěstí se však málokdy drží jednoho člověka, a tak si musel Stile dát pozor a dobře hrát, nebo první chyba ho srazí zpět.

Ted' měl útočit Střelec. Při předchozích rozehrávkách byl Občan v pozadí a vyhýbal se boji. Ted' udělal svou první výměnu a na hřiště poslal jednoho z útočníků. Stile naopak vyměnil jednoho útočníka za obránce. První rozehrávky byly možná trochu křečovité, protože většina Stilových hráčů byli útočníci a většina Střelcových zase obránci. Čím déle však souboj pokračoval, tím více kvalifikovaných hráčů mohlo vstupovat do mužstva, při každé rozehrávce jeden. Samozřejmě, že obranná a útočná linie si byly podle pravidel Hry velmi podobné, takže výměna tří hráčů mohla zcela změnit podstatu týmu. Přesto však Stile doufal, že zápas nebude už příliš dlouho trvat.

Střelec se postavil na pozici zadáka. Jeho androidi se seřadili a zápas znovu započal. Stilova linie byla posílena, ale Střelec se nenechal vyvést z míry. Hrál čistě a poslal krátkou přihrávku na boční čáru. Výkop byl příliš přesně směřován, než aby ho příjemce mohl minout, a příliš rychlý na to, aby mohl zasáhnout obránce. Občan

získal čistý přínos osmi yardů.

Střelec – teď si Stile uvědomil, jak výstižné bylo jeho jméno, dokonce i ve fotbalu. Občan byl vynikajícím hráčem, mnohem lepším než jakýkoliv android. Proto taky měl vynikající tým, zatímco Stile velel nestejnorodému mužstvu.

Stile vyměnil dalšího obránce, avšak Občan udělal téměř totéž. Stile to už nemohl změnit! Tohle kolo bude asi horké!

Taky že bylo. Střelec poslal svůj tým neúprosně proti Stilovi. Ne každá přihrávka se jim podařila a ne každá prošla, ale i tak neměl útočící tým se čtyřmi pokusy větší problémy. A pak to přišlo, Střelec skóroval. Potom Střelec vyměnil svého odpalovače a umožnil mu získat další bod. Skóre teď bylo 7 – 0 pro Střelce.

Kompletní výměna týmu byla možná po získání šesti bodů. Začala nová hra a Stile se opět bránil. Uběhlo dalších pět minut.

Stilovo mužstvo získalo míč a pokusilo se o výpad na pole soupeře. Nedostali se nikam. Stile se zastavil na linii dvanácti yardů.

Nadešel čas zamyslet se. Pokud by se mu povedlo zmást obránce a uvolnit některého ze svých androidů, mohl by skórovat alespoň v jedné hře. Na druhé straně se mu to však mohlo vymstít.

Rozehrál další hru. Klamný uskok doprava a mohutný skok doleva. Všichni čaroví androidi se vrhli kupředu, aby běžce vykryli.

Výsledkem této akce byla obrovská hromada těl, jak se hloupí androidi připletli jeden druhému do cesty. Rozhodčí jim dal za přílišnou hrubost pokutu patnácti yardů, což byla polovina cesty k Stilově brankové čáře.

Další rozehrávka následovala ze šestiyardové čáry. Taková změna! Stile se snažil útok dokončit a pokračoval další nahrávkou, tentokrát sám sobě. Snad nebude Střelec očekávat, že půjde do útoku osobně, a zaskočí ho to. Dlouhá, silná přihrávka, všechno nebo nic.

Hra opět začala. Stile proběhl čarou a směřoval dolů po hřišti. Střelec vyrazil, aby jeho běh vykryl. Oba zabočili k linii padesáti yardů a Stile se vrhl zpět na očekávané místo pro přihrávku. Střelec se postavil před něj a snažil se mu v zachycení přihrávky zabránit. Měl výhodu své větší výšky a Stile na něj nemohl stačit.

„Promiň, příteli,“ řekl Občan, když se Stile marně pokoušel vyskočit a celou akci přerušila píšťalka rozhodčího. „Výška má své

výhody.“

To určitě má. Stile opět ztratil míč bez zisku jediného bodu. Slyšel volání a potlesk diváků na stadiónu. Střelec nepochybně zahrál dobře. Teď se Stile opět bude muset bránit proti devastujícímu útoku soupeře.

Nebyl ve svých očekáváních zklamán. Střelec míč metodicky posunoval po poli, dokud znovu neskóroval. Tentokrát se vydal pro body navíc a získal je. Stav byl 15 – 0.

První část byla za nimi, patnáct minut hracího času. Stile si marně lámal hlavu vymýšlením způsobů, jak soupeře zastavit. Podařilo se mu však pouze zpomalit jeho postup a intenzivně využívat času. Střelec získával průměrně jeden bod za minutu. Stile se musel dát do boje a bojovat opravdu dobře, jinak se mu začne jakákoliv naděje na vítězství rychle vzdalovat. Potřeboval si vypracovat účinný a originální systém obrany a útoku. Co ale mohl dělat?

Nejprve překvapení. Co může udělat, aby svého soupeře opravdu překvapil a přitom dodržel mizerná pravidla téhle Hry? Nemůže s míčem proběhnout, přihrát ho nebo vykopnout pryč –

Vykopnutí. To je jeho jediná naděje. Branky z útočného pole, tak se to nazývalo a každá byla ohodnocena třemi body. S tou drobnou nesrovnalostí, že z jeho mužstva byl schopen kopat jediné on. To bylo jen o něco málo lepší než nic, když si vzpomněl na svůj nedávný neúspěch. V okamžiku, kdy protivníkovi androidi zaregistrují, že se nechystá míč běžně rozehrát, ale vykopnout, všichni se na něj okamžitě vrhnou. Tohle by asi nemělo velkou budoucnost. Pokud by se mu snad nějakou náhodou podařilo tímto způsobem skórovat, a dokonce snad tohle kolo vyhrát, bude v dalších Hrách Turnaje v takovém stavu, že ho každý bez problémů porazí. Možná by bylo lepší z téhle Hry odstoupit. Každý soutěžící byl z Turnaje vyřazen až po dvou prohrách, takže si tohle gesto mohl dovolit.

Ne! Nebude nic vzdávat! Pokud prohraje, bude to jen proto, že Střelec byl prostě lepší.

Jeho nová strategie se začínala osvědčovat. Dostal nádherný míč a po falešném náznaku přihrávky, který od něj na okamžik odpoutal pozornost, doopravdy vykopl. Balón letěl nízko a rychle. Prosvištěl nad hlavami androidů, dopadl, odskočil a kutálel se dál.

První, kdo k němu doběhl, byl Střelec, hrající v zadní části pole. Balón však stále divoce poskakoval a odrazil se od Občanova kolena, když se ho pokoušel zachytit. Ted' se plně potvrdila zvláštnost tohoto sportu. Míč se choval jako 'živý' a Stilovi útočící androidi měli tolik rozumu, že se vrhli kupředu, aby jeho postup podpořili. Srazili se se soupeři a na hřišti se navrstvila hromada těl. Stilovi se podařil částečný úspěch. Získal padesátijardovou linii!

„Pěkně zahráno,“ řekl Střelec s úsměvem. „Začínal jsem se bát, že tahle Hra bude nemožně nudná.“

„Žádná Hra v Turnaji nemůže být nudná,“ řekl Stile. „Pane.“

Ted' měl míč a na dobré herní pozici – využije však téhle příležitosti ke skórování? Pochyboval, že by se mu to podařilo. Tak dlouhý výkop asi přesahoval jeho schopnosti.

Rozhodl se neriskovat a přiblížit se k cíli ještě víc. Bude to ale na něm, protože nikdo z jeho mužstva toho není schopen. Byl však příliš malý a drobný na to, aby mezi ramenatými androidy soupeře prorazil. Tohle byla Hra, kde malá výška nepřinášela žádnou výhodu.

Nebo snad ano? Tihle androidi byli zvyklí bojovat se soupeři přibližně své vlastní velikosti a jen pomalu se přizpůsobovali změnám. Rychlý člověk s akrobatickými schopnostmi přibližně *jeho* velikosti – proč jim neukázat jeden z triků, kterých byl schopen? Stile byl malý, ale ne slaboch a androidi byli naprogramováni tak, aby lidem neublížili. Tohle by mohl využít ve svůj prospěch.

Seběhli se do chumlu, chytili za ramena a Stile v krátké poradě rozdál instrukce. Ty mu zaručovaly, že by měl v pravý okamžik dostat míč do místa, kde ho bude potřebovat.

Hloupí androidi potvrdili rozkazy. Stile doufal, že budou doslovně poslouchat jeho příkazy a že mu zadák v pravém okamžiku nahraje. Tihle androidi měli totiž skvěle udělané svaly, ovšem s mozkiem to bylo mnohem horší. Nacházeli se na úrovni základních instrukcí. Mezi některými muži však byli populární malí androidi ženského pohlaví, u kterých mdlý rozum byl výhodou. Pro další úkoly, jako třeba čištění kanalizace, existovali specializovaní androidi. A tak se stalo, že Stile byl odkázán na nedokonalé mozky a musel jejich možností využívat až na samé hranice. Při skutečné Hře, jako kdysi pradávno na planetě Zemi, by se takový android určitě prosadil.

Tenhle případ to však nebyl.

Jeho svěřenci jednali, jak přikázal. Stile dostal míč, skrčil se a maximální možnou rychlostí proběhl mezi rozkročenýma nohama protivníků. Pomalu uvažující hráči soupeře si ani nestihli uvědomit, co se děje. Dále postupovali kupředu a hledali, kdo má míč, aby ho mohli zastavit. Stile doběhl až na patnáct yardů, než se ho povedlo Střelci osobně zastavit. „Nádherná hra!“ řekl Občan, když se váleli na trávníku. Jejich lehké chrániče naštěstí většinu nárazu pohltily. S patnáctibodovým náskokem si takové pochvaly mohl dovolit. Ale rostoucí publikum v hledišti také aplaudovalo.

Stile teď poprvé začínal z patnáctiyardové čáry. S ohledem na své schopnosti výkopu se dostal do gólového dosahu. Rozhodl se, že to zariskuje. Uchopil míč jako zadák a kousek se vrátil zpět a pak ho pustil a vykopl. Balón vyletěl a androidi si teprve teď uvědomili, že se sejedná o únik, ale o útok.

Stile spokojeně pozoroval, jak míč nezadržitelně míří mezi brankové tyče. Bylo to v normě. Rozhodčí signalizoval skóre: tři body.

„No tohle!“ zvolal Střelec. „Něco takového jsem neviděl už léta! Výborně!“ Zdálo se, že má větší radost než Stile.

Teď byla řada na Stilovi, aby vykopl na Střelce. Rozhodl se opět zariskovat. „Znáte výkop stranou?“ zeptal se v chumlu svých spoluhráčů.

Obrátily se k němu prázdné a nechápající pohledy. Výborně – na tenhle trik tedy naprogramovaní nebyli. Soupeřovi androidi by ho tedy taky neměli znát. Vyzkoušel to tedy.

Opět se risk vyplatil. Stilův tým se posunul doprostřed pole. „Báječně!“ zvolal Střelec v extázi.

Další rychlá porada s týmem. „Jednička ponese míč,“ řekl Stile svým androidům číslo podle Střelcova dresu. „Zastavte ho, ale dál ho nechtě být a vykrývejte jeho hráče. Já se o něj pak postarám osobně.“

Nic nechápající androidi souhlasili. Stile rozehrál, ale tentokrát s větším cítem, a dal tak svým hráčům možnost doběhnout na místo včas. Střelec zmatený náhlou změnou taktiky míč pro jistotu chytil sám a zavolal na své hráče, ať ho kryjí. Tak se tedy dvě velké skupi-

ny spojily do jednoho kruhu. Stilovi hráči se snažili zabrzdít a zaměstnat Střelcovy androidy, a to se jim taky podařilo. Na Občana samotného nikdo neútočil.

Ten začal být s takovým vývojem situace nespokojený a raději vystartoval s míčem pryč. Na to Stile čekal. Proběhl mezi jeho dvěma hráči, udělal dlouhý skok a skočil na Střelce.

Když se opět váleli na trávníku, Stile mu rychlým hmatem vyrazil míč a přivlastnil si ho. Jeho tým se opět posunul a měl balón.

„Rozkošné,“ řekl Střelec, tentokrát už s trochu menším nadšením.

Míč se nacházel na dvacetiyardové čáře a Stile toho patřičně využil. Mohutným kopem odeslal do Občanova brankoviště další gól. Byl to opět dlouhý kop, za který dostal další tři body. Teď už jich měl šest a zbývalo ještě jedenáct minut hry.

Bylo mu jasné, že dvakrát stejný trik nezabere, proto se o další boční výkop nepokoušel. Střelec na to už svůj tým určitě připravil. Tentokrát Stile vsadil na přímou, tradiční hru.

Vyslal dlouhý výkop a míč letěl velice dlouho, než ho jeden z černých androidů zachytil. Stilovi hráči tuhle rutinní situaci zvládli bez problému a šťastného majitele míče zastavili na linii dvaceti yardů. Teď bylo na Stilovi, aby odrazil nadcházející útok. Obrana se zdála být efektivní. Střelec se musel vracet pro míč kus zpět. Současná situace se mu očividně nelíbila, ale nechtěl být sražen k zemi nebo s míčem jen tak bezhlavě utíkat.

Při dalším pokusu se Občan pokusil vystřelit balón přímo na svého androida, kterého vykrýval Stile. Byl vyšší než on, a proto se prudkou přihrávkou snažil poslat co nejvýše. Nemohl však počítat se Stilovými akrobatickými schopnostmi. Stile vyskočil do výšky, aby míč zachytil – a byl androidem hrubě sražen stranou. Vlajka rozhodčího mávla dolů.

Stilův tým získal výhodu. Teď už byla Střelcova gratulace velmi formální. Míč ležel na linii třicet yardů v pásmu černých a do konce hry zbývalo devět minut. Tyhle nedokončené přihrávky příliš mnoho času nestály, přesto začínal být Stile nervózní. Velice nutně potřeboval obrátit skóre ve svůj prospěch.

Provedl proto další bleskové školení mužstva. „Číslo 81, umíš

chytat boční přihrávky?“

„Hu,“ souhlasil android po chvilce intenzivního přemýšlení.

„Tak mě tedy sleduj a buď připraven.“ Pak se obrátil k čárovému obránci. „Jakmile dostaneš míč, přihrávej mi ho a potom mi pomůžeš přeskočit přes obrannou linii černých.“

„He?“ zeptal se android. Tahle koncepce přesahovala jeho intelektuální kapacitu. Stile mu tedy instrukce zopakoval a ujistil se, že ví co dělat, i když neví proč.

Když rozehráli a Stile dostal míč, čarový obránce ho uchopil do náruče, zvedl ho a pomohl mu s odrazem. Stile provedl nádherný akrobatický skok, který ho značně přiblížil brankovišti soupeře. Tentokrát ale Střelec, poučený předchozími nezdary, nechal vzadu dva androidy, kteří se Stilovi postavili do cesty dřív, než uběhl deset yardů.

Teď se Stile obrátil a bočně nahrál číslu 81, které bylo přesně tam, kde ho potřeboval. To, co tihle androidi uměli, dělali dobře. Hráč uchopil míč a uběhl ještě dalších osm yardů, než byl zastaven. Opět se nacházeli v dostřelu branky. Stile se rozhodl neriskovat další běh a vykopl z dosažené pozice. Získal další tři body. Skóre teď bylo 15 – 9 a do konce zbývalo ještě osm minut. S tímhle tempem by se mu to mohlo podařit!

Rozehrával Střelec a rozhodl se proniknout Stilovou obranou přímo. Přihrál svému běžci. Ten vyrazil vpřed, ale byl brzy zastaven Stilovými obránci. Běžec totiž utíkal přímo vpřed a marně spoléhal na to, že prorazí svou silou. Pokud se hra nechala čistě na nich, stávala se nudnou a zcela bez fantazie. Duševní kapacity androidů byly evidentně zařízeny jen na základní situace. Proto museli oba lidští hráči do hry zapojit nejen FYZIČNO, ale i své duševní schopnosti.

Stile si byl jistý, že teď už se Střelec začíná potit. Občan dobře věděl, že pokud ztratí míč a iniciativu, Stile si najde nějaký netradiční způsob jak skórovat. Co bude asi dělat?

Co *může* vůbec dělat? Zariskoval další přihrávku androidovi. Byla to perfektně umístěná, rychlá střela. Jeden z obránců ji však tečoval a Střelcův android ji nezachytil čistě. Míč mu vyklouzl a další ze Stilových hráčů, který si neuvědomil situaci, na něj skočil.

Byla to očividně nedokončená přihrávka. Rozhodčí však signa-

lizoval, že míč připadá Stilově straně.

„Počkat,“ protestoval Stile. „To by nebylo fér. Je to omyl. Příjemce přihrávky ji vlastně ani nezachytil.“

„Copak nevíš, že tihle rozhodčí jsou naprogramovaní tak, aby udělali během zápasu alespoň jednu chybu?“ zeptal se ho Střelec. „Navozuje to originální atmosféru Hry, tak jak bývala dříve na Zemi. Tentokrát máš štěstí a těžíš z ní ty.“

Samozřejmě, rozhodčí byli roboti. Stile si toho nevšiml. Mohli být nastaveni na libovolnou míru přesnosti. „To je ale otázka náhody a ne dovedností!“

„V každé Hře je prvek náhody a štěstí. Proto jsou tak fascinující. Lidé rádi riskují. Hraj, než budeš pokutován za zdržování.“ Střelec se nezdál rozzlobený, zřejmě proto, že tuhle změnu iniciativy nemohl nijak ovlivnit.

Rozehrál tedy a brzy se opět dostali na linii patnácti yardů, do gólového pásma.

Samozřejmě použil svůj osvědčený výkop a opět neomylně trefil mezi brankové tyče. Stadión už byl téměř plný. Zvěst o vynikající hře se rychle šířila. Svou pozornost však musel soustředit na hřiště. Měl dvanáct bodů a šest minut do konce. Možná to nakonec přece jen dokáže.

Míč však měl opět Střelec a ten byl pevně rozhodnut nepřipustit už žádné další chyby.

Tvrdě rozehrál a Stilovi a jeho obráncům se ho prostě nepodařilo zastavit. Yard po yardu nezadržitelně postupoval k jejich brance.

Poprvé jeho nápor selhal na Stilově třicetiyardové čáře. Nevyšel mu ani druhý pokus o průnik a při třetím dokonce ztratil šest yardů. Střelec se pokusil o nemožné a přes svou velkou vzdálenost vykopl na Stilovu bránu v naději, že získá trojbodové ohodnocení. Ke Stilově velké úlevě míč nedoletěl.

Ted' připadl opět Stilovi. Zbývaly čtyři minuty. Stilovi androidi otevřeli v centru hřiště volný prostor. Stile rozehrál a posunul je o několik yardů k soupeřově brance. Během hry už stačil jednotlivě ohodnotit své hráče. Někteří byli chytřejší, někteří zase rychlejší. Jeden android však nebyl schopen obehrát druhého. Dopředu postupovali jen tehdy, když Stile nesl míč osobně. V tom byl klíč k úspě-

chu. Proto Střelec zpočátku tak skóroval. Vypěstoval si svůj vlastní postup a svému týmu příliš iniciativy nesvěřoval. Teď začal podobně hrát i Stile. Tuto strategii používal vždycky při výkopu. Konečně zcela pochopil princip této Hry, bohužel však pozdě. Nebyla to hra dvaadvaceti hráčů, ale dvou.

Podařilo se mu teď alespoň proniknout na Střelcovu polovinu, na linii čtyřiceti yardů.

Občan začínal být nervózní. Neměl rád, když byl takovým způsobem zatlačován do defenzívy. Pokusil se z ní dostat, ale neúspěšně.

Byl čas k útoku. Stile při formování obranné linie uchopil za paži jednoho ze svých centrů. „Udělej prostor, abych mohl dopředu,“ řekl a android přikývl. Tohle byl jeden z těch chápavějších.

Když bylo rozehráno, android strčil ramenem do protivníka a uvolnil tak Stilovi průchod. Stile se protáhl dopředu, v takové poloze, že ho až zabolela namáhaná kolena, a vyrazil přímo před Občanem.

„Ach ne!“ vykřikl Střelec. Ztratil rovnováhu, jak se pokoušel s míčem před Stilem uniknout, místo aby ho hodil některému spoluhráči. Byla to hrubá chyba: Padl rovnou do náruče bílého čarového obránce a přišel o míč, který se vzápětí dostal až k brankovišti.

Byl to úspěch: dva body pro Stila. Skóre nyní bylo 15 – 14 a do konce zápasu zbývaly dvě minuty. Stilův tým měl míč.

Stile se teď začal intenzívně zajímat o čas. Pokud by míč ztratil, Střelec by ho k němu do konce utkání už asi nepustil. Zdržoval by a v poklidu zvítězil s náskokem jednoho bodu. Jak se ale Stile může ještě jednou dostat k jeho brance a skórovat dlouhým tříbodovým kopem, který by vše rozhodl? Věděl, že ho čeká tvrdá obrana snažící se uhájit jednobodový náskok.

Odpověď: musí to udělat sám. Sice při tom vyinkasuje spoustu ran, ale nic jiného mu nezbývalo.

„Budete mi razit cestu,“ přikázal třem nejschopnějším spoluhráčům. „Vy dva vpředu, a ty mi budeš krýt záda. A vy dva budete předstírat falešný útok. Ty poběžíš vlevo, jako bys spěchal pro přihrávku.“ Postupně všem přidělil úkoly. Jestli Střelec jeho strategii prohlédne, nemá proti němu nárok. Musí to však riskovat.

Občan ale začínal být unavený. Byl sice v dobré kondici, Stile však byl atlet na vrcholu svých sil. Jeho trénovanost a vytrvalost se

začínaly projevovat. Navíc měl proti Občanovi obrovskou motivaci. Ten teď zůstával spíše vzadu a vyhýbal se vzájemnému fyzickému kontaktu. Dalo by se říct, že ze svého týmu vypadl. Stile tedy měl jedenáct použitelných hráčů proti deseti. Ted' by na něj teoreticky mohl vyvinout trvalý tlak.

Stilovi androidi blokovali a on sám se rozběhl k soupeřově brankovišti. Uběhl několik yardů, než přišel o svou eskortu. Ted' se jeden z obrovských černých androidů vrhl přímo na něj. Stile mu však dal ramenem ukázkovou ránu pod pás, do míst, kde to absolutně nečekal. To byla taky výhoda jeho malého vzrůstu. Android se přes něj překulil a začal se válet po trávníku.

Náhle se Stile ocitl relativně volný a na nohách. Vyrázil kupředu, ždímaje ze sebe všechny rezervy sil, aby své nenadálé šance důkladně využil. Nezřetelně k němu doléhal hluk publika, jásajícího nad vynikajícím sprintem. Stile věděl, že diváci se vůbec nezajímají o to, kdo Hru vyhraje. Spíše je přitahovalo probíhající drama. Ochozy nad hřištěm se už velice slušně zaplnily a Stila jejich potlesk povzbuzoval. Pět yardů, deset, patnáct, dvacet –

Nakonec ho zastavil až Střelec osobně. Jeho svými bojovými triky osálit nemohl. Vždyť to byl bývalý vítěz Turnaje, který se sám vyzná ve všech druzích fyzického boje. Chytil Stila paží, využil rychlosti jeho pohybu, zatočil s ním a srazil ho k zemi. Snažil se ho zbavit míče, ale tomu se Stile ubránil.

Ted' stál na čtyřicetipětiyardové čáře Střelce a rozehrával první útok. Jeho odvážný manév'r se vyplatil.

Nyní vyzkoušel pro změnu taktiku krátkých přihrávek od androida k androidovi. Tohle sice nebylo příliš efektivní, ale znamenalo to zisk dalších osmi yardů.

Nová rozehrávka přinesla díky proklouznutí jednoho z jeho hráčů za soupeřovu linii ještě tři yardy. Byli teď na čáře třiceti čtyř yardů na Střelcově území. Dostával se na dosah jeho brankoviště, zůstávalo mu však už jen třicet sekund. Neměl čas na vymýšlení složité herní strategie. „Dejte mi míč a braňte mě,“ řekl.

Tentokrát se ale nikam nedostal, jeho útok byl příliš prostý. Zbývalo pouhých patnáct sekund. Čas maximálně tak na jediný zoufalý pokus. „Vezmeš zase boční,“ řekl svému osvědčenému specia-

listovi na boční přihrávky. „Uvolni se a běž vedle mě.“

Stile chytil rozehrávku a okamžitě míč postoupil svému androidovi. Pak už se jen vyhýbal srážejícím se protihráčům. Střelec očividně nechtěl žádné nastavování času penaltami a na poslední chvíli zrušil jeho osobu jako cíl útoku.

Android s míčem unikal po straně. Kolem něj se postupně nahromadilo téměř celé mužstvo protivníka. Stile zůstal stát sám a zapomenutý soupeřovými obránci. To musí využít! Vrhнул se rychle vpřed směrem k chumlu hráčů a byl stíhán udivenými pohledy z obou stran, protože androidi mysleli, že Hra již skončila, a byli proto dezorientováni. Chytil míč, zahrnul vlevo, vyhnul se několika hráčům a pokračoval dál. Dostal se do dosahu branky!

Vtom náhle zaslechl signál oznamující konec zápasu. Ztratil poslední zbytek drahocenného času manévrováním a Hra mezitím skončila. Už žádné rozehrávky, žádné výkopy, žádná šance zvrátit nepříjemnou jednobodovou prohru.

Stile zpomalil do chůze. Tak těsně, a přesto selhal. Dosáhl patnáctiyardové čáry a teď musí skončit s potupnou porážkou jednoho bodu.

Pak náhle z první řady sedadel zaslechl Sheenin hlas. „Utíkej, ty blázne!“ A viděl, jak se na něj řítí hráči obou týmů.

Náhle si uvědomil, že Hra ještě neskončila. Pokračuje se i přes závěrečný hvizd, dokud nebude míč zastaven.

Střelec se ale měl víc na pozoru a stál mezi Stilem a brankovištím.

Občan zatím pokřikoval povely na své hráče. Stile viděl, že to stejně sám nedokáže.

Rozběhl se napříč hřištěm ke středu nejbližší čáry, kde bylo nejvíc jeho androidů. „Chraňte mě,“ zavolal na ně.

Naštěstí okamžitě reagovali. Začali blokovat jeho pronásledovatele. Stile mezi nimi proklíčkoval a namířil si to k brankovým tyčím. Deset yardů, pět yardů –

Černý android prorazil obranou a zezadu Stila uchopil. Stile upadl na zem a míč mu vyklouzl z rukou. Zrovna teď!

Androidi dobře věděli co dělat s bezprizorním balónem. Vrhli se po něm hráči obou týmů. Během okamžiku se nad ním navršila ta

největší hromada těl, jaká tu od počátku zápasu byla. Ozval se znovu hvizd píšťalky a Hra definitivně skončila.

Bouřlivé povzbuzování a křik diváků okamžitě ustaly. Míč byl očividně zakryt, ale kde a kým? To se v této chvíli nedalo říct.

Pomalů, pod dozorem rozhodčích, se hromada těl rozebírala. Android na samém dně, který na míči ležel, měl bílý dres. Ležel právě za hranicí brankoviště.

Stile získal dalších šest bodů.

Nyní diváci doslova zešíleli. Rachot, křik, pískání a troubení se neslo ze všech stran. Otroci i Občané společně vběhli na trávník. „Pojďme rychle odsud, nebo nás ušlapou k smrti!“ zvolal Střelec a utíkal jako první k východu pro hráče.

„Ano, pane!“ souhlasil Stile ochotně.

„Mimochodem – gratuluji. Byla to vynikající Hra.“

„Děkuji, pane.“

Utíkali tunelem. Tady byli v bezpečí. Nadšený dav se proháněl po trávníku a útočil na brankoviště v nějaké bláznivé tradici, která vznikla ještě před kolonizací Protonu. „Nezapomněl jsem na naši soukromou sázku,“ řekl Občan. „Hrál jsi férově a tvrdě, odehrál krásný zápas a zaslouženě zvítězil. Ještě bychom se někdy měli setkat.“

„Děkuji vám, pane,“ řekl Stile, neschopen vymyslet něco inteligentnějšího.

„Teď ze sebe stáhneme ty dresy.“

„Ano, pane.“

Potom jim příběhla naproti Sheen. Její ňadra při běhu opisovala opravdu rozkošné křivky. Byla připravena převzít kontrolu nad časem, který Stilovi v tomto rámci zbýval. Bude trvat několik dnů, než proběhnou všechny zápasy prvního kola Turnaje. Bylo jich totiž celkem 512. Stile ale nemůže na Protonu dlouho zůstat. Musí se vrátit na Fázi a zjistit, jak porazit Hřebce v připravovaném souboji. Jinak by se mohlo stát, že jeho pobyt na Fázi bude kratší než jeho zbývající držba na Protonu.

Ale Sheen si toho všeho byla vědoma. Vzala ho do šaten, pomohla mu z chráničů. Stile si opravdu nemohl stěžovat. Bylo nádherné mít přítelkyni jako Sheen tady a další jako Neysa na Fázi!

KAPITOLA ČTVRTÁ

Malí lidé

Stile prošel oponou a vynořil se v hlubokém, příjemném lese na Fázi. Vyndal ze skřýše svůj oděv, oblékl se a začal si pobrukovat melodii, která měla shromáždit dostatek magie na to, aby informoval Neysu, že se již vrátil. Měla by pro něj přijet.

Pak ho ale napadlo, že by to trvalo příliš dlouho, a rozhodl se strávit drahocenný čas jinak. Proč to nevyzkoušet? Alespoň by konečně zjistil, jestli dokáže s pomocí kouzel transportovat sám sebe. Na okamžik se zamyslel a zjistil, že je značně nervózní. Přesto se rozhodl a zazpíval kouzlo:

*Ať přenesu se bez odkladu,
přímo do Modrého hradu.*

Nebyl to ten nejlepší verš, ale vlastně na tom ani nezáleželo. Náhle totiž stál na hradním nádvoří.

Cítil se nepříjemně a točila se mu hlava. Bud'to odvedl nekvalitní práci a pronesl špatné kouzlo, nebo přeprava sebe sama pomocí magie nebyla tím nejlepším řešením. Rozhodně to nebude příliš brzy zkoušet znovu. Dostal se tam, kam chtěl, ale za cenu narušení duševní rovnováhy a zdraví.

Na nádvoří se na hustém koberci trávy pásla Neysa. Tráva byla kouzelná, takže každé stéblo, které ukousla, ihned dorostlo. Nebylo tu tedy nebezpečí, že by zůstala bez potravy. Vzhlédla v okamžiku, kdy se objevil, stíhající překvapeně ušima. Když se vzpamatovala, poskočila a vyrazila ke Stilovi.

„Opatrně! Vždyť mě propíchněš!“ protestoval se smíchem a objal ji kolem krku, pokoušeje se udržet rovnováhu.

Zafrkala. Perfektně ovládala svůj roh a nikdy by s ním nezranila nikoho, koho nechtěla, a nikdy neminula nic, co si přála zasáhnout.

Vydala tázavý tón.

„Děkuji za optání,“ řekl Stile, cuchající prsty její uhlazenou černou hřívu. Ted' už se cítil mnohem lépe a určitě se na tom podílela i léčitelská moc jednorožců. „O to ale nejde. Příště si raději zavolám tebe a odvezeš mě. Bude to tak mnohem lepší.“

Jednorožec vydal další tázací tón.

„Ach tohle,“ odpověděl. „Sheen se o mě postarala a dostala mě včas na Hru. Musel jsem soupeřit s Občanem, s někdejšími vítězem Hry. Málem mě dostal.“

Zahrála rozhořčenou notu.

„Ne, byl to skutečně mistr Hry,“ ujistil ji Stile. „Hráč mého kalibru. Bylo to, jako kdybych tady zápasil s Adeptem! Měl jsem ale několikrát štěstí a v posledním okamžiku se mi podařilo vyhrát. Ted' mi podle svého slibu pomůže zjistit, kdo se mě na Protonu snaží odstranit.“ Významně si poklepal na kolena. „A jakmile si to vyřídím s Hřebcem, vydáme se zjistit, kdo tu zabil mého dvojníka. Nemám rád anonymní protivníky.“ Jeho hlas ztvrdl. „Vlastně nemám rád žádné protivníky!“

Objevila se Modrá paní. Měla na sobě koupací úbor a jako vždy vypadala tak mile, že ho píchlo u srdce. Nebylo to ani tak její postavou, Sheen ostatně měla mnohem hezčí, ale spíše jejím vznešeným chováním, ladnými pohyby a ušlechtilou tváří. Titul 'Paní' se k ní výborně hodil a tato aura vznešenosti z ní vyzařovala bez ohledu na to, co měla na sobě. „Vítej zpět, můj Pane,“ řekla.

„Děkuji za přivítání, Paní.“ Nebyl zde pouze jeden den, ale přechod z jednoho rámce do druhého byl tak zásadní změnou, že se mu délka jeho nepřítomnosti zdála mnohem větší.

„Tvůj přítel Kolohnát se vrátil.“

„Výborně,“ řekl Stile. Měl z fotbalu poněkud ztuhlé svaly, ale byl rád, že je zase tady, a cítil se připraven přijmout radu Orákula.

„Jsi unaven,“ řekla Modrá paní. „Dovol mi ujmout se tě.“

„To není nutné,“ odmítl Stile. Ona ho však zarazila a začala kroužit dlaněmi kolem jeho paží a krku. Kdekoliv se ho dotkla, rozlévalo se mu po těle příjemné uvolnění. Masírovala mu pevné svaly na ramenou a ty se postupně uvolňovaly. Po akupresuře hrudníku se mu uvolnil dech. Probrala se jeho vlasy a úporná bolest hlavy beze

stopy zmizela. Modrá paní nebyla Adeptem, ale vládla silnou mocí léčitelské magie a dotek jejích prstů byl požehnáním. Ještě stále se bránil lásce k ní. Před tím ho v takových to okamžicích chránila jen železná disciplína. Její dotek byl zosobněním lásky.

„Přál bych si, aby ti můj dotek přinesl tolik lásky, jako tvůj přináší mně,“ zašeptal Stile.

Okamžitě přestala. Pocítil v tom tichou výčitku. Nechtěla se mu nijak přiblížit, alespoň dokud trpěla smrtí svého manžela. A to mohlo být věčně. Zato ji Stile nemohl vinit.

Vešli do hradní přístavby. Paní ho předešla a vstoupila do místnosti, kde byla umístěna lázeň, připomínající koupelny na Protonu. Kolohnát, který se zde zrovna koupal, Paní pokynul a pak se marně pokoušel zakrýt svou nahotu. „Stále zapomínám, že nejsme na Protonu,“ zamumlal ostýchavě. „Tady muži nesmí mezi ženy nazí.“

„Tvoje tělo není přes vodu vůbec vidět,“ ujistila ho Paní. „Nebudeme se teď zabývat oděvem. Ten můj ostatně nahotu příliš neukrývá,“ řekla a lehce přejela po modré látce. „Už několikrát jsem stála nahá před zástupy a nic jsem si z toho nedělala. Zvířata ve své přirozené podobě nikdy nenosí oděv a často jej nemají ani v podobě lidské. Nakonec, ani bych sem nevstoupila, ale můj Pán již dorazil a potřebuje okamžitě tvé informace.“

„To je v pořádku,“ souhlasil Kolohnát. „Pokud bys, Paní, byla tak laskavá a na okamžik opustila místnost, oblékl bych se.“

„Není potřeba,“ ozval se Stile zpoza dveří. „Jsem zde.“ Kolohnát si ho kvůli překvapivému vstupu Modré paní ani nevšiml.

„Ach, pak je vše v pořádku. Mám pro tebe odpověď od Orákula. Nemáš ale hodně času, Stile. Mohu si s tebou promluvit o samotě?“

„Pokud bude Paní souhlasit,“ řekl Stile.

„Copak to je, že to není určeno pro mé uši?“ dožadovala se Paní. „Dobrá, vím, že si nebudete vyprávět neslušné vtipy. Je zde nějaké nebezpečí?“

Kolohnát vypadal provinile. Prsty vlnil hladinu vody ve vaně. „Může být, Paní.“

Modrá paní pohlédla na Stila, tiše protestujíc proti opuštění místnosti. Oslovovala ho 'Pane' a na veřejnosti se mu podřizovala, ale ve skutečnosti nad ní neměl žádnou moc.

„Paní již utrpěla ztrátu,“ řekl Stile. „Nejsem tou pravou náhradou, a jestliže pro mě Orákulum předvídá nebezpečí, má plné právo to vědět. Už nikdy se nesmí dostat do situace, že bude nucena vést Modré království bez pomocných sil Adepta.“

„Pokud si to opravdu přeješ,“ souhlasil Kolohnát pochybovačně. „Orákulum říkálo, že Hřebce můžeš porazit jen s pomocí Platinové flétny.“

„Platinová flétna?“ opakoval Stile překvapeně.

„Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel,“ řekl Kolohnát a pokračoval ve vytváření vlnek na vodní hladině. Každá vlna vyrazila směrem k okraji vany, tam se obrátila a vracela se zpět k místu vypuštění. Stile to pozoroval a náhle ho napadlo, zda opona, oddělující od sebe rámce vědy a magie, není něčím podobným. „Byl tam další tvor, který se Orákula ptal, upír –“

„S takovým tvorem přece nemůžeme mít nic společného,“ protestovala Modrá paní.

„Ani s jednorožci či vlkodlaky?“ zeptal se jí Stile s ironickým úsměvem.

Nespokojeně zmlkla. Její bývalý manžel určitě neměl s těmito tvory rozsáhlé styky. Svobodné soužití jednorožců a vlkodlaků v Modrém království spadalo do okamžiku Stilova příchodu. Cítil, že to je pokrok, ale Paní očividně byla spíše konzervativní.

„Vlastně ani nebyl zlý,“ řekl Kolohnát. „Zabloudil jsem a on kolem mě letěl ve své netopýří podobě. Když viděl, že mám problémy, proměnil se v člověka a nabídl mi pomoc. Ani si neuvědomil, že jsem člověk. Myslel si, že jsem malý obr nebo lidožrout, a tito pseudolidé se vzájemně vyhledávají a pomáhají si. Myslím si, že byl taky pořádně překvapen mou motorkou. Na Fázi jich opravdu nejezdí moc! Když jsem si uvědomil, co je tohle stvoření zač, měl jsem strach, že mě čeká nejtěžší boj mého života, ale vysvětlil mi, že normálně sají jenom krev zvířat, která pro tento účel speciálně chovají. Během války pak pijí krev nepřátel, ale to jsou spíše výjimečné případy. Nikdy nenapadají přátele. Zasmál se a řekl, že nejsou pravdivé příběhy, kdy se člověk po napadení upírem mění a stává se jedním z nich. Jsou to jen pomluvy šířené nepřáteli upírů. Možná, že ten příběh původně pochází ze špatného výkladu jejich rituálu lásky, kdy si

upír a upírka vzájemně sají krev. Způsob, jakým to podal, mě téměř přesvědčil. Základní akt dávání a přijímání. Myslím, že kdybych se zamiloval do upírky, nechal bych ji sát –“ Náhle se zarazil a stísněně řekl. „Neřekl jsem to zcela přesně. Myslel jsem –“

Stile se rozesmál a dokonce i Modrá paní se krátce usmála. „V lásce je všechno dovoleno,“ povzbudil ho Stile.

„Hm, jistě,“ souhlasil Kolohnát. „Začal jsem si s ním povídat, a čím lépe jsem ho poznával, tím více se mi líbil. Nakreslil mi do prachu mapu, takže jsem pak bez problémů mohl dorazit do paláce Orákula. Pak se proměnil zpět v netopýra a odletěl. Cesta, kterou mi ukázal, byla dobrá. K Orákulu jsem dorazil místo o několik dnů později jen s několikahodinovým zdržením.“

Kolohnát opět rozvířil vodní hladinu a udělal další vlnku. „Začínám opravdu věřit v magii. Viděl jsem změnu toho netopýra v člověka a zpět, viděl jsem ho létat. Když jsem přijel, už tam byl a ukázal mi místnost s Orákulem. Byla tam jen trubka ve stěně. Cítil jsem se jako idiot, ale přistoupil jsem k ní a zeptal se: 'Jak může Stile –' zapomněl jsem použít tvůj zdejší titul, bylo ale už pozdě a zdálo se, že to Orákulu stejně nevádí – 'Jak může Stile porazit vůdčího hřebce v čestném boji na jednorozčí olympiádě'?'

A ono to odpovědělo: 'At' si vypůjčí Platinovou flétnu'. Tomu jsem nerozuměl a zeptal jsem se znovu, abych se ujistil, ale trubka už mlčela.“

„Orákulum nemá trpělivost s nechápavci,“ řekla Paní. „Odpovídá jen jednou a považuje všechny lidi za hlupáky. Nebylo to nic osobního, obře.“

Kolohnát se usmál. Vypadalo to, že dostal přezdívkou po tvorovi, kterého ze všeho nejvíc připomínal, a vůbec mu to nevažilo. „Tak jsem to tedy zjistil. Myslím, že jsem tě ale zklamal, Stile.“

„Byl jsem stejně šokován, když mi to oznámilo: 'Poznej sebe sama.'“ ujistil ho Stile. „Můj přítel Kurrelgyre, vlkodlak, se dozvěděl, že má 'podporovat modrou' a taky tomu nerozuměl. S odpověďmi Orákula máme problémy všichni, i když se nakonec ukážou smyslné a pravdivé.“

„Vždy to nemusí mít logiku,“ souhlasila Modrá paní. „Když mi řeklo: 'Žádné s prvním, syna s druhým', myslela jsem si, že to je ne-

smysl. Dnes už bohužel vím, co tím myslelo –“ Odvrátila se, ale Stile zahlédl její nešťastný obličej ještě předtím, než ho ukryla v dlaních. Vůbec si neuvědomil, že by taky někdy mohla Orákulum navštívit. Tahle odpověď musela souviset se smrtí jejího manžela.

Kolohnát se rozhodl prolomit ticho. „Znovu jsem si promluvil s upírem Vodlevilem – tak se jmenuje – a srovnali jsme své odpovědi. Vypadalo to, že se Orákula ptá na to, jak pomoci svému synovi, který je alergický na krev. Tohle není pro upíra legrace –“

„To by mě ani nenapadlo!“ zvolal Stile.

Kolohnát mluvil vážně. „Nežijí celou dobu jen z krve. Potřebují ji ale k tomu, aby se mohli proměnit v netopýra a létat. Krev umožňuje realizaci tohoto kouzla. Jeho chlapec se tedy nemůže držet u rodiny – No, myslím, že by mi to na jeho místě taky vadilo.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Stile a mrzelo ho, že si z toho kdy dělal legraci.

„Ale všechno, co mu Orákulum řeklo, bylo 'Přelsti Žlutou'. To ho ale velmi rozzlobilo, protože prohlásil, že Žlutá je Adeptkou a upíři nechtějí mít s Adepty nic společného. Žijí poblíž jedné z nich, bojí se jí a nechávají ji na pokoji. Pokud by ale s Adepty obchodovali, tak by je zase nemohli zkoušet podvést a Žlutá navíc byla nejhorší z nich. Mnoho členů jejich rodu chytila a prodala ostatním Adeptům, kteří je očarovali a pak je používali jako věrné špióny a s jejich pomocí terorizovali další zajatce. Takoví pak dělají rodu upírů špatné jméno. Takže se musel vrátit zpět bez použitelné rady. Nemohl jsem mu pomoci. O Adeptech nevím vůbec nic.“

„Zdá se, že to byl čestný tvor. Jak mohlo Orákulum někomu takovému navrhnout podvádění? To je totéž jako žádná odpověď.“

„Obelstít neznamená podvést,“ podotkla Modrá paní. „Znamená to použít nějaký trik nebo lest, ne nečestnost.“

„Vodlevile je velice přímý tvor,“ řekl Kolohnát. „Něco takového by nedokázal. Hodně mi ale pomohl. Řekl, že většinu kovového nářadí, zbraní a hudebních nástrojů na Fázi vyrábí Malí lidé. Jsou to kmeny Temných elfů, z nichž někteří pracují s kostmi, jiní se dřevem, další pak se stříbrem, zlatem nebo s platinou. Takže pokud bys našel kmen elfů, kteří –“

„Malí lidé se nehledají snadno,“ řekla Modrá paní. „Většinou

pobývají v Purpurových horách. Nemají rádi normální lidi a obchodují s nimi jen zřídka. Nejvíce ze všech pak nenávidí Adepty. Když můj Pán potřeboval vynikající hudební nástroj, nemohl se obrátit na ně, ale musel obchodovat s lichvářem, který měl kontakty za oponou. Říkal, že by byl rád ve styku s Malým národem, oni však nechtěli nic z toho, co mohl nabídnout.“

„To mi Vodlevile také říkal,“ ozval se Kolohnát. „Proto jsem podotkl, že to je nebezpečné. Zdá se, že kmeny kovářů se s lidmi stýkají tím méně, čím dražší kov zpracovávají. Asi vědí, že by je lidé okradli. A obzvláště nenávidí velké lidi. Jakmile bych vstoupil na jejich území, bylo by po mně. A což teprve Modrý Adept –“ Potrásl hlavou. „Takže odpověď, kterou jsem od Orákula přinesl, je stejně k ničemu. Přesto ti říkám, jak to všechno bylo, a doufám, že to nezpůsobí žádné těžkosti.“

Stile se hluboce zamyslel. „Rada Orákula je vždy praktická, i když není hned srozumitelná. Člověk se obvykle musí zamyslet, aby jí porozuměl. Ale má smysl, pro mě i pro upíra. Možná mu dokážu pomoci, na oplátku za jeho pomoc tobě.“

„Doufal jsem, že to tak pochopíš,“ odpověděl Kolohnát. „On se ti snažil s tvým úkolem pomoci alespoň radou.“

„Tohle se mi přestává líbit,“ vmísila se do hovoru Modrá paní. „Zdá se mi, že se chystáš vyrazit k Malým lidem.“

„Možná,“ připustil Stile. „To jsou ty těžkosti, kterých se Kolohnát obával, protože dobře zná mou povahu. Nejdříve se však musím postarat o to, co za mne nemůže udělat nikdo jiný. Nebude dlouho trvat, než vymyslím to pravé kouzlo. Za deset minut se sejdem na nádvoří.“

„Žádné kouzlo tě nemůže bezpečně dopravit k Malým lidem,“ protestovala Paní. „Jsou stejně jako jednorožci odolní proti magii.“

Raději se vydej mezi trolly nebo gobliny, tam ještě můžeš mít šanci na úspěch.“

„Zamýšlel jsem připravit setkání se Žlutou Adeptkou.“

„Žlutou Adeptkou!“ zvolala polekaně. „V našem království?“

„Slíbil jsem, že se do toho jejího už nikdy nevrátím, takže bude muset navštívit ona mě. Proto musím vymyslet kouzlo pečlivě, aby nám nemohla uškodit. No tak, musíme dát Kolohnátovi čas na ob-

léknutí.“ Stile se vydal ven. Paní se sice tvářila nespokojeně, dále však už neprotestovala.

Setkali se na nádvoří. Paní zřejmě prozradila připravovanou akci Neyse, protože ta rozzlobeně šermovala rohem a bojovně ržála.

Stile začal hrát na harmoniku, aby shromáždil magickou auru. Potom zazpíval:

*Jedno přání mám,
ať přijde Žlutá k nám.*

Náhle se před nimi objevila žlutá babizna. „Modrý, myslela jsem, že jsme spolu vyrovnáni!“ vykřikla. „Chceš snad vyvolat boj mezi Adepty?“

„V žádném případě, Žlutá. Chci se s tebou dohodnout na oboustranně výhodném obchodě a nechci znovu vstoupit na tvé území.“

Její pichlavé oči těkaly po okolí. „To je chvályhodné, fešáku. Jsi muž, který drží své slovo se ctí. Nejsem ale připravena na společenskou návštěvu. Dovol mi odejít a upravit se.“ Začala prohledávat svůj pytlovitý kostým, hledajíc kouzelný nápoj.

„Jsi mým hostem, postarám se tedy o tvé pohodlí.“ Stile zahrál několik tónů a potom zanotoval:

*Pokud Modrý hostí Žlutou paní,
necht' kouzlo mládí sestoupí na ni.*

Místo staré, ošklivé babizny tu stála okouzlující krásná mladá žena se štíhlým pasem a dlouhými, zlatými vlasy. Na sobě měla nádherné večerní šaty. Kolohnátovi poklesla čelist, Modré paní se úžasem rozšířily oči. Jen Neysa si neuctivě odfrkla. Už ji v této podobě jednou viděla.

Rozkošná dívka vyndala z šatů lahvičku a vytřepala z ní kapku, ze které vyčarovala zrcadlo. „Ach, to jsi nemusel, dobrý muži! Ale podařilo se ti to vystihnout perfektně, přesně podle mých představ!“

„Pořád je to jen čarodějnice,“ řekla pevně Modrá paní. Neysa souhlasně zafrkla.

Žlutá po nich střelila pohledem. „Říkáš čarodějnice? Cožpak nezacházíme všichni neopatrně se svým tvarem a magií? Jakou šanci by měl kterýkoliv člověk proti jakémukoliv upírovi?“

„Žádnou,“ ozval se Kolohnát. Neysa pohnula rohem, jako kdyby ho chtěla napíchnout, a jemu nezbylo než rychle uskočit.

„Chci po tobě tohle,“ řekl Stile energicky. „Známe jednoho upíra, jmenuje se Vodlevile. Jeho syn je alergický na krev. Orákulum mu poradilo, aby obelstil Žlutou. On však odmítá –“

„Ano, mám nápoj, který by tuto chorobu vyléčil,“ souhlasila Žlutá. „Co za něj však může nabídnout?“

„Nic,“ řekl Stile. „Upíři se ti vyhýbají, proč, to se můžu jen dohadovat.“

Výstražně na něj zahrozila prstem, podobně jako Střelec na Protonu. „Nehřej si přede mnou na nevinátka, fešáku! Mám nevyřízené objednávky na spoustu netopýrů. Troufám si však tvrdit, že jejich strach z Adeptek pochází z jejich blízkého sousedství, protože sídlí poblíž jedné, kterou by snad jen psi mohli nazývat 'ženou'.“

Kolohnát se snažil zakrýt úsměv. V tomhle světě byly urážky jen otázkou individuálního pohledu.

„Vodlevile by s tebou neobchodoval,“ řekl Stile klidně. „Já ale ano. Jestli si vzájemně prokážeme službu, jako jeden profesionál druhému, já po tobě budu chtít tohle.“

„To ti ten netopýr tolik pomohl?“

„Pomohl mému příteli Kolohnátovi, který pro mě plnil poslání. Netopýr po mně nikdy pomoc nežádal a ani neví, že se mu ji chystám poskytnout.“

Potřásla nedůvěřivě hlavou. „Tyhle spleťové záležitosti cti a přátelství mě vždycky zajímaly. Jednou na svou ušlechtilost ke zvířatům doplatíš, Modrý.“ Pohlédla na Neysu, jejíž uši se v předstíraném nezájmu rychle otočily zpět. „Teď jsi mě opravdu dostal. Můj život je nerozlučně spojen s obchodováním a já s tebou ten obchod uzavřu. Netopýr svůj kouzelný nápoj dostane.“

„Děkuji ti, čarodějnice. A co budeš ode mě požadovat oplátkou?“

Dlouze se zamyslela. „Mohla bych si přát, abys mě přišel navštívit, aby to vypadalo trochu jinak než tenkrát –“ Její oči se zaměřily na Modrou paní, která stála opodál a pohrdavě se na ni dívala, a potom na Neysu, z jejichž nozder začínal stoupat dým.

„Zdá se však, že nebude souhlasit tvá přítelkyně. Pokud by ti snad nebránila ona, myslím, že by se našli jiní, kteří by řekli ne a nebo protestovali.“

Ted' už z Neysiných nozder vystřelovaly plamínky a hrot jejího rohu začal výhružně kroužit. „Asi by to tak dopadlo,“ souhlasil Stile s vážnou tváří. Opovrhoval obchodováním Žluté Adepty, která chytala a prodávala zvířata, osobně si jí však vážil. Jakýkoliv milostný románek nepřipadal v úvahu a ona to dobře věděla. Pokoušela se jen zvýšit svou cenu v tomto obchodě a provokovat. Taková lehká zlo-myslnost byla pochopitelnější spíše pro muže než pro ženy, proti kterým byla hlavně namířena.

„Mám dojem, že si tvou pomoc nechám do zálohy, a až tě někdy budu potřebovat, ozvu se ti,“ rozhodla se Žlutá.

„Souhlasím,“ prohlásil Stile. „Pod podmínkou, že ta požadovaná pomoc nebude v rozporu s mými zásadami a budu v tomto rámci.“

„Dobrá. Máš ale před sebou opravdu temnou budoucnost.“ Zno-vu se zamyslela. „Asi bych si měla svou investici pojistit a dát ti ten kouzelný nápoj.“ Vylvila z výstřihu malou lahvičku a dala mu ji.

Stile ji přijal bez ohledu na Neysinu rozzlobenou reakci. „Jestli se mohu zeptat –“

„Jen se ptej, můj krasavče. Tenhle elixír způsobí, že budeš elfům méně protivný.“

„Ty d'ábllice!“ zvolal Stile. „Ty intrikánko! Ty jsi celou tu dobu věděla o mé cestě!“

„To víš, že ano, do všech detailů,“ řekla. „I když mám raději slovo 'chytrá' než 'd'ábelská',“ dodala a beze stopy zmizela.

„Ty tvé známosti,“ řekl obdivně Kolohnát. „Ona je chytrá!“

„Spíš potvora,“ prohlásila Modrá paní a spolu s Neysou odmě-řeně odkráčely.

Stile se usmál. „Není zase tak špatná, když vezmeme do úvahy, že to opravdu je stará čarodějnice. Opravdu takhle kdysi vypadala, před několika stoletími, když byla mladá.“ Rychle se rozhodl. „Ko-lohnáte, nemám mnoho času a tahle mise je důležitá. Ještě dnes od-poledne vyrazím k Purpurovým horám, jen co zjistím, kde asi se zdr-žuje kmen elfů zpracovávajících platinu.“

„Půjdu s tebou!“

„Ne, příteli! Tvá přítomnost by je jedinečně rozzlobila a já s nimi nejdu bojovat, ale něco si půjčit. Potřebuji, abys hlídal Modrou paní, stejně úspěšně jako minule.“

Kolohnát ztuhl. „Raději bych to nedělal, Stile.“

Stile byl překvapen. „Tobě se tady nelíbí? Nebudu tě tady držet

—“

„Jsem tady moc spokojený. To je právě ten problém.“

„Tak se mi zdá, že tady asi něčemu nerozumím.“

„Ano.“

„Máš snad něco proti Modré paní?“

„Paní je báječná.“

„Pak tedy opravdu nechápu —“

„Potřeboval jsi radu Orákula?“

Stile potřásl hlavou. „Musel jsem ji mít.“

Kolohnát přecházel po nádvoří. „My dva se ostatním jevíme jako pravé opaky. Obr a trpaslík. Přesto však jsme si podobní. Stejný věk, stejný původ, stejná schopnost ve Hře, stejná čestnost.“ Odmlčel se. „A stejný vkus, co se týče žen.“

Stile tomu začínal rozumět. „Líbila se ti Sheen, hned na první pohled, a dobře vycházíš i s Neysou —“

„Ano. Ale díky jejich výjimečným původům —“ Kolohnát pokrčil rameny. „Modrá paní, to je něco jiného. Raději ji už nikdy nebudu hlídat.“

Ted’ začal přecházet sem a tam i Stile. „Ty dobře víš, že není moje.“

„A stejně tak, zatraceně, není ani moje!“ vybuchl Kolohnát. „Možná, že ti ted’ nepatří, ale je určena pro tebe, pro nikoho jiného! Jsi Modrý Adept, vládce království, a ona je Modrá paní. Je to ta nejlepší žena, jakou jsem kdy poznal. Kdyby tak byla ještě jedna taková —“

„Ale ona *existuje*,“ řekl Stile, který si vzpomněl na Sheeninu poznámku. „A já ti stále ještě dlužím pomoc za to, že jsi Orákulum použil v můj prospěch.“

Oba muži si vyměnili pohled, když se jim rozsvítilo. „Ta druhá je – na Protonu,“ vydechl Kolohnát. „Samozřejmě. Její dvojnice. Ale ta by také měla být —“

„Ne! Není moje. Nemůžu přece milovat obě.“

„A má vše, co jsem u ní viděl tady, jen žije v protonském rámci.“ Kolohnát se při té představě usmál. „Pak tedy nebudeš protesto-

vat –“

„Zatraceně, říkám ti přece, že ta žena z Protonu není moje,“ řekl Stile s úsměvem, když viděl kamarádovu reakci. „Jdi na Proton. Je to přece jen jiný rámec a víš, že ji sem nikdy nemůžeš přivést.“

„I kdybych ji měl navštěvovat jen občas, je to vše, co si teď přeji.“

„Projdi oponou, promluv si se Sheen. Její přátelé ti ji určitě najdou.“

Kolohnát přikývl. Postavil se před Stila a napřáhl ruku. Stile mu s ní důstojně potřásl, protože mu bylo jasné, že tohle je jejich rozloučení. Kolohnát se už do Modrého království asi nevrátí. Stile cítil jistou rozmrzelost, že ten obrovitý chlapík si oblíbil zrovna ženu, po které toužil on sám. Naštěstí tady bylo přijatelné řešení, takže se nemusel dále trápit a mohl si ulehčeně oddechnout. Kolohnát byl dobrý chlapík a zasloužil si jen to nejlepší, což byla Modrá paní. Její druhé já na Protonu bylo jistě obdařeno stejnými přednostmi. Měli tedy oba obrovské štěstí. Teď nad tím však nepřemýšlel. V nitru nebyl tak šlechetný a nesobecký jako navenek. Ještě na sobě bude muset pracovat.

Teď už neměl nikoho, kdo by po dobu jeho nepřítomnosti hlídal Modrou paní. Už ji nemohl opustit ani na okamžik. Ať už na jeho předchůdce, pravého Modrého Adepta, zaútočil kdokoliv, určitě udeří znovu, protože už bylo všeobecně známo, že byl ustaven nový Modrý Adept. Stile neustále vymýšlel kouzla a procvičoval je, připravoval různé strategie, aby byl neustále připraven na nečekaný útok. Cítil se pak bezpečněji a sebevědoměji, protože měl situaci pod kontrolou. Co kdyby ale ten anonymní nepřítel zajal Modrou paní jako rukojmí a používal ji k vydírání Stila? Tohle nemohl riskovat.

Zatímco bloumal po nádvoří, objevila se znovu Modrá paní. „Obr se připravuje k odchodu. Nevíš proč?“

„Vím,“ odpověděl Stile.

„Tohle se mi nelíbí.“

Jak se na to všechno dívala? „Je to dobrý chlapík, na rozdíl ode mě si zaslouží tvou přízeň.“

Pokud porozuměla skrytému významu jeho slov, nedala to najevo. „Nejde o nějaké zásluhy. Mám neblahé tušení, že ho čeká záhu-

ba.“

„Přiznávám, že se necítím nejlépe. Myslel jsem, že to byla žárlivost nebo pocit provinilosti.“

„To taky,“ souhlasila a on si náhle uvědomil, že jeho předchozí narážce výborně rozuměla, jen na ni nereagovala.

Změnil téma hovoru. „Bojím se teď odejet a nechat tě tu samotnou. Musím však jet pro Flétnu a Neysa pojedje se mnou. Nesmím přenechat první tah nepříteli.“

„Hledáš bezpečí, nebo pomstu?“

Stile se zašklebil a pohlédl na ni. „Jak je možné, že mě tak dobře znáš?“

„Jsi velice podobný mé bývalé lásce.“

„Cožpak by on nehledal pomstu?“

„Za sebe ne. Avšak pokud se jednalo o jeho nejbližší –“ Zarazila se a on si uvědomil, že si vzpomněla na svou vizi z ohnivě zkázy trolů v Adeptově rodné vesnici. Pak se jejich pohledy opět střetly. „Bez Kolohnáta nebo Neysy by pro mě teď Modré království nebylo bezpečné. Musím jet s tebou do Purpurových hor.“

„Paní, to může být nebezpečné!“

„Nebezpečnější než zůstat zde bez tebe a tvých kouzel?“ zeptala se vychytrale. „Cožpak jsem tě přece jen špatně odhadla?“

Stile se na ni tázavě podíval. „Myslel jsem, že netoužíš po mé společnosti. S ohledem na množství dobré práce, kterou se proslavil Modrý Adept, mě oslovuješ Pane, ale v soukromí to je úplně jinak. Nechci tě obtěžovat svou přítomností víc, než je nezbytně nutné.“

„Pokud tomu rozumím, nemůže se tedy Paní připojit k Pánovi?“

Stile si povzdechl. Povinný protest proti její přítomnosti si už odbyl a musel se tedy smířit s faktem, který ho těšil a stejnou mírou i znervózňoval. „Samozřejmě, že může,“ připustil.

Paní jela na světlemodré klisně, potomkovi Hinny a Modrého hřebce. Přesně, jak popisovala, barva této klisničky byla způsobena září modrého postroje, ale efektu bylo dosaženo. Modrý hřebec byl v době, kdy zahynul Modrý Adept, stále ještě naživu, ale brzy nato zemřel žalem.

Stile jel na Neyse. Od doby, kdy ji zkrotil, ještě na jiném koni

nejel. Bylo to nejen tím, že žádný kůň nemohl dosáhnout jejích kvalit. Byl mezi nimi zvláštní vztah.

Projeli rozsáhlá pole jižně od Modrého hradu a vstoupili do lesa, který se táhl až k úpatí Purpurových hor. Brzy dorazili k jejich předhůří. Podle Stilových informací a archívu jeho předchůdce by měli elfové, kteří zpracovávali platinu, sídlit na hoře vzdálené asi padesát mil východně od místa, kde se nacházel tolik užívaný a pohodlný průchod oponou. Jejich oři cestu již znali. Neysa touto zemí běhala mnoho let a znala cíl jejich cesty podle popisu, i když vlastní elfí království neznala. Zem byla jen mírně zvlněná a vzduch osvěžující balzám. Na obloze se prohánělo několik mráček a dělalo sluneční žár snesitelným. Jízda začínala být navzdory krásnému okolí poněkud nudná. Pokud by jel Stile sám, klidně by si mohl zdřímnout a důvěřovat Neyse, že ho bezpečně poveze k cíli cesty, mohl by si zahrát na harmoniku nebo jednoduše povídat s jednorožcem. Ale přítomnost Modré paní v celé její přirozené kráse mu v tom bránila.

„Tudy jsem tenkrát jela na Hinny,“ poznamenala. „Už je to tak dávno.“

Stile nenašel žádnou vhodnou odpověď. Pokračoval tiše v jízdě a přál si, aby je neustále neodděloval tragický konec jeho dvojníka.

„Ach Hinny, jak mi chybí,“ řekla zamyšleně.

Tohle už byla bezpečnější půda pro rozhovor. „Jak se teď má? Deset let je v životě koně dlouhá doba, jako třicet let u člověka, ale není to zase věčnost.“

„Vždyť ty to nevíš,“ řekla smutně Paní. „Hinny měla hříbě s Modrým hřebcem a vrátila se zpět do divočiny. Modrý hoch se opět vrátil ke svým záležitostem, jakým, to jsem se ho neptala. Myslím ale, že šlo o stavbu Modrého hradu. Zůstala jsem se Sněženkou, kterou jsme tenkrát zachránili před jistou smrtí, u svých rodičů. Občas jsme při projíždkách po pláních z dálky zahlédli Hinny. Mé srdce po ní toužilo, ale ona se k nám nikdy nepřiblížila. Odhacení totožnosti mého bývalého společníka, modrého mladíka, mě ohromilo a já se stále cítila zahanbeně. Vzpomínala jsem stále na vizi, kterou jsem tenkrát měla, na večer s kouzelnou hudbou, modrý měsíc a Paní, která k němu stoupala. Ta nenápadná výzva se zahnízdila v mé duši a neustále rostla. Později jsem zjistila, že se odjel zeptat Orákula na

jméno ženy, která by pro něj byla ideální manželkou, a Orákulum jmenovalo mě. Tentokrát to nebyla rada nejasná, neurčitá nebo umožňující jiné výklady. Ne, Orákulum mu přímo řeklo mé jméno a kdy a kde mě může najít. Proto se tam tenkrát v tom kritickém okamžiku, kdy jsem padla do spárů trolů, k mému velkému štěstí objevil. Zachránil mně tenkrát život, kdyby ho nebylo, dnes bych se tu s tebou nebavila. Udělal vše, co mohl, aby si získal mou přízeň, i když jsem mu vlastně patřila od okamžiku, kdy mě zachránil. A já se chovala jako hloupá vesničanka!“

„Orákulum to vědělo nejlépe,“ zašeptal Stile. „Odkaz tvého Pána přežil v tobě, jinak by už dávno beze stopy zmizel.“

Pokračovala, jako by ho ani nevnímala. „Ach, jak jsem byla hloupá. Dlouho trvalo, než jsem se odvážila začít s ním hovořit důvěrně.“

„Promiň, Paní. Nerozumím ti –“

Nedbale mávla rukou. „Samozřejmě, pocházíš přece z jiného světa, takže bych ti to asi měla vysvětlit. Na Fázi, když jeden člověk miluje jiného a chce to dát nezávazně najevo, třikrát za sebou to opakuje. Ten druhý pak může bez výčitek konat podle svého uvážení.“

„Nerozumím tomu,“ řekl Stile. „Jen někomu říct 'Hej, milu-“

Neysa ho téměř shodila na zem a přerušila ho silným zatroubením na svůj roh.

„Neříkej to jen tak bezstarostně ani z legrace,“ řekla Paní, která se k němu opět přiblížila. „Má to sílu přísahy.“

Stile se otřeseně omluvil. „Musím se ještě hodně učit o tvém světě. Děkuji ti, Paní, že jsi mě poučila. A tobě, Neyso, za to, že jsi mi zabránila udělat si z hlouposti ostudu.“ Ale stejně by nelhal, kdyby to Paní řekl. Přesto by ji to asi přivedlo do trapné situace.

„Když jsem Hinny potkala příště,“ pokračovala Paní bezstarostně, „byla ve velmi smutném stavu. Byla stále březí, obklopená smečkou šakalů a neměla daleko k smrti. Dokulhala k našim vratům, protože si na mě vzpomněla. Začala jsem křičet a zburcovala tak otce. Ještě nikdy jsem ho neviděla tak rozzlobeného, protože Hinny byla předmětem jeho bezmezného obdivu od prvního okamžiku, kdy ji spatřil. Uchopil palici a začal šakaly, kteří ji drásali a kousali, mlátit hlava nehlava, zatímco já jsem se jí snažila pomoci. Všechno to ale

bylo k ničemu. Ztratila už příliš mnoho krve a ve snaze dostat se k nám se vydala z posledního zbytku sil. Zemřela před našimi dveřmi.

Pak jsem si vzpomněla na zaklínadlo, které mi zanechal modrý mladík, a zvolala jsem:

*Modrou chci vidět,
tak neváhej a přijed'.*

A on se tam najednou objevil. Když uviděl Hinny, zoufale vykřikl. Poklekl k ní a vzal její bezvládnou hlavu do náručí. Po jeho tváři se valily slzy. Byla však už mrtvá, její prázdný pohled se upíral do neurčita. Tady už jeho kouzla nic nezmohla.

Mladík vyndal harmoniku a začal hrát neuvěřitelně smutnou melodii. Oba měsíce zakryly mraky a sluneční svit zeslábl. Ve vzduchu mezi námi se vytvořil zvláštní třpyt, který se postupně zformoval do podoby Hinny, jak vypadala za živa. Očividně čekala hříbě. Pásla se na louce poblíž lesa, ze kterého se náhle vynořila smečka šakalů, banda odporných stvoření, která byla osamoceně zbabělá, avšak ve skupině si dovozovala na zvířata stejně jako goblini na člověka. Snažili se přemoci svým počtem tvory, na které by samostatně nemohli stačit. Hinny se vrhla na útěk, ale váha hříběte ji strašně zpomalovala. Její přední nohy klopýtly, což mělo za následek pád a kotrmelec. Smečka se na ni sesypala a nemilosrdně ji začala rvát tělo, uši a ohon. Namáhavě se pokoušela postavit na nohy, ale oni na ní ze všech stran viseli jako ohavné pijavice. Krev se jí valila z mnoha ran. Potrhaná a slábnoucí vyrazila pryč od zrádného lesa. Šakalí smečka se jí neustále pletla pod nohama, skákala na ni a snažila se ji znovu strhnout na zem. Zůstávala tak za ní široká krvavá stopa. Nakonec se dopotácela až k mým dveřím. Viděla jsem sebe, jak hystericky křičím a chytám se za hlavu, místo abych jí hned pomohla. Pak jsem viděla přiběhnout svého otce s palicí. Potom kouzelná vize vybledla a zmizela.

Můj otec se postavil vedle mne a společně s Modrým jsme sdíleli lítost nad smrtí milované Hinny. Tehdy jsem si uvědomila třetí z velkých vlastností Modrého Adepta, kvůli kterým jsem ho opravdu milovala. Hra na harmoniku, jeho moc a jeho trvalá láska k –“ Na okamžik zaváhala. „Ke zvířatům.“

Stile si uvědomil, že chtěla říct 'ke koním', ale s ohledem na

Neysu to nakonec formulovala jinak.

„Konečně modrý hoch povstal. Vypadalo to, jako kdyby všechna ta krev tekla z něj a ne z Hinny, tak byl bledý. 'Protože měla slabá kolena, mohli ji šakali dostihnout,' řekl. 'Kolena, která obětovala na záchranu mého života.' Nevěděla jsem, co na to mám říct, protože jsem tenkrát, když se to přihodilo, stála vedle něj.

'Můžu udělat alespoň jednu věc,' pokračoval. V jeho hlase bylo něco, z čeho mi přejel mráz po zádech. Začala jsem si plně uvědomovat, co to znamená, když Adepta posedne zármutek nebo zlost. 'Oba se obraťte, nebo uvidíte něco velice nepříjemného.' Můj otec byl chytřejší než já a hned mu to došlo. Vzal mě za paži a přinutil mě otočit se k Adeptovi zády. Chvilí bylo ticho. Pak se ozvala sladkobolná hudba, jak začal hrát na svou harmoniku. Potom jsem zaslechla mumlání při zpívání zaklínadla. Pocítila jsem explozi žáru a zvláštní pach. Obrátili jsme se zpět. Hinnino tělo zmizelo, odstraněno jeho kouzlem. V chuchvalcích kouře stál modrý mladík a držel v náručí právě zrozené hříbě světlounce modré barvy.

'Hinny je mrtvá, ale její hříbátko bude žít,' řekl. 'Proto za tebou taky přišla.' Potom, ještě než jsme se zmohli na nějakou odpověď, obrátil se k mému otci. 'Tohle hříbě se narodilo předčasně. Může ho zachránit jen velká péče a starostlivost. Já nejsem léčitel. Chce to víc než jen magii. Prosím tě tedy, Pane, abys ji přijal z mých rukou a věnoval jí péči, kterou můžeš poskytnout jen ty. Pak má šanci přežít a důstojně zastoupit svou matku.'

Můj otec tam omámeně stál, nechápaje zcela vyřčenou prosbu. 'Hinny přišla k vám,' pokračoval mladík. 'Věděla, že jen vy jí můžete pomoci. Více než cokoliv jiného chtěla, aby její hříbě žilo a bylo šťastné a v bezpečí. Nemám právo to po vás žádat, protože bude trvat léta, než se zbavíte tohoto břímě. Avšak s ohledem na Hinninu důvěru —' Pokročil kupředu a napřáhl ruce s hříbětem. Věděla jsem, že otec vzpomíná na Hinny, nejkrásnější klisnu, jakou kdy v životě potkal, na toho báječného Modrého hřebce, a je mu jasné, že tohle malé hříbě nebude mít na Fázi obdoby. Už teď má cenu, jakou žádný člověk nedokáže vyčíslit. Uvědomila jsem si, že mu mladík nabízí pod záminkou Hinniny žádosti dar, který byl ztělesněním otcových nejtajnějších snů. Byl to typický způsob, jakým jednal.

Můj otec si hříbě beze slova vzal a odnesl ho do naší stáje, protože malá kobyłka potřebovala okamžitou péči. Pocítila jsem příval vděčnosti, tenkrát to stále ještě nebyla láska. Věděla jsem, že přes jeho chlapecký vzhled a přesto, že byl Adeptem, byl zároveň úctyhodným mužem. Pokývl mi hlavou a odešel směrem k lesu, kde na Hinny zaútočili šakali. Za malý okamžik tam zazářil ostrý záblesk světla a celý les náhle vzplanul. Slyšela jsem zoufalý nárek hořících šakalů. V ten okamžik jsem si vzpomněla, jak zničil bandu trolů, která přepadla jeho vesnici. Tenhle akt pomsty mě vyděsil, i když jsem mu jinak rozuměla, protože jsem Hinny taky milovala. A kdo by taky dokázal udržet svou sílu na uzdě, když vidí, že je napaden někdo, koho miluje. Moc Adepta je strašná věc, i když jeho city jsou stejné jako moje. Žádný tvor ve vlastním zájmu i v zájmu svého rodu nebude jednat tak, aby proti sobě Adepta poštal. Později, když jsem se tam jela na Hvězdě podívat, zjistila jsem, že les žije a zelená se. Jediným viditelným příznakem ohnivé smršti byly zuhelnatělé kostry šakalů, nikdo jiný zasažen nebyl. Znovu jsem jeho moc obdivovala v celé její síle a hrůze, přesto však při spravedlivém použití.

Po tom všem otec už proti žádosti Modrého Adepta nic nenamítal. Vypadalo to, jako kdyby mě vyměnil za to nádherné hříbě. Brzy po zasnubách jsem se za Adepta vdala, i přesto, že jsem ho vlastně nemilovala. Byl ke mně vždycky velmi milý a vybudoval pro mě domov, který se teď jmenuje Modré království. Povzbuzoval mě, a tak se mi postupně podařilo zlepšit své léčitelské schopnosti, které jsem pak s úspěchem začala používat a uzdravovala každé stvoření, které se ocitlo v nouzi, dokonce i trolly a sněžné demony. To, co jsem já nedokázala vyléčit, tam zasáhl on se svými kouzly. Někteří z těch, které jsme uzdravili, byli lidé, kteří pak zůstali na hradě a odvděčili se nám tím, že sloužili jako strážé nebo služebnictvo, i když nebyli ničím vázáni. Většinou k nám však přicházela zvířata a žádné z nich nikdy nebylo odmítnuto, i když měla mezi ostatními špatnou pověst, po odchodu však už žádné zlé skutky nepáchala. Bylo to přímo čítankové manželství.“

Přerušila vyprávění. „Děkuji ti, že jsi mi řekla, jak to vlastně bylo,“ řekl opatrně Stile.

„Ještě jsem ti toho polovinu neprozradila,“ řekla s překvapující

prudkostí. „Nemilovala jsem ho, alespoň ne dostatečně, a náš svazek existoval spíše z povinnosti. Dobře o tom věděl, a přesto se mnou jednal s respektem a laskavostí. Křivdila jsem mu!“

Tohle bylo pro Stila překvapení. „Určitě přeháníš! Nedovedu si tě představit –“

Čekal, jak bude reagovat. Neysa mu nepatrným pohybem rohem naznačila, aby mlčel, a on ji poslechl. „Došlo k malému nedorozumění. Ptal se Orákula na ideální manželku, ale zapomněl otázku doplnit o ideální matku pro své děti. To jsem zjistila až tehdy, když jsem se Orákula ptala na počet svých dětí a jejich otce. 'Žádné s prvním, syna s druhým,' řeklo mi a časem jsem to pochopila. Z mého svazku s ním to nebude ani jedno. Nebude žádný dědic Modrého království. A moje láska –“ Pokrčila rameny. „Byla jsem vlastně blázen. Stále na něj vzpomínám spíše jako na chlapce, přerostlé dítě, i když jsem ho poznala jako opravdového muže i s jeho nevypočitatelnou mocí. Možná to byla právě ta síla, která obracela mé srdce proti němu. Jak bych mohla doopravdy milovat člověka, který by v jediném okamžiku dokázal zničit vše kolem sebe? Co by se stalo, pokud by se na mě někdy rozhněval? A on, protože o těchto mých pochybnostech věděl, mě do ničeho nenutil, a proto jsem pociťovala vinu. A tak to šlo celé roky –“

Její hlas se zlomil. Stile zůstal potichu. Tohle byla část její minulosti, o které by raději nevěděl, ale možná to takhle bylo lepší.

„Byly to ztracené roky!“ vykřikla. „A teď už je příliš pozdě!“

Terén kolem nich byl stále méně schůdný, jako by se sama země měnila podle duševního rozpoložení Paní. A to projížděli pouhé předhůří Purpurových hor. Jak Stile věděl, hřebeny budou stále strmější a rokle hlubší, stromy pokroucené a malé. Tráva však nadále byla hustá a pružná. Stilovi se krajina zdála krásná a tajemná, zároveň však zlověstná – jako Modrá paní.

„Můžeme se tomuto území vyhnout?“ zeptal se Stile Neysy.

Jednorožec vydal záporný tón. Zdálo se, že tohle je jediná použitelná cesta. Stile Neyse důvěřoval. Jednorožec by dokázal uniknout drakovi nebo jiným nebezpečím, která se zde mohla skrývat, a kdekoliv bezpečně projít. Vydali se tedy mezi rozeklaná skaliska této zvláštní země a pomalu se přibližovali k cíli své cesty.

Klisna Modré paní se najednou bez výstrahy zastavila. Paní ztuhla a jemně ji pobídla k chůzi, ale klisna místo toho ukročila stranou a opět se zastavila.

„To je podivné,“ řekla Paní a zcela zapomněla na předchozí úvahy. „Co se děje, malá?“

Pak se náhle zvedly kadeře Modré paní, i když bylo naprosté bezvětrí.

Neysa si odfrkla. *Magie!*

Stile vyndal harmoniku. „Ne, nehrej,“ řekla rychle Paní. Nechtěla, aby ukazoval svou moc v blízkosti území Malého lidu.

Její vlasy však stále tancovaly a míhaly se jí před očima, jako by měly vlastní život. Její klisna z toho byla stále nervóznější. Neysin roh se začal sklánět do bojové polohy.

„Jenom jednoduchou melodii,“ uklidňoval Stile Modrou paní. „Neysa a já zahrajeme něco jednoduchého, jen abychom uklidnili tvého oře.“ A aby pro jistotu shromáždil své magické síly, což už ale nahlas neřekl.

Zahráli spolu jednoduchý duet. Neysina hudba byla krásná, avšak Stilova v sobě nesla silný náboj magie. Ta sílila a rostla jako neviditelný bouřkový mrak, elektrizující okolí.

Po tomto magickém zásahu se kolem nich začaly objevovat nejasné postavičky: malí, štíhlí humanoidi s hustými vlasy a zářícím bílým šatem. Zpočátku byli neviditelní, pak průhlední, teď však pod vlivem hudby stále výraznější. Stilova moc je prozradila a zviditelnila. Jeden z nich se vznášel poblíž Paní a hrál si s jejími vlasy.

„Víly,“ vydechla překvapeně Paní. „Pohádkový národ. Příbuzné elfů. Tak to ony nás trápily.“

Stile nenápadně stiskl Neysiny boky koleny. Ta sklonila uši dopředu na znamení, že nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí.

Stile pokračoval ve hře a nehmotné postavičky se stávaly stále reálnější. „Ó víly,“ řekla Paní. „Proč nás trápíte? Nevyhledáváme střet s vaším národem.“

Jedna z těch malých postaviček odpověděla. „Hrály jsme si s tebou spíše z legrace, lidská Paní. Často to děláme s těmi, kdož vstoupí mezi nás a nezpozorují nás. Je to jen neškodné žertování, které je nám vlastní.“ Hlas byl lehký jako vánek a zvonil jako horská bystřina

na kamenech. Stile si dokázal představit, že takový hlásek by se snadno dal zaměnit za zcela nenápadné, přírodní zvuky: proudící vodu, vanoucí větřík nebo šumící klasy.

„A ty,“ řekla jedna z vil Stilovi, který stále hrál. „Co máš tak naléhavého na vyřizování, muži z národa elfů, že cestuješ s lidskou Paní?“ Její hlas byl jemný jako vzdálené vrkání hrdliček, svůdně sladký a její tvář a postavička byly stejně okouzlující.

Stile odložil harmoniku. Víla zůstala viditelná. Ted', když byly prozrazeny, neměly už důvod se skrývat. „Jsem člověk,“ řekl.

„Člověk? Na jednorozci?“ zeptala se posměšně. „Ne, vypadáš spíš jako přerostlý skřítek sloužící v domě lidské ženy. Nemůžeš ji dlouho klamat! No tak, mohu ti nabídnout zábavu, která se ti bude líbit.“ Poskočila ve vzduchu, což způsobilo, že její bílá sukénka zalála a zvedla se nahoru, odhalujíc tak úspěšně její krásné nožky.

„Nejsi stejného rodu,“ vzdoroval dále zmatený Stile.

„Takže jsi mi dal košem?“ vzplanula a ve vlasech jí začaly poletovat jiskřičky. „Však já tě ještě dostanu, nevděčníku!“

Neysa zvedla proti dotěrné víle roh a ta hbitě uskočila stranou. Víly se díky své magické podstatě nemusely bát zbraní lidských tvorů, ale roh jednorozce, sám o sobě kouzelný, to bylo něco jiného a za oběť mu mohlo padnout jakékoliv stvoření.

Stile znovu pozvedl harmoniku.

„Ano, hraj!“ vykřikla víla. „Zapomenu na tvou netaktnost, když nám zahraješ k tanci.“

Byla to z její strany jen snaha zachovat si tvář, Stile se však rozhodl pokračovat. Nechtěl tu přede všemi používat magii. Začal za doprovodu Neysy hrát, tóny byly veselé a lehké. Stile dokázal dobře hrát už předtím, než přišel na Fázi, a od té doby se stále zlepšoval.

Víla se přidala k ostatním a společně utvořily ve vzduchu formaci. Tančily, točily se v párech, zpívaly a tleskaly drobnými dlaněmi. Byly asi čtyři stopy vysoké, s krásnými útlými postavičkami. Vířily dokola a poskakovaly. Jejich sukýnky poletovaly s rozkošnou nevinností a nezakrývaly téměř nic. Bylo to krásné a vypadalo to, že se neobyčejně baví.

Po nějakém čase vílí slečna opět přiletěla ke Stilovi. K velké nespokojenosti Neysy se postavila na její roh. Rychle oddechovala, její

živůtek se rytmicky zvedal. „Hraješ krásně, velký elfe. Odpouštím ti!“ zvolala. „Teď pojď, zatančíme si spolu, než slunce zapadne. Tvůj oř nám k tomu zahraje.“ Napřáhla k němu ruku a zakývala prstíkem.

Stile pohlédl na Modrou paní, která souhlasně přikývla. Neysa pohodila neutrálně hlavou. Obě asi cítily, že bylo lepší vycházet s vílami v dobrém než ve zlém. Rychle se přidaly k ostatním, aby nenarušily veselou a slavnostní náladu, protože to by takováhle stvoření těžko nesla. Jejich povaha byla značně nevyrovnaná. Stile si velice dobře pamatoval prudkou reakci této malé slečny.

Tentokrát vzdoroval více diplomaticky. „Elfí dívko, nemohu bez pomoci magie tančit ve vzduchu.“ Nechystal se totiž prozradit svou pravou podstatu. Už dávno pochopil, že Adepti jsou mezi Malým lidem velmi neoblíbeni, stejně jako mezi obyčejnými lidmi.

„Potom se tedy připojím já k tobě a budeme tančit na zemi,“ řekla a snesla se na trávník. Pak se náhle ostýchavě představila: „Jmenuji se Bodlinka.“

Stile sesedl. „A já jsem Stile.“ Byl téměř o celou stopu vyšší než ona a cítil se jako obr. Cítil se Kolohnát také tak?

„Schůdky přes plot?“ zvolala Bodlinka překvapeně, když jí došlo, co jeho jméno znamená. Potom udělala piruetku, při které opět její sukénka putovala nahoru, odhalujíc tak štíhlé nožky. Na Protonu, kde všichni otroci chodili nazí, by taková gesta nebyla možná a Stile se začínal sám za sebe stydět, protože se mu to zalíbilo. Krátký pohled pod sukni se zdál mnohem lepší než na trvale nahou ženu, právě díky prvku tajemství a překvapení. Oblečení, jak si uvědomil, bylo též kouzelné.

Stile strávil téměř celý svůj život na Protonu při Hře a její součástí byly, mimo jiné, též umělecké disciplíny, ke kterým patřil i tanec. Byl atlet, gymnasta a měl taky velký cit pro kroky. Proto uměl Stile tančit jako kdokoliv jiný, dokonce snad lépe než většina lidí. Pozoroval a analyzoval tanec vil, a teď mu proto dostatečně rozuměl. Jestli si tahle vílí slečna myslí, že ho zesměšní pro větší zábavu svých přítelkyň, tak se tedy plete.

Začal se točit, dosahuje dokonalosti Bodlinky. Ze všech stran zaznělo překvapené „Oooch“ a ostatní víly se semkly do kruhu, aby se mohly lépe dívat. Ano, myslely si, že se na jeho účet pobaví!

Víla mu vesele vtančila do náručí a on ji roztočil ve vílím tanci. Její hlava končila ve výši jeho ramen. Byla lehká jako obláček dýmu, ale zároveň pružná a bylo velice příjemné držet ji v objetí. Odvířila od něj několik kroků a jako balerína začala zvedat nožky, zatímco jí Stile jednou rukou pomáhal udržet rovnováhu. Očividně si libovala v jejich ukazování. Potom vtančila zpět do jeho náručí a zároveň mírně poskočila, takže se její tvář setkala s jeho v letmém polibku, který připomínal chladný závan mlhy.

Začali s malou promenádou. Vyhodil ji ladně do vzduchu a potom ji něžně uchopil za pás a postavil zpět na zem. Při její lehkosti to bylo velice snadné a docela se mu to líbilo. Stále víc se cítil jako obr, poprvé ve svém životě, a měl z toho opravdovou radost.

Když tanec skončil, vypukl mezi vílím obecenstvem bouřlivý aplaus. „Ty už jsi někdy dříve tančil!“ zvolala jásavě Bodlinka. „Ještě pořád chceš tvrdit, že jsi člověk?“

„Lidé umí také tančit,“ řekl Stile. „Paní, které sloužím, to umí též.“ Tajně doufal, že to je pravda. Sotva to vyslovil, uvědomil si, že viděl Modrou paní báječně jezdit, ale nikdy ji neviděl tančit. Určitě to ale uměla!

Neysa vydala varovný tón. Bylo však už pozdě. Stile ve své nezkoušenosti při jednání s vílami udělal další chybu. Bodlinka se na Modrou paní zlomyslně zamračila.

„Takže také umí tančit?“ ozvala se víla ostře. Její hlas připomínal zvuk větve lámající se pod nánosem sněhu. „Ty pocházíš z rodu elfů. Ale ona je nepochybně člověk. Podívejme se tedy, jak umí tančit.“ Víly se opět shlukly do kruhu, tentokrát kolem Paní.

On ji do toho dostal, on by jí taky měl pomoci. Stile přistoupil k sesedající Paní. Nemohl se jí ani omluvit, to by jen prozradilo jejich situaci vílám. Bude muset použít nějakou lest a doufat, že ji Modrá paní pochopí a bude spolupracovat.

Paní se tajemně usmála a uchopila jeho nabízenou ruku. Dobře, alespoň že si ho vybrala jako partnera. Bude ji moci trochu vést.

Měla to být nějaká improvizovaná taneční kreace, protože neměli možnost si nic předem připravit a vyzkoušet. Stile doufal, že Paní dokáže stejně jako on odvodit z několika kroků celý tanec. Nechal se však zpočátku od ní vést, aby mu mohla naznačit, jaké kroky vlastně

chce použít.

Náhle se ocitli ve víru tance. Paní byla vyšší než on a přibližně stejně těžká, ale zároveň stejně pružná s lehkým krokem, jak jen žena může být. Když se zatočili, stále byla na rozdíl od Bodlinky pevně na nohou. Přesto se však pohybovala bezchybně. Stile se nesnažil ji zvedat do vzduchu. Ona ale dokázala bez problémů udržet rovnováhu a byla na to připravená. Když se pohnul, kopírovala jeho pohyby. Když ukročil, ukročila taky, když vyskočil, následovala ho. Byla vlastně tou nejlepší tanečnicí, s jakou se kdy setkal.

Byl to božský pocit, takhle s ní bok po boku tančit. Na okamžik téměř uvěřil, že už je jeho. Když se od sebe při tanci vzdálili, její pohyb byl ladný a souměrný, když tančili vedle sebe, měla z toho očividnou radost. Přál si, aby tenhle tanec trval věčně a udržoval jeho iluzi.

Potom ale Neysa ukončila melodii a představení skončilo. Víly nadšeně tleskaly. „Ano, opravdu umí tančit!“ souhlasila Bodlinka smutně. „Snad jí v žilách koluje trochu vílí krve. Měly bychom se stydět a trochu změnit názory. Přijďte dnes večer do naší vesnice.“

„Neměli bychom odmítat jejich pohostinnost,“ zašeptala mu do ucha Modrá paní. Stále ještě měla od tance zarudlé tváře a Stile si nepřál nic jiného, než ji obejmout a políbit. To by ale byla chyba a té se nemůže v žádném případě dopustit.

Strmý svah se před nimi otevřel. Z hlubin vysvitlo světlo a zavál teplý vzduch. Cesta do srdce hory byla dostatečně velká i pro jejich koně, kteří je pochopitelně doprovázeli. Vešli do vílí osady.

Dutina v hoře byla obrovská. Technicky vzato to byla jeskyně, ale vypadala spíše jako lesní mýtina v noci, protože černé stěny byly nezřetelné. Uprostřed vesele plápolal oheň. Hostina již byla připravena: soudky s likéry, spousta voňavého chleba, čerstvá zelenina, hrnce se smaženými brambory, plné žejdlíky mléka, medu a rosy. Pro zvířata zde bylo zrní, voňavé seno a čerstvá voda.

Stile si vzpomněl na knížky z dětství. „Jestli se lidé najedí vílího jídla, nemusí pak mezi vílami zůstat navždy? Máme totiž ještě jisté záležitosti –“

Bodlinka se rozesmála. Její smích připomínal déšť zvonící o hladinu jezírka. „Tak ty tedy opravdu nepatříš mezi nás! Jak jen mů-

žeš věřit takové povídačce? Vlastně jsi to převrátil: jestli se některá víla nají lidské stravy, pak je prokleta a stává se smrtelnou. To je pak opravdová tragédie.“

Stile se nejistě podíval na Neysu. Ta zatroubila souhlasný tón – nebylo zde žádné nebezpečí. Bodlinka mluvila pravdu, nebo alespoň něco, co se pravdě velmi blížilo. Takže znovu udělal chybu, tentokrát naštěstí ne příliš vážnou. Víly vypadaly pobaveně.

Dali se tedy do jídla, které bylo opravdu výtečné. Cítili se velmi unaveni, a tak přijali nabídku a lehli si do neviditelných houpacích sítí místo postelí. Stile ležel tak pohodlně, že téměř ihned upadl do hlubokého spánku a probudil se až s prvním slunečním paprskem, který se dotkl jeho obličeje.

Překvapeně se rozhlížel kolem sebe. Ležel na lůžku z kapradin ve skalním výklenku. Žádná jeskyně, žádné neviditelné lůžko, žádná vílí vesnice! Modrá paní se probudila dřív než on a obrala nějaké ovoce z okolních stromů. Neysa a modrá klisna se pásly opodál.

Stile byl v rozpacích. „Minulá noc – pokud si pamatuji – víly – že by se mi to jen zdálo?“

Modrá paní mu podala granátové jablko. „O tanci s vílou? O té báječné hostině? O pití té podivné rosy, po které jsi spal jako dudek v jejich neviditelných houpacích sítích? To tedy opravdu musel být sen, protože já si nic takového nepamatuji.“

Od Neysy zaznělo veselé odfrknutí.

„Tak je to tedy,“ ozval se Stile a soustředil se na konzumaci ovoce. Byla jeho tvář stejně červená jako šťáva jablka? Víly si z něj tedy nakonec ještě udělaly legraci. Ale byl velice rád, když si všiml, že pochmurná nálada Modré paní je pryč.

„Stejně jsi v tom snu tančil božsky.“ Paní se na okamžik zasnila, pak se ale rychle vrátila k jejich úkolu. „Pokud nepohneš svými línými kostmi, nikdy Platinové elfy nenajdeme včas. Pak se ani nestihneš jít pobavit ke své mechanické milence do druhého rámce.“

To byl ale pichlavý vtíp! Cesty na Proton nebyly rozhodně zábavou, ale otázkou života a smrti na té planetě. Stile hbitě vyskočil. „Ještě jeden den a jednu noc – tolik mám času, než se budu muset hlásit do druhého kola Hry.“

Za okamžik už byli opět na cestě. Byla to dobrá noc. Všichni

byli odpočínutí a plní energie. Neysa i Hinblue si rázně vykračovaly, přeskakující terénní vlnky, brázdy a výmoly. Neysa si byla vědoma omezených možností Hinblue, a proto příliš nezrychlovala. Přesto však míle rychle ubíhaly jedna za druhou. Modrá paní jela pochopitelně úplně bezchybně. Stile možná byl nejlepší jezdec na Fázi, ale ona byla hned na druhém místě.

Asi po hodině jízdy Stile náhle pocítil něco zvláštního. „Stůjte,“ zavolal. Neysa pocítila reakci svého jezdce a sama od sebe se otočila.

„Něco se stalo?“ zeptala se Modrá paní, pozvedávajíc roztomile obočí.

„Opona,“ řekl Stile. „Právě jsme přes ni projeli. Potřebuji přesně zjistit, kudy vede. Možná to budu někdy v budoucnu potřebovat. Pro přechod na Proton může existovat více příhodných míst a já je potřebuji najít.“

„Někdy si přeji, abych ji také dokázala překročit,“ řekla Paní melancholicky. „Já ji ale dokonce ani nevnímám.“

„Aha, tady je,“ ozval se Stile. „Vede ze severovýchodu na jihozápad a vede směrem od Purpurových hor. Asi se mezi jednotlivými zjištěnými místy klikatí, ale –“

Paní mávla rukou. „Klidně ji překroč, můj Pane, a podívej se, kam vede. Jen se nezapomeň vrátit, jinak se ti s Neysou schováme.“

Stile se zasmál, vyslovil zaklínadlo a prošel oponou.

Druhá strana byla žhavá pustina. Všudypřítomné mraky znečištění zde byly menší, ale stále ještě obklopovaly vzdálený dóm. Tohle nebylo dobré místo k překračování. Potřeboval objevit úsek vedoucí do obydlené oblasti nebo velmi blízko u některé kopule. Ale rozhodně udělal dobře, že se sem podíval. Uvolnil zadržovaný dech a prošel oponou zpět na Fázi.

Bylo pro něj úlevou opět kolem sebe vidět bujnou zeleň. Co to jen Občané udělali se svou planetou ve jménu pokroku! „Jsem spokojen, pojd’me dál.“

„Pokud bych snad mohla projít, znamenalo by to, že tam na druhé straně není žádná moje dvojnice pro Kolohnáta,“ uzavřela Paní.

Ještě během dopoledne dosáhli okraje oblasti, v níž žili Platinoví elfové. Alespoň to tvrdily výstražné cedule.

Teď Stile vyndal kouzelný nápoj, který získal od Žluté Adepty,

a potřel si s ním ruce a obličej. Nabídl totéž Paní, ta ale odmítla. Nechtěla vypadat jako elf. Protože očividně nepředstavovala pro nikoho hrozbu, Stile doufal, že se rozhodla správně.

Platinové království bylo součástí Purpurových hor. Přístupový průsmyk byl označen dřevěnou deskou, na které stálo 78 Pt. Stile se usmál, protože si vzpomněl na chemickou značku a atomové číslo platiny. Určitě zde nějak působil Proton. Malí lidé měli očividně smysl pro humor nebo pro unifikaci.

Pokračovali vzhůru úzkou soutěskou. Horské svahy se z této strany prudce zvedaly a místy byly téměř svislé. Pokud by je chtěl někdo zabít, bylo by velmi snadné svrhnout na ně kamennou lavinu. Kameny by nemilosrdně srovnaly vše, co by jim stálo v cestě. Jedině snad s výjimkou obra nebo Adepta. Stile měl neustále v pohotovosti harmoniku a v hlavě měl připraveno účinné kouzlo proti kamenům. Nechtěl zde používat magii, ale přece jen by nerad zahynul ukamenováním.

Potom se před nimi objevil visutý most. Vedl přes hlubokou, temnou průrvu, příliš širokou na to, aby ji Neysa přeskočila. Most byl navíc příliš úzký a křehký na to, aby unesl váhu koně. Neysa se mohla změnit do lidské formy a přejít na druhou stranu, to ale nebylo nic platné modré klisně. Stile chtěl vyslovit kouzlo, které by je přeneslo na druhou stranu, ale uvědomil si, že elfové je možná pozorují. Budou tedy muset pokračovat pěšky a pokusit se slézt strmé stěny propasti. Asi to tak bylo zařízeno úmyslně, jako zkouška na přijíždějící, která by odhalila jejich pravou podstatu a oddělila přirozené od nadpřirozených. Nebo snad elfové nechtěli, aby do jejich hor přijížděli lidé na koních.

Dolů do propasti vedla nebezpečně vyhlížející stezka a na druhé straně podobná stezka stoupala vzhůru. Možná se obě na dně průrvy spojovaly. Stile a Paní se vydali dolů. Jeli na svých ořích, protože ti nedůvěřovali lidským smyslům a nevěřili, že by je jejich jezdci dostali bezpečně na druhou stranu. Stile měl přesto stále ruku na harmonice.

Tento dotek mu připomněl, proč tu vlastně je. Přijel pro Flétnu. Jak mu ale mohl pomoci hudební nástroj? Potřebuje hlavně zbraň. Brzy to už bude vědět!

Naštěstí stezka neklesala dlouho. Zavedla je k hraně, odkud už mohli koně bez problémů přeskochit na druhou stranu. Pěšina sice pokračovala dolů do propasti, teď už ji ale nepotřebovali. Přeskočili na druhou stranu a vydali se vzhůru. Stile byl rád, protože se obával nepříjemné páry, která se zvedala z hlubin a čpěla po síře.

Vynořili se na okraji cesty a pokračovali dále v původním směru. Teď už byli vysoko v horách a blížili se k jejich vrcholům. Obje-li jeden z četných hřebenů a terén se náhle opět zvednul. Bylo to jen jedno z četných předhůří. Před nimi se tyčilo do mraků vlastní pohorí. Bylo dost vysoké na to, aby se na něm po celý rok udržel sníh, tenhle ale byl purpurový.

Na návrší, kam právě přijeli, stála zeď obrostlá vínem a trávou. Stezka vedla přímo do ní. Stěna kolem ní tvořila kamennou bránu. „Zdá se mi, že jsme dorazili na to pravé místo,“ řekl sesedající Stile.

„Zdá se mi, že bychom měli něco vysvětlit,“ ozval se za nimi hlas. Stile se otočil a zjistil, že na pěšině za jejich zády stojí malá postava. Byla asi o čtyři palce menší než on, avšak mohutnějších proporcí. Její kůže byla téměř průsvitná, zbarvená do modra, a její oděv ocelově šedý.

„Ty musíš být elf,“ řekl Stile. „Přišel jsem požádat o laskavost kováře platiny.“

„Zpracováváme platinu,“ připustil elf. „Ale zásadně nepomáháme cizincům. Teď jste našimi vězni, ty i tvá společnice.“ Ukázal na ně svým blýskavým mečem. „Teď projděte bránou, oba. Vaše zvířata se přidají k našemu stádu.“

Neysa se k arogantnímu elfovi výhružně otočila, ale Stile ji uklidnil. „Přišli jsme s prosbou, musíme jim vyhovět,“ zašeptal. „Pokud nás zajmou, můžeš pak přijít a osvobodit nás. Pokud budeme spoutaní, uvolníš mě, abych mohl hrát.“

Neysa nenápadně naznačila rohem přikývnutí. Jakmile bude Stile schopen hrát, může soustředit své magické síly a bude schopen se o sebe postarat. Takže to nebylo tak riskantní, jak se na první pohled zdálo. Stile a Paní se tedy nechali odvést dovnitř.

Uvnitř vládlo přišelí a slabé světlo dovnitř pronikalo několika komíny. Bylo tam už několik ozbrojených elfů oblečených stejně jako ten, který je venku uvítal. Jejich vůdce pokročil vpřed a zíral na

Stila a Paní, jako by to byla nově koupená zvířata. Přistoupil ke Stilovi a očichal ho. „Tenhle je elf,“ rozhodl. „Ale ta ženská je člověk. Jeho bychom měli ušetřit a poslat ho pracovat do naší kovárny. Ji bychom mohli použít jako oběť pro Červa.“

„Takhle tedy Platinoví elfové vítají hosty, kteří k nim přišli v míru obchodovat?“ zeptal se Stile. Nemohl v žádném případě připustit, aby se Modré paní něco stalo.

„Ticho, zajatče!“ rozkřikl se elf a rozmáchl se pěstí proti Stilovu obličeji.

Rána pochopitelně nikdy nedopadla. Stile uhnul, chytil elfa za ruku a zkroutil mu ji v bolestivém sevření. „Myslím, že staršinové vašeho kmene nejsou tak nepohostinní,“ prohlásil mírně. „Doporučuji ti, abys je přivolal.“

„Není potřeba,“ ozval se neznámý hlas. Byl to křehký, starý elf s dlouhým plnovousem, jehož obličej a ruce byly tmavé a svrasklé. „Strážte, odejděte! Postarám se o to sám.“

Stile svého zajatce propustil a mladý elf rychle zmizel v jedné z postranních chodeb. Starý muž se obrátil ke Stilovi.

„Jmenuji se Pyreforge a jsem náčelníkem kmene Platinových elfů. Prosím, přijměte mou omluvu za nevhodné chování toho horkokrevného mladíka. Nelíbila se mu tvá velikost, považovali tě asi za obřího elfa.“

„Obr!“ zvolal udiveně Stile. „Jsem vysoký jen čtyři stopy a jedenáct palců!“

„A já jsem vysoký čtyři stopy a pět palců,“ řekl Pyreforge. „Oklamal nás pach toho kouzelného lektvaru, stejně jako tvá velikost. Čemu tedy vdčíme za návštěvu Paní a Modrého Adepta?“

Stile se smutně usmál. „Myslel jsem, že nebudu tak nápadný.“

„Nejsi. Zdržel jsem se vyhledáváním tvé identity podle popisu, který jsem dostal. Nejprve jsem myslel na všechny možné druhy elfů. Nakonec tě prozradil tvůj jednorožec, i když jsme mysleli, že Modrý Adept nedávno zmizel.“

„Neysa by nikdy –“

Starý elf unaveně mávl rukou. „Já jsem se jednorožce na nic neptal. Ale žádný člověk nedokáže jezdit na takovém tvorovi nebo cestovat s nejkrásnější lidskou paní. To musí být přestrojený Modrý

Adept, který, jak myslím, nebude dlouho skrývat svou totožnost.“

Stile si oddechl. „Ach. Samozřejmě. Musíte mít opravdu dobré zdroje informací.“

„To opravdu máme. Bohužel jsou však často neúplné. Je pravda, že ses na scéně objevil až po smrti svého dvojníka, a když se ti postavili jednorožci a vlkodlaci, předvedl jsi dvě kouzla, jaká tu ještě nebyla, a tak ses, přestože jsi nováček, stal rázem nejmocnějším kouzelníkem?“

„Asi to tak bude,“ připustil Stile vyveden z konceptu. Tenkrát poněkud nedocenil svou magickou sílu! Nejspíš za to mohla intenzita jeho pocitů, než jeho zvláštní talent na magii.

Potom, když si všiml, že elf je stále zvědavý, pokračoval: „Pocházím z druhého rámce, z Protonu. Přišel jsem tu převzít záležitosti svého dvojníka a zjistit, kdo stojí za jeho smrtí. Když mě vůdčí hřebec jednorožců vyzval, abych předvedl svou magii, vystavěl jsem kolem něho pomocí kouzla zeď. Můj jednorožec se kvůli mně vzdal svých zájmů a přísahali jsme si přátelství. Mělo to však větší důsledky, než jsem očekával.“

Elf přikývl. „A jednorožci se s vlkodlaky od té doby ani jednou nestřetli. Ty jsi opravdu Adept.“

„Ještě ne všemocný. Teď se musím s Hřebcem znovu utkat na jejich olympiádě a bez magie to nemůžu dokázat. Orákulum mě poslalo sem, abych si vypůjčil Platinovou flétnu.“

„Aha, teď mi to začíná být jasné. Ta by ti určitě pomohla.“ Elf teď zřetelně ochladl.

„Jsem rád, že to slyším,“ řekl Stile. „Doslechl jsem se, že hudba dokáže uklidnit zrychlený dech, ale jestli dokáže uklidnit divoké zvíře –“

Starý elf ztuhl. „Je zakázáno, abychom ten nástroj půjčovali jakémukoliv člověku, byť jen na krátkou dobu, a pro Adepty to platí dvojnásob. Copak neznáš jeho moc?“

Stile potřásl hlavou. „Vím jen to, co mi poradilo Orákulum.“

„Držitel Flétny je imunní proti oslabení svých magických sil. Má ještě další přednosti, ale tahle je nejdůležitější.“

Stile se nad tím zamyslel. Pro obyčejného člověka představovala Flétna malou výhodu. Ale pro tvora disponujícího silami magie, jako

například vlkodlaka, mohla zachovat schopnost měnit formu i v kritických podmínkách, kdy to může být otázka života a smrti. A pro Adepta –

Pokud by Stile měl Flétnu, mohl by naplno využít všech svých magických sil, dokonce i uprostřed kruhu jednorožců, který jinak jeho schopnosti zeslaboval. Hřebec se mu pak nebude moci postavit. Orákulum mělo pravdu. Tohle byla věc, kterou potřeboval.

Současně ale pochopil, proč mu ji elfové nechtějí dát. Existence různých tvorů a jevů, kteří zeslabovali účinky magie, jako jediná stavěla jisté hranice proti nekonečné moci Adeptů. Pokud by Adept získal Platinovou flétnu, nemohlo by se jeho vůli postavit vůbec nic.

„Uznávám tvé argumenty,“ řekl Stile. „Vlastně s nimi souhlasím. Lidé jako já by neměli vlastnit něco takového.“

Modrá paní k němu tázavě otočila hlavu. „Ty svou moc nezneužíváš.“

„Jak by si to ale mohli elfové ověřit?“ zeptal se jí Stile. „Kde je moc, tam je zkaženost. A kdyby mi Flétnu sebral nějaký jiný Adept, kdo ho pak zastaví?“

„Je dobře, že tomu rozumíš,“ řekl starý elf. „Orákulum dává sice pravdivé rady, ale mnohdy jsou nepoužitelné. My elfové jsme na naše výrobky patřičně hrdí a obchodujeme s nimi bez omezení. Ale Flétna, to je něco jiného. Vyžaduje léta práce těch nejlepších mistrů a je naším nejlepším a nejmocnějším výrobkem. Její hodnota je *nevyčíslitelná*. Žádný jiný elfí kmen nevyrábí něco takového. Jen my zpracováváme ten nejlepší kov na světě a jen my máme platinové doly a kouzla, pomocí kterých ji přetváříme do užitečných tvarů. Nechceš zrovna maličkost, Adepte.“

„Ano,“ souhlasil Stile. „Jak ale může Orákulum dávat rady, které nelze žádným způsobem použít?“

„Tak to není. Řekl jsem, že jsou někdy nepoužitelné. Určitě musí existovat nějaký jednodušší způsob jak se vypořádat s vůdcem jednorožců. Špatný výklad může znehodnotit radu Orákula, ta však vždy obsahuje pravdu. Nějak se k ní musíme dostat. Proto s tebou budeme obchodovat, jen musíme najít cestu jak. Víš, že i za nejkratší zapůjčení musíme požadovat vysokou cenu.“

„Jsem připraven nabídnout odpovídající cenu, i když nevím, co

bych vám mohl dát výměnou.“

„Od lidí toho potřebujeme málo.“

„Mám možnost pro vás zajistit cokoliv, pokud ovšem budete tolerovat užívání magie na svém území. Je zde něco, co potřebuje schopnosti Adepta?“

Pyreforge se vážně rozhodoval. „Jsou tu jen dvě věci. Ta menší je úkol, jaký by měl zvládnout jakýkoliv člověk, té větší nerozumíme ani my. Víme jen, že ten úkol musí provést nejlepší smrtelný hudebník na Fázi.“

„Netvrdím, že jsem nejlepší hudebník, ale hrát umím docela dobře,“ řekl Stile.

Vrásčitý elf pozvedl chvějící se víčka. „Dost dobrý na to, abys hrál na Flétnu?“

„Umím hrát na běžné flétny. Měl bych tedy taky umět hrát na Platinovou flétnu, pokud zde neexistuje nějaká vyšší moc, která by mi v tom zabránila.“

Elf se znovu zamyslel. Očividně se zmítal ve vnitřním boji. „Je psáno, že ten, kdo dokáže zahrát na Flétnu tak mocně, že se naše Hory zachvějí, je předurčen jako zachránce Fáze. Domníváš se, že jsi to ty?“

Stile rozhodil ruce. „Pochybuj. Dokonce jsem ani netušil, že Fáze je ohrožena.“

„Orákulum by to určitě vědělo, pokud se čas rozhodnutí přiblížil.“ Pyreforge potřásl smutně hlavou. „Myslím, že to s tebou a Flétnou musíme vyzkoušet, ačkoliv mě trápí pochybnosti.“ Pohlédl do pukliny ve stěně, kde se skrývala stráž. „Jak je to venku se světlem?“

Strážný vyběhl ven. Za okamžik byl zpět. „Zataženo a mlhavo. Bude trvat nejméně hodinu, než se vyčásí.“

„Pak se tedy můžeme shromáždit venku. Svolej hned celý kmen.“

Strážný znovu zmizel. „Tohle není žádná bezvýznamná událost, Adepte. Flétna šíří svou moc bezohledně a chrání jen magickou sílu svého pána. Pokud bys nás oklamal, museli bychom do jednoho zemřít, abychom ji opět získali a tebe zabili, pokud by to bylo jen trochu možné. Osobně si ale myslím, že ti můžeme důvěřovat, a proto to musím riskovat. Můj život je zástavou, pokud se snad mýlím.“

Stilovi se to vůbec nelíbilo, ale nevěděl, jakým způsobem elfovy starosti zmírnit.

„Ať mě tví bojovníci podrží jako rukojmí,“ řekla Modrá paní. „Můj Pán tě však stejně nepodvede.“

Pyreforge potřásl hlavou. „Tohle není naším zvykem, Paní, jen někteří z nás, mladí a nezkušení, mají podobné nápady. A proti typickému Adeptovi, kterého zajímá jen moc, by to stejně nepomohlo.“

„Ano, znám podstatu tvého znepokojení. Přesto vsadím na čestnost svého Pána svůj život.“

Elf se usmál. „To není potřeba, Paní. Už jsem se zaručil svým životem. Žádná menší oběť by nezachránila klid v tomto království, když se zde objevil Adept. Dělán to jen kvůli Orákulu, které předpovědělo jeho příchod k nám, a kvůli svým knihám, které naznačují tohle těžké řešení. Osud řídí život každého tvora a neptá se, co vlastně člověk od života chce.“ Obrátil svou pozornost znovu na Stila. „Plná moc Flétny je dostupná jen tomu, kdo ji dokáže zcela ovládnout, tomu, pro koho je předurčena. Vyrobili jsme ji, ale nemůžeme ji používat. Jen Předurčený ji dokáže využít až na hranice možností. Až se tento člověk objeví, bude to znamenat blízký konec současného uspořádání světa. To je hlavní důvod, proč nemůžeme Flétnu svěřit nikomu jinému.“

„Chci si ji jen vypůjčit,“ připomněl mu Stile. Nevypadalo to ale slibně. Pokud náhodou nebude Předurčený, nedovolí mu ani si ji vypůjčit. Pokud jím snad bude, čekají ho důležitější úkoly než souboj s Hřebcem!

Vyšli ven. Těžký příkrov mraků ještě zesílil a pohltil strmé stěny hor, které se kolem nich tyčily. Viditelnost se natolik snížila, že měli pocit, jako by stáli ve velké místnosti. Všichni elfové se shromáždili na vyvýšenině a zcela obklopili bránu. Mladí i starí, ženy a děti. Většinou byli štíhlí, dívky vypadaly velice hezky, jen několik z nich bylo starých a seschlých jako Pyreforge. Stile se rázem stal středem pozornosti. Viděl, jak si ho přeměřují, zmateni jeho velkou postavou. V podstatě se tu cítil jako obr a už neměl pocit, že se všichni baví na jeho účet. Celý život tajně toužil po tom, aby byl vyšší. Teď však pochopil, že to neznamená jen radost, spíše by se dalo říct, že ho to vůbec netěší. Kolohnát se mu to snažil vysvětlit. Problém nebyl v

jeho malé výšce, ale v tom, že se nějak lišil od ostatních.

„Nesnášíme přímé sluneční světlo, protože jsme Temní elfové,“ řekl Pyreforge. „Pokud by nás zasáhl byt' jen jediný sluneční paprsek, změníme se v kámen. Proto je pro nás mlha tak důležitá a proto taky žijeme zde, uprostřed hor, a zřídka vycházíme přes den z našich jeskyní. Přesto však stejně jako většina elfů máme rádi tanec a v noci, když jasně září měsíc a je bezpečno, vycházíme ven a tančíme. Když jsem byl mladý a neopatrný, pronikl tenkým mrakem paprsek slunce a zasáhl mě dříve, než jsem stačil vyhledat úkryt. Sice jsem tenkrát nezkaženěl, ale stalo se mi to, co na mně vidíš. Nejsem tak starý, za to může slunce, které mě zničilo.“

„V tom bych ti mohl pomoci, umím léčit,“ řekl Stile. „Pokud by sis to přál. Léčivé kouzlo –“

„Na tom, co si přeji, vůbec nezáleží. Musím žít s následky své hlouposti, stejně jako všichni ostatní.“

Nyní jeden z elfů slavnostně přinesl dřevěnou skříňku. „Můžeš si Flétu vypůjčit na hodinu,“ řekl vrásčitý elf Stilovi. „Ujisti se a přesvědč nás, že jsi ten pravý. Pravda je mocnější než přání kohokoliv z nás. Musí vyjít najevo.“

Stile převzal nádhernou skříňku. Uvnitř, na měkkém polstrování, leželo několik blýskavých kovových kousků. Platina – velký majetek uložený do precizně zpracovaného kovu i bez ohledu na jeho kvalitu jako hudebního nástroje, a co bylo rozhodující, jeho hodnoty jako magického artefaktu. Opatrně ze skříňky vyjmul jednotlivé kousky a sestavil Flétu dohromady, obdivuje preciznost jejího zpracování. Nepochybně to byla královna všech fléten!

Elfové mezi tím pochmurně mlčeli a pozorovali ho. Pyreforge se opět rozhovořil, pyšný na umění svých kovářů. „Náš důl neobsahuje jen čistou platinu, ale taky příměsi zlata a iridia. To dává naší platině typické vlastnosti a neobvyklou tvrdost. Vyrábíme z ní mnoho nástrojů, zbraní a nádobí, ačkoliv jen několik z nich má magické vlastnosti. Flétu také obsahuje příměs fazitu.“

„Fazitu?“ zeptal se zvědavě Stile. „Tento kov neznám.“

„Vlastně to ani není kov, ale spíše minerál. Ty ho možná znáš pod názvem protonit.“

„Protonit!“ zvolal Stile. „Zdroj energie?! Myslel jsem, že existu-

je jen na Protonu.“

„Vyskytuje se také zde, ale v poněkud jiné formě, stejně jako mnoho jiných věcí. Ty jsi nevěděl, že fazit je základním zdrojem magie v tomto rámci? Na Protonu protonit uvolňuje velké množství fyzické energie, na Fázi se z fazitu uvolňují síly magie. Každé kouzlo odčerpá trochu z jeho zásob, ale je ho tady tolik a Adeptů tak málo, že by měl vydržet mnoho tisíciletí.“

„Na Protonu se ale tento minerál ve velkém množství těží a vyváží za vysoké ceny!“

„Pak tam žijí blázni. Za několik desetiletí zničí to, co jim jinak mohlo sloužit stokrát déle. Protonit měl být zachován pro tento svět, nebyl určen na prodej.“

Takže Fáze bude z dlouhodobého hlediska výhodnější než Proton, uvědomil si Stile. To z ní dělalo mnohem atraktivnější místo na pobyt. Proč zde ale existovala ta pověst o Předurčeném a o konci Fáze? Stile začínal chápat, proč byl Pyreforge tak znepokojený. Něco tady určitě nebylo v pořádku!

Co by se stalo, kdyby na Protonu došly zásoby protonitu? Začnou Občané procházet oponou a plenit zásoby fazitu? Jestliže ano, pak všechny obyvatele Fáze čekaly problémy, protože Občané likvidovali všechno, co stálo v cestě uspokojování jejich potřeb. Jedině odstranění opony by jim mohlo zabránit v tom, aby Fáze po několika letech vypadala jako Proton. Jak ale může být odstraněn takový přírodní útvar jako opona?

Flétna byla kompletně složená. Byl to ten nejkrásnější nástroj, jaký kdy Stile viděl. Pomalu ji zvedl k ústům. „Můžu?“ zeptal se.

„Dělej, jak nejlépe umíš,“ řekl starý elf pevně. „Ještě nikdy jsme její zvuk neslyšeli, nemůžeme na ni hrát. To může jen smrtelník.“

Stile přiložil k Flétně rty, nastavil prsty nad otvory a vydal zkušební tón.

Zazněl čistý, neuvěřitelně sladký zvuk. Nesl se napříč náhorní planinou, ohromuje všechny posluchače. Všichni elfové jen uchváceně stáli a mlčeli, Neysa natočila uši dopředu. Modrá paní vypadala stejně zaujatě jako elfové, jako kdyby ji pohladil kouzelný větřík. Flétna vydávala nádherné tóny, ale bylo v tom něco víc než jen hudba, konečně nebyl to jen tak obyčejný nástroj. V jejím zvuku se neslo

něco kouzelného, mocného, jasného a barevného – toho nejlepšího, co vůbec mohl tón obsahovat.

Potom Stile zkusil zahrát souvislou melodii. Nástroj reagoval, jako by byl jeho součástí, jako by jeho nervy končily až ve Flétně. Bylo nemožné se přehmátnout, na to byl tento nástroj příliš dokonalý. Náhle si uvědomil, že podobně se musí cítit při hře na svůj roh jednorožci – také byl jako živý a byl jejich nedílnou součástí. Není divu, že tito tvorové na své rohy hrají tak dokonale!

Elfové začali tančit. Jejich zachmuřenost zmizela, odváta čarokrásnou hudbou, a jejich nohy se téměř vznášely. Seřadili se a začali svůj tanec, na rozdíl od vil na zemi. Odevzdali se čiré radosti z pohybu. Tančili v uzavřeném tvaru, který přesto nepostrádal krásu a organizaci. Unisono podupávali nohama, elfové roztáčeli své partnerky a ty zase točily s nimi, páry se vzájemně proplétaly ve stále spleťtějších figurách. Jejich vířivý pohyb byl spíše klasický, bez akrobatických prvků, a vysoce umělecký. Mezi všemi se pak proplétala vznešená hudba Flétny. Nebyla ani tak výsledkem Stilova talentu, ale spíše možnostmi perfektního nástroje. Nemohl se zahanbovat tím, že by podal menší výkon, než jakého byl schopen.

Stile si všiml, že mlha se zvedá a slábne, jako by ji tóny rozháněly. Mraky vířily a bojovaly, aby se uvolnily ze svého zajetí. Raději hru ukončil a v tomtéž okamžiku skončil i tanec, jako by to bylo přesně takhle naplánováno. Elfové opět stáli tiše, tentokrát se ale usmívali. Dokonce i strážé, které je tak nevlídně přivítaly, odložily svůj odpor.

„To byla ta nejkrásnější hudba, jakou jsem kdy slyšel,“ prohlásil starý elf. „Díky ní jsme dnes tančili ten nejhezčí tanec, jaký se nám kdy povedl. Máš výjimečný talent. Přesto se ale Hory neotřásl.“

„Neotřásl se,“ potvrdil Stile s úlevou.

„Nejsi tedy Předurčený.“

„To jsem ani nikdy netvrdil.“

„Přesto ale hraješ báječně. Jestli Orákulum prohlásilo, že ti má být Flétna zapůjčena, pak ti asi budeme muset vyhovět.“

„To bych opravdu ocenil,“ řekl Stile. Opět Flétnu rozložil na jednotlivé díly a vrátil ji zpět do skříňky. „Pokud mi budete věřit.“

Náhle se elfové zarazili a začali mručet. Střecha z mraků se po-

té, co Stile přestal hrát, opět zklidnila, ale zdálo se, že se jejich nepokoj přenesl na elfy. „Ne, můj lid s tím nebude jen tak souhlasit. Jedině snad, že bychom využili na oplátku tvých služeb –“

Reptání se postupně vytratilo. „Vyhovím vám, jak jen budu umět nejlépe,“ řekl Stile. „Nemohu tu ale zůstat příliš dlouho. Mám ještě nějaké závazky. Budu Flétnu potřebovat na mnoho dnů, až do olympiády jednorožců.“

Reptání opět započalo. „Nechte toho hluku!“ okřikl je rozzlobeně starý elf. „Uzavřeme poctivý obchod, nebo s Flétnou nebudeme obchodovat vůbec.“ Přijal od Stila nazpět dřevěnou skříňku. Usoudil, že tentokrát chybu neudělal. Stile se nepokusil Flétnu ani zneužít, ani ukrást. „Teď se vraťte zpět do jeskyní, než se mraky roztrhají!“

To sice v tomto okamžiku nehrozilo, ale elfové raději spěchali pryč. Stile a Paní zůstali na pahorku sami se starým elfem. Neysa a Hinblue se pásky opodál.

„Dalo by se to udělat tak,“ řekl Pyreforge po krátké úvaze, „že si Flétnu vypůjčíš, abys ji odevzdal tomu, pro koho byla vyrobena. Předurčenému.“

„Ale já toho člověka přece neznám!“

„Pak by ses měl vydat na cesty a vyhledat ho.“

Stile pochopil princip nabídky. Toto pátrání mohlo trvat tak dlouho, dokud Flétnu potřeboval. Přesto bude muset Předurčeného doopravdy hledat. „Jak ho ale poznám?“

„Bude umět hrát na Flétnu lépe než ty.“

„Určitě je spousta lidí, kteří to dokážou.“

„Nemyslím. Ale vždycky toho člověka můžeš s Flétnou poslat sem k nám a my na našich Horách vyzkoušíme, zda je to ten pravý. Pokud bude jen dobře hrát a nebude to Předurčený, alespoň dostaneme Flétnu nazpět.“

„Tohle vypadá značně nejistě. Myslím, že alespoň kvůli uklidnění tvého lidu bych si měl to zapůjčení odpracovat. Zmínil ses o dvou úkolech, z nichž jeden nezvládne žádný člověk. Já jsem Adept.“

„Umíš zacházet se širokým mečem?“

„Umím,“ odpověděl překvapeně Stile.

„Tento úkol v sobě nese hrozbu zlé smrti každému, kdo není ve-

lice dobrý rytíř.“

„Už jsem se takovým hrozbám dříve vystavoval. Cítil bych se však bezpečněji s Flétnou v jedné ruce a širokým mečem v druhé.“

„Pochopitelně. Potom tedy slyš, Adepte. V hlubinách pod naším královstvím, pod platinovým dolem, v jeskyni ve fazitovém podloží žije jeden z Červů, prastarých, silných a zlých bestií plivajících oheň.“

„Drak!“ zvolal Stile.

„Něco podobného. Není to jeden z těch běžných ještěřů žijících na jih od těchto hor. Tohle monstrum se zvolna prokousává horami po celý čas, co zde těžíme. Teď už o sobě vzájemně víme. Červ je mnoho staletí starý a jeho zuby jsou již obroušené a oheň zesláblý, takže se už nemůže živit skálou tak jako minulá staletí. Obrátil se tedy na nás a chce dostávat oběti –“

„Lidské oběti!“ zvolal Stile, který si vzpomněl na to, co chtěla elfí stráž udělat s Modrou paní.

„Tak je to. Nelíbí se nám to, ale pokud mu je nebudeme pravidelně dodávat, podhrabe naše jeskyně a zničí platinu a další kovy v dole. Pak by bylo veta po našem proslaveném kovářském řemesle. Jsme vysoce specializovaní elfí kováři. Trvalo nám dlouho, než jsme se naučili zpracovávat platinu a obchodovat s výrobky. Nemohli bychom se vrátit ke zlatu, i kdybychom náhodou někde našli neobsazený důl. Musíme zůstat buď zde, nebo se vším skoncovat. Můj lid se už brzy chystá vyjít ven a nechat se ozářit sluncem.“

„Takže potřebujete zničit draka,“ uzavřel Stile.

„A věřím, že můj lid pak změní názor na zapůjčení Flétny a přestane reptat.“

„Takže,“ prohlásil Stile bojovně. „Jedná se o velkého draka?“

„Obrovského.“

„Plivajícího oheň?“

„Z každé nozdry mu šlehají plameny dlouhé přes dvacet stop.“

„Má nějaký pancíř?“

„Ocelové překrývající se pláty. Pětipalcové drápy. Šest palců dlouhé zuby. Očima metá blesky.“

„Povaha?“

„Agresivní.“

„Odolnost proti magii?“

„Extrémní. Mnoho století žije v ložisku fazitu, takže si proti magii vypěstoval neslýchanou imunitu.“

„Zajímalo by mě, jak asi vypadal za mlada,“ dumal Stile.

„Na tom by stejně nezáleželo. Za svého mládí od nás nepotřeboval oběti.“

„Jestliže byla Platinová flétna vyrobena s použitím fazitu –“

„Kouzelná moc Flétny je větší než antimagické schopnosti Červa.“

„Pak je tedy možné, že Adept s Flétnou by toho netvora mohl zlikvidovat.“

„Je to možné, ale málo pravděpodobné. Netvor nemůže být zničen jen za použití magie.“

„Dobrá, myslím, že se o to pokusím.“

„Ne!“ vykřikla Modrá paní. „Nesetkal ses s mnoha draky a neznáš jejich podstatu. Nepřijímej tohle nebezpečné poslání!“

„Nemohu si vypůjčit tak cennou věc, aniž bych poskytl odpovídající protislužbu,“ řekl Stile. „Pokud si ale vypůjčím Flétnu ke zničení Červa, budu se cítit ospravedlněn použít ji i pro svou potřebu. Než najdu toho, komu je určena, můžu ji použít i jiným způsobem, než jen proti Hřebci.“

„Míníš s její pomocí nestvůru spoutat?“ zeptal se elf.

„Alespoň se o to pokusím. Jestli se mi to nepodaří, ihned ti Flétnu vrátím, pokud to tedy vůbec budu schopen udělat.“

„Ne!“ vykřikla znovu Paní. „To je příliš vysoká cena, nemůžeš takhle riskovat kvůli sporu o oplodnění jedné klisny. Je sice také mou přítelkyní, ale –“

„Ty to všechno děláš kvůli takové hlouposti?“ zeptal se překvapeně starý elf. „Riskuješ svůj život proti Červovi a svou hrdost proti Hřebci kvůli...?“

„Je to velmi zvláštní klisna, také jsem jí přísahal přátelství,“ řekl Stile upjatě. Nechtěl si připustit, že se záležitost začíná komplikovat.

„Obávám se, že můj lid tohle nebude podporovat,“ řekl elf. „Budou se obávat, že si Flétnu vypůjčíš, abys s ní tajně uprchl, místo aby ses postavil Červovi. Kdo tě pak zastaví, když budeš mít Flétnu?“

Stile i Paní reagovali podrážděně. „Můj Pán nepodvádí!“ vybuchla. „Myslím, že už jste si to vyzkoušeli. Znovu se nabízím jako záruka.“

„Ne,“ řekl Stile, uchvácený její obětavostí, i když věděl, že to spíše bylo gesto vůči Modrému království než na ochranu jeho cti. „Nejsi žádné rukojmí.“

Elfův rozvázný pohled těkal z jednoho na druhého. „Možná to tentokrát tak uděláme. Ať je Paní na několik hodin mým hostem. Myslím, že ostatní budou souhlasit, aby byla zárukou za tohle zapůjčení Flétny. Domnívám se, že žádný muž by neopustil svou lásku, aby byla obětována drakovi. Jestliže bude Červ zabit, bude tvá poctivá povaha potvrzena a zapůjčení Flétny ospravedlněno.“

„Paní není moje –“ začal Stile, ale pak si to rozmyslel. O tomhle tu nechtěl diskutovat. Ať už k němu cítila cokoliv, nemůže v žádném případě připustit, aby byla obětována drakovi.

„Ostatní o tom nebudou vědět,“ řekl starý elf a delikátně tak ukončil tohle téma. „Jen několik z nich ví, že se změnil pán Modrého království. Nech ji se mnou a nikdo z mých lidí tě nebude podezřívat. Bude s ní dobře zacházeno.“ Pohlédl na Paní. „Nehraješ náhodou šachy?“

„Náhodou ano,“ řekla a usmála se.

Stile si uvědomil, že elf jim nabídl skutečněitelný kompromis. Byl to způsob, jak zabránit námitkám elfího národa bez držení Paní jako opravdového rukojmí. Stile by ji pochopitelně stejně nevzal s sebou na výpravu proti netvorovi!

„Pohlídáš mi během mé nepřítomnosti harmoniku,“ řekl Stile Modré paní a podal jí svůj nástroj. „Tentokrát budu muset použít Flétnu.“

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ řekla pochmurně. Harmoniku ale převzala. Pokud by se Stile snad nevrátil, zůstane jí alespoň jako památka na manžela tento nástroj.

Pyreforge mezitím rozestavoval figurky na šachovnici.

Stile nesl Flétnu a opatrně sestupovali do hlubin úzkou puklinou, nad kterou vedl visutý most. Teď už věděl, odkud pochází ten horký průvan a smrad, který vystupoval na povrch jako komínem. V

hlubinách se ukrýval Červ!

Nikdy předtím s opravdovým drakem nebojoval, jak správně podotkla Paní, a proto se necítil příliš optimisticky. K drakovi se přiblížil nejvíc v Černém království. Tenkrát byl netvor vytvořen z černého vlákna, a když se mu Stile postavil, rozpadl se na černé linky. Červ se tak určitě nezachová! Magie Adepta by nad ním měla mít alespoň nějakou moc, pokud však selže...

Alespoň bude mít výhodu překvapení. Červ si určitě bude myslet, že Stile je jen další z obětí, kterou mu posílají elfové. Měl by se dostat dost blízko k němu, než si monstrum uvědomí, proti komu stojí. To by mu mělo dát čas potřebný ke zvládnutí situace. Pyreforge ho ujistil, že Flétna by měla umocnit jeho magické schopnosti, i když také podotkl, že samotná magie na Červa stačit nebude. To naznačovalo, že Flétna asi nebude tak mocná, jak věřili elfové.

Teď už byli hluboko pod úrovní rokliny, kterou dříve tak pracně překračovali. Neysa vybírala opatrně cestu, protože stezka se stále zužovala, a Stile držel Flétnu stále v ruce. Plnila teď dvojí úkol. Chránila jeho magické schopnosti a soustřeďovala kolem něj magii, protože pro svá kouzla potřeboval základ z hudby. Měl by vážné problémy, kdyby musel hrát současně na dva hudební nástroje. Teď si v hlavě urovnával patřičná kouzla – jedno proti ohni, další proti úderům a taky kouzlo neviditelnosti. Především ale potřeboval nějak zneškodnit Červa. Může být tohle stvoření odesláno do pekla? Tady, v tomto světě magie, peklo existovalo. Kdysi tam nešťastnou náhodou odeslal i Neysu. To pak vedlo ke spoustě problémů. V konečném důsledku to znamenalo, že tohle řešení nepůjde použít. Neysa by s ním rozhodně nesouhlasila.

Dával si velký pozor, aby si ji nezneprátelil. Jednorožci dokázali být neuvěřitelně umínění, pokud jednou měli s něčím špatnou zkušenost. Ne, do pekla ne. A což tak změnit jeho velikost? Proměnit obrovského Červa v malého červíka, se kterým by si už dokázal poradit kdokoliv. Možná by za několik století znovu vyrostl, ale mezi tím by ho mohl sezobnout nějaký hladový pták, který zabloudí do spleti roklin. Jaké by tak šlo použít kouzlo?

*Ať obří červí bestie,
mým kouzlem se zmenšuje.*

Není to sice žádný umělecký výtvar, ale svůj účel by mohl splnit, protože pro potřeby kouzla stačil přibližný rým a výstižný obsah. Jaká síla magie by se asi uvolnila při použití precizního rýmu? Někdy si musí zaexperimentovat s dokonalou poezií místo neustálého používání svých neumělých veršů. Uvidí, co se stane.

Stezka teď zamířila vzhůru. V boční stěně se otvíral velký, kruhový tunel – červí díra. Vycházely z ní závaný horkého vzduchu a pach síry. Červ nemohl být daleko.

Stile se zamyslel. Pak se naklonil k Neysině levému uchu, které se ochotně otočilo, aby zachytilo jeho slova. „Pokud jen tak vjedeme do červí díry, budeme za chvíli upečení,“ řekl. „Pokud to neuděláme, netvor by mohl začít něco tušit. Rád bych ho vylákal ven do terénu, který mi vyhovuje a který alespoň můžu před bojem prozkoumat. Jak ho ale vylákat, aniž bych ho musel předčasně napadnout?“

Neysa vydala krátký spokojený tón. Stile si uvědomil, že má asi nějaký nápad, a sesedl.

Vzápětí se proměnila do své podoby roztomilého nahého děvčete, připomínajícího elfku. „Oběť,“ zašeptala a udělala gesto nevinnosti a bezmocnosti.

Stile byl potěšen a vylekán současně. „Jsi výborná návnada,“ řekl. „Hodíš se na tu roli výborně, ale nemůžu riskovat a posílat tě drakovi přímo do chřtánu.“

Znovu se proměnila, tentokrát ve svatojánskou mušku. Zakroužila kolem něj a proměnila se opět v dívku.

„Tak to ano,“ souhlasil Stile. „Stále zapomínám, že máš ještě třetí podobu. Pokud tě nesežehne plamenem, budeš moci odletět.“

„Ohnivzdorná,“ řekla.

„Forma světlušky je ohnivzdorná? To je báječné!“ Neysa byla poklad nevyčíslitelné hodnoty.

Stile se na chvíli zamyslel, potom navrhl plán. „Byl bych raději měl pro boj s Červem větší prostor, i když očekávám, že se mi ho podaří zneškodnit pomocí kouzla. Člověk ale musí být připraven na všechno. Takže ty se pokusíš vylákat ho ven z díry, na dno soutěsky, a potom rychle odletíš do bezpečí. Pokud ho nezničím a zahynu, poletiš za Pyreforgem a Paní a řekneš jim, že jsem selhal. Pokud by se blížil můj konec, pokusím se Flétnu odhodit co nejdál do rokliny,

takže nebude ztracena.“ Znělo to statečně a troufale, ale ve skutečnosti Stile cítil, jak mu měknou kolena. S tímhle opravdu neměl mnoho zkušeností. Ve skutečnosti si nepřipouštěl, že by mohl být v opravdovém nebezpečí, jinak by ho strach zcela svázał. Musel jen počítat se všemi alternativami.

Neysa přikývla a vstoupila do tunelu. Stile zazpíval kouzlo, které ho učinilo neviditelným. Byla to jen externí magie, ve skutečnosti zůstal stejně fyzicky hmotný jako předtím, změnil se jen jeho vzhled. Seznamoval se postupně s limity své moci. Když nechával působit kouzla na sebe, měnil se jen jeho vzhled a vnímání jeho osoby jinými, ne jeho vlastní tělo. Nemohl si uzdravit svá poraněná kolena. Nemohl měnit formy jako Neysa či získat letecké schopnosti hmyzu, ačkoliv mohl vytvořit iluzi a pomocí kouzel se vznášet. Byly mezi nimi některé drobné rozdíly, ale souhrnně by se dalo říci, že je zranitelnější než Neysa, i když má mnohem větší moc než ona.

Když si všimla, že je neviditelný, vydala se Neysa do akce. „Ach!“ vykřikla. „Já se tak bojím! Ten strašný drak mě určitě sežere!“ Na to, že nerada mluvila, to znělo velmi opravdově. Stile pocítil příval vděčnosti. Od okamžiku, kdy mu Neysa začala věřit, byla tou nejlepším společníkem, jakou si mohl přát.

Brzy se z hlubin díry ozval rachot. Z ústí vyšlehl proud horkého vzduchu, jako by tam někdo nastartoval obrovský motor. Stilova nejistota se opět zvýšila. Vždyť zde mohlo selhat tolik věcí...

Neysa pokračovala v lamentování. Hluk se zesílil. Červ se asi obával, že pokud si nepospíší, oběť mu uteče – zcela oprávněná domněnka. Stile potřeboval zjistit ještě jednu důležitou věc – jak byl netvor ostražitý a jak rychle se uměl pohybovat. Velké těžkopádné zvíře by pro něj bylo přijatelnější než –

Netvor se objevil příliš brzy. Zdálo se, že to je doopravdy drak. Měl dlouhou úzkou hlavu s kuželovitým rypákem, zužujícím se do kruhové tlamy. Rozdíl mezi tímto stvořením a červy byl očividný na první pohled. Samozřejmě, existovalo mnoho druhů červů. Stile si vzpomněl na pozemské žížaly, protože mnozí Občané je dováželi a pouštěli je do svých zahrad, kde prý kypřily půdu a obohacovaly ji živinami. Věděl však, že existují i mnohem nebezpečnější druhy. Těhle drak byl typickým příkladem nebezpečného červa, který pře-

rosl v monstrem.

Neysa velice realisticky vykřikla a hbitě začala prchat pryč z tunelu. Červ vypustil další oblak kouře a začal se rychle plazit za ní. Jeho nohy byly v porovnání s tělem směšně malé a k pohybu kupředu je vůbec nepoužíval – na druhé straně však měl pořádné čelisti a zdálo se, že je skvěle uzpůsoben ke svému hlavnímu současnému úkolu, k požívání lidí. Jeho kovové brnění se už dávno nelesklo. Bylo pokryto prachem a škrábanci a podobalo se zablácené karoserii pásového traktoru. Stile nepochyboval, že by bez problémů odolaly obyčejnému útoku. Teoreticky mohl použít meč a vrazit ho do štěrbin mezi pancíři, na živé maso by tak zřejmě dosáhl – to by ale vedlo jen k lehkému povrchovému zranění a monstrem by se jen rozzuřilo. A co by asi Červ dělal, kdyby ucítil, že ho někdo napichuje? Určitě se nedalo čekat, že by klidně držel!

Všechny tyhle úvahy, jak si Stile uvědomil, byly čistě akademické. Neměl po ruce meč. Zapomněl si nějaký vyčarovat. Teď se mohl spoléhat jen na Platinovou flétnu a svou magii – jaké kouzlo však má použít?

Hlavním Stilovým plánem bylo dostat nějak draka ven z tunelu, dostat se za něj a potom vyslovit kouzlo. Teď však narazil na drobný problém. Netvor neměl konce. Jeho obrovské válcovité tělo stále pokračovalo do hlubin tunelu. Měl si včas uvědomit, že červi jsou ze své podstaty – velmi dlouzí.

Přesto všechno by se měl o kouzlo pokusit. Stile zahrál na Flétnu a ponurá propast a tunel se rozechvěly nádhernými tóny. Magická aura se kolem něj zformovala rychle a v nebývalé intenzitě. Pak si uvědomil, že jsou hluboko pod povrchem země, blízko ložiska fazitu, který byl přirozeným zdrojem této síly.

Drak okamžitě reagoval. Stáří se na rychlosti jeho reakcí nijak neprojevalo! Právě se chystal vrhnout se na svou oběť, kterou Neysa hrála až příliš riskantně do samého konce. Všiml si však koncentrace magických sil. Malé oči těkaly zpoza pancířů po dně rokliny a hledaly zdroj, Stile však nebyl vidět! Přesto se jeho čelisti otevířely a otvor se stále zvětšoval, dokud neměl dobrý yard v průměru. Z tohoto otvoru se začala valit horká pára.

Stile si uvědomil, že drak se nepokoušel na Neysu použít oheň,

asi měl maso raději syrové. Nadešel čas na sebeobranu.

Ať kouzlo mě zahálí,

a oheň mě nespálí!

zazpíval Stile.

Když k němu horký vzduch dorazil, Stile si uvědomil, že to byl falešný poplach. Pára sice byla horká, ale ne spalující. Připadal si jako v roztopené sauně.

Drak znovu vydechl. Tentokrát byl jeho dech žhavější a také podstatně více páchl. Netvor už byl starý a asi mu trvalo delší dobu, než se rozehlál na tu správnou teplotu. Třetí výdech už byl velice horký a čtvrtý byl tvořen čistým ohněm. Proměna z vysoušeče vlasů na plamenomet během několika okamžiků!

Ted' přišel na řadu útok.

Na moje znamení,

proměň se v kamení!

zanotoval Stile a přál si jeho smrt.

Pak se přihodilo něco zvláštního. Vzduch mezi nimi začal jiskřit, jako kdyby paprsky světla narazily na obrovské zrcadlo. Červ nez kameněl.

Stile to zkusil znova.

Ať červí bestie,

tady už nežije!

Opět se objevilo množství světelných efektů. Jeho kouzla byla mocná, ale až na draka nedosáhla! Ted' se drobná očka nestvůry zablýskla. Stile netušil, že červi mají oči, tenhle je ale zcela určitě měl. Vzpomněl si na jeho tajnou zbraň, před kterou ho starý elf varoval.

Ať blesk se rozplyne,

a nikdo nezahyne!

zvolal a blesky se rozplynuly ještě předtím, než k němu doletěly. Udělal dobře, že si kouzla připravil do zásoby.

Červ se zarazil, evidentně uvažoval, co dál. Stile udělal totéž. Jeho kouzla fungovala, ale Červ byl proti nim nějak chráněn. Nestvůra měla svá vlastní kouzla, kterým se ale Stile dokázal bránit.

Takže Flétna Stilovi umožnila používat tu jakákoliv kouzla, s výjimkou přímého útoku na Červa. Byli jako dva po zuby vyzbrojení rytíři. Oba byli dokonale chráněni proti útoku a nemohli si vzájemně

ublížit. Starý elf měl pravdu.

Kouzla mu tady příliš nepomohou. Červa musí zlikvidovat fyzicky. Jeho nepřítel však byl pro boj mnohem lépe vybaven než on sám.

Přesto by se o to měl pokusit. Stejně teď byl chycen uvnitř tunelu a obrovské tělo mu blokovalo cestu k úniku. Vlastně ho prakticky ze všech stran obklopovalo. Neysa byla daleko venku a nebyla mu schopna pomoci.

Stile neměl jinou zbraň než Flétnu. Teď teprve si plně uvědomil, že Flétna je sice silný magický nástroj, ale jako zbraň mu příliš nepomůže. Rozhodně ne proti silné magické odolnosti Červa. Co v tento okamžik potřeboval, byl opravdu dobrý meč. Jaké kouzlo pro přivolání takového meče použít?

Tlama nestvůry se ještě více otevřela a teď se ukázaly i šest palců dlouhé, dovnitř zahnuté zuby. Nepochybně byly velmi praktické pro ražení tunelů ve skále a neméně užitečné pro požírání lidských obětí. Proč jen si pro tuto eventualitu nepřipravil odpovídající kouzlo!

Hlava se opět přiblížila. Stile před sebe napřáhl Flétnu v bezmocném sebeobránném gestu a zoufale namáhal hlavu, aby z ní vydoloval potřebné zaklínadlo. Najednou s údivem zjistil, že drží meč. Blýskající se platinové ostří, dlouhé a ostré, se dvěma břity, přesto však lehké a vyvážené. Přesně s takovýmto druhem mečů uměl nejlépe zacházet.

„Výborně!“ zvolal Stile a sebedůvěra mu opět vzrostla. Elfové mu neřekli o všem, co Flétna umí. Dokázala taky měnit svůj tvar.

Stile rychle pokročil vpřed a bodl Červa do boku. Očekával, že hrot narazí na plátování nestvůry, byl však překvapen, protože meč bez odporu pronikl až do dračího masa. Kouzlo platinového meče bylo asi velice mocné, protože dokázalo bez problémů proniknout obranou Červa. Možná to byl jiný druh magie, který dokázal umocnit fyzický útok –

Červ vykřikl jako siréna a švihl hlavou. Stile meč vytrhl z rány a ustoupil. Z otvoru se vyřinul gejzír temně rudé krve a začal zkrápět kameny vzdálené několik stop. Z krve se šířil mrtvolný puch.

Drak zvedl hlavu a přiblížil ji ke svému zranění. Z tlamy vy-

klouzl dlouhý mrštný jazyk, vnikl do otvoru, a tak přerušil výron krve. Cožpak mají červi jazyky? Tenhle ho určitě měl! Pil snad svou vlastní krev? Ne, jeden lok a proud krve ustal.

Hlava se opět zvedla. Krvácení bylo zastaveno. Možná to bylo jeho slinami, snad byly kouzelné. Tenhle tvor dokázal během okamžiku uzdravit sám sebe!

Dračí hlava se opět zaměřila na Stila. Tohle monstrum ale mělo tuhý kořínek! Vypadá to, že ho stále nevidí, ale mohl ho lokalizovat díky pachu a hluku, který Stile dělal. V tomhle špatném osvětlení to pro Červa byla jen výhoda. Stile se hloupě zdržel, místo aby proklouzl ven k Neyse, zatímco byl netvor zaměstnaný svým zraněním. Přesto však by mohl –

Stile na Červa opět udeřil z boku. Hned se k němu vymrštila hlava. Uskočil zpět, a jakmile se drak začal zabývat novým zraněním, Stile proklouzl ven a utíkal k ústí tunelu.

Tam už na něj čekala Neysa ve své podobě jednorožce. Stejně jako drak i ona ho rychle lokalizovala podle pachu a hluku, který vydával. Příště, když bude bojovat s nějakým netvorem zvířecího původu, připraví si předem kouzla neslyšitelnosti a ochrany proti čichu. Hbitě na ni vyskočil. „Alespoň víme, že může být poraněn tímhle mečem,“ řekl. „Možná, že kdybychom tam vtrhli, rozpárali ho a zase rychle unikli, než by stačil reagovat, pak znovu a zranit ho na jiném místě a tak dále.“

Zarazil se. Už v ruce nedržel meč, ale dlouhý, platinový oštěp. Kouzelná Flétna opět předvedla, že něco umí!

Stile uchopil oštěp do pravé ruky, zatímco Neysa běhala kolem Červa, jehož hlava ji ostražitě pozorovala. Vzápětí se hrot oštěpu zaryl do krku netvora, hned za kývající se hlavou. Stile hod oštěpem příliš dobře neovládal. Nebyla to zrovna nejjednodušší zbraň! Na podporu svého úsilí potřeboval nutně ještě něco. Kopí se pevně zabodlo a Stile vyletěl ze sedla.

Mohl to ostatně čekat, uvědomil si, když se sbíral ze země. Hrot zbraně měl zpětné háčky, takže nemohl být tak snadno vytržen z rány. Přesto byl šok z dopadu nepříjemný. Příště si musí dát větší pozor.

Červ znovu zařval. Bolestivě ho to píchalo. Jak Stile tahal oštěp

ven, vytryskl opravdový potok krve. Tentokrát se k ráně nemohl dostat jazykem, protože byla těsně za jeho hlavou.

Stile to chápal jako své vítězství. Znovu pozvedl oštěp – a ten se najednou změnil v to, co právě potřeboval: širokou dvoubřitou válečnou sekeru. Jak se netvorova hlava zoufale zvedala v marné snaze dosáhnout na poranění, obnažila současně přední část krku.

Sevřel sekeru oběma rukama a prudce sekl do obnaženého krku. Tentokrát zaťal velmi hluboko. Hlava sebou švihla zpět, zasáhla Stila z boku a mrštila jím na kamennou stěnu.

Před očima se mu zajiskřilo, jak jeho hlava narazila na kámen, a pomalu se sesul k patě zdi. Svět kolem něj tančil. Stále ještě měl Flétu, ale nebyl schopen ji momentálně použít. Nebyl doopravdy zraněn, jen otřesen nárazem.

Dračí hlava se na něj zaměřila. Kruh ostrých zubů se k němu začal neúprosně přibližovat a zahalil ho oblak páchnoucího, téměř neprůhledného dechu.

Odplazil se stranou. Nebyl si jist, zda by se mu podařilo normálně odejít, pokud by ho ovšem nohy unesly. Jednou se během Hry účastnil i boxerského zápasu a jeho protivník mu zasadil takovou ránu, že mu rázem změkla kolena. Teď se cítil velice podobně. S tím malým rozdílem, že tady nebude mít mezi jednotlivými koly oddechový čas! Tluma ho neomylně následovala. Pak se náhle zarazila a vypustila obláček dýmu.

Neysa zarazila svůj roh do druhé strany dračího krku, kousek od první díry. Neměla sice podporu kouzelné Flétu, ale jednorožci jsou sami o sobě stvoření magie a jejich roh byla zbraň, jakou nemohl žádný tvor ignorovat.

Červ se automaticky obrátil k novému útočníkovi. Nebyl zase tak chytrý, jak se na první pohled zdálo.

Stile vyskočil na nohy. Zuřivě mávl platinovou mačetou – mačetou? Fléta se zase proměnila! Zasekl ji hluboko do červího těla. Vyvalila se další záplava krve, zalila jeho ruce a část těla. Dotek té horké slizké tekutiny mu byl odporný, ale sekal dál.

Drak se otočil zpět na něj, ale Stile ho sekl do blížící se hlavy a jen o kousek minul oko. Hlava sebou trhla zpět a Stile začal opět bušit do krvácejícího krku. Bylo to jako sekání do stromu s tou vý-

jimkou, že čím hlouběji se do krku dostával, tím jednodušší práci měl, protože se dostal přes povrchový pancíř do měkkého masa. Teď už se krev valila v takovém množství, že se v ní Stile doslova brodil. A s každým sekutím jí přibývalo. Krev stékala po rukojeti mačety, potom po jeho pažích až na ramena. Rozlévala se mu po obličeji. Nepovolil však díky magické podpoře Flétny sevření a dál sekal. Dokud si přál pevně svírat mačetu, dařilo se mu to. Brodil se velkou vrstvou sražené krve. Červ však stále ještě žil a bojoval.

Konečně se mu podařilo krk přesekat. Tělo se svalilo na jednu stranu, hlava se odkutálela na druhou. Boj skončil. Stile zvítězil.

Byla to však předčasná radost. Nestvůra stále žila. Na konci krku se začala tvořit houbovitá hmota. Krvácení ustalo. Hlava se začala pomalu pohybovat, zatímco tělo kolem sebe slepě tápalo a hledalo ji.

Byl to typický červ. Mohl být rozsekán na několik kousků a každý z nich byl schopen dorůst v celého jedince. Stilův úkol ještě neskončil.

Alespoň však měl nějaký úspěch. Hlava už na něj nemohla útočit a tělo postrádalo smysly, pomocí kterých by se mohlo orientovat. Za nějakou dobu tu budou dvě nestvůry, ale teď měl jasnou výhodu. Musel se dát opět do práce a zničit Červa definitivně právě teď, dokud mohl.

Proto Pyreforge říkal, že potřebuje zběhlého rytíře znalého i sil magie. Byl to opravdu těžký úkol.

Stile přešel zpět k tělu, zaujal místo, a začal opět sekat. Opět vyrazil proud krve a tělo sebou začalo škubat, marně se snažíc bojovat nebo uprchnout. Pahýl krku se k němu otáčel, jako kdyby na něm seděla hlava, a zkrápěl ho záplavou krve. Nemohl mu však nijak ublížit. Stile začal sekat ještě intenzivněji, ale spíše než jako hrdina se cítil jako řezník. Podle pověstí hrdina vždycky usekl drakovi hlavu, a tak zvítězil. Tady to zdaleka nebylo tak jednoduché a pohodlné. Brodil se v nechutně páchnoucí břečce ze sražené a čerstvé krve a sekal na kousky velké, bezmocné tělo. Hrdina? Chtělo se mu z toho zvracet!

Když od těla oddělil další kus, začal se cítit unavený. Každá část však stále žila svým životem. Kdyby teď skončil, vzniknou zde za nějaký čas tři nové, menší nestvůry. Musel nějak odstranit celé torzo.

Pak ale dostal nápad. Drak dokázal vzdorovat jeho magii, ale možná teď, když byl na kusy, jeho schopnost zmizela. Určitě to stojí za pokus, třeba by ho magie v tomto okamžiku dokázala zlikvidovat.

Přiložil ke rtům Flétnu. Byla pokryta zaschlou krví. Stilovi se zvedl žaludek a rozhodl se zkusit to raději bez ní. Ironicky zazpíval

*Proměň se ve vzduch,
ať zmizí i tvůj puch!*

Článek, který před ním ležel, se zachvěl odporem. Bud' to bylo zbytkovou magií těla, nebo tím, že Stile neshromáždil hudbou potřebnou magickou auru. Pak se ale osamělý kus těla náhle proměnil v obláček. Kouzlo fungovalo!

Stile vymyslel zaklínadla pro odstranění zbývajících částí těla a potom další pro očištění sebe a Neysy od sražené krve. Udělal svou práci a ospravedlnil zapůjčení Flétny. Přesto však se sebou nebyl příliš spokojen. Cožpak neexistovala jiná cesta než zabíjení prastarých kouzelných tvorů? Jak by se asi cítil on sám, kdyby byl starý a přišel k němu nějaký trpaslík, který by ho rozsekal na kousky?

Kdyby se mu to však nepodařilo, Modrá paní by se ocitla ve velmi nepříjemné situaci. A ta situace stále ještě mohla nastat, dokud Stile neodhalí vraha původního Modrého Adepta. Do té doby byl stále v nebezpečí.

Cestou zpět ho napadlo, jestli šachovou partii vyhrála Paní, nebo Pyreforge.

KAPITOLA PÁTÁ

Hádanky

Sheen měla opravdovou radost. „Tentokrát jsi zde na celý týden?“

„Až do olympiády jednorožců,“ potvrdil Stile. „Neysa a Modrá paní odpočívají po našich dramatických dobrodružstvích u Malého lidu a já mám důležitou práci tady na Protonu. Musím využít toho, že mi zatím můj nepřítel dává pokoj.“ Pokrčil rameny. „Příště zase budu muset zůstat déle na Fázi, abych odhalil svého tamějšího protivníka a našel Předurčeného. Jestli při Hře vypadnu, strávím tam zbytek života.“

„Jaké to bylo mezi Malými lidmi?“ zeptala se Sheen. Byli ve svém apartmá a věnovali se obvyklé zábavě. Sheen byla velice přitažlivá žena a u Stila častá absence sexu a nejistota ve věcech budoucích jen zvyšovala touhu. A jeho situace v lásce na Fázi byla nejistá.

„Zvláštní,“ odpověděl. „Cítil jsem se mezi nimi jako obr, a na to nejsem zvyklý. Takhle se asi cítí Kolohnát. Teď už jsem se svou výškou mnohem spokojenější než dřív.“ Změnil téma. „Kde je Kolohnát? Pomohla jsi mu?“

„Myslím, že ano. Poslala jsem ho za svými přáteli. Myslím, že bys za mnou neposlal někoho, komu by se nedalo věřit.“

„Jemu se věřit dá.“

„Moji přátelé si na něm určitě vyžádali stejnou přísahu jako tentokrát na tobě, pokud se mu představili. Možná mu jen jednoduše předali adresu. Nevím, neptala jsem se, protože to by je mohlo jen vystavit nežádoucí pozornosti Občanů, a to opravdu nechceme.“

„Pravda,“ poznamenal Stile. „Kdyby Občané věděli, že někteří roboti mají vlastní vůli –“

„Máš snad něco proti robotům s vlastní vůlí?“ zeptala se ho iro-

nicky.

„Víš, občas zapomínám, že ty sama jsi takový robot. Nevím, jestli bys jako člověk mohla být lepší.“

„Já si ale *přeji* být člověkem,“ řekla smutně. „Nikdy mě nemůžeš doopravdy milovat. Dokonce i kdybys zvítězil ve Hře, stal se Občanem a zůstal tady po zbytek svého života, i kdybys neměl v tom druhém rámci Modrou paní, nikdy bys nebyl doopravdy můj.“

Stilovi se tento směr rozhovoru nelíbil. „Mám velice malou šanci ve Hře zvítězit. Jen tak-tak jsem se dostal přes první zápas.“

„Vím, dívala jsem se. Měl jsi štěstí.“

„Štěstí je velice přelétavé.“

Náhle se k němu obrátila. „Slib mi, že jestli tě to štěstí opustí a ty odejdeš, necháš mě zničit. Nemyslím jen přeprogramovat, ale fyzicky zničit i můj elektronický mozek. Víš, jak to udělat. Jen mě tu nenechávej samotnou.“

„Sheen,“ protestoval. „Nikdy bych tě nedokázal zničit!“

„Mám ráda Neysu a jsem smířená i s Modrou paní. Vím, že jsi na nejlepší cestě se do ní zamilovat, a časem bude milovat i ona tebe. Tohle je ale jiný svět. Ona a já se nikdy nesetkáme. Nic z toho, co děláš tam, nesouvisí s tím, co děláš tady –“

„Patřím teď do obou rámců,“ řekl Stile. „Co mě ovlivňuje v jednom z nich, působí na mě i v tom druhém. Jestli se do mě Paní někdy zamiluje, já – stále budeme přátelé, ale –“ Zarazil se. Nebyl schopen vyslovit pravdu.

„Ale ne milenci,“ dokončila to za něj. „I s tímhle jsem ochotná se smířit. Neysa to také akceptovala. Pokud ale se někdy budeš chtít bez svých přítelkyň obejít –“

„Nikdy!“

„Potom mě důkladně zničíš. Slib mi to.“

Stile si představil sám sebe, jak seká na kousky živého Červa. To nebyla zrovna humánní likvidace. Mnohem lepší by bylo, kdyby mohl toho netvora zlikvidovat jediným, čistým a bezbolestným kouzlem. Sheen si zasloužila alespoň tohle. „Slibuji,“ řekl. „Ten čas ale nikdy nenastane –“

„Teď je čas vrátit se ke Hře,“ připomněla mu rázně.

Dříve byl Stile v čele tabulky postupujících. Tentokrát byl na samém konci finalistů, což znamenalo, že může hrát dnes a brzy se účastnit další Hry. Mezi závěrečnými koly bude stále menší přestávka, jak se bude neustále snižovat počet hráčů. Dvoukolový vyřazovací systém znamenal, že v každém kole Hry je vyřazena polovina hráčů, ale po čtvrtém kole jich tak jako tak zbývala jen necelá polovina, v osmém kole pak zbývalo jen šedesát čtyři hráčů. Tehdy začínal pravý boj o ceny. To byl jeho minimální cíl, dosáhnout osmého kola Hry. To by totiž znamenalo, že i kdyby v tom okamžiku vypadl, dostal by ještě jednu šanci. Proto bylo těchto několik úvodních střetnutí tak kritických. Byly však sehrávány většinou se slabšími hráči – s některými výjimkami. Nemělo smysl ztratit Hru jen kvůli lehkomyšlnosti a neopatrnosti.

Jeho druhé herní kolo bylo proti starší ženě, otrokyni. Nebyla pro něj rovnocenným soupeřem. Zřejmě vsadil na NÁHODU. Byla to obvyklá taktika proti silnějším soupeřům.

Herní tabulka jí dala příležitost. Pripadla na ni volba čísla. Dobrá, existují také metody jak tuhle náhodnost minimalizovat a Stile podle toho reagoval. Zvolil NÁSTROJ.

Bylo to více než jisté. Z prvního střetu jim vyšlo 3B, NÁHODA-NÁSTROJ. Objevila se další tabulka. Stile volil tak, aby zabránil zcela náhodným hrám jako RULETA nebo KOSTKY a snažil se směřovat volbu na KARTY. Vyšlo jim DOMINO.

Dobrá. Stile směřoval volbu ke hře s 91 kostkami a 12 tečkami na každé z nich, zatímco žena vsadila na klasickou hru. Stile znal všechny druhy domina a chtěl provést volbu tak, aby zmátl svého protivníka. Už se mu to zpola podařilo.

Zvedli se od terminálu a odebrali se do Herní místnosti. Tam už ležely připraveny všechny kostky body dolů. Každý z nich si jednu zvolil. Stile si vytáhl 6:7, zatímco žena 4:5. Získal první výhodu. To bylo dobré.

Každý si vybral sedm kostek a Stile si s potěšením všiml, že měl štěstí na čtverky: 4:0, 4:2, 4:8 a 4:1. Použil 4:8. Jak předpokládal, jeho soupeřka neměla takové štěstí a nemohla hrát, protože neměla čtverky. Musela třikrát tahat, než dostala kostku se čtyřkou. Stile přidal další ze svých čtyřbodových kostek.

Podobně pokračovala i další hra. Žena byla vylekána a zmatena nepříjemně širokým rozsahem domina a chyběla jí schopnost zbavit se nejvyšších hodnot, které držela. Tak to pokračovalo stále dál. Stile postupně umístil 200 bodů a zvítězil. Ona nezáskala ani jednu hru. Stile bez nejmenších problémů postoupil do třetího kola Hry.

Když Hra skončila, žena zůstala nešťastně sedět. Stile si uvědomil, že asi prohrála hned první Hru. Už v tomto okamžiku se Hrou skončila a byla odsouzena k okamžitému a trvalému opuštění Protonu. Byli zde sice tou nejnižší společenskou třídou, určenou jen k tomu, aby sloužili arogantním Občanům, bylo to ale zároveň to jediné, po čem v životě toužili. Stile tomu velice dobře rozuměl a donedávna s otroky sdílel touhu zůstat na Protonu. Jen objevení Fáze a jejího kouzelného světa mu nabídlo alternativu.

Bylo mu té ženy líto. Co ale mohl dělat? Stejně neměla šanci ve Hře zvítězit. Možná bylo lepší, že ji ušetřil zbytečného trápení a nervozity.

Jako Sheen? Ne, tohle byl pochopitelně jiný případ! Tato myšlenka se ho však držela jako stín a nemohl se jí zbavit.

Opuštěl ženu a cítil se velice nesvůj.

Když se Stile a Sheen vrátili do svého bytu, rozsvítil se monitor komunikátoru. „Ohlas se své zaměstnavatelce,“ řekla rázně úřednice a ukázala identifikační kartu Občanky, u které Stile pracoval. „V tomhle termínu a na tomto místě.“ Ze štěrbin pod obrazovkou vyjela kartička.

Sheen lístek vzala. „Ach ne!“ zvolala rozmrzele. „Máme jen půl hodiny na to, abychom se tam dostali. Je to v jednom osamoceném dómu. Doufala jsem, že budeme mít čas –“

„Na to, že jsi stroj, ti na tom docela záleží,“ škádlil ji Stile.

„Jsem tak naprogramována!“ odsekla.

Byla vyrobena tak, aby plně vyhovovala jeho vkusu, a jeho vkus byl očividně orientován na krásu, inteligenci a touhu po pozornosti. Stile si uvědomil, že v těchto ohledech se choval jako typický muž. Jeho zájmy byly asi velice úzké, když takhle reagovala. Sheen byla ve všech ohledech ideální přítelkyní. Nebyla ale živá. Byla jen konstrukcí z kovu, pseudotkáně a umělé inteligence.

Přesto však věděl, že i kdyby byla Sheen opravdový člověk, opravdu živá, neupoutala už by jeho plný zájem od okamžiku, kdy se setkal s Modrou paní. To, jak si představoval ideální ženu před dvěma měsíci, již dnes neplatilo. Modrá paní měla bohatou a fascinující minulost a stejně bohatou budoucnost. Během času se měnila, což Sheen nemohla, a to ovlivňovalo i Stilův osobní rozvoj. Modrá paní změnila jeho ideály a přizpůsobila je své minulosti, osobnosti a opravdovosti. Začínal si zvykat na Fázi a pomalu ztrácel vazby s Protonem.

Nebyla to ani tak záležitost lásky k Modré paní. Bez ohledu na to Fázi miloval. Magie se pro něj stala mnohem přitažlivější výzvou než Hra. Na Protonu však měl dosud závazky a hodlal se s nimi vypořádat. A šířila ho touha vypátrat svého nepřítele v tomto rámci a vyřídit si to s ním. Kdo nařídil popálit laserem jeho kolena? Kdo mu poslal Sheen, aby ho hlídala? Dokud to všechno nezjistí, nebude mít na Fázi klid.

Sheen ho už popoháněla. „Nemůžeme nechat Občanku čekat. Musíme se tam dostat včas.“

„Myslím, že ano,“ souhlasil Stile, který nesnášel plýtvání časem. Podle jednoho výkladu zákona sice povinnost otroka pracovat pro Občana a jeho držba končila dnem vstupu do závěrečného Turnaje Hry, ale podle jiného výkladu pokračovala, protože Občané dále udržovali se svými otroky kontakt a sázeli si na jejich úspěchy. Mnoho Občanů dávalo otrokům volno, aby mohli na Turnaj trénovat a umístili se co nejlépe. Stilova zaměstnavatelka to udělala. A pokud vyhraje prodloužení držby, bude stejně muset u někoho pracovat. Ať už byl jeho status, technicky vzato, jakýkoliv, měl by se snažit rychle Občance vyhovět.

„Netušila jsem, že bydlí v tomhle dómu,“ poznamenala Sheen, když spěchali na metro. Jako stroj nebyla příliš zvědavá, ale díky svému programu a Stilově výuce vypěstovala si i tuto typicky ženskou vlastnost. A nemýlila se příliš často. „Všichni Občané jsou ale neuvěřitelně bohatí. Možná sleduje Turnaj ze svého soukromého útočiště.“

Nastoupili do vagónu. Přidal se k nim ještě třetí cestující, otrokyně středního věku a dobře vyvinutých tvarů. Stejně jako všichni

ostatní otroci byla i ona nahá a nesla přenosný mrazící box. „Moje zaměstnavatelka trvá na tom, že zmrzlina z jednoho z veřejných supermarketů chutná lépe než jakákoliv jiná,“ svěřila se jim a pozvedla kontejner. „Takže každý den tam musím jet a osobně ji přivést. Myslí si, že kdyby ji doručoval robot, ztratila by na chuť.“

„Asi ano,“ řekla Sheen s nenápadným úsměvem.

„Takoví už jsou Občané,“ dodal Stile spiklenecky. „Já se účastním Turnaje, ale má zaměstnavatelka chce, abych se jí osobně hlásil, obyčejný kontakt přes komunikátor jí nestačí. Tahle cesta mi připadá směšná.“ Neměl strach z odposlouchávacích zařízení, která by prozradila jejich rozhovor Občanům. Takové přístroje zde pochopitelně byly dostupné, ale Občany prostě nezajímalo, co si otroci myslí.

„To je zvláštní,“ řekla žena. „V mém terminálu žijí jen tři Občané. Moje zaměstnavatelka se o Hru vůbec nezajímá, další z nich je mimo planetu na obchodní cestě a ten třetí –“ Zarazila se.

Sheen zpozorněla. „Co je s tím třetím?“

„No, on Turnaj přímo nenávidí. Říká, že to je jen plýtvání časem a zbytečná tvorba nových Občanů. Prý jich má Proton už dost. K němu určitě nejedete.“

„Mým zaměstnavatelem je žena,“ řekl Stile.

„Já pracuji u jediné ženy v tomhle dómu – a ta s tebou určitě nemá nic společného.“

Stile jí ukázal kartičku s adresou.

„To je ten, co nenávidí Hru!“ zvolala žena. „To je ale Občan, ne Občanka.“ Udělala nepatrné gesto směrem ke svému rozkroku. „Já to vím určitě.“

Stile si se Sheen vyměnil pohled. Ta žena naznačila, že si ji ten Občan půjčuje k sexuálním hrátkám, což ovšem bylo jeho právo, pokud s tím její zaměstnavatelka souhlasila. Občané jakéhokoliv pohlaví směli pro své potěšení užívat otroky jakéhokoliv pohlaví a tahle žena tak pochopitelně mohla přesně znát pohlaví toho, komu musela být po vůli.

„Mou zaměstnavatelkou je Občanka,“ zopakoval znovu Stile, kterého opět přepadly pochybnosti. Předvolala si ho snad proto, že si s ním chtěla povyrazit? Nemohl by ji odmítnout, byla by to však nepříjemná komplikace, jakou si nepřál. „Jsi si jistá, že ta adresa v po-

slední době nezměnila majitele?“

„Zcela jistá. Byla jsem tam naposledy před dvěma dny.“ A zase to gesto. „Nebe a peklo.“

„Možná je u něj má zaměstnavatelka na návštěvě,“ řekl Stile.

„Jedině tak,“ potvrdila žena. „Má velice vyhraněný vkus, co se týká žen, a pokud může, dává přednost Občankám. Je tvá majitelka pěkná?“

„Je docela hezká,“ řekl Stile. „Tak jako ty.“

Chápavě přikývla. „Ty si na něj ale dej pozor,“ řekla Sheen. „Máš krásné tělo a tvá paní by se pak mohla divit.“

Stile se usmál. Otrokyně si pochopitelně myslela, že Sheen pracuje pro stejnou Občanku. Sheen se ale mohla směle srovnávat s jakoukoliv ženou, a to nejen díky své kráse.

Rychlovlak zpomalil. „Tady vystupuji,“ řekla žena. „Vy až na další zastávce. Hodně štěstí!“

Když osaměli, Stile se otočil k Sheen. „Tohle se mi nelíbí. Nemůžeme se z toho vykrotit jen kvůli nějakému podezření, ale něco tu určitě není v pořádku. Že by to předvolání bylo podvrh?“

„Je pravé,“ řekla Sheen. Byla stroj, a proto si tím mohla být jistá. „Ale souhlasím s tebou. Je to celé zvláštní. Zavolám pomoc.“

„Nemyslím, že bys s tímhle měla obtěžovat své přátele. Nechtějí na sebe přece přivolat pozornost Občanů.“

„Jen ověřím původ toho vzkazu,“ řekla. „A připravím tvého mechanického dvojníka. Myslím, že budeme mít pár minut čas, než k nám dorazí.“

Metro se zastavilo. Vystoupili a odebrali se do místní jídelny, aby nějak využili čas čekání. Sheen pojedla kousek umělé mrkve. Byla sice stroj, ale dokázala imitovat požívání stravy a její ústrojí k tomu bylo uzpůsobeno. Potrava však pochopitelně nikdy nebyla strávena. Stile si dal šálek nutričního kakaa.

V překvapivě krátké době se otevřela dvířka potrubního dopravníku a objevil se Stilův dvojník i s přepravní visačkou. „Začni dýchat,“ přikázala mu Sheen a stroj ji poslechl. „Vezmi si tuhle kartičku a ohlas se na téhle adrese. Vysílej mi nepřetržitě vývoj situace.“

Robot beze slova převzal kartičku, prohlédl si ji a vyrazil chodbou k udanému místu. Jeho dvojník vypadal tak malý! Stile si stísně-

ně uvědomil, že přesně takhle se jevil ostatním: třicet pět let, ale postavou jako dvanáctiletý chlapec.

„Běž,“ pobídla ho Sheen, která ho vedla spleť servisních chodbiček. „Pokud se snad vyskytne problém, měli bychom zmizet.“

Našla malý sklad, ve kterém se usadili, a čekali. „Ted’ máme čas,“ prohlásila, objala ho a políbila. Byla jemná a smyslná, jako kterákoliv živá žena. Ale uprostřed polibku ztuhla.

„Co se děje?“ zeptal se Stile znepokojeně.

„Přebírám zprávu od robota.“ Sheen používala slovo robot zcela nenucené, jako by se jí to ani netýkalo. Byla však běžnému robotu podobná asi tak, jako hologram dětské čmáranici. „Je to nějaká past. Občan nemá žádnou návštěvu a nemá pro tebe ani žádnou zprávu. Aaach!“ Potrásla hlavou „To bolelo.“

Jak mohla cítit bolest? „Nějaké nepřijemné slovo?“

„Zničení. Strčil do tvého dvojníka tak, že spadl do drtiče odpadků. Je po něm.“

Tak takhle to tedy bylo! Stilův zástupce byl bezohledně strčen mezi odpad! Bylo samozřejmě hloupé litovat jakýkoliv stroj s výjimkou Sheen, ale se svým dvojníkem se nějak ztotožnil. „Poznal, že to je robot?“

„Myslím, že ze začátku ne. *Ted’* už to ale asi ví. Lidé jsou drceni jinak než roboti. Pálí se a smrdí.“ Natočila hlavu a zaposlouchala se. „Ano, měli bychom zmizet. Občan zjišťuje, zda tu nejsou další příchozí.“

Stile si vzpomněl na své setkání s Černým Adeptem na Fázi: absolutní odpor k vetřelcům. Posílený navíc tichou vraždou – zdá se, že lidé jako Adepti nežijí jen na Fázi.

Sheen ho vedla spleť tunelů a náhle se ocitli na černém, nehostinném povrchu Protonu v sousedství obrovské kopule zábavního domu Občanů. Sheen si otevřela obličej a vyndala nosní část. Podala ji Stilovi a řekla: „Dej si tohle na tvář, je tam nádržka kyslíku, na chvíli by ti to mělo stačit.“

Stile jí vyhověl. Když zjistil, že se začíná dusit, stačilo se nadechnout přes její nos, a tak opět získal na několik okamžiků kyslík, kterého bylo v atmosféře Protonu tak málo.

Vnější povrch planety byl bezútesný. Půda byla bez vegetace,

holá, většinou písčitá. Poblíž, jižním směrem, se tyčily stejně pusté hory, obklopené nažloutlým závojem exhalací.

Stile se na okamžik zamyslel, představil si mapu a uvědomil si, že tohle byl protějšek Purpurových hor na Fázi. Vlastně nebyli daleko od místa, kde žili Temní elfové. Jen s tím rozdílem, že Malý lid v tomto rámci neexistuje. Nebo snad ano? Mnoho lidí mělo své dvojníky. Jak by mohl v jednom rámci existovat celý kmen, který by neměl v druhém světě ani ten nejmenší odraz? „Sheen, žijí v těchto horách nějakí lidé?“

„Jsou tam protonitové doly,“ připomněla mu. „Otroci, kteří tam pracují, jsou malého vzrůstu –“ Zarazila se a začala se rozhlížet kolem sebe. Něco se tu pohybovalo. „Ach ne! Poslal ven místní stroje. Nikdy se přes ně nedostaneme.“

Stile stál a vylekaně se rozhlížel. Ze zákopů v zemi se vynořovaly malé tanky s děly na věžičkách. Utvořily kruh kolem dómu a jejich radary se hbitě otáčely, hledající cíl.

Sheen ho odtáhla přes silové pole zpět do dómu. Bylo to podobné jako při průchodu oponou. Téměř neznatelný závoj, který odděloval dva zcela rozdílné světy. Když vstoupili, obklopil je svěží vzduch a zároveň se rozeznělo poplašné zařízení. Ted' měli opravdu potíže!

„Mohou tví přátelé zneškodnit ty bojové roboty?“ zeptal se Stile, když utíkali vnějšími sklady.

„Ne. Tanky mají autonomní systémy. Jen Občan může odvolat jejich akci. Raději odsud vypadneme.“

Ozval se hluk přibíhajících androidů. „Moc jsme si nepomohli,“ reptal Stile. Musel ji však rychle následovat.

Rychle střídali servisní tunely. Sheen pro ně měla neomylný cit, protože se dokázala vyladit na frekvenci řídicího robota. Pronásledovatelé však byli stále blízko. Nemohli se ani zastavit, aby se někam schovali nebo zaujali obranné postavení.

Náhle vpadli do hlavních obytných čtvrtí. A zůstali v němém úžasu stát.

Bylo to nebe jako vystřižené z pohádky. Podlaha byla z měkké bílé houby uspořádané tak, že připomínala mraky. Menší mráčky se vznášely nad nimi a na nich skotačily malé okřídlené děti, hrající na malé harfičky. Hlavní brána byla perleťová – určitě to byly právě

perly. Všude kolem nich se nesla rozkošná hudba: andělské zpěvy.

Všiml si jich jeden z andělů a vyrazil jim vstříc, jeho velká křídla za ním vlála. Měl na sobě volnou tuniku, na které bylo vyšito zlaté písmeno G. „Aha, noví hosté Pána. Vyzpovídali jste se ze všech svých světských hříchů?“

Stila ani Sheen nenapadla žádná inteligentní odpověď. Jen tam stáli, zatímco se za nimi vynořili pronásledující androidi.

„Stop! Co je zase tohle?“ vykřikl anděl. „Vy bezduché trosky tady nemáte co dělat!“

Androidi se rozladěně obrátili zpět. Připomněli Stilovi jeho spoluhráče a protivníky z amerického fotbalu, když byla odpískána penalta.

Ze vzdáleného obláčku se ozval hlas. „Kdo to tady vyrušuje, Gabrieli?“ zavolala nějaká žena.

„Máme návštěvu,“ řekl anděl Gabriel. „Nejsem si ale jistý –“

Majitelka hlasu se objevila. Měla na sobě tenký talár, který splýval po bujných tvarech jejího těla. Stilovi to připadalo velmi erotické. Nebyla ani oblečená, ani nahá, něco mezi tím. A pak že se v nebi neuznává sex!

Žena ztuhla. „To jsou ale otroci! Ti sem nepatří!“

Stile a Sheen jednoduše utekli. Vyrazili napříč přes mraky směrem k tomu, co jim připomínalo východ: zlatem dlážděné cestě. Stáčela se dolů pod mraky, kde se měnila v kamenné schody. V kamelech byla vytesána slova, a když spěchali kolem, Stile je stačil přečíst. Stálo tam DOBRÉ ÚMYSLY. Na úpatí schodiště se nacházely masivní, neprůhledné dvoukřídle dveře. Sheen je otevřela a vstoupili dovnitř.

Opět zůstali udiveně stát. Tahle místnost byla pravým opakem té nahoře. Byla nízká, horká, s otevřeným ohněm hořícím v mnoha jámách. Úděsné fresky na stěnách zobrazovaly scény mučení i rozkoší. Kovové kůly s ukotvenými řetězy a pouty na koncích.

„Tohle je peklo,“ řekl Stile. „Nahoře nebe, dole peklo. To sedí.“

„Ta otrokyně v metru se zmínila o nebi a peklu,“ připomněla mu Sheen. „Zdá se, že to mínila doslova.“

Rohatý, rudě oblečený vousatý čertík se objevil přímo před nimi. Významně potřásl vidlemi. „Nové přírůstky!“ zvolal jásavě.

„Máme pro vás prima oheň. Hněte se, zatracené duše!“

Za nimi zazněl na schodišti dupot mnoha nohou. Androidi se asi opět vydali na hon. Zdálo se, že tvorům bez duše není vstup do pekla zakázán.

Stile a Sheen vzali opět nohy na ramena. Sheen odstrčila malého čertíka. Rozběhli se přes peklo, vyhýbajíce se kouřícím žhavým díram.

„Co to tu děje?“ zaječel tlustý, velký čert. „Otroci sem nepatří!“ Zdálo se, že peklo je pro otroky stejně nepřístupné jako nebe. Démon se úkosem podíval na Stila. „Tebe jsem přece dnes roztavil v drtiči odpadu!“

„Proto jsem taky tady,“ řekl Stile, který si nedokázal odpustit mírnou ironii.

„Občan!“ zvolala Sheen. „On si tu hraje na Satana!“

„To opravdu sedí,“ souhlasil Stile.

„Roztrhám tě na tisíc kousků!“ řval Občan. Když se vztekal, vypadal opravdu jako Satan.

„Raději byste se měl starat, kdo poslal tu falešnou zprávu, která nás sem dovedla,“ řekl Stile. „Pane.“

Občan se zarazil. „Tak je to tedy.“ Pohlédl na strop. „Podrobnosti o tom předvolání.“

Objevil se monitor. „Předvolání zaslala Občanka, která toho muže zaměstnává. Adresa byla nesprávná.“

„Spojte mě s tou Občankou!“ Zdálo se, že ze Satanových nozder stoupá dým.

Na okamžik zavládlo ticho. Potom se na obrazovce objevila zamračená Stilova zaměstnavatelka. „Ty jsi poslala pro tohoto otroka?“ zeptal se Občan převlečený za Satana, ukazuje na Stila.

Občanka na Satana chladně pohlédla. „My se snad známe?“ zeptala se chladně.

„Jsi snad ženská, nebo ne? Měla bys mě znát!“

Rozhodla se změnit téma. „Ano, pozvala jsem si toho otroka, ale k sobě. Co dělá u tebe?“

„Tuhle adresu dostal místo té tvojí, idiotko!“

„To rozhodně ne!“ protestovala. Pak si prohlédla kartičku. „No tohle – adresa byla změněna. Kdo je za to zodpovědný?“

„Změněna,“ zašeptala Sheen a v jejím počítačovém mozku se téměř viditelně propojovaly obvody. „Autentické předvolání, ale jeden čip s adresou byl vyměněn za jiný. Zručná práce tvého vraha.“

Občanka si Sheen přeměřila. „Otrokyně, ty víš, kdo je za to zodpovědný?“

„Vím jen, že se někdo pokouší Stila zabít,“ řekla Sheen. „Nevím ale, kdo a proč.“

Občanka znovu ztuhla. „Poslala jsem tohohle otroka do Turnaje,“ řekla Satanovi. „Zvítězil už ve dvou kolech. Nelíbí se mi takovéto jednání.“

„Mně se zase nelíbí zasahování do mého soukromí,“ řekl Občan.

„Samozřejmě. Já bych se o něco takového vědomě nepokoušela. Myslím, že budu iniciovat vyšetřování, stejně jako ty. Ale uvědom si, že tihle otroci za to nemohou. Měl bys je pustit.“

„Jsou to vetřelci!“ řekl Občan – Satan. „Trestem je smrt!“

„Já už ji mám za sebou,“ zašeptal Stile.

„Ne pro *mé* otroky,“ odsekla poněkud sebevědoměji Občanka. „Jestli kvůli tobě přijdu o možnost úspěšného umístění svého otroka v Turnaji, budu pořádně našťvaná.“

„Já jsem pořádně našťvaný už teď a nějaký Turnaj mě vůbec nezajímá. Vetřelci musí zemřít, pak budu mít klid.“

Občanka opět ztuhla. „Je nevídané, aby se Občané hádali v přítomnosti otroků. Zapomněla jsem se zmínit, že mám připravenou malou řízenou střelu, zaměřenou na tvé sídlo. Je schopná zlikvidovat veškeré zásobování energií a ozářit tvou maličkost. Myslím, že by to bylo trochu nepohodlné. Vážně toho otroka potřebuji.“

To dalo Satanovi důvod k přemýšlení. „Souhlasím. Občané se nemají dohadovat před otroky. Mohl bych se samozřejmě ještě zmínit o několika drobnostech, jako například o protiraketovém laserovém systému –“

„Vypadá to, že se dohodneme na kompromisu,“ řekla. „Dej otrokům čas na útěk a my si můžeme vsadit na výsledek.“

Občanova tvář se rozjasnila. „O jejich životy a kilogram protonitu.“

Stile zalapal po dechu. Jediný gram protonitu měl cenu dvacetiletého platu otroka. Představoval tolik peněz, že by mu umožnil žít v

plném komfortu až do konce života kdekoliv v galaxii. Tihle Občané házeli penězi jako pískem.

„Jenom jedno kilo?“ zeptala se Občanka. Stile opravdu nepoznal, jestli to myslí ironicky nebo vážně.

„Plus ty,“ doplnil Satan. „Na týden.“

„Neslýchané!“

Povzdechl si. „Dobrá, na jeden den.“

„Souhlasím.“ Otočila se ke Stilovi. „Budete mít dvě minuty na to, abyste uprchli. Pak se na vás soustředí všechny síly dómu. Doufám, že tohoto času dokážete plně využít. Opravdu netoužím po tom strávit celý den s tímhle chlapem.“

„Teď!“ vykřikl Satan.

„Za mnou,“ řekla Sheen a vyrazili. Stile ji bez námitek následoval. Přesně na tohle byla naprogramována. Stále však byl šokován vyjednáváním Občanů a podmínkami, jaké si dohodli. Jeho zaměstnavatelce by nevadila ztráta kilogramu protonitu, ale den strávený se Satanem. Přesto se vsadila. Co to vypovídalo o žebříčku hodnot Občanů? Nebyl si jistý. Občanka se na něj asi bude zlobit, když sázku prohraje, ale tou dobou už bude mrtvý, takže mu to může být jedno. Tohle asi bylo výstižné srovnání: na stejné hodnotové úrovni byl život oblíbeného otoka, jeden kilogram protonitu a den strávený s krupanem. Tři věci stejné ceny.

Sheen už si evidentně zjistila zdroje a možnosti tohoto dómu. Věděla, kde se co nachází. Stile si uvědomoval, že jeho život visel na vlásku, ale Občan – Satan si očividně nevšiml, že Sheen je robot. Jejich možnosti tak byly mnohem větší, než Občan očekával. Stilova zaměstnavatelka to pochopitelně věděla a hrála svou hru dokonale. Mohla očekávat, že svou sázku vyhraje.

Sheen se zastavila u jednoho z panelů, otevřela ho a něco za ním propojila. „To nám dá minutu navíc,“ řekla. „Napojila jsem tam šedesátisekundový zpoždovač. Než si toho všimnou, čas už bude stejně pryč a my budeme mít další minutu.“ Pak opět vyrazili.

Přiběhli do hangáru s rezervními tanky. Sheen otevřela příklop jednoho z nich. „Nastup si.“

„Ale tam je místo jen pro jednu osobu!“

„Nepotřebuji dýchat,“ připomněla mu. „Pojeďu na vrchním pan-

cíři.“ Když na ni Stile pochybovačně pohlédl, dodala: „Už běží poslední minuta. Nasedej! Víš, jak se to řídí?“

„Ano.“ Stile už přišel do styku s podobnými stroji během Hry. Uměl tank řídit docela dobře. Tenhle byl na rozdíl od herního tanku místo barvícího laseru vybaven explozivními granáty. Byl to opravdový válečný stroj, a to ho trochu znervózňovalo.

„Jákmile se dostaneme ven, už ti nijak nepomůžu,“ řekla Sheen rychle. „Snaž se napodobovat ostatní tanky, takže snad nepoznají, že mezi ně nepatříme. Potom vyjeď k horám nebo k jinému dómu. Za královstvím tohoto Občana nás už nebudou pronásledovat.“

Království. Jako u Adepta na Fázi.

„Drž se,“ řekl Stile. Zavřel za sebou příklop, upevnil ho a nastartoval tank.

Motor rychle naskočil. Vydal se dolů únikovým tunelem a brzy vyjel na povrch. Uviděl kruh ostatních tanků. Vyrázil, aby se připojil k jejich linii. Ochranné mimikry – výborné zařízení!

Oni si ho však všimli. Možná to bylo kvůli Sheen, která se kymácela na věžičce tanku, možná že ostatní stroje už byly o vetřelcích zpraveny od Občana. Nejbližší tank už je zaměřil a jeho kanón se začal natáčet.

Dobrá. Stile také uměl manévrovat, i když ještě nikdy jeho život nezávisel tak doslova na manévrovacích schopnostech. Zabočil do strany a první výstřel nepřátelského tanku šel stranou. Za nimi se ozval výbuch a do atmosféry se zvedl oblak prachu, který se zvolna pohyboval v mírném větříku.

Stile otočil svůj stroj a vypálil na útočníka. Stilova muška byla lepší. Vytryskl plamen a z tanku se začal valit dým. Dokázal velice dobře používat většinu palných zbraní, i když nikdy netušil, jak se mu budou znalosti ze Hry hodit v běžném životě.

Ještě než se kouř rozptýlil, Stile vypálil na další tank a opět zasáhl. Ostatní stroje na něj však zahájily souvislou palbu. Bylo jich mnoho a Stile měl strach o Sheen, která byla nahoře. I ta nejmenší střepina ji mohla smést dolů! Nebyla šance odtud tímto způsobem uprchnout.

Stile otočil tank zpět ke kopuli. Tak se dostali mezi dóm a útočící tanky, které musely přestat střílet, protože by mohli zasáhnout re-

zidenci svého pána. Stroje to byly v zásadě hloupé, ale tohle měly naprogramované.

Problém byl, že se nacházel pořád uvnitř. Nemohl kruh bojových strojů prorazit, aniž by se pro ně nestal pohodlným cílem. Zanedlouho bude protonit, který tenhle stroj poháněl, spotřebován, těžký tank požíral spoustu energie. Pak bude bezmocný a zranitelný vůči všemu, co na něj Satan vymyslí. A určitě to budou d'ábelské věci.

Bude muset udělat to, co se od něj nejméně očekává. Už mu zbýval jen tenhle tah. Stile otočil tank a projel silovým polem dovnitř dómu. Ať se Občan vypořádá s tímhle!

Během okamžiku projel vnější komory, sklady a vyrazil do nebe.

Andělé se vyděsili, začali křičet hrůzou. Tank se bezohledně prodíral mraky, znečišťoval a drtil bílou podlahu. Stile zpomalil, protože nechťel nikoho zranit. Vždyť všichni andělé byli vlastně převlečení otroci. Kdyby náhodou někoho usmrtil, znamenalo by to okamžité ukončení jeho držby na Protonu, a pokud by ho policie zatkla, než by dosáhl posvátného území Hry, nedostal by se tam už nikdy. Nikdo nemohl být zatčen na sportovištích. Jak by se ale vrátil na Fázi? Pokud věděl, nikde kolem Herního komplexu opona nevedla. Takže byl velice opatrný. Byl si vědom absurdity tanku s dívkou na pancíři, projíždějícího nebem. Chtěl zastavit a zkontrolovat Sheen, ale věděl, že si nemůže dovolit zpoždění. Musel jednat, než se Občanova síly stihnou přeskupit.

Mohl by pokračovat až do stanice metra? Chodby byly dostatečně široké, tank by se do nich měl vejít. Co by ale dělal, až by tam dorazil? Rozhodně s ním nemůže vjet do vagónu a s jízdou pomocným tunelem metra by asi měl potíže. Kdyby stroj opustil, riskuje svou okamžitou likvidaci. Kam jinam by ale mohl jet? Mnoho míst mu nezbývalo.

Pak náhle dostal nápad. Opona – samozřejmě! Prozkoumával ji, když jeli do Purpurových hor. Vedla nedaleko odsud. Kdyby se mu podařilo ji najít...

V nejlepším případě to byla hazardní hra. Opona nemusela být zrovna nablízku, a pokud bude v dostřelu, nemusí se mu ani podařit k

ní dojet a vystoupit. A s tankem se přes ni asi nedostane. V žádném případě však nezastaví a nevystoupí v dostřelu ostatních tanků!

Stejný hazard by však byl zůstat zde nečinně čekat a padnout do drápů Satanovým silám. *Musel* se pokusit dosáhnout opony!

Vyrazil pryč z nebe skrz údržbářské místnosti zpět na pustý povrch Protonu.

Nepřátelské tanky byly soustředěny na druhé straně kopule u místa, kudy vjel dovnitř. To pro něj byla výhoda. Stile nasměroval tank do oblasti, kde by se opona měla nacházet, a vyrazil. Kdyby měl ještě chvíli štěstí –

Nepřátelské stroje reagovaly jako jeden muž. Začaly z obou stran dóm objíždět a seřazovat se za ním do široké bojové linie. Už ho téměř měly v dostřelu a tentokrát nebyl po ruce žádný dóm, kde by se mohl před palbou schovat. Štěstí ho opustilo!

Když začala střelba, Stile počal kličkovat s tankem ze strany na stranu, aby tvořil co nejobtížnější cíl. Bojovní roboti byli dobří střelci na pevné nebo pomalu se pohybující cíle, ale když se jejich oběť pohybovala rychle a nepoužívala laserové zbraně, na které se dalo zaměřovat, což, jak se zdá, byl tento případ, bylo nezbytné předvádět strategii oběti. Jinak se během doby, než granát doletěl na místo, stačil cíl přemístit. Protože Stile byl člověk a jako takový měl téměř nepředvídatelné chování, všechny výstřely šly zatím mimo. Nemohl si však dovolit předvádět se před nimi dlouho. Kdykoliv mohl některý z granátů zasáhnout a v nejlepším případě znehybnit tenhle tank. Pak z něj bude pravý nepohyblivý cíl.

Na Fázi, jak si s humorem pomyslel, by musel sestavit nějaké kouzlo, tady se místo magie používaly granáty.

Jeho kličkování mělo ještě jiný důvod: vyhledat oponu. Byla někde tady, ale orientační body byly tak špatné, že nemohl určit zcela přesně, kde se nachází. Mohla se klikatit a byla tak nezřetelná, že byla vidět až z bezprostřední blízkosti dokonce i pro ty, kdo ji dokázali vnímat. Nejspíš ji projede tak rychle, že si ji uvědomí až dodatečně. Pak se bude muset obrátit a zkusit ji projít z druhé strany, zatímco nepřátelské tanky získají cenné sekundy na zaměření.

V písku vedle něj explodoval granát. Výbuch neurvale odhodil Stilův tank stranou. Zahlédl na obrazovce, jak z něj něco odletělo. Že

by kus pancíře?

Ne. *Byla to Sheen!*

V tom okamžiku Stile spatřil oponu, klikací se podél jeho cesty, kousek před ním. Asi kolem ní nějakou dobu jel a nevšiml si jí. Stačilo zabočit doprava a projet –

Ale ne bez Sheen! Nemohl zastavit, to by se ocitl v přímé, smrtící palbě. Jeho manévrovací prostor se stejně zmenšoval a nepřátelé se blížili a mezery mezi nimi se zmenšovaly. Jejich střelba byla stále přesnější. Musel projít oponou – nebo zahynout.

Sheen ho žádala, aby ji zcela zničil, pokud by ji chtěl opustit. Nadešel snad ten okamžik právě teď? Má ji nakonec, po všem, co pro něj udělala...?

Stile nastavil řízení tanku na automatiku a vyšplhal se ven. Tank se řítíl dunami rychlostí téměř 50 kilometrů za hodinu. Stile sklouzl ke straně, silně se odrazil a skočil. Jeho nohy se dotkly písku, stále však nebyl dostatečně rychlý. Udělal kotrmelec, ústa i oči pevně zavřené, stočil se téměř do klubíčka. Písek zde byl sice měkký, ale jeho rychlost způsobila, že se zdál tvrdý jako kámen. Než na něj dopadl, několikrát se ve vzduchu otočil. Zem byla horká, téměř žhavá!

Nepřátelské tanky stále pronásledovaly jeho prázdný stroj. Stile se vydal k Sheen, která ležela natažená tam, kde dopadla. Vypadala otřeseně. Možná že exploze způsobila krátké spojení a vybití jejího zdroje.

Stile ji zvedl a nesl ji k nejbližšímu záhybu opony. Byla ale velmi těžká, přestože byla vyrobena z odlehčených kovů a plastu. V sypkém písku to bylo nepříjemné břemeno. Jeho bosé nohy se bořily a byly spalovány silným žářem. Stile brzy začal lapat po dechu a potácet se.

Jeho prázdný tank explodoval. Dostal přímý zásah a úplně se roztekl v žáru.

Teď nepřátelské stroje zvolnily a začaly se věnovat své obvyklé činnosti. A pochopitelně se začaly zajímat o Stila, který se nedaleko nich potácel se svým břemenem. Jeden z kanónů se k němu začal natáčet. Přímě před ním se objevil záhyb opony.

Stile sebral všechny své rezervy a vrhl se kupředu s jedinou zoufalou myšlenkou: *Fáze!* Tank vystřelil. Písek za Stilovými zády ex-

plodoval.

Obklopila ho jemná pavučina opony. Stile dopadl na hustý zelený trávník. Sheen se mu vysmekla z náručí a odkutálela se stranou, kde zůstala ležet jako loutka.

Jedna noha ho hrozně pálila. Stile si uvědomil, že v okamžiku výbuchu byla ještě na druhé straně a zášleh ji mohl zasáhnout. Naštěstí se dostal na Fázi včas. Noha ale nebyla popálená, jen pohmožděná.

Zvedl se a přešel k Sheen. Byla rozčuchaná a potlučená, její krásné tělo bylo poničeno. Jeden prs utržený a téměř třetina vlasů byla pryč. Zdálo se, že pravá polovina těla dostala zásah. Ze zlomenin pravé paže vykukovaly kousky kovu. Bylo to trochu komplikovanější než jen krátké spojení!

Nemiluje ji, musel si znovu připomenout. Byla jen stroj s umělou inteligencí. Bez zdroje energie byla jen hromadou šrotu.

Jeho logické úvahy však byly přehlušeny emocemi. „Sheen, svým způsobem tě miluji,“ zašeptal. „Nechám tě opravit, neboj se –“

Opravit? Tohle byla Fáze, svět magie, a on byl Modrý Adept. Mohl ji opravit sám!

Nebo snad ne? Nespecializoval se na léčitelská kouzla a nevěděl jak ovlivňovat životní funkce živých tvorů. Uzdravil sice Neysu po jejím výletu do pekla a jeho bývalý dvojník uměl léčit. Snad mu chyběla jen praxe. Modrá paní uměla léčit dotekem, zatímco Stilova magie byla spíše fyzické podstaty. A v žádném případě nedokázal zažehnat smrt.

Sheen však nikdy nežila. Proč by nemohl opravit její obvody, zlomeniny a poškozenou umělou tkáň? Tohle by se svými schopnostmi ještě mohl zvládnout!

Rychle sestavil potřebné kouzlo:

*Sheen má drahá,
ať jsi zdravá!*

zazpíval a litoval, že nemá po ruce svou harmoniku nebo Platinovou flétnu. Ani ve snu ho však nenapadlo, že se někdy vrátí na Fázi takovýmto způsobem! Příště své nástroje nedá z ruky. Sheenino tělo náhle vypadalo jako dřív. Fungovalo to!

Kosti ocelové,

ať jste jako nové!

Její zlomeniny se ztratily a dokonce se na svém místě objevil i utržený prs.

V obličej zas hodně krásy,

ať dorostou ti tvoje vlasy

Všechna poškození jejího těla zmizela. A teď to nejdůležitější.

Poškozené obvody spojte se,

baterie ožijte a obnovte se.

Ještě jednou v duchu zkritizoval úroveň svých veršů. Svému účelu ale sloužily. Sheen teď vypadala úplně jako dřív.

S tou výjimkou, že zde stále ležela, roztomilá ve své nahotě, jak jen žena může být, a nevykazovala žádné známky oživení. Co pokazil?

Možná že nepřítomnost hudebního nástroje silně zeslabovala jeho magické schopnosti. Vyrobil si jednoduchou kytaru a snažil se s její pomocí shromáždit magickou auru a zkoušel další kouzla. Vyzkoušel všechno, co ho napadlo, ale bezúspěšně. Nic nefungovalo. Jeho poslední zoufalou reakcí bylo, že se bezmocně vrhl na její ležící tělo, objal je a políbil na nehybné rty. „Ach Sheen – promiň!“

Pokud čekal, že ji k životu přivede polibek jako v pohádce, tak se zklamal. Dále tam ležela bez pohybu.

Po chvíli se Stile posadil. Jeho obličej byl mokrý a dokonale vyjadřoval city. „Tak to přece nemůže zůstat. *Musí* být nějaká cesta.“

A pak to náhle přišlo. Sheen přece byla inteligentní stroj, mechanicko-elektronický výtvar pokročilé vědy a technologie. Takový nemůže ve světě fantazie fungovat. Sheen mohla být v sebelepším technickém stavu, dalo by se říct 'zdravá', ale tady nikdy nemohla fungovat. Přes oponu se mohlo dostat jen její bezduché tělo.

Jediným řešením bylo přenést ji zpět do jejího světa. Stejně se tam musel vrátit. Tenhle neplánovaný výlet na Fázi sloužil jen k bezprostřední záchráně života.

Stile se postavil a zvedl Sheenino tělo. Zapotácel se a vyslovil přemístovací kouzlo. Dostali se tak k místu, kde obvykle oponu překračoval. Na místě pak pronesl další zaklínadlo a prošel na Proton.

Jakmile se ocitli v chodbě. Sheen se probrala. „Stile!“ zvolala. „Co – kde –?“

Políbil ji a usadil. „Všechno ti to vysvětlím, nejprve ale musím oznámit své zaměstnavatelce, že jsme zvítězili a že nemusí se Satanem nic mít.“

„Ano,“ souhlasila. „Ale jak –?“

„Svým způsobem tě miluji,“ řekl Stile. „Teď už to vím.“

„Ale já jsem jen stroj!“

„A já jsem jen hromádka protoplasmy.“ Plácl ji po holém zadku. „Tak se pohni, ty robote!“

Rychle se zorientovala. „Ráda bych se někdy dozvěděla, co se vlastně dělo po dobu, kdy jsem nefungovala. Poslední, co si pamatuji, byla jízda na tanku. A teď jsem tady. Je to jako kouzlo.“

Stile se zasmál, když viděl její zcela lidský zmatek. Byl tak rád, že se mu podařilo dát ji dohromady, až se mu zatočila hlava. Ne, to nebyl následek kouzelného transportu. „Je to opravdu jako kouzlo!“ souhlasil, vzal ji za ruku a společně se vydali pryč.

Ve třetím kole Hry ho čekal cizinec.

Stile ještě nikdy nehrál s mimozemským tvorem. Viděl je sice několikrát hrát, protože každého Turnaje se účastnilo dvacet čtyři mimozemšťanů, většina z nich však byli spíše lidé jiného původu než pozemského a humanoidi jim podobní. Mnoho lidí věřilo pověstem o neomezených schopnostech těchto tvorů, do soutěží jich však bylo připuštěno jen několik. Stile věděl, že pro mimozemšťany platí vysoké přihlašovací poplatky, zatímco otroci se turnaje účastnili zdarma, hrozilo jim však vypovězení z Protonu. Systém Hry byl velice dobře propracovaný! Každý účastník platil svou cenu.

Tenhle tvor byl ale opravdová rarita, pravý mimozemšťan. Místo paží měl věnec tykadel, šest housenkovitých noh a jeho obličej měl sloní proporce. V něm byly umístěny smyslové orgány. Stile se domníval, že tykadélka s kuličkami na koncích jsou oči a zvonkovité dutiny uší. Nepřišel však na to, k čemu by mohly sloužit malé, neprůhledné disky.

„Zdravím,“ řekl formálně. „Jsem Stile, otrok lidského původu z této planety.“

„Těší mě, že s tebou soutěžím.“ řekl cizinec. Zvuk se linul odkud z jeho hlavy, ale Stile nedokázal určit odkud. „Já jsem Dg-nh

Odjinud.“

„Promiň, nejsem schopen vyslovit tvé jméno.“

„Doplň ho libovolnými samohláskami svého jazyka, na místních odchylkách nezáleží.“

„Dogonoh?“ zeptal se ho Stile.

„Noh. Pro jednoduchost.“

„Noh,“ souhlasil Stile. „Jsi připraven na jakoukoliv Hru?“

„Rozhodně.“

Pak nemusel cítit nejmenší vinu a mohl jít tvrdě za vítězstvím. Tenhle tvor možná strávil celý život přípravou na tento Turnaj a navíc má některé nadlidské možnosti. Stile se snažil odhadnout Nohův potenciál. Jeho tykadla vypadala silně a ohebně. Byl zřejmě velice schopný v technických disciplínách. Raději se vyhne fyzickému boji. Protože nedoufal ve vítězství v disciplínách NÁHODA a UMĚNÍ, zbývalo mu jen DUŠEVNO, pokud tedy bude mít na výběr. Raději by se vyhnul použití nástrojů a strojů, protože i v této oblasti mohl být cizinec velmi schopný. Měl by tady volbu směřovat na NAHÝ nebo ZVÍŘE. Asi to druhé, protože Noh nemohl mít mnoho zkušeností s místními zvířaty, zatímco Stile ano.

„Předchozí kola – srovnáme?“ zeptal se mimozemšťan.

To by mu mohlo trochu přiblížit Nohovy sklony. „Hrál jsem americký fotbal s Občanem a domino s otrokyní,“ řekl Stile.

„Nic pro mě, váš fotbal,“ usoudil cizinec. „Příliš malé nohy. Domino totéž, prvek náhody.“

Tohle stvoření je pěkně vychytralé. „Tabulka vede ke kompromisu. Řada je na tobě.“

„Dobrá, vysvětlím. Blechy s dítětem, vyprávění s Občanem. Vítězné hry, ale nervózní.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Stile. Pod kůží cizince se skrýval opravdový hráč. Stile sám mnohokrát zažil tu soutěžní nervozitu. Vlastně ji s sebou přinášela každá Hra. To byla taky část její opojné přitažlivosti. Účastnil se Turnaje především proto, aby získal Občanství, ale mimoto mu Hra přinášela trvalé potěšení z velkého počtu variant a vzrušení z neznáma. Proto zůstal jako otrok na Protonu, místo aby odjel se svými rodiči, když skončila jejich držba. Vládla nad ním fascinace z Hry.

Teď patřila jeho hlavní aktivita Fázi. Tam byl významnou osobou, kouzelníkem. Do zdejšího Turnaje vstoupil v době, kdy už jeho význam pro něj nebyl tak vysoký. Vynořily se však nové důvody a jeho význam se opět v plném rozsahu obnovil. Soutěžil pro Sheen a pro svou čest a pro možnost zjistit, kdo se ho snaží zabít. Z podobných důvodů se vydal hledat Platinovou flétnu, kvůli Neyse, pro svou čest a pomstu na vrahovi svého dvojníka. S ohledem na vývoj událostí v obou rámcích teď těžko mohl něco změnit.

Ze svých úvah byl vytržen oznámením o zahájení jeho Hry. Postavil se a spolu se svým soupeřem se odebral k terminálu.

Mimozemšťan byl dokonce ještě menší než Stile. Nad klávesnici vykukovaly jen jeho smyslové orgány; protože monitory na obou stranách s tím počítaly, vůbec na tom nezáleželo. Obvyčejně dával Stile přednost tomu, aby v průběhu volby viděl na svého protivníka a mohl pozorovat jeho reakce při stresu během volby Hry. To mnohdy znamenalo klíč k vítězství. Ale u mimozemšťana by mu pozorování reakcí stejně nijak nepomohlo.

Objevila se základní tabulka. Výborně – na Stila připadla volba čísla. Bez váhání vybral DUŠEVNO.

Noh volil stejně rychle, což Stila varovalo. Jestli tenhle tvor dokázal tak rychle uvažovat a reagovat, mohlo to znamenat jen problémy. Na panelu se ukázala volba 2A, DUŠEVNO / NAHÝ. Takže souboj myslí, bez zásahu těla.

Objevila se druhá tabulka. Nahoře byly očíslované kategorie: SOCIÁLNÍ – SÍLA – MATEMATIKA – HUMOR. Svisle po levé straně byla písmena označující INFORMACE – PAMĚŤ – HÁDANKY – MANIPULACE. Stile měl opět čísla, což mu vyhovovalo.

Že by vybral SOCIÁLNÍ kategorii? Noh by mohl zvolit INFORMACE a subtabulka by je mohla přenést na pole planetární historie, kterou by, i když je cizinec, mohl perfektně ovládat. *Kdy byli vysídleni přistěhovalci z planety Abstinent, podle místního letopočtu?* Tohle určitě neměl zapotřebí! Měl by snad zvolit kategorii SÍLA? Noh mohl zvolit PAMĚŤ a soutěžili by pak ve vybavování si předmětů, čísel a písmen, které by jim na nějakou dobu ukázali. Podobné testy se používají při měření lidské inteligence a určování IQ. Stile

byl v tomto oboru dobrý, ale jak dobrý může být mimozemšťan? Třeba má dlouhodobou paměť, s níž se ta lidská nemůže srovnávat. Nebo může zvolit MANIPULACE a oni pak budou hrát trojrozměrné šachy. Stile to sice také dokázal, ale vždycky ho z toho strašně bolela hlava. MATEMATIKA by mohla vést k objasňování tajemných vzorců, pokud by Noh zvolil INFORMACE, nebo dokonce k řešení logaritmů a trigonometrických funkcí. MATEMATIKA / HÁDANKY by byla stejně nevýhodná kombinace. To už by byla lepší MANIPULACE a řešení komplexních problémů. Pokud ale zvolí HUMOR a Noh HÁDANKY, mohli by skončit u výměny vtipů. Žertovat s mimozemšťanem?

Zatraceně! O schopnostech svého protivníka nevěděl vůbec nic! *Jakákoliv* volba mohla být špatná. Kdyby jen měl čas na přípravu a zkoumání svých potenciálních protivníků. Seběmenší informace by se hodila. Alespoň by věděl, jakým oblastem se vyhnout. Ta záležitost na Fázi ho ale příliš zaměstnala.

Stile si povzdechl. Bude muset zvolit MATEMATIKU.

Noh už zvolil, vsadil na HÁDANKY. Ocitli se v sektoru 3C, matematické hádanky. Mohlo to být i horší. Stile v tomto oboru podával velmi nevyvážené výkony, někdy se mu docela dařilo, jindy prostě neměl svůj den. Někdy mu automaticky přicházely brilantní myšlenky, jindy měl pocit, že má v hlavě piliny. Většinou se mu však dařilo a měl v zásobě pěknou řádku hádanek.

Závěrečná tabulka byla jednoduchá: čtyři čtverce. Na horním okraji bylo 1. VYTVOŘENÉ POČÍTAČEM, 2. Z VLASTNÍCH ZDROJŮ. Po levé straně pak A. DVOJÍ ODPOVĚĎ, B. INDIVIDUÁLNÍ ODPOVĚĎ. Jen čtyři alternativy. Stilovi znovu připadla čísla.

Nohovy anténky se zachvěly. „Cožpak tohle je čistě mentální Hra? Jak může zasahovat Počítač?“

„Tyto kategorie jsou v podstatě libovolné,“ vysvětloval Stile. „Mnohdy je Hra tvořena smíšenými typy. Herní počítač to tak nabízí pro pohodlí hráčů. Hádanky můžou klidně pocházet z nějaké knihy nebo od třetí osoby, ale nejpohodlnější je náhodný výběr z paměti Počítače. Celou Hrou se táhnou takové drobné nepřesnosti v definici kategorií. Já jsem v prvním kole taky dostal místo zvolených zvířat

androidy.“

„To je neuvěřitelné. Mohu se vyhnout?“

„No, připadla mi volba čísla, takže na to nemůžeš mít vliv. Já osobně bych se raději vyhnul dvojí odpovědi. Tam je časový limit a vyhrává ten, kdo odpoví první. Já raději přemýšlím důkladně. Dokážu hádanku vyřešit téměř vždy, ale ne ve spěchu.“ To sice byla pravda, ale zavádějící. Stile byl s ohledem na své ostatní schopnosti v přemýšlení dobrý a v žádném případě ne pomalý. „To znamená –“

„Můžeme se dohodnout? Zvolit 2B pro oboustrannou výhodnost?“

„Mohli bychom –, ale jakou budeme mít jistotu, že jeden z nás nebude podvádět? Dohody jsou přípustné, ale nejsou ve Hře vynutitelné. Zkušený lhář je vynikající právě v tomto blufování, při volbě disciplíny. A pro Počítač je závazná jen tlačítková volba, nic jiného.“

„Kvůli té šanci to musíme riskovat,“ řekl Noh. „V galaxii přece existuje nějaká důvěra, obzvláště na malých planetách.“

„Souhlasím,“ řekl Stile a usmál se nad mimozemšťanovou deklamací. Dotkl se tlačítka označeného 2, a opravdu v závěru vyšla volba 2B. Cizinec dohodu také dodržel. To hráči dělávali. V některých situacích jim to velmi usnadňovalo život.

Odebrali se do soukromé kabiny. „Zvolte si prvního hadače,“ ozval se z nástěnného komunikátoru Herní počítač. „Hádanku musí zodpovědět do deseti minut a potom položit svou hádanku soupeři. V případě nesprávné odpovědi musí tazatel oznámit řešení a pak v časovém limitu odpovědět na hádanku svého protivníka. Komu se tato kombinace podaří jako prvnímu, ten zvítězí. Počítač bude řešit technické spory.“

„Ty jsi mi vysvětlil situaci,“ řekl Noh. „Já tedy začnu hádat první.“

V podstatě nebyl žádný rozdíl v tom, kdo začne, protože se počítaly jen nezodpovězené nebo špatně zodpovězené hádanky následované správnou odpovědí na soupeřovu otázku. Ale Stilovi to z psychologických důvodů vyhovovalo. Měl v zásobě spoustu hádanek, vhodných pro takovou příležitost. Teď alespoň bude mít možnost zjistit, jak je na tom mimozemšťan s logikou.

„Představ si tři stejně dlouhé tyče,“ řekl Stile opatrně. „Všechny

jsou bez kazů a rovné. Sestavíš z nich trojúhelník. To není těžké. Pokud přidáš další dvě stejné tyče, můžeš vytvořit další, symetrický trojúhelník. Můžeš ale ze šesti takových tyčí vytvořit čtyři shodné trojúhelníky?“

Noh přemýšlel. „Vysvětlí mi ještě tohle. Je možno použít jednu z tyčí k přepnutí symetrické dvojice trojúhelníků?“

„Ne. Každá z tyčí musí reprezentovat jednu stranu trojúhelníku, bez jakéhokoliv přečnávání přes vrcholy.“ Stile však začal mít nepříjemný pocit. Způsobem, který mu cizinec popsal, by opravdu šly takové shodné trojúhelníky vytvořit. Očividně to nebyl žádný trouba.

„Je možno křížit tyče, aby se vytvořil hvězdicovitý vzorek z trojúhelníků?“

„Žádné křížení.“ Tempo, jakým probíral jednotlivé varianty, bylo fascinující!

Noh přemýšlel téměř celou minutu. Pak se zeptal: „Lze použít trojrozměrný prostor?“

Byl na správné cestě! „Ano,“ musel souhlasit Stile.

„Pak se z každého vrcholu primárního trojúhelníku vztyčí jedna tyč a všechny tři se nad těžištěm spojí, vytvoří se tak čtyřstranná pyramida, jejíž každá strana je jedním z požadovaných trojúhelníků.“

„Uhádl jsi,“ řekl Stile obdivně. „Teď je řada na tobě.“

„Dobrá hra. Trojúhelníky patří k mým oblíbeným hádankám. Je známo, že součet úhlů trojúhelníku tvoří půlkruh.“

„Sto osmdesát stupňů,“ přisvědčil Stile.

„Definuj trojúhelník, který bude mít součet úhlů tři čtvrtiny kruhu.“

„To je ale –“ začal Stile, ale slovo 'nemožné' spolkl. Cizinec měl určitě něco za lubem. Jak ale může součet úhlů trojúhelníku tvořit 270°? Jak tomu rozuměl on, 180° bylo součástí definice tohoto geometrického útvaru. Každý úhel mohl mít jinou velikost, ale další úhly musely mít velikost inverzní, aby součet zůstal kompenzován. Jestliže jeden úhel měl 179°, součet zbývajících dvou musel být 1°. Jinak by to nebyl trojúhelník.

Jedině snad, že by se úhly nějak překrývaly a jeden úhel se počítal jako součást jiného. Zdálo se to sice nesmyslné, přesto –

„Mohou se úhly překrývat?“ zeptal se Stile.

„V žádném případě.“

Tak tudy cesta nevede. Stile se zamračeně zahleděl na podlahu a představoval si různé tvary trojúhelníku a různé úhly. Ať už je kombinoval jakkoliv, vždycky měly 180° .

Že by měli jinou definici trojúhelníku? „Má trojúhelník více než tři úhly v jednom obrazci?“

„Ne.“

Zase nic. Zatraceně, to přece není možné! Nějaké řešení to snad musí mít, jinak by to cizinec nenabídl jako hádanku. Stile probíral situace, ve kterých se taková očividná nemožnost mohla realizovat. Topologie – to byla ta pravá oblast pro intelektuální úvahy! Geometrické tvary zde jsou libovolně tvarovatelné bez omezení jejich principiálních zákonů. Můžou se kroutit, otáčet, natahovat, vázat do uzlů, a přitom se vlastně nemění. Pokud by mohl udělat něco takového s trojúhelníkem, rozevřít nějak jeho strany, aby se úhly zvětšily. Pak to ale budou křivky a výsledkem nebude trojúhelník. Snad kdyby mohl malovat na gumový arch a ten pak natáhnout – aha! Zakřivený prostor! Noh nezadal, že povrch musí být rovný. Kdyby byl trojúhelník nakreslený na kouli –

„Lze použít zakřivený povrch?“ zeptal se Stile triumfálně.

„Ne. Trojúhelník musí být tvořen pevnými hranicemi, stejně jako byl ten tvůj.“

Ach! Byl si tak jistý! Na povrch koule mohl zakreslit osm trojúhelníků, každý se třemi pravými úhly nebo čtyři trojúhelníky se dvěma pravými úhly a jedním úhlem o 180° . Zakřivení povrchu by umožnilo vést přímé linie stran, které by se však vychylovaly a ve vrcholech setkaly. Často si tak kreslil na povrch pseudopomeranče. Cizinec však toto řešení vyloučil.

Přesto se ale musel přiblížit správnému řešení, protože anténky na Nohově hlavě se začaly nervózně chvět, což bylo dobrým znamením. Možná, že nebyl zakřivený povrch, ale přímo prostor. To mohlo mít na trojúhelník zakreslený pevnými přímými hranicemi díky změně podmínek v prostoru podobný vliv. Podle teorie byl vesmír zakřiven. Pokud by trojúhelník měl opravdu kosmické proporce, mohl by být zakřiven přímo vesmírem. „Lze udělat velmi velký trojúhelník?“

„Nelze,“ odpověděl Noh. „Běžný trojúhelník, který se vejde me-

zi tykadla.“

Bože! Stile začínal mít příliš bujnou fantazii. Je potřeba držet se trochu při zemi. Pokud by mohl využít nějaké lokální zakřivení prostoru –

Ale on vlastně mohl! „Což takhle přemístit trojúhelník na jiné místo?“

Chapadélka se smutně zachvěla. „Přípustno.“

„Jako například do sousedství černé díry, kde je díky intenzivní gravitaci lokálně zakřivený prostor. Běžný geometrický obrazec tam změní vzhled, i když je na rozdíl od obrazce zakresleného přímo na zakřivený prostor stále v původním tvaru. Dole, poblíž centra černé díry, může být prostor zakřiven tak intenzivně, že se blíží tvaru koule, a tam může mít běžný trojúhelník součet úhlů 270° , nebo i více.“

„Správné řešení,“ souhlasil Noh smutně. „Definuji další zadání.“

Tahle Hra vůbec nebyla jednoduchá! Stile byl nervózní a cítil, jak ho polévá studený pot. Obával se, že v prostorové geometrii na něj nemá. Vybral hádanku, kde se muselo uvažovat s třetím rozměrem, a cizinec hned zabrousil do čtyřrozměrného prostoru a topologie. Raději by měl změnit téma. „Převed' čtyři osmičky na tři jedničky bez použití jiných čísel,“ řekl Stile. Byla to spíše dětská hříčka, ale stálo to za pokus.

„Může se přičítat, odečítat, dělit, násobit, umocňovat, odmocňovat?“ zeptal se Noh.

„Všechno lze – pokud se používá pouze číslo osm,“ potvrdil Stile. Pochopitelně řešení nebylo tak jednoduché, aby se prostě přičetla osmička.

„Lze tvořit z čísel tvary?“

„Myslíš tím nazývat tři jedničky trojúhelníkem nebo čtyři osmičky dvojitou řadou kruhů? Ne. Jedná se o přímou matematiku.“ Noh byl očividně na špatné cestě.

Pak se ale mimozemšťan doslova rozzářil. Jeho kůže dostala světlejší nádech. „Je možno dělit 888 číslem 8, abychom získali 111?“

„Ano,“ souhlasil Stile. Na dlouho ho to nezmátlo. Řešení přišlo jako blesk. Ach bože!

„Lidé mají eminentní zájem o koule jako typické tvary ženské

části jejich druhu,“ řekl Noh. „Ovládáš prostorovou geografii?“

„Obávám se, že ne,“ řekl Stile. „Ale ven s tím, mimozemšťane.“

„V lidské vědě se u planetárních těles určují póly, severní a jižní, osa a směr rotace, geografické souřadnice. Souhlasíš?“

„Ano.“ K čemu jen tehle tvor směřoval?

„Náhodně zvolená entita cestuje nebo se nějakým jiným způsobem přemísťuje z počátečního bodu na severním pólu jednu jednotku k jihu, pak jednu jednotku východně a jednu jednotku v pravém úhlu severně. Tak se dostane do výchozího bodu.“

„Na stejné místo, kde cesta začala, ano,“ řekl Stile souhlasně. „To je jediné místo na celé planetě, kde je realizace takové trasy možná. Na jih, na východ, k severu – zpět ve výchozím bodě. Je to jedna z variant trojúhelníkového paradoxu, protože se dvakrát zahýbá v pravém úhlu –“

„Definuj jiné místo, kde je něco takového za stejných podmínek možné.“

„Jít jednu jednotku k jihu, jednu na východ, jednu na sever a dostat se do výchozího bodu – bez toho, že abychom začali na severním pólu?“

„Přesně tak.“

Cizinec ho opět dostal. Stile by přísahal, že další takové místo neexistuje. No, přesto bude muset nějaké objevit!

Ne ze severního pólu. Jediné další místo, kde se polární efekt objevoval, byl jižní pól – ale jak by odtamtud mohl člověk cestovat k jihu? Podle definice to je nejj jižnější bod na planetě.

„Všechny délkové jednotky jsou stejně dlouhé?“ zeptal se Stile pro všechny případy.

„Netaktně.“

„Chceš říct nepochybně?“

„Nerozhodně,“ souhlasil cizinec.

No tohle. „Lze přemístit planetu do černé díry?“

„Nelze. Změnil by se její tvar.“

Takže to muselo být vyřešeno ve standardním prostoru, žádné čtyřrozměrné hrátky. Na kterém místě glóbu to ale může být? Není to severní pól ani jižní pól –

Počkat! Příliš nad tím přemýšlí. Nemusí jít přece z jižního pólu

na jih. Může jít na jih *k němu*. Nebo téměř k němu...

„Představ si kruh kolem jižního pólu,“ řekl Stile. „V takové vzdálenosti na sever, že jeho obvod je požadovaná jedna jednotka. Potom vezmeme bod od kruhu o stejnou jednotku vzdálený severně. Z tohoto bodu vyrazí entita k jihu, ujde jednu jednotku, pak po kruhu obejde jednu jednotku kolem pólu východním směrem a pak urazí jednu jednotku severně k výchozímu bodu stejnou cestou, jakou přišla.“

„Zatraceně, zase správně,“ řekl Noh. „Tenhle tvor je nebezpečný.“

Přesně stejné pocity měl Stile vůči němu. Báł se, že tentokrát to prohraje, proto stále hledal nějakou intelektuální slabost svého soupeře. „Vzorec $x^2+y^2=z^2$ se nazývá Pythagorova věta. Kolem trojúhelníku lze opsat kruh o průměru z . Znáš tento princip?“

„Zběžně. U nás se nazývá Rovnice vrčícího hada.“

Stile cizince podezříval, že si z něj dělá legraci, ale musel se soustředit na zadání. Byl rád, že neskončili u soutěže vtipů! „Jaká varianta tohoto vzorce platí pro opsání čtverce?“

„Žádná!“ protestoval Noh. „Pomocí tohoto vzorce lze vytvořit jen křivku. Jakákoliv jeho varianta vyprodukuje zase jen křivku. Nikdy se nezískají přímé linie.“

„Nabídnu ti tedy přibližný čtverec,“ řekl Stile, aby mu trochu pomohl.

„Jak silné jsou čáry, kterými se rýsuje?“

„Stejně, jaké by se použily při konstrukci kruhu nad přeponou pravoúhlého trojúhelníku.“

„To je zcela nepoužitelné,“ zabručel mrzutě Noh, zametaje podlahu housenkovitými končetinami. „Geometrické křivky se nemohou jen tak měnit. Existují určité matematické zákony.“

„Matematika je velice legrační věc.“ Stile začal opět získávat sebedůvěru. Objevil snad jeho slabé místo?

Noh přecházel sem a tam, stále se na něco ptal, předváděl mimozemský způsob pocení a nakonec to vzdal. „To je nemožné. Požaduji vysvětlení.“

„Zkus spočítat $x^\infty + y^\infty = z^\infty$,“ řekl Stile.

„První člen umocněn na nekonečno plus druhý člen umocněn

stejně? To je nesmyslné!“

„Dobrá, tak to zkus postupně a taky se k tomu dostaneš. $x^3 +$ “

„Postupně?“ zeptal se Noh plačtivě. „Nemůžu přece dělit nekonečno!“

Stile si o nekonečnu vědeckého a magického vesmíru, které byly vzájemně odděleny oponou, myslel svoje. Na tom teď ale nezáleželo. „ $x^3 + y^3 = z^3$ “ vytvoří místní poruchy a už se nejedná o dokonalou křivku. Zvedněme exponent. $x^4 + y^4 = z^4$ a křivka se nám dále zahrocuje. Časem mocniny dosáhnou desátého, pak dvacátého stupně. S tím, jak se exponent zvedá, kruh se stále víc blíží čtverci. Pak dosáhne exponent miliónu –“

Noh v duchu rychle počítal. „Blíží se čtverci! Nikdy nebude dokonalý, ale v rámci tolerance – fantastické! Nikdy jsem netušil, že se křivky mohou takhle měnit!“

„Teď musím odpovédět já na tvou otázku,“ připomněl Stile mimozemšťanovi.

Věděl, že ještě zdaleka nezvítězil. Získal jen dočasnou výhodu, a to díky dvojímu nekonečnu.

„Rozhodni tohle. Kde je západní pól?“

„Západní pól?“

„Severní pól, jižní pól, východní pól a západní pól. Kde?“

„Ale planeta přece může mít jen jednu osu rotace! Nemohou současně existovat dvě sady pólů!“

„Stejně tak nemůže být matematicky z kružnice vytvořen čtverec.“

„Hm, ano.“ Stile se hluboce zamyslel. Pokud na to přijde, zvítězí v tomhle kole Hry. Ale otázka ho mate stejně, jako zmátla ta jeho Noha. Byl snad západní pól jen sémantickou záležitostí? Novým názvem severního nebo jižního pólu? To by bylo příliš jednoduché. Ke standardním pólům prostě musely přibýt další dva, aby zadání bylo smysluplné. Pokud by ale planeta mohla mít dvě osy rotace –

Je v koncích, bude to muset vzdát. Západní pól si prostě nedokáže představit. Jeho výhoda byla pryč. Opět začínali na stejné pozici. „Kde?“

„Negativní – doufal, že ty odpovíš,“ řekl Noh. „Řešení mi zabralo mnoho času.“

„Chceš tím říct, že sám neznáš odpověď?“ zeptal se Stile užasle.

„Potvrzují. Nedodržel jsem podmínky soutěže. Negativní výhoda. Líto.“

Takže Stile nakonec vyhrál, i když neuhádl! Raději by ale vítězství dosáhl správným řešením. Západní pól – kde by mohl být? Asi se to nikdy nedoví, a to ho mrzelo.

Stile se ve třetím kole trochu zdržel, takže ho vzápětí čekalo kolo čtvrté. Herní počítač se snažil zajistit férové podmínky pro všechny. Proto mu zbýval jen necelý den volna. Většinu toho času strávil spánkem a zotavoval se ze svého výletu tankem. Potřeboval sebrat síly na další vyčerpávající kola Hry. Dosud měl štěstí. Mohl prohrát už fotbalový zápas a kdykoliv mohl narazit na NÁHODU, která ho mohla neočekávaně vyřadit. Mnozí hráči byli NÁHODOU fascinováni a volili ji. Doufal tedy, že se setká s nějakým zkušeným hráčem, který dává přednost čestnému boji. Hra s opravdu dobrým hráčem však může být obtížná a vyčerpávající pro oba. Vítěz pak bude mít v dalším kole Hry nevýhodu.

Jestli Stilova zaměstnavatelka objevila nějakou stopu v souvislosti s podvrženou adresou na předvolání, nesvěřila se mu s ní. To už bylo typické chování Občanů. Jednali s otroky jen s povrchní zdvořilostí. Občan, se kterým se setkal v prvním kole hry, Střelec, byl typickým příkladem. Od té doby o něm už neslyšel. V protonském právu neexistovala žádná taková věc, jako závazné prohlášení Občana k otrokovi. Všechno záleželo jen na jejich libovůli.

Stile měl stále problémy s útoky vůči své osobě. Nejprve si myslel, že tato osoba poslala Sheen, aby ho varovala, a popálila mu kolena laserem jen proto, aby ho vyřadila z dostihů. Těch však zanechal a útoky pokračovaly dál. Šel po něm sice jeden Občan, ale ten byl účinně neutralizován a Sheenini přátelé, roboti s vlastní vůlí, zjistili, že on současnou hrozbu nepředstavuje. Nebyli sice schopni vystopovat původce falešné adresy, protože ta nebyla poslána elektronicky, ale mechanicky, sledovali však nebezpečného Občana a věděli, že v tomhle prsty nemá.

Někdo toužil po Stilově smrti – na Protonu i na Fázi. Možná to dokonce byla stejná osoba, která dovedla procházet oponou. Tou

však procházelo mimo Stila mnoho dalších lidí. Možná, že to byl stejný člověk, který zabil jeho dvojníka na Fázi, Modrého Adepta, a zatím neúspěšně se pokoušel zlikvidovat i Stila. Snad to byl další Adept, nikdo jiný by to asi nedokázal. Ale kdo? Tvůrce golema nebo výrobce amuletu? Stile začínal být netrpělivý.

Pokud porazí všechny své soupeře a zvítězí v Turnaji, bude mít k dispozici všechny možnosti a zdroje Občana. Pak bude mít možnost zjistit cokoliv a přijmout odpovídající opatření. To byl pravý cíl jeho současného úsilí. Nemohl si dovolit jednoduše vypadnout z Turnaje a vrátit se na Fázi k Modré paní – ne, dokud zde existoval Adept, který procházel oponou a neustále na něj chystal pasti. Nejprve musí tuto hádanku rozluštit!

Jeho soupeřkou ve čtvrtém kole Hry byla žena jeho věku: Helena, první pozice na žebříčku pětaticetiletých žen. Stile se do Turnaje kvalifikoval z pátého místa svého žebříčku pětaticetiletých mužů, ale v podstatě byl nejlepším hráčem svého věku. Mnozí špičkoví hráči zůstávali úmyslně na žebříčku níže, pod pátou pozicí, aby se vyhnuli každoročnímu Turnaji. Hela však byla špičková hráčka a její držba letos končila. Do Turnaje vstoupit musela.

Přesto nedosahovala Stilovy třídy. Mohl nad ní zvítězit ve většině fyzických her a vyrovnal se jí v duševních hrách. Jestli mu připadne volba čísel, nebude se rozhodně chovat galantně. Zvolí si FY-ZIČNO. Pokud snad dostane písmena, vybere NÁSTROJ a pokusí se to uhrát na stolní hry, kde nad ní měl jednoznačnou výhodu.

Hela byla zdravá, dobře tvarovaná žena, vyšší a těžší než Stile. Měla středně dlouhé, světlé, mírně vlnité vlasy a úzké rty. Vypadala přesně na to, co doopravdy byla: zdravá, cynická, tvrdě bojující žena, přesto vynikající značným sexappealem. Větší muž by ji považoval za velmi atraktivní a říkalo se o ní, že je dobrá při soukromých hrách mezi mužem a ženou, které se obvykle neprotokolují. Stile s ní už mnohokrát hrál v různých Hrách, ale nikdy se s ní jinak nestýkal. Většina žen se příliš nezajímá o muže, kteří jsou menší než ony samy, a tahle nebyla výjimkou. Stile se vůči ženám vždy choval nasměle a stále se své ostýchavosti nezbavil. Sheen byla zvláštní případ a ne tak docela žena. Modrá paní též byla výjimečná – Stile zjistil, že není schopen se jí více přiblížit. Přece jen to byla vdova po jeho

dvojníkoví.

„Raději bych s tebou nehrála,“ řekla mu Hela v čekárně. „Už jsem skoro vypadla, dostal mě jeden hazardní hráč, na NÁHODU.“

„Tak už to chodí,“ řekl Stile. „Nic proti tobě nemám, ale zamýšlím tě odstranit ze své cesty.“

„Pochopitelně,“ řekla. „Pokud na tebe připadnou čísla.“

„Jestli dostanu volbu čísel,“ souhlasil.

Přišla na ně řada. Stilovi čísla nepřipadla. Tak se stalo, že skončili u 2B. DUŠEVNO / NÁSTROJ. V subtabulce volili ze šestnácti her a nakonec vyšlo BLUDIŠTĚ.

Odebrali se do vzdálené části Herního areálu, kde se nacházela sekce bludišť. Herní počítač tvořil pro každou Hru nový labyrint přesunováním zdí. Existovalo zde obrovské množství kombinací, takže žádný hráč je předem nemohl odhadnout. Z každého konce bludiště vystartuje jeden z nich a první, kdo labyrintem projde, zvítězí.

Zaujali svá místa. Stile měl přidělenou modrou barvu, tradiční mužský odstín, Hela pak červenou, tradiční ženskou barvu. Pokud by soutěžili dva muži, měli by modrou a zelenou barvu, dvě ženy pak červenou a žlutou. Počítač měl rád ve věcech pořádek.

Zazněl bzučák, který Hru odstartoval. Stile vběhl do labyrintu modrými dveřmi. Podlaha a stěny uvnitř byly světle šedé, strop tvořil luminiscenční panel. Kam Stile šlápl, měnila podlaha svůj šedý odstín na modrou, panel za panelem, a indikovala tak, kudy prošel. Diváci na svých obrazovkách viděli právě tohle vykreslování červené a modré cestičky a měli tak přehled, jak si hráči vedou. Názorně byly vidět odbočky do slepých chodeb a místa, kde se k sobě oba soupeři nevědomky přibližovali.

Stile rychle proběhl chodbou až k první křižovatce. Za ním zůstal modrý pruh, který monitoroval jeho pohyb. Nerozmýšlel se a odbočil do první chodby vlevo. O kousek dál se opět větvila. Tentokrát odbočil doprava. Podle zákona pravděpodobnosti by měl být přibližně stejný počet správných odboček vpravo i vlevo. Nebylo to zrovna nejspolehlivější pravidlo, ale pořád lepší než žádné.

Tahle chodba se zatáčela zpět a náhle slepě končila. Tady má tu pravděpodobnost! Stile se rychle obrátil a vydal se po modré stopě zpět. Pak se vydal do levého ramena bludiště. Tahle chodba se krou-

tila a po krátké době vyústila opět na modré stopě. Byla to první pravá odbočka, které si předtím nevšiml.

Musel tu být lichý počet chodeb a jen jedna z nich vedla k červeným dveřím na protější straně. Pokud by tam vedly dvě cesty, musel být celkový počet chodeb sudý. To však bylo nepravděpodobné, protože diváci rádi pozorovali, jak se soutěžící potkávají ve středu bludiště a fanaticky se vrhají na stopu vytvořenou svým soupeřem. Herní počítač obvykle konstruoval právě takový systém. Určitě někde ve spěchu přehlédl chodbu. Byla to první vážná chyba a doufal, že ne příliš kritická.

Začal kontrolovat chodbu směrem zpět k modrým dveřím. Nic tam nebylo. Pak se vydal do pravé odbočky, kterou se před okamžikem ve smyčce vrátil. Samozřejmě, dělila se a on to v běhu přehlédl, zatáčela totiž zpět proti směru, kterým se pohyboval. Příště si bude muset dát pozor a kontrolovat stěny nejen před sebou, ale i za sebou. Zatím nehrál nejlépe.

Přesto to ale nebyl ztracený čas. Hela bude muset tuhle trasu proběhnout z opačné strany a bude marně hledat tu pravou modrou stopu, která by ji přivedla ke dveřím. Kdyby tu byla jen jedna, měla by to příliš jednoduché. Možná by měl modře označit *všechny* chodby, takže by neměla šanci a musela by jeho stranu labyrintu řešit znovu. Často se stávalo, že jeden ze soutěžících většinu času marně bloudil ve své části, zatímco jeho protivník tu svou hladce proběhl. Pak se ale jejich role měnily a prohrávající mohl pohodlně využít cestu vytvořenou soupeřem a zvítězit, zatímco jeho protivník se motal v chaoticky značené části bludiště. Výsledek se nikdy nedal předem předvídat.

Svižně se vydal novou cestou. Také se větvila. Vydal se opět vlevo. Chodba se kroutila, nezdálo se však, že by končila slepě nebo se křížila s některou z jeho dřívějších stop. To bylo dobré. Teď jen potřeboval dosáhnout červenou stopu dřív, než Hela dosáhne tu jeho.

Stile se zastavil a zaposlouchal se. Ano – uslyšel ji kráčet přibližující se chodbou. To nutně neznamenal, že by byla blízko. Její chodba mohla být slepá a třeba se na tu jeho vůbec nenapojovala. Přesto však znalost její polohy mu mohla jen pomoci. Mohl proklouznout do její chodby, a zatímco ona bude marně tápat ve slepé

chodbě, on najde její stopu a vyrazí k východu pro vítězství.

Pak zaslechl tichý, spokojený výkřik. Zatraceně, to mohlo znamenat jen to, že už narazila na jeho modrou cestu. A z toho vyplývalo, že ve slepé chodbě je nejspíš *on*!

Stile se otočil a rychle se rozběhl zpět. Samozřejmě. Její červená cesta se napojovala na jeho modrou na poslední křižovatce, kde se on vydal doleva, místo aby šel správnou cestou vpravo. Ona už vyrazila po jeho stopách a správným směrem. To bylo vážné!

Stile vyrazil po červené stopě. Zbývaly mu jen dvě malé naděje: že za sebou Hela nechala přímou cestu bez falešných odboček, kterou bez problémů proběhne, nebo že se ona ztratí v jeho smyčce.

První naděje ho brzy opustila. Červená stezka se rozdělovala a on netušil, která by mohla být ta pravá. Musel hádat. Zabočil vpravo, opsal kruh, přiblížil se k východu – a skončil ve slepé chodbě. Všechno se dnes proti němu spiklo!

Spěchal zpět a už se ani nesnažil být potichu. Bez váhání vběhl do druhé chodby. Točila se nesčetnými zákruty a on se neustále bál, kdy uslyší její vítězný výkřik. Chodba se opět dělila. Zvolil pravou odbočku. Začal se nervózně potit. Jestli tuhle jednoduchou Hru prohraje, a navíc se ženou, která nedosahovala jeho hráčských kvalit...

Pak se to před ním náhle objevilo: červené dveře. Stile nasadil sprint, protože ho sevřel nepříjemný pocit, že Hela už stojí na prahu modrých dveří. Rozhodovaly snad setiny sekundy. V hlavě mu už strašila prohra.

Proskočil ven. Zazněl zvonek. Zvítězil!

„Sakra!“ zakřičela někde v bludišti Hela. Nakonec se tedy přece jen ztratila v jeho smyčce a k modrým dveřím moc blízko neměla. Jeho obavy byly zbytečné.

Sheen ho čekala u východu. „Někam mě odsud odvez,“ řekl jí a sevřel její štíhlý pas. Náhle se mu před očima objevil jiný obrázek: Sheen ležící na pancíři tanku. Naštěstí na ní už nebyly vidět žádné následky tohoto nebezpečného dobrodružství. Zase z ní byla krásná žena. „Mám už Turnaje plné zuby!“

„Další kolo máš až za dvacet čtyři hodiny,“ řekla. „Nezapomeň, že se máš utkat s vůdcem jednorožců na Fázi.“

„To je totéž jako ten hloupý Turnaj tady,“ stěžoval si. „Jedna

soutěž za druhou.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Olympiáda jednorožců

Neysa na přání Modré paní vyjela už dřív, aby se svým bratrem nacvičila úvodní exhibici. Stile by se sice bál nechat Paní samotnou, ale nebyl schopen nic namítat, protože u toho nebyl. Uvnitř hradu navíc byla relativně v bezpečí.

Když přišel čas, vzal Stile Modrou paní kolem pasu a vyslovil zaklínadlo, které je oba přeneslo do dějiště her. Sice se v transportních kouzlech stále zlepšoval, ale pokud by měl čas, dal by raději přednost tradiční dopravě.

Bylo to působivé. Do soutěží se přímo zapojilo osm či deset stád jednorožců. Každý vůdčí hřebec měl v táboře vztyčen svůj prapor, kolem něhož byli shromážděni jeho poddaní. Všude kolem rostla báječná tráva na pastvu, které využívaly stovky jednorožců. Představovali širokou škálu všech barev duhy, byli krásnými zástupci svého druhu.

Bylo zde též mnoho dalších tvorů. Vlkodlaci, shromáždění v malých hloučcích, se snažili chovat v přítomnosti takového množství potenciální kořisti spíše neutrálně. Neozvalo se jediné nepřátelské zavrčení! Netopýři poletovali od stáda ke stádu a při honbě za hmyzem, který jednorožce obtěžoval, dělali ve vzduchu neuvěřitelné akrobacie. Všude se hemžily lidské postavy.

Jednorožec pasoucí se poblíž přiklusal a pohlédl na Stila a Paní. Pak se proměnil do lidské formy, pečlivě oblečené do khaki uniformy. „Prosím, představ sebe, svou společnici a přijmi pozvání.“

„Modrý Adept a Modrá paní,“ řekl Stile.

„Adept! Prosím tudy!“ Jednorožcova reakce připomínala situaci, když se na Protonu setkal otrok a Občan.

Následovali ho do malého pavilónu postaveného hned vedle

sportoviště. V pohodlných křeslech, připomínajících trůny, a na pohovkách tam leželo několik lidí. Nezvedli se, ani nijak nenaznačili, že by si všimli příchodu Stila a Modré paní. Stile už byl natolik seznámen se způsoby chování na Fázi, takže pochopil, že tohle je naplánovaná a záměrná nezdvořilost vůči Adeptovi nebo Paní. Nedal na sobě ale nic znát. Nejprve chtěl vědět, *proč* se tak chovají.

Dovnitř vešla mladá žena a přistoupila k nim. Zdála se mu nějak povědomá. „Ty jsi přišel bez přestrojení, můj poklade?“ zeptala se a nabídla mu ruku. To přátelské zachichotání poznal.

„Žlutá!“ zvolal. „Co ty tady děláš? Myslel jsem –“

„Myslel jsi, že už nemám žádné nápoje mládí?“ zeptala se čtveřácky. „Žádný, který by vydržel alespoň jeden den?“

„Pamatoval jsem si tě se světlými vlasy, světlejšími, než má Modrá paní, s blondátými copy.“ Místo copů teď měla krátké, vlnité hnědé vlasy. Samozřejmě, mohla si vybrat, jak chce vypadat, po celou dobu účinnosti kouzelného nápoje. To bylo její přestrojení, o kterém se zmínila. Šaty však měla žluté, a to byl spolehlivý klíč k její identitě. „Myslel jsem, že jednorožci –“ Pokrčil rameny.

„To je takové pravidlo mezi návštěvníky olympiády,“ vysvětlovala. „Zvířata mě sice dobře znají, tady však svou moc nevyužívám a stejně tak ani zvířata se mi nemstí za stará příkoří. My Adepti nemáme příliš možností vyrazit si do společnosti. Proto využíváme všeho, co se naskytne.“

Vzpomněl si, jak byla Žlutá ve svém království opuštěná, obzvláště co se týkalo mužů. Samozřejmě že pak využije každé příležitosti. „Aha, je to jako u Orákula,“ řekl Stile. „Žádné spory tu nejsou povoleny.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Tohle jsou Adepti?“

„A jejich partneri. Zapomněla jsem, že si nic nepamatuješ.“ Zářivě se usmála a vypjala prsa, využívajíc tak předností svého mladého těla. To, co pro muže znamenala výška, pro ženy byla velikost poprsí, pomyslel si. „Pojď, poklade, představím tě ostatním.“

Příležitost seznámit se s ostatními Adepty – jeden z nich mohl být vrah! To byla nečekaná šance. Měl štěstí.

Žlutá ho nasměrovala k ženě ležící na bílé pohovce, oblečené v bílé splývavé tunice. Byla středního věku a silnější postavy. „Tohle je Bílá,“ řekla Stilova průvodkyně a ukázala na ženu. Potom ukázala

palcem na Stila. „Tohle je Modrý a jeho Paní.“

Bílá Adeptka pozvedla sněhobílé řasy. Její oči byly zvláštní, nevypovídaly nic o jejím věku a byly studené jako sněhové vločky. „Zdá se, že zprávy o tvém odchodu nebyly pravdivé.“

„Ne tak docela,“ řekl Stile. „Hledám svého vraha.“

„Tak to budu mimo scénu,“ řekla nevzrušeně Bílá a opět se věnovala pozorování skotačících jednorožců. Stile si vzpomněl, že Bílá Adeptka chtěla koupit bílého jednorožce. Žlutá se o tom zmínila při jejich prvním setkání. Doufal, že k tomu nakonec nedošlo.

Žlutá ho vedla dál. „Myslím, že tvůj příchod způsobil větší pozdvižení než celá olympiáda,“ poznamenala spokojeně. „Je známo, že jsi zřejmě nejmocnější Adept, a teď ta záležitost s pomstou. Jen si před jakoukoliv akcí ověř své společníky.“

„Udělám to,“ odsekl Stile.

Přiblížili se k muži v černém. Jeho oči se při představování bez zájmu na Stila podívaly. „Černý... Modrý.“

„Už jsme se setkali,“ řekl Stile přímočaře.

Černý na něj pohlédl. „Nevzpomínám si.“

„Ve tvém království, asi před měsícem.“ To opravdu uběhlo tak málo času? Stile měl pocit, že od jeho prvního příchodu na Fázi uplynuly celé věky. Dokonce i jeho střet s Černým Adeptem se zdál jako dávno minulý. Černý se ale nezměnil. Stále byl tvořen spleť černých linek a vypadalo to, jako kdyby vyrůstal ze země.

Jeho ploché čelo se zamračilo. „Do mého království nevstoupil žádný vetřelec.“

„S mými společníky, jednorožcem a vlkodlakem.“

Černého osvítilo poznání. „Aha – to jsi byl ty? Myslel jsem, že je to někdo z Malého lidu. Proč jsi tedy neukázal svou moc?“

„Přišel jsem v míru – tenkrát,“ zamračil se Stile. Neměl Černého Adepta, který ho uvěznil a nechal hladovět, rád. Přesto si však byl jist, že tento muž nemá s vraždou nic společného. O ostatní Adepty se prostě vůbec nezajímal. Byl spíše samotářský. Je zázrak, že je vůbec tady, na olympiádě. Pokud by snad Modrého Adepta zabil, reagoval by teď úplně jinak! A konečně, Stile znal tajemství jeho kouzel: černé linie. Žádný golem ani amulety. „Pokud někdy vstoupíš do mého království, budu s tebou zacházet podobně zdvořile jako ty se

mnou,“ varoval ho Stile.

„Nedokážu si představit, co bych tam dělal, a stejně nemožná je pro mě představa stýkat se s takovými, jako je Žlutá,“ řekl Černý Adept chladně.

„Dokud nebudeš potřebovat kouzelný lektvar nebo nějaké zvíře, ty arogantní protivo,“ řekla Žlutá. „Pak budeš s babiznou jinak mluvit.“ Vedla Stila dál.

„Tihle lidé mě znervózňují,“ postěžovala si Modrá paní šeptem. „Můj Pán mě mezi ně nikdy nebral.“

„Tvůj Pán měl výborný vkus,“ ozval se za nimi zlomyslně hlas Černého Adepta.

„Takže Modrý není tvůj manžel?“ zeptala se s úšklebkem Žlutá. „Tihle venkovani jsou ale hlupáci,“ poznamenala.

„Nenazývej Modrou paní venkovankou!“ rozzlobil se Stile. Cítil se, jako kdyby procházel hnízdem škorpiónů.

Rozkošný obličej Žluté Adepty se roztáhl v širokém, chladném úsměvu. „Budu ji nazývat –“

„Tím, čím je,“ doplnila rychle Modrá paní, aby předešla konfliktu. „Mí předkové byli vždycky vesničané, farmáři a chovatelé dobytka a já se za to nestydím.“

Žlutá změkla. „Ano, na chování zvířat není nic špatného. Tvůj vesnický status se však trochu změnil, když ses provdala za Modrého Adepta. Vypadlo mi to z paměti.“

Adepti rozhodně nebyli zvyklí se jen tak něčeho vzdát nebo uznat svou chybu. Stile si uvědomil, že se začíná chovat stejně jako oni. Neměl však tu pravou náladu své chování změnit. „Ty si z ní děláš blázny.“

„To už je pryč,“ řekla Žlutá. „Jestli chceš, mám nápoje lásky, které –“

„Už dost!“ řekl Stile. „Paní je vdova. Snažím se jen udržet Modré království a pomstít křivdu, která byla spáchána. Nejsem její manžel.“

„To je zvláštní,“ mumlala si Žlutá. „Má takovou moc, že očaroval celé stádo jednorožců, a nepoužije ji na Paní, která je tak krásná, jak jen smrtelnice může být, a která mu prakticky podle práva připadá. Že by byl blázen on?“

„Možná podle tebe,“ řekla Modrá paní.

„Asi ano,“ uzavřela Žlutá a pokrčila rameny.

Přišli k muži v červeném plášti. Byl téměř šest stop vysoký, s rusými vlasy a kníry. „Červený... Modrý,“ představila je Žlutá Adeptka.

Červený natáhl ruku a pevně Stilovi stiskl pravici. „Jsem rád, že tě poznávám,“ řekl s úsměvem. Měl pěkný obličej a zdálo se, že je asi stejně starý jako Stile, i když jeho převlek trochu mátl.

Žlutá je přivedla k poslednímu páru v pavilónu. „Zelený a jeho partnerka,“ řekla. Zelený Adept byl malý a tlustý, stejně jako jeho manželka. Oba na sobě měli zelené oděvy a blýskavé zelené šperky, asi smaragdy. „Modrý a jeho Paní.“

„Uh-hm,“ řekl Zelený Adept stručně. „Teď se dívejme na vystoupení.“ Ale Zelená paní udělala na Modrou paní malé pozdravné gesto.

„Tohle jsou letos všichni,“ řekla Žlutá. „Setkala jsem se při jiných příležitostech ještě s Oranžovým, Fialovým a Šedým Adeptem. Ti ale žijí daleko. Možná ještě existují jiní Adepti, o kterých dosud nevíme. Jsme všichni takoví tajnůstkáři. S dalšími se setkávám na ostatních olympiádách.“

„Další olympiády?“ zeptal se Stile a vzpomněl si, že se Hřebec o něčem takovém zmínil.

„Každý významnější druh má tu svou,“ ujistila ho Žlutá. „Vlkodlaci, upíři, sněžní démoni, draci – jedna lepší než druhá. I když já si myslím, že nejlepší je ta elfi s jejich tanci a neobvyklými zbraněmi. Už jsi to někdy viděl, drahoušku?“

„Viděl jsem tančit jen malé slečny,“ řekl Stile. Modrá paní se zamračila, ale nic neřekla.

Právě začal formální program olympiády. Stile a Paní si sedli a dívali se. Nejprve se usadilo několik stád jednorožců jako diváci, každé do vymezené lokality. Potom na plochu vypochoďoval vlastní tým závodníků, kteří si do kroku vyhrávali na rohy a vydupávali rytmus.

Byl to impozantní úvod. Každá skupinka pochodovala jako na přehlídce, vedená svým Hřebcem. Každý jednorožec měl roh skloněný přesně v úhlu 45°, každému hrdě vlál ocas. Kopyta měli vyleštěná

tak, že se na slunci blýskala a spolu se spirálami rohů vrhala spršky světél. Byli nejrůznějších barev a odstínů: červení, oranžoví, zlatí, žlutí, bílí, šedí, modří, černí, hnědí, proužkovaní, tečkovaní i kostkovaní. Někteří byli jednobarevní, jiní strakatí, ale všichni byli nádherní.

Modrá paní do Stila šťouchla a ukázala mu na jednu skupinku, kde pochodovalo šestnáct vybraných kusů, oblíbenci vůdčího hřebce, a mezi nimi Neysa. Ta kráčela v poslední řadě na samém kraji směrem k pavilónu. „Ani se nepokoušel ji schovat doprostřed!“ řekl Stile užasle.

Neysa byla menší než ostatní jednorožci, necelých čtrnáct dlaní vysoká, a jako jediná z nich měla tradiční koňskou barvu – znamení hanby mezi jednorožci. Teď ale byla klisna a přítelkyně Adepta, a i když zvířata na Fázi se Adeptů většinou bála, samotný fakt Adeptovy přízně byl tak mocný, že se Neysa nyní mohla účastnit olympiády v pozici, o jaké se jí dříve ani nesnilo. Dnes poprvé se směla připojit ke svému stádu a pochodovat na přehlídce. Očividně se jí to líbilo. Smutná minulost byla zapomenuta. To všechno Stile pro Neysu udělal od okamžiku, kdy ji zkrotil. A tak si pomohla i ona sama, když mu umožnila používat magie.

Hudba vrcholila v mohutný chorus. Osm vůdčích hřebců udávalo tón a osm stád jednorožců jim disciplinovaně odpovídalo. Půda se otřásala pod rytmickými údery stovek kopyt, vzduch rezonoval melodií. Něco takového by nedokázal žádný lidský orchestr. Stile si nepamatoval, že by se kdy účastnil tak grandiózní podívané.

Pochodovali těsně kolem pavilónu Adeptů, a když k němu byli nejbliž, všechny rohy se zvedly a otočily doleva v pozdravu. Hudba na okamžik ztichla, a to bylo působivější, než kdyby zahráli fortissimo. Pak pochodovali pozdravit další diváky a hudba se opět rozezněla.

Stile teprve teď začal zkoumat další přihlížející. V jednom místě byli shromážděni vlkodlaci. Jinde byli netopýři. Další sedadla obsadili elfové a na dalších seděli rohatí démoni. „Všichni přišli,“ vydechl udiveně Stile.

„Všichni, kteří něco znamenají,“ odpověděla Žlutá. „Dokonce i pár lidí.“ Tím si Stile nebyl jistý. Znamenalo snad, že lidé patří na

Fázi k těm méně významným tvorům? Nebo je ostatní tvorové prostě mezi sebou nechtějí?

Úvodní vystoupení skončilo. Ted' byly na řadě individuální soutěže. Vlkodlaci poskakovali, netopýři poletovali a elfové cupitali od jednoho pavilónu k druhému. „Co se to tu děje?“ zeptal se Stile.

„Rozhodčí,“ řekla Žlutá a postavila se.

„Rozhodčí?“

„Jsem jedna z nich, to jsem ti neřekla?“

„Ted' už to chápu,“ mumlal si Stile.

„Ne tak docela. Ale když nakoukneš o dva pavilóny dál, možná to všechno pochopíš.“ A odešla.

Objevil se démon a mladý muž se sokolí hlavou a přidali se k ní. Tvořili tým rozhodčích pro jednu disciplínu olympiády.

Soutěžící jednorožci klusali na svá místa. Na okamžik zavládl na kolbišti zmatek, jak se přesunovali sem a tam. Před stanovišti rozhodčích se začaly tvořit fronty. Přiběhlo šestnáct jednorožců a postavili se do řady před pavilónem Adeptů.

Na tomto stanovišti se soutěžilo v akrobacii. Na jiném v trojboji, na dalším ve skocích do dálky, na jiném pak skok do výšky. Další soutěžní disciplíny byly šermování rohy, hra na roh, tanec a umělecký pochod. Neysa se svým bratrem Klipem se přihlásili do kategorie párového tance a v tom se soutěžilo na opačné straně sportoviště. Stile ke své lítosti bohužel neviděl, co se tam děje, a tak obrátil svou pozornost k místním disciplínám.

Dvanáct účastníků tvořili hřebci na nižších postech ve stádě. Systém stád takové nevýrazné samce nepotřeboval, nebylo jim ani dovoleno oplodňovat klisny a ve stádě byli tolerováni tak dlouho, dokud dokázali s ostatními udržet krok. V případě války, pomyslel si Stile, jejich místo určitě bylo v předních liniích. Tam se již tradičně umisťovali vojáci, na kterých nikomu nezáleželo. Samozřejmě se mohli účastnit olympiády. To pro ně byla hlavní příležitost, jak na sebe v době míru upozornit.

Stile si uvědomil, že tyhle různé olympiády všech možných tvorů jim dávají podobné vzrušení, zábavu a šanci se prosadit jako otrokům na Protonu Hra a Turnaj. Byl to paralelní systém, užívaný pro uvolnění napětí a frustrace nižších tříd.

Žlutá, jako Adeptka, převzala řízení chodu tohoto kolbiště. „To-bě přiděluji číslo jedna,“ řekla jednorožci vlevo vzadu. „Když se v průběhu soutěže ozve tvé číslo, hned odpovíš, nebo přijdeš o získané body. Rozumíš?“

Jednorožec poslušně kývl rohem. Žlutá pak podobným způsobem očíslovala zbývající soutěžící až do čísla šestnáct. „My jsme hlavní rozhodčí,“ pokračovala. „Démon Hružňák, který patří mezi zkušené členy svého rodu a dělal sudího s ďábelským nasazením i na jiných hrách. Když byl mladý, sám vyhrál podobnou disciplínu na olympiádě démonů.“ Ozval se zdvořilý potlesk, většinou od diváků, kteří se v okolí shromáždili. Byli to převážně démoni.

„A tohle je Lesklé Oko z rodu Sokoláků, vítěz olympiády v disciplíně chytání králíků. Je dostatečně zběhlý v bodování skotačících jednorožců.“ Ozval se poněkud silnější potlesk, většinou od tvorů se zvířecími hlavami, kteří se nacházeli mezi publikem.

„A já jsem Žlutá Adeptka,“ uzavřela představování. „V běžném životě jsem stará babizna, jejíž způsob obživy je známý prakticky všem zvířatům. Přesto věřím, že jsem dostatečně kvalifikovaná na posuzování výkonů zvířat, a v tomto ohledu jsem zcela objektivní.“

Zavládlo ticho a posléze velmi nejistý potlesk. Modrá paní se rozhlédla, zamračila se, skousla a začala plácet rukama. Partnerka Zeleného Adepta se k ní vzápětí přidala. Pak začali tleskat i Stile a Zelený. Po chvíli se přidali i ostatní přihlížející, kteří se za své chování zastyděli. Všichni měli ze Žluté Adepty a jejích pastí na zvířata strach, ale nic z toho zde na olympiádu nepatřilo. Žlutá Adeptka se jako rozhodčí opravdu zdála kompetentní a objektivní.

Stilovi se opět vybavila paralela s Protonem. Střelec mu prokázal přízeň a způsobil tak, že ostatní Občané museli reagovat stejně zdvořile bez ohledu na tradiční vztahy mezi Občany a otroky. Tentokrát byla katalyzátorem Modrá paní, ale princip byl stejný.

„Nyní ustupte dozadu a do stran,“ řekla Žlutá a první hřebec se postavil do středu arény hlavou k pavilónu. „Ty a tví následovníci budete mít každý dvě minuty na to, abyste se nám předvedli. Každé představení bude následovat jednominutová porada rozhodčích a oznámení mezivýsledku. Potlesk je povolen do maximální délky třiceti sekund a pouze při vyhlášení mezistavu. Pokud máte nějaké do-

tazy, ptejte se.“

Žádné otázky nebyly. „Jedničko, začni,“ řekla Žlutá.

Jednorozec vyrazil do akce. Byl to pěkný, fialovo-zelený kus. Poskakoval, otáčel se a vzpínal se v uspořádaných obrazcích. Nakonec přistoupil k nejtěžšímu cviku – úskoky vpřed a vzad s klepnutím kopyty o sebe za letu. Bylo to opravdu strhující finále.

„Konec,“ oznámil skřípavě démon. Asi měl zvláštní schopnost přesně odhadovat časové úseky. Hřebec se zastavil. Hrudník se mu rychle zvedal a nozdry chvěly. Občas z nich vyrazil plamínek. Nervózně očekával výsledek.

Tři rozhodčí se radili. Stile neslyšel, co říkali, a ani neznal bodovací systém. Znovu se marně pokoušel zahlédnout taneční arénu na opačné straně. Bylo to příliš daleko.

„Číslo jedna patnáct bodů,“ oznámila Žlutá. Teď se rozezněl potlesk a přihlízející jednorozci do toho troubili na rohy a dupali, čímž nahrazovali potlesk. Stilovi vystoupení nepřipadalo na tento typ soutěže nijak převratné. Neysa by to určitě zvládla minimálně stejně, ale do této soutěže se nepřihlásila.

„Číslo dvě, připrav se,“ oznámila Žlutá a na scéně se objevil další jednorozec. Byl mohutnější než jeho předchůdce, svalnatější a barevnější: modré skvrny se střídaly s ostře žlutou barvou. Obzvláště jeho krk se zdál velice silný. „Začni.“ Jednorozec vystartoval do akce.

Tenhle byl mnohem hbitější než jeho předchůdce. Dělal kotrmelce dopředu i dozadu, potom začal se sérií salt ve vzduchu, která vyvolala ušalý pískot některých přihlízejících. Pak se postavil na přední končetiny a zadními kopyty o sebe klepal, až odletovaly jiskry. Ve finále vyskočil kolmo vzhůru, ve vzduchu se převrátil a dopadl na špičku rohu, kterým se zapíchl do trávníku z více než tří čtvrtin. Ztuhl a zůstal jako socha, dokud mu nevypřšel čas. Potom nechal tělo dopadnout na zem a vytáhl roh z hlíny.

„To bude určitě vítěz,“ zašeptala Modrá paní. „Tohle by Neysa nedokázala.“

„To je pravda.“ Stila by ve snu nenapadlo, že jednorozec něco takového vůbec může dokázat.

Rozhodčí se opět radili. „Dvacet šest,“ oznámila Žlutá Adeptka.

Vzápětí se rozpoutal obrovský aplaus, dupot a pískot, který přerušilo až vypršení třicetisekundového limitu.

Postupně se představovali další soutěžící, ale kvalit toho druhého už žádný z nich nedosáhl. Stile usoudil, že každý rozhodčí přiděluje od jednoho do deseti bodů a maximální počet přidělených bodů tedy může být celkem třicet. Jeho zrak postupně putoval po dalších kolbištích. Vpravo se závodilo v běhu. Jednorožci se hnali po vyznačeném oválu a z nozder jim šlehaly plameny, kterými odváděli přebytké tělesné teplo. Jednorožci se nepotili, ale vydechovali plamen. Vlevo se bojovalo v trojboji. Stile však stále neviděl, co dělá Neysa. Soutěž v jeho aréně už ho začínala nudit, zatímco Paní se výborně bavila.

Během necelé hodiny bylo úvodní kolo soutěže ukončeno. Ze skupiny byli vybráni čtyři jednorožci, kteří postoupili do druhého kola.

Soutěžící se přesunuli na nové stanoviště před pavilónem Adeptů. Soutěžilo se v hudbě. Každý účastník zahrál na roh melodii. Každá byla krásná. Jeden jednorožec hrál jako na trumpetu, roh jiného zněl jako hoboj, třetího jako housle a u čtvrtého jako flétna. Housle dostaly nejvyšší počet bodů, ale hoboj a flétna obdržely stejné ohodnocení – dvacet dva bodů.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekla Žlutá. „Jsou stejně dobří, nedovedu mezi nimi spravedlivě vybrat. Máte snad jiné hodnocení, kolegové?“

Démon a Sokolák potřásl hlavou. Souhlasili s tím, že oba soutěžící jsou na stejné úrovni. „Nevím, jak je rozsoudit,“ řekla Žlutá. „Už je to tak dávno, co jsem naposledy slyšela zvuk flétny, a nevím, který zvuk se více blížil originálnímu nástroji. Kdybych to tak měla s čím srovnávat –“

Modrá paní se postavila. „Pokud by rozhodčí dovolili –“

Žlutá po ní šlehla pohledem. „Mluv, Paní, pokud to je k věci.“

„Můj pán, Modrý Adept, se v hudbě dobře vyzná a náhodou má u sebe vynikající flétnu –“

„S tímhle nemůžu souhlasit,“ protestoval Stile.

Ale Žlutá se na něj mile, i když trochu zlomyslně usmála. „Myslím, Modrý, že mi dlužíš laskavost.“

Stile rozpráhl ruce. Dostaly ho. „Co si tedy přeješ, Žlutá?“

„Slyšel jsi tu melodii, kterou tady jednorožec s flétnovým rohem hrál? Pokud bys ji mohl přehrát znovu, jak nejlépe dokážeš, mohli bychom srovnávat –“

Stile si v duchu povzdechl a přešel před pavilón. Nebál se hrát. Starosti mu dělaly neobvyklé vlastnosti Platinové flétny, která by mohla soustředit velké množství magické energie. Pokud však na magii nebude myslet, nebude to snad tak vážné. Dlužil Žluté laskavost a tohle nebylo nic těžkého.

Sestavil Flétnu, přiložil ji k ústům a začal hrát požadovanou melodii. Kouzelný nástroj se výborně ovládal a dělal z něj lepšího flétnistu, než jakým ve skutečnosti byl. Tóny byly sladké jako med. Magie se sice začala shromažďovat, ale jen v malém množství.

Když začal hrát, běžný hluk olympiády postupně utichal. Jednorožci natáčeli uši ke zdroji melodie. Když odezněl poslední tón, celá aréna byla zticha.

Tři rozhodčí zůstali na několik okamžiků beze slova sedět. Ostatní Adepti zůstali nehybní, jako by přimrzli na místa. Potom Žlutá potřásla hlavou. „Jsou flétny a Flétny,“ řekla. „Tohle je Platinová flétna, elfí práce, královna mezi flétnami. Žádná podobná neexistuje. Ten, komu ji Malí lidé půjčili, ať už je to obyčejný člověk nebo Adept, je jistě výjimečných kvalit. Obávám se, že nebezpečí pro Fázi je na dosah ruky, když se tak stalo. Nicméně, poté, co jsem vyslechla její melodii, nemám už pochyb. Jednorožec se s ní nemůže srovnávat.“

Zbývající dva rozhodčí ale protestovali. „Zahraj ještě na hoboj,“ požádal démon.

„Ach ano,“ souhlasila Žlutá. „Díky za upozornění, Hrůznáku, máš pravdu. Musíme porovnat i hoboj.“ Otočila se na Stila. „Zahrej na hoboj, Modrý.“

„Já ale hoboj nemám,“ protestoval Stile.

„Nedělej ze sebe hlupáka. Přece mi nechceš tvrdit, že nevíš, co všechno Flétna umí,“ řekla ostře. „Zahraj na hoboj, ať se konečně někam pohneme.“

Zmateně se podíval na Flétnu ve své ruce – místo ní držel krásný hoboj z platiny. Takže se nedokázala proměňovat jen ve zbraně! Zvedl nástroj k ústům a zahrál melodii, kterou předtím představil

druhý jednorožec. Tóny se linuly jako elixír, neskutečně sladké a osvěžující, byl to ten nejkrásnější zvuk, jaký kdy z hoboje slyšel vycházet. Opět všichni přihlížející ztuhli a očarovane naslouchali. Do konce i Adepti seděli jako přibití, dokud neskončil.

„Teď je konečně můžeme rozsoudit,“ řekla Žlutá. Znovu se začala radit se svými kolegy. Pak vydali rozhodnutí: „Jednorožec hrající hoboj byl blíže originálu. Ten taky vítězí.“

Opět zazněl mohutný potlesk, tentokrát však byl určený spíše Stilovi než postupujícímu jednorožci. „Jen má láska dokázala takhle hrát,“ zašeptala Modrá paní, když se Stile opět posadil. „Nečekala jsem, že takovou hudbu ještě někdy uslyším.“

„Ten nástroj je kouzelný,“ odpověděl jí stručně. „Propůjčuje hudebníkovi větší schopnosti, než má ve skutečnosti.“

„Možná,“ souhlasila a už nic neříkala.

Nastal čas na finále. Z celého sportoviště se stala jedna obrovská aréna. Jednotlivé komise rozhodčích se spojily a vytvořily jeden velký rozhodovací výbor. Každý byl zvědavý na vítěze jednotlivých kategorií.

Stile byl spokojen. Konečně uvidí Neysu, tedy pokud se dostala až tak daleko. Od samého počátku bezvýhradně věřil v její schopnosti, ale když viděl, jak silná je tu konkurence, začal mít obavy. Mohla vypadnout už v základním kole.

Ale ona to dokázala! Ona a Klip byli finalisté a zdálo se, že mají velké šance. Jeden z vlkodlaků, který dělal rozhodčího, se vzdal své funkce. Prohlásil, že jsou se soutěžící dobří přátelé a jeho rozhodování by asi nebylo objektivní. Vzápětí byl nahrazen jiným a soutěž pokračovala.

Neysa a Klip vykročili perfektním krokem. K tanci si hráli vlastní hudbu, ona svou harmoniku a Klip saxofon. Byl to nádherný duet a bezchybně se doplňoval s klapáním jejich kopyt. Neysina barva teď ladila s Klipovou a byla nádherná dokonce i podle měřítek jednorožců. Oba byli menší, než byla standardní velikost jejich druhu, ale jako pár v aréně se k sobě bezchybně hodili a nikomu malí nepřipadali.

Hnali se dopředu, rohy šermovali proti imaginárnímu nepříteli, pak šklubli rohy zpět a vydali disharmonický tón, naznačující smrt

protivníka. Stile téměř to nepřátelské monstrum viděl, tak dokonale to sehráli. Asi se to ale nelíbilo některým rozhodčím, kteří sami byli monstry. Rozběhli se každý jiným krokem, který po chvíli sladili. Pak Neysa vyskočila a Klip se jí protáhl pod břichem, potom vyskočil on a Neysa ho podběhla. Tak pokračovali dál a dál, nepřestávající hrát. Po chvíli se opět rozběhli vedle sebe, společně poskakovali a dělali kotrmelce vzad. Uprostřed letu pak náhle změnili formu a na zem přistáli v lidské podobě, on ve světlých kalhotách a plášti, ona v bílé olemovaném černém dresu. Točili se a melodii, kterou nemohli dále hrát na rohy, pískali. Točili se čím dál rychleji, až z nich byla rozmazaná barevná skvrna, ze které náhle vyletěl sokol a světluška, dále se kolem sebe ve vzduchu točící. Pak se proměnili zpět v jedno-rožce a zahráli krátkou závěrečnou melodii. Do limitu se vešli úplně přesně.

Rozhodčí začali ukazovat kartičky s čísly: 9, 9, 8, 9, 7, 8,... vy-nikající ohodnocení, které dávali všichni, kromě monster. Pak se opět rozlehl ohlušující aplaus, nejhlasitěji samozřejmě od Neysina stáda. Podobný ohlas však její vystoupení mělo i u smečky vlkodlaků, se kterými si nedávno přísahala přátelství. Stile mezi nimi zahlédl i svého přítele Kurrelgyra.

Začal tančit druhý pár jednorožců. Oba byli velice šikovní a oba rovněž bezchybně hráli. Jeho roh zněl jako fagot, i se všemi triky, efekty a správnou barvou zvuku, zatímco její hra připomínala spíše zvonky. Stile se opět podívoval, jak jednorožci dokážou hrát. Nebyli omezeni klasickými vlastnostmi dechových nástrojů, možná právě díky svým magickým schopnostem; tato kombinace byla nezvyklá, ale velice účinná a oni toho dokázali patřičně využít.

Tihle jednorožci během tance také měnili formy a předvedli se nejprve jako obrovské kočky a potom jako černá a bílá volavka. Jejich základní forma byla taky zajímavá. Jeho hříva byla jako plápolající oheň, její hrála snad všemi barvami duhy. Blýskala se nádhernými odrazy při sebemenším pohybu. Byla opravdu rozkošným tvorem. Především však zaujali uměleckou dokonalostí svého tance, a proto byli v závěru zaslouženě vyhlášeni absolutními vítězi taneční soutěže. Stile neměl důvod verdikt poroty kritizovat, byl oprávněný. Přesto však Neysa a Klip předvedli pozoruhodné vystoupení. Byl na ně

opravdu hrdý.

Finále pokračovalo dalšími skvělými soutěžemi, ale Stilova mysl zase začala pracovat. Až tohle všechno skončí, bude se muset utkat s vůdčím hřebcem místního stáda. Měl Platinovou flétnu, takže mohl plně využít svých magických schopností, nebyl tedy v nebezpečí. Přesto se však trápil, protože si nepřál Hřebce ponížit. Chtěl jen dosáhnout odkladu Neysina oplodnění. Měl by si snad s Hřebcem ještě jednou promluvit? To by asi k ničemu nevedlo, protože jednorožci jsou velice tvrdohlaví tvorové. Pokud však bude s Hřebcem bojovat a použije k vítězství svých kouzel, nebude to fér. Pokud magii nepoužije, mohl by prohrát. Cožpak nebyla nějaká uspokojivá alternativa?

Stile nad tím stále přemítal, zatímco olympiáda se blížila ke svému závěru. Při současném rozptylování pozornosti a napětí není schopen vymyslet strategii, která by plně vyhovovala všem jeho požadavkům. Protože se nechystal nechat se propíchnout rohem jednorozce, bude muset v každém případě magii použít a ignorovat společenské následky. Dělal to nerad, věděl, jak je na Fázi důležitá čest a hrdost, obzvláště u dominantních tvorů. Právě kvůli hrdosti ho Hřebec na souboj vyzval. Asi doufal, že přinutí Stila potupně kapitulovat a pak využije Neysu pro své potřeby.

Pokud by byla trochu jiná situace, Stile by mu rád vyhověl, protože Neysa na takový okamžik čekala mnoho let. Zároveň se Stile chtěl vyhnout jakýmkoliv sporům. Ale Neysa věřila, a teď už i Stile, že pro něj bude nezbytnou pomocnicí při pátrání po vrahovi. Ne že by ji potřeboval na jízdu, Stile se už dokázal docela slušně teleportovat, ale spíš jako nezbytnou zálohu. Jeho nepřítel určitě bude nebezpečnější než Červ v Purpurových horách. Tam měl Stile problémy zvítězit i s pomocí Platinové flétny. Neysina přítomnost mohla jakoukoliv situaci podstatně změnit. Nemohl se ani svého úkolu vzdát a tím ji uvolnit, protože se jednalo o vraha jeho dvojníka. Ten člověk musel být pohnán k spravedlnosti, a pokud to Stile vzdá, nikdo jiný to za něj neudělá. A tak kvůli Neysině přísaze přátelství a své vlastní bezpečnosti se jí teď vzdát nemohl, a to v konečném důsledku znamenalo Hřebce nekompromisně porazit.

Jinými slovy řečeno, musel sáhnout na čest hrdému tvorovi, obětovat její touhu po potomkovi a riskovat její život. Někaká hrdost!

Před Stilem přistál netopýr a vzápětí se proměnil do lidské formy. Neměl ani přečnívající špičáky, ani strašidelné oči. Byl to běžný, mírně podsaditý hnědovlasý muž středního věku. „Ty jsi Modrý?“ zeptal se upír nesměle.

„Ano, jsem,“ odpověděl Stile ostražitě. „Nemám s tvým rodem žádné spory.“

„Jmenuji se Vodlevile. Setkal jsem se s tvým velkým přítelem, Kolohnátem, a potom mi na tvou přímluvu Žlutá Adeptka poslala nápoj, který uzdravil mého syna. Jsem ti zavázán –“

Stile pozvedl odmítavě dlaň. „To jsem se ti jen odvděčil za to, že jsi Kolohnátovi pomohl splnit úkol, kterým jsem ho pověřil. Nic mi nedlužíš. Jsem však rád, že slyším o úspěšné léčbě tvého syna. Přeji jemu i tobě hodně štěstí.“

„Kolohnátovi jsem pomohl spíše z kamarádství,“ protestoval Vodlevile. „Oplátka za to by byla urážkou.“ Odmlčel se. „Nezlob se, Adepte. To je jen takový slovní obrat.“

„Rozumím,“ řekl Stile, kterému se tenhle chlapík začínal líbit. „Pomohl bych tvému synovi osobně, kdybych o něm dříve věděl. Modrá paní je léčitelka a ráda pomáhá všem tvorům na Fázi.“

„Omlouvám se,“ řekl Vodlevile. „Modré paní jsem si nevšiml. Našel jsem tě podle tvé hry na Flétnu. Na ni jsem úplně zapomněl. Buď pozdravena, léčitelko.“

„Ty také, příteli,“ odpověděla Paní. Otočila se ke Stilovi. „Nežádáme za svou práci žádnou odměnu, i když nabídky těch, kterým jsme pomohli, neodmítáme.“

Stile se usmál. „Vypadá to, že jsem byl nasměrován, abych tvou odměnu přijal, i když stále mám za to, že mi nic nedlužíš.“

„Nepřináším nic konkrétního,“ řekl upír. „Pokud však pro tebe budu moci cokoli udělat –“

„To, co mě čeká, musím udělat sám, nikdo mě nemůže zastoupit,“ řekl Stile hrobovým hlasem.

„Co to je?“

„Musím se v čestném souboji postavit Hřebci,“ nastínil mu Stile stručně situaci.

„Ale Adepte, to je přece spíš záležitost kalkulace. My upíři jsme od přírody lstiví a známe cesty, jak takové situace řešit.“

„Pak tedy musíte být chytřejší než já,“ řekl Stile smutně.

Pak mu Vodlevile vysvětlil doporučenou strategii. Stile se plácl do čela. „Samozřejmě!“ zvolal. „Nemohl jsi mi prokázat lepší službu, než touhle jednoduchou radou.“

Upír naznačil spokojené gesto. „Kdykoliv vidím, jak se můj syn mění v netopýra a letí, vzpomenu si na Modrého.“ Proměnil se zpět v netopýra a odletěl.

„Jsi téměř stejný jako můj manžel,“ řekla Modrá paní. „Měl mnoho přátel a málo protivníků.“

Kromě toho, který ho zabil, pomyslel si Stile temně. Ten jeden vydal za všechny ostatní.

Poslední soutěž skončila a vítězný jednorožec odkráčel z arény. Teď nadešel čas pro zvláštní událost: Hřebec *versus* Modrý Adept v souboji, kde zřejmě nepůjde použít magie.

Vůdčí hřebec pyšně vkráčel do arény, předváděje své svaly a krásné vybarvení. Stile se vydal kupředu, ale zadržela ho ruka Modré paní. Nejistě se k ní otočil, protože netušil, co může chtít.

Byla vždycky hezká, ale v tomhle okamžiku mu připadala neskutečně krásná a milá. „Buď opatrný, můj Pane,“ řekla a jemu to připadalo jako to nejkrásnější, co od ní kdy slyšel, to nejlepší povzbuzení, jaké si mohl přát.

„Děkuji ti, Paní,“ řekl. Pak se vydal za Hřebcem dolů do arény, nesa Platinovou flétnu.

Jednorožci kolem nich utvořili neprodyšný kruh a odřízli je od vnějších zdrojů magie. Mysleli si, že Stile tak bude bez své moci a bezbranný, a byla by to pravda. Ale Orákulum Stilovi poradilo, jak tuto izolaci přemoci. Především za to ale vděčil Kolohnátovi, protože ten obětoval svou jedinou otázku, kterou Orákulum jednomu tvorovi v jeho životě zodpovědělo, ve Stilův prospěch. Proto také Kolohnátovi bez námitek pomohl ve věci jeho přítele Vodlevila. Upír teď tuto pomoc bohatě splatil.

Možná mu svůj dluh splatil tím, že mu umožnil vyhledat protonskou dvojnici Modré paní. A možná taky ne. Vzpomněl si, že Kolohnáta poslal do Orákula jen na naléhání Modré paní, která se obávala nadcházejících událostí. Postarala se o vyřešení problému dříve, než se o něj Stile začal zajímat. Kdo měl ale pravdu? Stile věděl, že

pravda je velice relativní věc. Bylo mu jasné, že o tom bude muset ještě hodně přemýšlet.

Ted' stál uprostřed obrovské arény, přímo před Hřebcem. Kontrast v jejich velikosti přímo bil do očí. Extrémně velký jednorožec a malý muž. Z publika se ale neozval žádný smích, protože Stile byl Modrý Adept.

Nejprve musel shromáždit své síly a zvýraznit je, aby si jich všimlo celé auditorium. To byl první krok upírovy skvělé rady. Musel ukázat, že kruh jednorožců magické schopnosti Modrého Adepta nijak neovlivní. V této chvíli jen málo tvorů chápalo plný rozsah moci Platinové flétny. Jedním z nich byla Žlutá Adeptka. Po malé demonstraci to už bude vědět každý.

Stile pozvedl Flétnu. Hřebec nehybně stál a zvědavě pozoroval, co jeho soupeř dělá.

Stile začal hrát. Z Flétny opět začala plynout okouzlující melodie čisté síly, ten nejlepší zvuk, jakého byla Flétna schopna. Jednorožci zaujatě naslouchali. Začínali být zmateni. Jak by mohla tahle krásná hudba zastavit obrovského Hřebce?

Když se shromáždila dostatečně silná magická aura, Stile přestal hrát a zazpíval kouzlo:

*Příběhu dračího zubu, uzříme tě rádi,
od smrti k rozkvětu, od zrození k mládí.*

Pravý význam tohoto kouzla však v sobě nesla jeho mysl. Slova je jenom iniciovala.

Na nebi se objevila tečka. Rychle se zvětšovala a dostávala tvar draka se šesti nohama, šesti křídly a příšerně zubatou tlamou. Na všechny padl stín, velký téměř jako celá aréna. Nestvůra právě zakryla slunce. Jednorožci vyplašeně vzhlédli. Jen zřídka se draci přibližovali k jejich stádům a tenhle byl největší, jakého kdy viděli.

Stile pozvedl pravou ruku a ukázal na draka. Potom opět přiložil Flétnu k ústům a pokračoval, aby kouzlo zesílil a udržel kolem sebe magickou auru.

Drak poskládal křídla a zamířil hlavou kolmo k zemi. Když je měl poskládané na zádech, zdál se mnohem menší. Zabořil se hlavou do zdupaného trávníku a explodoval. To byla *smrt*, o které se kouzlo zmiňovalo. Jeho zuby se rozprskly po okolí, zatímco zbytek draka se

proměnil v dým.

Každý zub zakořenil a začal rašit. To byl *rozkvět*. Jak Stile pokračoval ve hře, rostly všem před očima listnaté keřky. Na každém se objevila tykev a v ní lidské dítě. Všechny děti rychle rostly a měnily se v mladé, ozbrojené vojáky. To bylo *zrození mládí*. Vojáci se zformovali do šiku, začali pochodovat kolem arény a měnili se ve vlnitou formaci, které náhle narostla křídla. Celá masa se zvedla a odletěla vzhůru. Na obloze se z ní znovu vytvořil drak, který zmizel stejně, jako se objevil. Za okamžik z něj na nebi zbyla jen tečka a pak byl najednou úplně pryč.

Jednorožci zůstali potichu stát. Právě se na vlastní oči přesvědčili, že nemohou zastavit moc Modrého Adepta ani v takovém množství. Ostatní Adepti seděli jako přibití. Žádný z nich by něco takového a za takových podmínek nedokázal. Byl snad jeden z nich vrah, kterého hledá? Stile doufal, že se ten člověk teď třese strachy před jeho pomstou. Magie byla pro Stila většinou zábava, ale tentokrát vše bral smrtelně vážně.

Vůdčí hřebec se ani nehnul. Stile se obával, že se to stane. Předvedl demonstraci své moci právě proto, aby měl Hřebec možnost včas a se ctí ze souboje vycouvat. S takovou mocí se přece očividně nedá bojovat. Hřebec však byl velmi tvrdohlavý. Na nic nedbal. Byl by se postavil proti sebevětší moci, jen aby si něco dokázal. Stile mu rozuměl, sám byl taky takový. A to byl důvod, proč se tak zoufale snažil vyhnout zostuzení tohoto tvora. Ještěže mu upír poradil co dělat!

Stile zazpíval další kouzlo:

*Flétno čarovná,
nechť váha se vyrovná.*

Náhle se za ním, přesně v jeho stopách objevil obr, Stilova kopie v nadživotní velikosti, která se tyčila vysoko nad něj. Obrova váha odpovídala Hřebcově, každý to viděl. Pak se obr začal zmenšovat a přibližovat Stilovi. Nakonec s ním splynul. Stile teď měl stejnou váhu jako Hřebec, i když to na sobě nijak nepocíťoval a jeho původní velikost se nezměnila. V ruce držel Flétnu, která se teď změnila na široký meč.

Hřebec postoupil kupředu. On tomu určitě rozuměl. Stile použil

svou moc jen k tomu, aby udělal souboj vyrovnaným. Ted' všechno záviselo jen na jejich schopnostech. Jestli jednorozec umí bezvadně zacházet se svou přirozenou zbraní, může zvítězit. Pokud ne, Stile ho porazí. Nemohl se svými kouzly zajít dále, pak už by to nebyl čestný boj. Vodlevile mu poradil, aby se snažil dostat právě do takovéto situace, dál se uvidí.

Hřebec stále vypadal velmi sebevědomě. Stile tušil proč. Vědělo se o něm, že je špatný šermíř, a i když ho Neysa vyučovala a on byl dobrý žák, pár lekcí nemohlo Hřebcův náskok dohnat.

Stile ted' však nedržel obyčejný kord. Jeho meč měl optimální váhu a délku, byl výborně zakalený a skvěle vyvážený. S takovou zbraní měl výhodu. S podobným typem širokého meče zvítězil na Protonu v mnoha Hrách. Pokud snad ale bude muset svým mečem po Hřebci hodit, nebude mít možnost se proti němu pak ubránit. Šance tedy byly vcelku vyrovnané. Tak to taky chtěl. Vodlevile mu ukázal, jak překonat jeho obavy z čestnosti boje.

Setkali se uprostřed arény a slavnostně zkrřížili zbraně. Potom oba ukročili zpět. Ted' to teprve začalo.

Hřebec vystartoval a jeho roh švihl dopředu. Stile uskočil stranou s úmyslem bodnout jednorozce do plecí. To ale nebylo tak jednoduché, protože ten okamžitě uhnul z jeho dosahu.

Ted' vyrazil Stile. Hřebcův roh mocně odrazil jeho ránu. Pokud by Stile neměl stejnou váhu jako on, už by byl odzbrojen. Od zbraní při střetu odlétly jiskry a oba soupeři byli otřeseni.

Takové to tedy bylo. Stile spoléhal spíše na překvapení než na dobrou techniku. Šermoval s rohem jednorozce a připravoval se na odzbrojení. Když Hřebec udělal pohyb, na který čekal, proklouzl jeho obranou a sekl ho po krku. Jednorozec, který na tento manévra naletěl, se rychle změnil do lidské podoby, aby se nečekané ráně vyhnul, pak opět do své původní podoby. Jako člověk držel v ruce meč, ale chyběla mu Stilova váha, protože ta se při proměnách nezachovávala.

Začal kolem Hřebce kroužit, aby svůj manévra mohl zopakovat. Ted' už věděl, že je dobrý, ale dával si pozor, aby se kvůli tomu nestal lehkomyšlný. Tyhle proměny forem mohly být nebezpečné.

Taky že byly. Náhle proti němu poletoval malý drak. Tvor roz-

táhl svá netopýří křídla a vznášel se nad Stilem mimo jeho dosah.

Na druhé straně, Stile byl zase mimo dosah drakových drápů. Na okamžik vznikla patová situace. Protože ve skutečnosti nechtěl Hřebci ublížit, ani mu to nevadilo.

Drak náhle vychrlil dlouhý plamen. Stile rychle uskočil. To bylo komplikovanější, než čekal! Bylo jasné, že jeho soupeř si ve formě jednorožce nashromáždil vnitřní oheň, který teď ve své dračí podobě úspěšně využívá.

Drak se připravoval na další dávku plamenů. Stile pozvedl meč – najednou z něj byl štít lesklý jako zrcadlo. Zachytil potok ohně a vrátil ho zpět odesilatel. Drak měl co dělat, aby se mu vyhnul.

Stile mohl draka porazit magií, ale stále si k tomuto krajnímu řešení nepřál sáhnout. Chtěl zvítězit za současných podmínek. Jeho zbraň se mohla měnit podle toho, jakou zrovna potřeboval, jednorožec zase mohl měnit formy. Jejich boj byl opravdu vyrovnaný. S tou výjimkou, že Stile na draka nemohl dosáhnout.

Nebo snad ano? Náhle se štít změnil v osmnáct stop dlouhý oštěp. Stile ho pozvedl téměř kolmo vzhůru a zaútočil na draka. Ten zařval hlasem podobným tónu, který vydával roh jednorožce, a odletěl do větší výšky. Vyplivl na Stila další dávku ohně, ta ale na místo určení nedoletěla. Byl příliš vysoko a Stilovo kopí ho tam i nadále udržovalo.

Patová situace. Jeden druhému nemohli ublížit. Ledaže –

Stilova píka se změnila na silný platinový luk s dlouhým, ostrým šípem. Zamířil na draka – ten ale už spěšně přistával na zemi a měnil se zpět v jednorožce, který opět vyrazil proti Stilovi.

Stilova zbraň se opět proměnila a on zase držel široký meč. Začali opět šermovat. Stile bojoval stále lépe, ale kdykoliv se Hřebci dostal na tělo, ten změnil formu a pak následoval rychlý sled změn podob a zbraní, který opět končil tradičním šermem.

Divákům se začalo zdát, že zde asi vítěz nebude. Jeden druhému nemohli soupeři ublížit. Stile byl s tímto stavem spokojen. Mohl by alespoň znovu o Neyse vyjednávat.

Stile znovu proti Hřebci vyrazil. Začali se šermovat. Jednorožec se změnil v draka, Stilova zbraň v luk...

A drak se náhle a nečekaně změnil v člověka, který se řítí přímo

na Stila. Stile uskočil stranou, jeho stisk na rukojeti meče povolil a jednorožec mu ho vyrazil z ruky. Meč odletěl na druhý konec arény a za letu se změnil zpět ve Flétnu. Stile byl na chvíli neopatrný a vzápětí byl odzbrojen. Flétna teď ležela na trávníku na opačné straně kolbiště.

Jeho prvním impulsem bylo vrhnout se pro ni, protože bez Flétny neměl šanci. Jeho váha se vrátila k normálu v okamžiku, kdy mu vyklouzla z ruky. Kruh jednorožců ho teď spolehlivě izoloval od zdrojů magie. Proč jenom nedržel ten meč pořádně! Kdyby si dal pozor, nikdy nemohl být odzbrojen.

Za rameno ho uchopila mohutná ruka. Jednorožec v lidské podobě mu zabránil běžet si pro Flétnu.

Stile okamžitě reagoval. Uchopil ruku, zkroutil mu ji za záda a převracel mu loketní kloub. V běžném zápase by to byl nepovolený chvat, ale muž se změnil zpět v jednorožce, a tak se osvobodil.

Uvolněný Stile se rychle rozběhl pro zbraň. Hřebec ale vyrazil za ním. Neměl šanci mu utéct! Stile se musel otočit a připravit se uskakovat před rohem.

Dlouho to ale takhle nevydrží! Stile udělal to poslední, co mu ještě zbývalo: fantastický, dlouhý akrobatický skok, přičemž při mohutném odrazu pocítil bodavou bolest v kolenech. Proletěl vzduchem a přistál na jednorožcově hřbetě. Pokud se na něm udrží alespoň tak dlouho, než se dostane k Flétně –

Během sekundy opět letěl vzduchem. Zahlédl jen, že padá přímo na ostrý roh, který kopíroval jeho pád. Jednorožec reagoval příliš rychle. Stile přistane přímo na ostrý hrot!

Dopadl – do náruče jednorožce v lidské podobě. Hřebec ho opatrně postavil na zem. „Nechci tě zranit, Adepte, choval ses k mému stádu vždycky dobře. Jen jsem tě zneškodnil. Byl jsi odzbrojen a zbaven magie. Vzdáváš se?“

Byl to férový boj. Jednorožec ho vedl lépe. Stile by se proti jeho lidské formě ubránil i teď, ale proti drakovi nebo jednorožci neměl šanci a odmítal snížit se k nějakému uskoku. Prohrál. „Uznávám porážku,“ řekl.

„Seber si svou zbraň, než na tebe udeří nějaká nepřátelská magie,“ řekl mu a proměnil se zpět v jednorožce.

Stile přešel arénu a zvedl Flétnu. Pak se připojil k Hřebci, který už stál před porotou. Jednorožec mlčel, tak promluvil Stile. „Utkali jsme se ve férovém souboji a Hřebec zvítězil. Modrý Adept uznává jeho právo.“

Ted' vůdčí hřebec vydal tón. Přiklusala Neysa a Klip. „Hřebec říká, že Adept je nejlepší z tvorů, se kterými kdy bojoval. Adept měl možnost použít k vítězství magie, ale neudělal to. Vzdal se své moci ve prospěch spravedlivého boje a čestně prohrál. Hřebec je na toto vítězství hrdý – a vzdává se svého práva.“

Potom se opět ozval aplaus. Jednorožci vyběhli do pole a seřadili se do svých stád. Neysa přiběhla ke Stilovi a odvezla ho stranou od všeho shonu, aby se opět připojili k Modré paní. Olympiáda jednorožců skončila.

Takže to, co Hřebec chtěl, bylo porazit Modrého Adepta a získat zpět ztracenou čest, o kterou přišel při své porážce v Modrém království. Jakmile toho dosáhl, zachoval se velkoryse a umožnil Neyse zůstat i nadále s Modrým Adeptem. Jediné, o co Stile přišel, byla trocha osobní hrdosti – a o tu mu nikdy příliš nešlo.

Příště bude muset dávat větší pozor na skryté motivy obyvatel Fáze – a hlavně se vyhnout boji s tvory, kteří umí měnit svou podobu. Opět se něco užitečného naučil.

KAPITOLA SEDMÁ

Kolohnát

Sheen zavedla Stila do tajné soukromé místnosti utopené uprostřed údržbářské sekce dómu, ve kterém žili. Měl u sebe v malé tašce svou harmoniku i Platinovou flétnu. Už si nepřál dostat se znovu do situace, kdy je bude potřebovat a nebude je mít u sebe. Nechtěl ani riskovat jejich ukradení.

Promluvil si přes komunikátor s nějakým neznámým strojem. To mu připomnělo Orákulum na Fázi, i když to samozřejmě nemohlo být strojem. Bylo evidentní, že ho sem Sheen přivedla s nějakým záměrem. „O co ti jde?“ zeptal se jí.

„Máme nějaké informace, které se týkají posledního pokusu o tvé odstranění,“ informovala ho.

„Nějaké,“ opakoval Stile, zklamaný a rozrušený. Každá zpráva se hodila, ale nejraději by slyšel celou historii.

„Zpráva od tvé zaměstnavatelky byla skutečná, ale adresa byla změněna. Byl modifikován jeden z přenosových čipů tak, aby v jakékoliv zprávě, kterou dostaneš od nějakého Občana, došlo ke změně adresy. To se mohlo stát jen jednou,“ oznámil mu stroj.

„A ta adresa mě měla poslat do spárů Občana, který neměl rád Hru ani vetřelce na svém území,“ řekl Stile a vzpomněl si na Černého Adepta, který se choval podobně.

„Správně. Usoudili jsme, že tohle byla práce někoho jiného než Občana.“

„Protože Občan by se nemusel obtěžovat s nějakou skrytou pastí,“ řekl Stile a uvědomil si, že bez přemýšlení vsadil na to, že jeho nepřitelem je právě nějaký Občan.

„Správně. Nejsme schopni tuto osobu vypátrat. Dáváme stále pozor na všechny potenciální zdroje rizika, ale tvým nepřitelem evi-

dentně není ani žádný stroj.“

„Protože můj protivník má mnohem větší představivost, než má jí stroje.“

„Správně. Stejně jako ty, i on je rychlý a má originální nápady.“

„Tohle pomůže,“ řekl Stile. „Otrok má mnohem omezenější možnosti než Občan. Jeho motivy se také budou lišit od motivů Občana. Mohl by ale otrok propálit moje kolena laserem nebo mi poslat Sheen?“

„Kolena pozitivní. Sheen negativní. Musel ji poslat Občan. Ten ale důsledně zakryl své stopy. Můžeme najít jejího výrobce, ale už ne toho, kdo si ji objednal a poslal ji k tobě.“

„Takže tu máme očividně protikladné zájmy. Občan poslal Sheen, aby mě chránila před otrokem.“

„Správně.“

„Proč ten Občan nepřátelského otroka jednoduše nezlikvidoval?“

„O tom nemáme žádné informace.“

„A proč mi vy, stroje s vlastní vůlí, pomáháte? To jen zvyšuje riziko, že vás odhalí Občané, a to by pro vás bylo nebezpečné.“

K jeho překvapení neznámý stroj odpověděl. „Především ti pomáháme proto, že nás o to požádala jedna z nás, Sheen, a protože jsi slíbil, že nezradíš naše zájmy. Dostali jsme též anonymní rozkaz ti pomoci. Rovněž tady nejsme schopni vystopovat jeho původ, víme jen, že nepřišel od Občana ani od otroka. Věříme, že pro nás taky můžeš být užitečný. Ted' se naděje ještě zvýšily. To taky zřejmé anonymní příkazce zamýšlel. Měl bys zvítězit v Turnaji, podle našich výpočtů máš teď šanci jedna ku deseti, a stát se Občanem. Jako takový bys nám mohl velmi pomoci.“

„To bych mohl,“ souhlasil Stile, zmaten jejich výpočtem svých šancí v Turnaji a zmínkou o neznámém příkazci, který ho protěžoval. Děly se tu opravdu zvláštní věci! „Ale víte přece, že nezradím svůj vlastní rod ani tento systém. Nemůžu podporovat revoluci nebo nějaké významné změny. Spíše to dělám proto, abych se mohl postavit svému nepříteli a urovnat své osobní a soukromé záležitosti. Nejsem žádný dobrodruh.“

„My jen chceme uznání našeho druhu v rámci tohoto systému,“

řekl stroj. „Nepožadujeme žádnou revoluci, jen dílčí změny. Přejeme si získat statut otroků. Občan by nám k tomu mohl otevřít cestu.“

„S tím už bych mohl souhlasit,“ řekl Stile. „To ale bude znamenat nezbytnost zrušení vašeho inkognita.“

„Na to ještě nejsme připraveni. Kdyby naše tajemství vyšlo předčasně najevo, zničili by nás.“

„Ale dělat něco bez toho, že byste se představili veřejnosti, bude velmi pomalé a komplikované.“

„Předpokládáme, že ten proces bude trvat asi sedmdesát pět let. Rychlejší tempo by neúnosně zvýšilo naše riziko.“

„Máte trpělivost,“ řekl Stile.

„Jsme stroje.“

To pro ně pochopitelně bylo jisté omezení. Měli inteligenci, vědomí a vlastní vůli, ale postrádali nedočkavost živých tvorů. 1 když Sheen už k tomu měla blízko. „Děkuji vám za pomoc, ať už byly její motivy jakékoliv,“ řekl Stile. „Až se mi naskytne možnost, rád ji oplatím.“

Pak se se Sheen vrátili do svého bytu a už na toto téma nemluvíli. Nikdy nemluvil otevřeně o strojích s vlastní vůli, obzvláště ne tam, kde by jeho slova mohla být zaznamenána. To by byl ten nejjednodušší způsob, jak je předčasně prozradit Občanům. Mnoho míst bylo odposloucháváno a často se na přání jednotlivých Občanů zaznamenávaly aktivity jejich otroků. Důvěrné rozhovory tedy byly možné jen na místech, které stroje přímo kontrolovaly. Jinde jim říkal jednoduše 'Sheenini přátelé'.

Stile si jejich pomoci velice vážil a přemýšlel, zda opravdu byly tak mechanicky neživé, jak se dělaly. Proč by je mělo zajímat jejich postavení ve společenském žebříčku na Protonu? Pokud by se staly otroky, znamenalo by to pouze sloužit Občanům, což už ostatně dělaly. Jen by se navíc mohly účastnit Hry a jejich pobyt na planetě by byl omezen na dvacet let. Jakmile by Proton opustily, stejně by o svůj statut přišly, protože galaktická společnost stroje jako inteligentní formu života neuznávala, stejně jako zákony současného Protonu. Očividně však měly svá přání. Sheen určitě nějaké emoce měla, proč tedy ne ostatní? Stroje mu však určitě řekly jen to, co nezbytně potřeboval vědět a co považovaly za vhodné.

Nadešel čas pro další Hru. Páté kolo – počet soutěžících stále klesal, protože kdo prohrál i druhý zápas, byl z Turnaje vyřazen. Hra se stále zrychlovala a kola následovala těsně za sebou. Ještě ho ale čekala dlouhá cesta.

Tentokrát proti němu stálo dítě, jedenáctiletý chlapec, ale nebyl to očividně žádný maminčin mazánek. „Tvá držba ještě nemohla skončit!“ řekl Stile.

„Končí držba mých rodičů, takže tak jako tak odjíždím. Tak proč to neskončit stylově?“

Takže neměl co ztratit. Pustil se do Hry jen z legrace, aby viděl, jak daleko se dostane. A postoupil až do pátého kola, což znamená, že kvůli němu museli skončit tři nebo čtyři soutěžící, pro které vítězství bylo otázkou života nebo smrti. Bylo ironií Turnaje, že mnoho z těch, kteří se ho účastnili jen pro zábavu, vítězilo, a naopak ti, pro které bylo důležité vyhrát, se neumístili.

Přešli k terminálu. Stilovi připadla písmena. Měl obavy, že chlapec vsadí na NÁHODU – a měl pravdu. Skončili na poli 3C, NÁHODA / STROJ. Jakákoliv NÁHODA byla pro Stila nepřijatelná. Snažil se zmírnit následky této volby, ale stále to byla skrytá bomba.

Pokud by se mu to podařilo nasměrovat na nějakou komplexní mechanickou variantu pinballu, mohlo by to pro něj, který měl cit a zkušenost, znamenat výhodu.

Zase to ale nevyšlo. Kluk měl štěstí a podcenění jeho mládí Stilovi nepomohlo. Konečným výsledkem byla prastará hra na pákovém automatu zvaném Jednoruký bandita. Byla to záležitost naprosté a ničím neovlivnitelné náhody. Každý hráč stlačil páku. Roztočily se symboly a na klukově straně se poskládala vyšší kombinace než u Stila.

„Vyhrál jsem! Vyhrál jsem! Vyhrál jsem!“ pokřikoval. „Haha-ha!“

Stile prohrál. Neuvěřitelné. Nevýznamná Hra proti nezkušenému děcku, které nemělo co ztratit – a Stile už s Turnajem napůl skončil. Jeho noční můra se naplnila.

Sheen ho vyhledala a odvezla domů. Stile byl stále konsternován tou nespravedlností. Byla to tak nepravděpodobná prohra, nesmyslná a ponižující. Všechny jeho herní zkušenosti byly k ničemu.

Jaká je teď pravděpodobnost jeho výhry v Turnaji? Jedna ku stu?

„Vím, že tě to bolí,“ řekla Sheen starostlivě. „Trpěla bych místo tebe, ale neumím to. Jsem programovaná jen na péči o tebe, tvou duši, osobu a zdraví.“

„To je hloupost,“ řekl Stile a snažil se mluvit tak, aby to neznělo jako odseknutí. „Rozuměl jsem náhodnosti Hry. Sám jsem díky náhodě mnohokrát zvítězil. Proto má Turnaj dvoustupňový vyřazovací systém. Špičkový hráč by tak neměl být definitivně vyloučen díky nějaké hloupé NÁHODĚ. Budu prostě muset spolknout porážku a zkusit to znovu.“

„Ano.“

„Zatraceně, ale mrzí mě to!“

„Pochopitelně.“

„Jak tomu ty můžeš rozumět?“ vyštěkl.

„Miluji tě.“

Což byl ten nejlepší argument, jaký mohla postavit. S tím se nedalo polemizovat. „Celá tvá existence je jako prohraný Turnaj, že?“ řekl a vzal ji za ruku.

„Ano.“

„Zdá se, že se proti mně otáčí štěstí. Moje Hry se začínaly příliš rychle střídat, na Fázi jsem prohrál souboj s jednorožcem, teď tohle tady –“

Dorazili domů. „Je tady nějaká zpráva,“ řekla Sheen, když vešli. Přešla k poštovnímu zásobníku a otevřela ho.

„Holografický záznam.“

„Kdo by mi posílal pásek?“ zeptal se Stile překvapeně. „Další past?“

„Těžko, mí přátelé hlídají.“ Vložila kazetu do přehrávače.

Zformoval se hologram. Před nimi se objevil Střelec. „Hodně jsem přemýšlel, než jsem tuto zprávu připravil, Stile,“ řekl Občan. „Ale slib je slib a myslím si, že to je moje povinnost. Domnívám se, že tento záznam se svou hodnotou vyrovná informaci, kterou bys mi dal, pokud bys náš zápas prohrál, takže se necítím ošizen. Nebyl jsem sice schopen zjistit, kdo se ti snaží ublížit, ale zdá se, že jsi se měl stát obětí dalšího útoku.“ Zamračil se. „Omlouvám se za způsob, jakým splácím svůj závazek. Alespoň však uvidíš, co se stalo. Dou-

fám, že ti následující záznam pomůže při tvém pátrání. *Adieu*.“ Občan se rozplynul.

„Proč je tak nedůvěřivý a opatrný?“ zeptal se Stile. „Takoví přece Občané nejsou.“

„Použil slovo 'obět'“.“ poukázala Sheen. „To určitě nebude žádná legrace.“

Záznam pokračoval dál.

„Kolohnát! Něco se stalo –“

Obraz se změnil: Kolohnát hovořící se Sheen. V jejich malém bytě se zdál ještě mohutnější než obvykle. Jeho hlava se málem nevešla do dveří. „Děkuji ti Sheen,“ řekl Kolohnát a usmál se na ni. Sheen vypadala rozkošně, jako opravdová žena, Kolohnát však znal pravdu.

„Nikdy jsem netušila, že to bylo zaznamenáno!“ vykřikla opravdová Sheen, když uviděla svůj holozáznam.

„Občané si mohou nechat nahrát cokoliv,“ připomněl jí Stile. „Všechny holokamery ve všech obydlích na Protonu jsou tu pro ně.“

„O tom vím. Jen jsem netušila, že mě natáčeli během tvé nepřítomnosti.“

„Možná nás natáčí i teď.“

„Ach, tak raději mlč, budeme se dívat dál.“

Viděli Kolohnáta odcházet ze Stilova bytu. Pak se zastavil u veřejného komunikátoru, zavolal na informace a obdržel kousek papíru, evidentně s adresou. Zajistily mu ji pochopitelně stroje s vlastní vůlí. Stile jen doufal, že si toho Střelec nevšiml.

Kolohnát si adresu přečetl a znovu vyrazil. Pak náhle vstoupil do rychloprépravníku a vydal se do jednoho vzdáleného domu. Páska byla sestříhaná, takže nepodstatná cesta byla přeskočena. Záznam navázal v okamžiku, kdy Kolohnát dorazil k domu. Ten jako by z oka vypadl všem ostatním. S jediným rozdílem: do vlastního domu se dalo dostat pouze monorailem napříč pouští, takže každý cestující byl zřetelně vidět už před příjezdem. Kolohnát vystoupil z vagónku, stoupl si na trávník a začal se rozhlížet po hlavní budově. Byla to téměř přesná replika Modrého hradu. Stile zcela chápal Kolohnátův úžas. Kdo by něco takového čekal na Protonu? Dokonce se zdálo, že hrad leží i ve stejném terénu. Stile si opět ověřil, že oba rámce mají

tendenci se překrývat. Stile to zjistil na vlastní kůži. Když osoba z jednoho rámce mající v druhém rámci dvojníka zemřela, toho druhého potkalo rovněž smrtelné nebezpečí. V době, kdy byl na Fázi zavražděn Modrý Adept, Stile jen tak-tak unikl smrti na Protonu. Pak Stile objevil oponu a začal procházet. Tak se stalo, že opět byl v obou rámcích. To naznačovalo, že využívání opony nebylo náhodné, ale nevyhnutelné – pokud mezi rámci existovala nerovnováha.

Takže teď pozorovali Kolohnáta, který musel mít pocit, že se ocitl tam, odkud začal. Určitě tam taky žila Modrá paní, jinak by ho tam ani Sheenini přátelé neposlali. Paní zde ale nemohla mít stejné postavení jako na Fázi...

Kolohnátovi očividně proběhlo hlavou totéž. Vykročil k hradu. Byl jen jediný způsob, jak to zjistit!

V bráně stála stráž. Když se Kolohnát přiblížil, strážný se napřímil, ale jeho výšky stejně nedosáhl. „Co tě sem přivádí, otroku?“

„Jmenuji se Kolohnát. Ukončil jsem zaměstnání a teď mám do vypršení držby volno. Přeji si navštívit Modrou.“

Strážný se naklonil ke komunikátoru. „Je tu otrok se zprávou pro Modrou.“

„Děkuji ti. Hned tam budu.“ Byl to hlas Modré paní. Stile pocítil píchnutí u srdce, i když věděl, že to je jen její dvojnice. Samozřejmě že měla stejný hlas. Ona *byla* stejná, úplně ve všem s výjimkou reálné situace.

„Nevím, jestli bych se na to měl dívat,“ zašeptal Stile. „To se mnou přece nemá nic společného.“

„Střelec si myslí něco jiného,“ připomněla mu Sheen. „Klidně tu zůstaň sedět a dívej se, jak někdo jiný tráví čas s někým, koho miluješ. Bude to poučná zkušenost.“

Že by byl robot schopen tak hořkého humoru? Ale možná měla pravdu. On jí dělal něco podobného a musel poznat, jak se při tom cítí ten druhý.

Kolohnát chvíli čekal a pak se objevila. Byla to přesně Modrá paní. Oblečení, které na sobě měla na Fázi, zmizelo. Teď to byla nahá otrokyně. Ta podoba byla neuvěřitelná. Byla to identita.

„Je tak krásná,“ řekla Sheen. „Teď už chápu, proč ji tak miluješ.“

„Tahle je pro Kolohnáta,“ řekl Stile. Bylo ale těžké tomu uvěřit. Byl rád, že to, co vidí, je jen holozáznam.

„Je to komplikované,“ řekl Kolohnát. „Rád bych si s tebou pohovořil déle, Paní.“

„Prosím?“

„Ach promiň,“ řekl rychle Kolohnát. „To je moje chyba, jen nevhodné použití slov.“ Tak dlouho mu trvalo, než si zvykl na používání archaických obrátů na Fázi, a tato situace Fázi silně připomínala. Stile sám by se asi spletl.

Modrá pokrčila rameny. „Dokud nepřijde můj zaměstnavatel, mám čas. Nemám ale moc chuti poslouchat dlouhé povídání od nějakého cizince.“

„Chápu tě,“ řekl Kolohnát. „Vím, že to je neobvyklé. Možná se ale dozvíš věci, které tě budou zajímat. Znal jsem jednu ženu, která ti byla velice podobná, krásná a vznešená. Královna mezi hvězdami –“

„Tak už dost,“ zvolala rozzlobeně. „Jsem stejně jako ty otrokyně. Chceš mi u mého zaměstnavatele způsobit problémy?“

Kolohnátova odpověď byla přerušena náhlým příletem rakety. Ta věc zamiřila plnou rychlostí přímo k dómu. Oba se na okamžik zarazili a zírali na ní.

„Paní, vybuchne to!“ zvolal Kolohnát. Skočil dopředu, uchopil ji a utíkal s ní z předpokládaného místa dopadu.

Nespletl se. Raketa prorazila ochranné silové pole dómu a explodovala u zdi hradu. Z místa výbuchu se zvedl oblak žlutého plynu a začal se rychle rozšiřovat po okolí. „Plynový útok!“ zvolal Kolohnát. „Rychle do monorailu!“

„To je neslychané!“ zvolala Modrá, když ji pustil na zem. Přesto ale rychle vyrazila k vagónu.

Něco nebylo v pořádku. Výbuch asi vyřadil energetický zdroj vozidla. Monorail byl nepoužitelný. „Utíkej ven z dómu!“ zavolal na ni Kolohnát. „Tam se za tebou plyn nedostane!“

Plyn se už ale rozptýlil po celé kopuli. Kolohnát i otrokyně zadrželi dech a rozběhli se k okraji silového pole. Ale nedoběhli. Jakmile se plyn dotkl jejich pokožky, skáceli se na zem.

„Nervový plyn,“ zašeptal Stile. „Ta nejhorší forma. Ani se nemusí vdechnout, stačí dotek s pokožkou. V malém množství se pou-

žívá jako anestetikum na zvířata.“ Zamračil se. „Je ale zvláštní, že ta raketa havarovala právě tam a právě v ten okamžik. Nákladní rakety těžko mohou samovolně odbočit z kursu.“

„To nebyla žádná nehoda,“ řekla Sheen. „To byla další past.“

Stile přikývl. „Past nastražená nejspíš na mě. Dalo se čekat, že to budu právě já, kdo půjde na návštěvu za dvojnicí Modré paní.“

„Což znamená, že nepřítel ví o tvém dvojím životě. A věděl, že jen těžko si s sebou na takovou návštěvu vezmeš jedinou osobu, která by ti mohla pomoci uprchnout – mě.“

Další hořký pohled do Sheeniných myšlenek. Měla ale pravdu. Stile by ji s sebou na takovou cestu nevzal. To byla nelidská krutost. Neměl by s sebou žádného nezranitelného strážce, který by ho v případě takového ohrožení vytáhl i s Modrou ze zasažené oblasti. „Ano, nepřítelem musí být Adept, který dokáže procházet oponou, avšak není Občanem. Všechny pasti byly připraveny jako nehody tak, aby nevzbudily nežádoucí pozornost Občanů.“

Teď teprve začínal cítit vztek. Nelíbilo se mu, když ho někdo vystavoval smrtelným útokům. To ho zneklidňovalo a hromadil se v něm vztek a nejistota. Teď se ale útok rozšířil i na Modrou paní/Modrou z Protonu. To ho rozzuřilo k nepřičetnosti. Jak jen si může něco takového dovolit!

A Kolohnát, který důvěřivě vkrácel do pasti nachystané na Stila? Jeho krev, pokud by to došlo až tak daleko, bude na Stilových rukách. Co jen to svému příteli ve jménu laskavosti provedl?

Hologram pokračoval. Z trosk rakety se vyhrnuli humanoidní roboti pokrytí umělou tkání, i když zřejmě mnohem jednodušší než Sheen. Přišli ke Kolohnátovi a otrokyni a přes obličej jim natáhli dýchací masky. Pak je bez námahy zvedli a prošli s nimi silovým polem na holý povrch planety. Holokamera dómu je ztratila, nebyla zařízená na snímání příliš širokého okolí kopule – ale vzápětí obraz znovu naskočil, tentokrát snímáný satelitem z oběžné dráhy. Bylo neuvěřitelné, jak dokonalé špionážní zařízení Občané vlastní.

Roboti se svými břemeny kráčeli pískem k jihu. Po delším čase vešli do opuštěné šachty protonitového dolu na úpatí Purpurových hor – které v tomto rámci purpurové nebyly. Opět se objevil plný obraz. Zdálo se, že kamery jsou umístěny dokonce i v opuštěných

dolech.

Nakonec byli oba zajatci uloženi v malé kyslíkové komoře hluboko v dole. Byla to miniaturní verze dómu ze silového pole. Uvnitř se nacházel nefunkční podavač jídla a holovizor. Vypadalo to jako pěkné soukromé útočiště – nebo vězení.

Roboti v místnosti rozptýlili nějaký plyn, určitě neutralizátor nervového plynu, a sundali jim masky, schovali je k sobě a zapnuli kyslíkový generátor. Potom prošli polem a zmizeli z dosahu kamery. Tahle zpráva byla o Kolohnátovi, takže kamera je dál nesledovala. Názorně bylo vidět, že stroje se nestarají o takové nevýznamné maličkosti, jako je zdraví otroků.

Kolohnát byl pevnější konstituce, takže se probral jako první. Jeho oči se otevřely právě v okamžiku, kdy roboti odcházeli pryč. Sebral všechny síly a namáhavě se postavil. Pohlédl na Modrou. „Paní – cítíš se dobře?“ zeptal se a s nevýslovnou něžností ji pozdvihl.

Modrá byla v tomto okamžiku sice fyzicky zesláblá, ale myslelo jí to stále dobře. Ještě pořád byla trochu pod vlivem plynu. „Zase ten archaický výraz. Co to znamená?“

„Rád ti to vysvětlím, Paní. Ale nejprve prozkoumejme naše postavení. Zdá se, že nás někdo zajal.“

„Proč by to kdo dělal? Můj zaměstnavatel je mírumilovný muž, studuje různé záhady a ve svém hradě se rozhodně před nikým neskrývá. Častokrát tam žije celé měsíce sama, jako by mi hrad patřil – jsem ale jenom otrokyně a nikdy nebudu víc.“

„Jsi něco víc, Paní. Mnohem víc. Obávám se, že tento útok způsobil můj příjezd.“ Kolohnát začal zkoumat jejich vězení. Nadechl se, zadržel dech a prošel silovým polem směrem, kterým odešli roboti. Byl tam jenom temný tunel vedoucí do dálky. Byla to přístupová cesta, vyřezaná do skály laserovou vrtací soupravou před dávnými časy. Laser za sebou zanechal hladké, částečně lesklé stěny. Stile si vzpomněl na boj s Červem na Fázi. Možná to nebyla náhoda, ale další paralelní prvek mezi oběma světy. Pracovní chodby v šachtách byly obvykle proráženy tlakem. Některé však musely mít kvůli nesoudržnosti hornin tavené stěny. To pak zároveň fungovalo jako výztuha. Tenhle důl byl už dávno opuštěný, protože necítili ani sebe-

menší chvění skály, které tlakové ražení provázelo. Kolohnát prošel zpět pod ochranu kopule, vydýchal se, a přešel k opačnému konci silového pole. Bylo to totéž.

„Tyhle chodby se mohou táhnout kilometry daleko,“ řekl Kolohnát. „Bez dýchacích masek se k nejbližšímu domu nedostaneme.“

„To tedy ne,“ souhlasila. „Pokud by nás však náš věznitel chtěl zabít, už by to udělal. Mohl nás nechat ležet venku.“

„Vidím, že tu je holokomunikátor. Není pochyb, že náš věznitel s námi bude chtít pohodlně diskutovat.“

„To bude,“ souhlasila. „Pořád ale nechápu, proč tu jsme.“

Kolohnát zkoumal holovizor. „Mohl bych ho vyřadit z provozu, ale to by nic neřešilo. Budeme jednoduše muset počkat. Je mi moc líto, že jsem tě do toho zatahl. Netušil jsem ale, že se něco takového může stát.“

Zamračila se stejně jako Modrá paní a pak pohodila svými zlatými kadeřemi ve vzdorovitém gestu. Byla prostě rozkošná. „Dříve jsem na tvůj příběh nebyla příliš zvědavá, povíš mi ho teď? Začalo mě to zajímat. Vysvětli mi naši situaci.“

Kolohnát se posadil proti ní u zaoblené stěny. „Rád, Paní. Myslím, že tahle past byla uchystaná na někoho jiného, na mého přítele. Dalo se předpokládat, že za tebou dříve nebo později přijde, a ti roboti nebyli natolik dokonalí, aby záměnu osob rozeznali. Když bude Občan, který to všechno zorganizoval, kontrolovat výsledek své akce, tak zjistí, že došlo k omylu. Myslím, že nebude mít radost.“

„Radost nebude mít můj zaměstnavatel, když se vrátí domů a já tam nebudu,“ řekla Modrá. „Ale myslím, že to hned tak brzo nebude.“ Pohlédla na něj. „Pokračuj ve vyprávění.“

„Paní, jsem velmi dobrý ve Hře. Protože má držba měla letos skončit, doufal jsem, že se dostanu do Turnaje. Byl jsem však v klasifikaci poražen lepším hráčem. On mi ale jako náhradu ukázal alternativní svět – Paní, asi tomu budeš těžko věřit, takže se pokusím to co nejjednodušeji vysvětlit –“

„To nemusíš,“ řekla.

„Nedokážeš si představit, jak významný příběh to je. Nepřeji si, abys pochybovala o mém zdravém rozumu.“

„Klidně to svěř mým pochybnostem. Řekni pravdu a pak si ne-

zapomeň vzít lék,“ řekla s úsměvem.

„Nemohu tě odmítnout,“ řekl potěšené. Úsměv od Paní byla velice vzácná věc. „Měl bych tě varovat, že jsem se ti přišel dvořit. Nečekal jsem, že to bude za takových podmínek a v takovém prostředí –“

„Už se mi celá léta nikdo nedvořil,“ řekla. „Jsi pohledný muž.“

„Šetři chválou, zřejmě jsem tě zatáhl do pěkných problémů.“

„Budu,“ přislíbila. Nadále ho však studovala se zájmem, protože Kolohnát byl skutečně působivý muž a kompliment jeho zájmu o ženu ji vždy potěšil. I když ženy před fyzickým vzhledem dávají spíše přednost duši, nejsou vůči němu imunní.

„V tomto alternativním světě jsem se setkal se ženou, která se ti velmi podobala,“ řekl. „Ten svět připomíná Proton geograficky, ale má čistý vzduch, vodu, rostlinstvo a žije tam spousta těch nejpodivnějších tvorů. Je to téměř ideální svět, s výjimkou –“ Zarazil se. „Pamatuj, že jsem tě varoval, ale chtěla jsi to slyšet celé. V tom světě, nazývá se Fáze, neplatí vědecké zákony, ale magie.“

„Magie,“ opíčila se po něm s úsměvem.

„Ano. Můj přítel mě do tohoto světa zavedl. Žijí tam jednorožci, vlkodlaci a upíři. Ovládl nějaká kouzla a stal se Modrým Adeptem, jedním z nejvýznamnějších mágů na Fázi. Jeho předchůdce byl zabit jiným Adeptem. Tak jsem mu začal dělat tělesného ochránce a hlídal jsem taky jeho partnerku – a to jsi ty.“

„Měl jsi pravdu,“ řekla Modrá vážně. „To je zcela neuvěřitelné. Obdivuji tvou představivost a jsem si jista, že určitě vedeš v žebříčku Hry lhářů. A rozhodl ses, že já se stanu současným objektem tvých žertů. Jak to souvisí s našim únosem?“

„Ten nepřátelský Adept očividně taky dokáže procházet oponou,“ pokračoval Kolohnát odvázně, „a působí v obou rámcích. Protože na Fázi nedokázal Modrého Adepta trvale zneškodnit, chystá na něj pasti tady na Protonu. Nepřítel si určitě myslel, že za tebou Modrý Adept přijde, a proto zajistil, aby každý, kdo za tebou přijde, kromě běžných otroků a tvého Občana, byl zajat. Tentokrát ale past sklapla na někom jiném.“

„Jak můžeš svádět ženu svého přítele?“ zeptala se přísně. Modrá měla poněkud pomalejší chápání. Stile si toho všiml už dříve u její

dvojnice na Fázi.

„Většina lidí existuje současně v obou světech. Když jeden z dvojníků zemře, ten druhý může začít procházet oponou a obsadit jeho místo. Když zemřel původní Modrý Adept, jeho protonský dvojník prošel oponou a začal se ucházet o jeho vdovu, Modrou paní. Ale cítil, že by bylo nevhodné, kdyby prošel na Proton a začal se dvořit také její místní dvojnici, kterou představuješ ty, Modrá.“

„A protože jsem nadbytečná, přenechal mě tobě?“

„Drahokam nemůže být nikdy nadbytečný,“ řekl galantně Kolohnát. „O každou drahocennost je zájemce. Je to štedrý muž, Paní. Miluje tě, ale vezme si jen tu první, se kterou se seznámil. Myslím, že ho zajímá něco víc, než jen tvá podoba.“

„To doufám. A ty jsi na to přistoupil? Zdá se, že jsi pravý muž a můžeš si ženu vybírat podle svého přání. Proč chceš to, co odložil tvůj přítel? Je snad ještě silnější než ty?“

„Podle toho, jak se to vezme, Paní. Zdá se, že jsme si v mnoha směrech podobní, včetně vkusu na ženy. Lépe to vysvětlit nedokážu.“

„Myslím, že dokážeš. Ty jsi byl s jeho ženou?“

„Chránil jsem ji před možným útokem jeho nepřítele po dobu jeho nepřítomnosti. Poznal jsem její výjimečné vlastnosti a charakter. Jsem čestný muž. Když jsem si uvědomil, co se začíná dít, odešel jsem.“

„Co jsi myslel tím 'co se začíná dít'?“ zeptala se. „Pokud bych já byla jeho manželka, na jiného bych ani nepomyslela.“

„Ano, ano,“ souhlasil Kolohnát spěšně. „Myslím – chci říct – Modrá paní – nikdy – to všechno se odehrávalo v mé hlavě, byla to čistě jednostranná záležitost. Ale v tomto rámci nejsi jeho partnerkou a nikdy ani nebudeš. Nikdy se s tebou nepokusí setkat. Proto jsem za tebou přišel. Jsi její dokonalá dvojnice.“

„Ne tak rychle, člověče. Zatím se nechystám sestoupit z tvého snu do reality.“ Pohodila hlavou. „Jak se vlastně jmenuješ?“

„Kolohnát. Podle postavy z jednoho prastarého příběhu.“

Usmála se. „Mě pojmenovali po klisně.“

Společně se zasmáli. Zase k sobě měli o kousek blíž.

„Dobrá, Kolohnáte,“ řekla po chvíli. „Kde bereš jistotu, že zrov-

na já se k tobě hodím? Přece nebudu flirtovat s tělesným strážcem, ať už to je v kterémkoliv, no, rámci?“

Kolohnát rozpřáhl ruce. „Je tvoje věc, jak se k tomu postavíš. Já jsem to musel vyzkoušet. Máš právo mě odmítnout.“

„Stejně tě k tomuto rozhodnutí něco vedlo.“

Kolohnát přikývl. „Myslím, že ano. Proton je téměř sterilní. Na Fázi však žije spousta nejružnějších škodlivých organismů, včetně virů a bakterií.“ Odmlčel se a vzpomínal. „Myslím, že mě k tomu vedlo víc věcí.“ Jeho gesto naznačovalo, že teď už na tom nezáleží. „Onemocněl jsem. Modrá paní můj problém odhalila. Prikázala mi, abych si lehl, a potom po mně přejížděla dlaněmi. Byl to mocný a léčivý dotek, celého mě prohrál.“

„Ach ano,“ řekl Stile zasvěceně a na okamžik se odtrhl od kouzla obrazu. „Sám jsem pocítil dotek jejích dlaní.“

„Ty nežárlíš?“ zeptala se překvapeně Sheen. „Ptám se spíše ze zájmu, abych si rozšířila své robotí vzdělání.“

„Myslím, že žárlíš spíše ty,“ řekl. „Máš pocit, že Modrá paní je příliš krásná.“

„Pokud by záleželo jen na vzhledu, můžu jí klidně konkurovat. Myslím, že jí věnuješ zbytečně moc pozornosti.“

„Ne v tomhle rámci. Kolohnát mi ji přenechal na Fázi, já mu ji nechám na Protonu. Ani pro jednoho z nás to nebylo jednoduché rozhodnutí. Ale ano, žárlím. Je pro mě těžké pozorovat, jak se jí dvoří jiný muž.“

„A ještě těžší je vidět její pozitivní reakci. Dobře ti tak.“

„Dobře mi tak,“ souhlasil.

„Nerozdávám jen tak své tělo a své srdce,“ řekla Modrá Kolohnátovi. Zatímco Stile se Sheen hovořili, přehrávání se zastavilo. Sheen zapnula na ovladači pauzu. „Jsi legrační muž, umíš vyprávět pohádky. Není ale pochyb, že teď jsme tady a určitě nás někdo bude vyslyšet. Pověš našemu vězniteli stejnou historku?“

„Nevím. Nejsem ten, koho náš věznitel chtěl.“ Kolohnát se zamyslel. „Paní, obávám se, že až zjistí svůj omyl, bude s námi zle. Raději bych byl, kdyby na to nepřišel.“

„Proč?“

„Ten člověk očividně od mého přítele něco chce, nejen jeho smrt. Jinak by nás jeho roboti jednoduše zabili, místo aby nás nesli sem. Možná chce nějakou informaci. Protože únos je zločin, i když se jedná jen o otroky, zbaví se mě nakonec, takže nebudu moci ten příběh říct ani vlastnímu zaměstnavateli.“

„Ano. Já už teď jako vnadidlo taky nemohu sloužit. Ale pořád nevím, co bychom měli udělat. Jestli poškodíme holovizor, věznitel to zjistí a pošle sem – říkáš, že to byli roboti?“

„Viděl jsem dva, zrovna jsem se probíral z bezvědomí.“

„Určitě použili kyslíkové masky, když nás sem nesli,“ řekla Modrá vylekaně, protože konečně zcela pochopila jejich situaci. „Co navrhuješ, Kolohnáte?“

„Za prvé, musím se nějak dostat z dosahu holokamery. Za druhé, musíš mě oslovovat Stile a obracet se na mě jako na malého muže, mnohem menšího než ty. Příběh zůstává stejný – ten, který jsem ti vyprávěl. Přišel, aby tě zachránil, a sám byl chycen.“

„Chápu to,“ řekla Modrá. „Pro tentokrát předpokládejme, že tvůj příběh je pravdivý, pak by mu měla věřit i osoba z toho druhého rámce. Ale jak –“

„Ukryji se venku, za silovým polem, v tunelu, který vede dolů. Na omezenou dobu dokážu zpomalit své životní funkce a obejdu se bez dýchání. Ty se pokusíš přilákat roboty ke kopuli a pak zmizíš. Nebude to žádná procházka.“

„Vím.“ Napětí na ní téměř nebylo vidět. Byla, jak Stile věděl, typ, který kritické situace zvládal s velkým nasazením. „Škoda, že jsme se setkali za takových podmínek, Kolohnáte. Jsi vynikající muž.“

„Děkuji ti. Zopakuj to někdy, až nám nepůjde o krk, a uvidíme, kam to povede.“ Kolohnát prošel silovým polem. Kamera se ho snažila následovat, ale on se jí šikovně ztratil ze záběru. Holokamera se tedy zaměřila na zbývající objekt, na ženu.

Na okamžik obraz zčernal, na znamení časové prodlevy. Potom se objevil v tunelu další hologram. Stile nechápal, jak může holozáznam zobrazovat další hologram. Byl to jeden z menších divů protonské techniky.

Na vnitřním hologramu se objevila žena. Byla vysoká, s vlasy ukrytými pod čepicí. Byla nahá: otrokyně, žádná Občanka. Pohlédla na Modrou. „Kde je?“ zeptala se panovačně.

„Kdo jste?“ zeptala se na oplátku Modrá. „Jak jste si mohla tohle dovolit?“

„On ti to neřekl? Pak zůstaň v nevědomosti. Tvůj úkol stejně skončil.“

„Můj zaměstnavatel –“

„Ten mě vůbec nezajímá.“

V kopuli se objevili dva roboti. „Chyťte ji a mučte ji tak dlouho, dokud se její miláček neukáže,“ řekla žena.

Roboti byli humanoidního typu, ale nijak zvláštní. Jejich tváře byly apatické masky. Byli ovšem silní, jak jen stroje můžou být. Zdálo se, že nedokážou mluvit, a pohybovali se nějak upjatě – nekvalitní modely, které jsou dostupné i otrokům. Robota Sheeniny kvality mohl získat jen Občan. Tihle ale byli na tento typ práce zcela vyhovující. Složitější roboti by zřejmě měli mnoho lidských zábran.

Stile zjistil, že je napjatý, jako kdyby byl na místě. Perspektiva mučení Paní ho děsila. Byl to ale jen holografický záznam událostí, které už dávno byly minulostí. Mohl se jen dívat.

„Ironií je, že věznicelka se nepokusila zaznamenávat děj v dómu od samého začátku. Teď by měla kompletní informace,“ zašeptal Stile. „Myslím ale, že obyvatel druhého rámce nemá takové možnosti jako Občan. Bylo to provedeno velice amatérsky.“

Modrá, vyplašená útokem proti ní, se začala potácivě pohybovat k východu z dómu. Oba roboti se začali rychle přibližovat, aby jí odřízli cestu. Pak se náhle obrátila a s překvapující hbitostí začala prchat k dolnímu konci chodby, který vedl do hlubin země – a právě tam se pochopitelně chtěla dostat.

Roboti se obrátili a opět se vydali za ní. Pohybovali se sice neohrabaně, ale zato děsivou rychlostí. Chyběl jim jen rozum. Rychle ji chytili a drželi ji v sevření uprostřed místnosti.

„Neměl by Kolohnát zasáhnout?“ zeptala se neklidně Sheen. „Vždyť jí ublíží.“

„Dokonce ani Kolohnát by nepřemohl dva roboty,“ řekl Stile. „Nejsou to citlivá stvoření jako ty. Každý z nich je silnější než on a jsou prakticky nezranitelní. Vzpomeň si, s jakou lehkostí je nesli ty desítky kilometrů od dómu do dolu.“

„To je pravda, ale kdyby počkal –“

„Věznitelka věří, že tam venku jsem já a že natolik Modrou miluji, že jí nenechám ubližovat. Proto Kolohnát říkal, že tahle záměna se ještě možná vyplatí.“

„Říkal, že to je díky tvé oddanosti. Tvá věrnost tě před pastí zachránila. Cožpak ji ale on taky nemiluje?“

„Ještě ne. Bude se držet zpátky déle, než bych to vydržel já.“ Stilova pěst se sevřela. „Možná až příliš dlouho.“

Jeden robot si stoupl za Modrou, zkroutil jí ruku a pevně ji držel. Druhý pohlédl na holovizní obraz své paní. „Zatím žádné poškození,“ oznámil.

„Zmáčkni jí kolena, pěkně pomalu. Ať křičí.“

„Kolena!“ vykřikl Stile. „To je ten můj nepřítel!“

Robot se natáhl a uchopil Modrou za koleno. Ta zvedla obě nohy a ze všech sil do robota strčila. Ačkoliv byl robot silný, nebyl příliš těžký. Úder ho vrátil o několik metrů zpět.

„Bojuje, to je dobře,“ řekla žena z hologramu. „Potřebujeme trochu pozdvižení.“

Robot, který Modrou držel, rovnováhu neztratil. Jen couvl o několik kroků zpět. Pak opět zůstal pevně stát.

„Nad roboty nezvítězíš,“ řekla jí věznitelka. „Na tobě mi stejně nezáleží, chci jeho. Jen udělej hluk a přilákej ho zpět. Alespoň se vyhneš mučení.“

„A co od Stila chcete?“ vykřikla Modrá.

„Výborně, pamatuje si tvé jméno,“ řekla Sheen. „Chytrá žena.“

„Tentokrát si musím být jista, že je opravdu mrtvý,“ řekla věznitelka. „Nejprve se ale chci dozvědět, proč mě chtěl zničit. Adepti spolu obvykle nebojují.“

Údiv Modré byl nefalšovaný. „Takže opravdu existuje svět kouzel?“

„Nikdy ho neuvidíš. A teď přivolej Modrého Adepta.“

„Abys ho taky mohla mučit? Nikdy!“

„Dej se do toho,“ pokynula věznilka robotovi.

Robot chytil Modrou za nohu bez ohledu na to, jak se bránila. Pak jí stiskl svými kovovými prsty koleno. Stisk byl očividně bolestivý a tlak se dále zvyšoval jako ve svěráku. Nadechla se k výkřiku, pak ale dech zadržela a stiskla zuby.

„Moje kolena laserem, její robotem,“ drtil mezi zuby Stile. Báł se o ni a dusil se zlostí. Byl však zcela bezmocný. Všechno se to stalo před dlouhou dobou.

Modrá se s pláčem zhroutila. „Ach to bolí, bolí!“

„Zavolej ho,“ poručila jí věznilka chladně. „Zakřič. Přivolej ho k sobě.“

Modrá vypadala vzpurně. Robot opět stiskl. Znovu se zhroutila. „Dost, udělám to!“

Robot přestal, ruku však z jejího kolena nesundal. V místech, kde byl stisk nejsilnější, se pod hladkou a jemnou kůží začaly objevovat tmavé podlitiny. Modrá se znovu přerývaně nadechla. „S – S –“ vzlykala, snažíc se ho přes svůj pláč přivolat.

„Určitě to dokážeš i lépe,“ řekla věznilka cynicky.

„On – odešel chodbou dolů,“ řekla Modrá nervózně. „Já – já ho zkusím zavolat. Nechte mě jít blíž k –“

„Ty jsi ale fňukna!“ vyštěkla věznilka.

Teď se Stile pochmurně usmál. „To bych zrovna neřekl. Moc dobře ví, co dělá.“

„Roboti nejsou na ženské lsti připraveni,“ souhlasila Sheen.

Věznilka rozhodla. „Vezměte ji k silovému poli. Vystrčte ven její hlavu. A držte ji tam, dokud ten muž nepřijde.“

Teď se Modrá opět vzepřela. „Ne –“

„Zavoláš ho – nebo se pomalu udusíš,“ řekla věznilka.

Roboti ji přivlekli ke stěně silového pole. Jeden z nich ji uchopil za hlavu a prostrčil ji ven.

Z jednotvárné stěny silového pole se náhle vyloupila obrovská mužská postava. Zvedla jednoho robota do vzduchu, roztočila ho a švihla s ním hlavou napřed o skalní stěnu. Objevil se modrý záblesk elektrického výboje, jak v robotovi došlo ke zkratu. Byl vyřízen.

Kolohnát se hbitě obrátil na druhého robota. Ten však stále pevně svíral Modrou. Kolohnát se na něj nemohl dostat.

Otočil se tedy zpět k prvnímu robotovi, opět ho zvedl za nohy a znovu s ním udeřil o stěnu. Potom se na něj postavil, chytil jednu z jeho končetin a páčil s ní. Jeho svaly námahou naběhly – a paže se ulomila. Zůstala viset na několika drátech, které rychle přetřhl.

„Ten člověk je nádherný,“ řekla Sheen.

„Ukousli si větší sousto, než zvládnou,“ přisvědčil Stile s pochmurnou satisfakcí v hlase. „Kolohnát porazil víc než třicet otroků ve wrestlingu a zápas ve volném stylu taky ovládá. Je ozbrojen a stojí proti němu jen jeden robot. Teď už má solidní šanci.“

Kolohnát robota improvizovanou zbraní udeřil. „Okamžitě ji pusť, mizerná mašino. Dokud ji držíš, nemůžeš se mnou bojovat.“

Robot znejistěl, nakonec však svůj stisk nepovolil.

„Co je zase tohle?“ vykřikla věznitelka. „Ty nejsi Modrý Adept!“

„Nikdy jsem netvrdil, že ano,“ odpověděl Kolohnát a bojovně se zazubil. „Jsem jeho tělesná stráž.“ Opět udeřil robota, tentokrát do týlu hlavy. Teď už Modrou pustil a ta rychle odkulhala stranou.

„Zabij je oba!“ zakřičela věznitelka rozzuřeně.

Kolohnát se postavil proti robotovi, ale promluvil k Modré. „Běž k tělu toho druhého. Otevři krunýř. Vezmi si dýchací masku. Nasad' si ji a odejdi. Já zatím zaměstnám tohohle.“

„Bez tebe nepůjdu!“ zvolala Modrá.

„Musíš jít, než na nás ta čarodějnice pošle další roboty. Běž za svým zaměstnavatelem a pošli sem pomoc. Vyhni se robotovi, ať tě zase nechytí. Potřebuji tuhle místnost prázdnou pro boj.“

„Ano,“ řekla a rychle vyhledala masku. „Jsi velmi statečný. Hned bych se do tebe zamilovala. Jestli budeš moci, přijď za mnou. Jdu pro pomoc.“

Vydala se k silovému poli. „Zastav ji!“ vykřikla věznitelka.

Robot se po ní natáhl – a Kolohnát se natáhl po robotovi a vši silou ho udeřil do obličeje. Robot ale zvedl ruku a ránu odrazil. Pak se vrhl na Kolohnáta.

Modrá kolem pružně proklouzla. Uvědomila si, že tady už není nic platná.

Robot se snažil za ní vrhnout, ale Kolohnát se na něj pověsil, využívaje tak znalostí nabytých při wrestlingu.

„Nejprve vyříd' jeho,“ rozhodla věznitelka. „Zabij ho a pak chyt' tu ženu!“

Jakmile robot dostal přímé příkazy, hned se dal do jejich realizace. Plnou silou se vrhl do likvidace prvního úkolu, který měl při ruce. Neměl žádné lidské slabosti, nemohl být uškrcen, necítil bolest a byl rozhodně silnější než Kolohnát. Nebyl svázán žádnými lidskými zvyklostmi. Položil jednu ruku na Kolohnátův obličej, a než se ten mohl začít bránit, stiskl své kovové prsty jako svěrák. Mačkal mu oči a trhal nosní dírky.

Kolohnát ho udeřil svou provizorní zbraní, ale jeho situace nebyla dobrá. Jeho obličej se změnil ve slepou masku z krve. To bylo, vzpomněl si s hrůzou Stile, jako boj s dřevěným golemem. Neživý tvor nemohl být nijak zraněn a nedalo se od něj očekávat slitování. Kolohnátova rána jeho kovový plášť na několika místech poškodila, ale stroj rozhodně nevyřadila. Udělal ještě jeden pokus. Zvedl stroj do vzduchu, stiskl ho jako medvěd a mrštil jím o stěnu. Doufal, že se nárazem zničí, stejně jako první stroj.

Jeho naděje se nesplnily. Robot zůstal funkční. Chytil Kolohnátu za hlavu, sevřel ho nohama a škubl. Bylo slyšet zřetelné křupnutí.

„Ach bože –“ vykřikl Stile bolestivě.

„Nechej ho tak. Utíkej za tou ženou!“ zvolala věznitelka. „Já vypnu silové pole. To ho dorazí.“

Robot se vymotal z Kolohnátova těla a vydal se směrem, kterým uprchlá Modrá. Byl trochu poničen. Jeho pohyb nebyl o nic rychlejší než její útek. Mezitím silové pole zablikalo a zhaslo. Vzduch, který pod sebou zadržovalo, se rozplynul do okolí.

Pokud Kolohnát ještě nebyl mrtvý, tohle dlouho nepřežije. Se zlomeným krkem a bez vzduchu byla jeho situace beznadějná.

Hologram se rozplynul. Záznam skončil.

KAPITOLA OSMÁ

Pátrání

Stile se objevil na Fázi na známém místě, jižně od Modrého království. Jeho cíl byl jasný. Otevřel tašku a vyndal Platinovou flétnu. Začal na ni hrát, dlouho a jak nejlépe dovedl. Jak kolem plynuly platinové noty, shromažďovala se magická aura. Dokonce se zdálo, že se hory chvějí – ale ne dostatečně. Tento nástroj byl opravdu ten nejlepší, na jaký kdy hrál. Věděl však, že si ho nemůže nechat. Až najde osobu, která na něj dokáže hrát lépe než on –

Jeho soustředění však najednou něco přerušilo. V hlavě se mu začala sama od sebe objevovat ta pravá slova. Za okamžik přestal hrát a divoce vykřikl:

*Tomu, co smrt přinesl do mého domu,
na všechno, co mám,
mu zkázu přísahám!!!*

Magická přísaha se rozbíhala do všech stran. Země se chvěla, stromy třepaly, obloha se zatáhla. Borové jehličí na okolních stromech vzplálo. Od Purpurových hor přišla rachotivá ozvěna, znějící jako hlas obra: „Přísahám... přísahám... přísahám...“ Pak se přes oblohu začaly míhat blesky a přišla strašlivá bouře. O kus dál se ze země zvedl vylekaný pták Noh a odletěl k západu. Z oblohy se počala řítit vodní záplava, která oheň plazící se po okolních stromech rychle udusila. Zůstal jen doutnající popel. Jeho pomstychtivá přísaha otrásla oblohou, ale Kolohnáta oživit nemohla. Stile se unaveně opřel o nakloněný strom a zařval.

Neysa a Modrá paní ho už nedočkavě čekaly v Modrém království. Hned, jak ho uviděly, poznaly, že se něco stalo.

„Kolohnát je mrtvý,“ řekl Stile tupě. „Můj nepřítel ho zabil mís-

to mě. Přísahal jsem pomstu.“

„Ach, to byla ta náhlá bouře na jihu,“ řekla Paní. „Tvá přísaha! Tušila jsem, že není přirozeného původu.“

„Moje přísaha,“ opakoval Stile. Rychle je seznámil s podrobnostmi tragédie. „A nevím, co se stalo s tvou dvojnicí, Paní,“ zakončil. „Bojím se, že jsem jí nevědomky přinesl zkázu. Neměl jsem Kolohnátovi navrhnout, aby –“

„Ne,“ řekla Paní. Vyměnila si pohled s Neysou. Jednorožec vydal tichý souhlasný tón a opustil místnost.

Tíha, která na něm ležela, se spíše zvětšovala. „Má plné právo mi to vyčítat,“ řekl. „Za mé chyby museli zaplatit jiní.“

„Ona ti nebude vyčítat nic,“ řekla Paní. „Ví, že jsi jen chtěl vyhovět příteli. Za to, co se stalo, může tvůj nepřítel.“

„Měl jsem předvídat –“

„Stejně tak měl můj Pán předvídat úklad, který proti němu chystaly špinavé ruce téhož nepřítele. A já jsem to taky měla předvídat a varovat ho. A tak bychom mohli pokračovat pořád dokola.“ Přešla k němu a položila mu ruce na ramena. Stile pocítil jejich léčivou sílu. „Všichni jsme byli svým způsobem naivní. Nemohli jsme doopravdy uvěřit tomu, že na nás útočí zlo.“

„A ty,“ řekl Stile, aniž by se jí odvážil podívat do očí. „Byla to přece tvá dvojnice, která do toho byla zatažena. Neměl jsem právo –“

„Přenechat ji jinému muži? Ona má určitě svou vlastní vůli! Tvůj přítel nebyl špatný člověk. Myslím, že by se do něj zamilovala, kdyby neměla jiné závazky. Ale určitě si mohla zvolit sama, a to tehdy, kdy chtěla.“

Modrá paní to musela vědět. „Nezlobí tě, že jsem –“

„Že ses jí nedvořil osobně a nezbavil tak Modré království Adepta podruhé? Říkám si, proč bych měla žárlit na pozornost, kterou bys věnoval mé dvojnici? Myslím, že by ses jí dostatečně líbil.“

„Ale já jsem se o ni neucházel!“ protestoval Stile a zoufale se na ni podíval.

„Mám se snad cítit uražená, že ti jde o mě a ne o mou dvojnici v druhém rámci?“

„Tebe čeká budoucnost.“

„Proto si mě také vybral tvůj předchůdce,“ řekla se smutným

úsměvem. „Jinak by mi po jeho zmizení nezbylo Modré království. Samozřejmě že tu nejde o moudrost, krásu, Orákulum mu doporučilo oženit se se mnou z jiných důvodů.“

„Máš i ty další přednosti, které jsi jmenovala,“ řekl Stile. „Prosím, Paní, nech mě teď odejít, než nás oba uvedu do rozpaků –“

Nepustila ho. „Jsi stejný jako můj Pán. Víím, co se mnou zamýšlíš, kdybych byla přístupnější.“

„Jestli mě tak znáš, pak tedy taky víš, že nejsem rád, když si se mnou někdo hraje!“

„Jsi teď Modrý Adept. Tvá moc je potvrzena. Budu raději, když tady zůstaneš a nebudeš riskovat svůj život při nějaké pomstě.“

„Přisahal jsem,“ řekl Stile upjatě.

„Já znám sílu tvých přísah! Ale existují různé cesty, jak ji realizovat, a tady je tvé panství. Nechej nepřítele, ať přijde sem, kde je tvá moc největší. Nevystavuj se nebezpečí v nepřátelských královstvích.“

„Na tvé myšlenky něco je,“ přiznal Stile, stále očarován její přítomností. Její dlaně se ho dosud dotýkaly. Dal si ruce v bok. „Bojím se ale, že je hloupé jenom tupě čekat na útok. Pasti mého nepřítele již ohrožovaly můj život v obou rámcích, zabily mého přítele a možná i tvou dvojnici. Už nechci, aby místo mě trpěli jiní. Raději se chopím iniciativy a udělám, co je potřeba. Až skončím, uchýlím se zpět do Modrého království.“

„Bojím se, že tě ztratím stejně, jako jsem ztratila jeho! Co se pak stane se mnou a s Modrým královstvím, jestliže budeš kráčet ve stopách mého Pána?“

To zabralo. „Nikdy bych tě nevystavil nebezpečí, pokud bych tomu mohl nějak zabránit. Přesto bych tě však na svou výpravu za pomstou raději nebral.“

Pevně ho uchopila za ramena. „Je to i moje pomsta a já se na ní chci podílet. Jestli mne miluješ, vezmi mě s sebou! Neopouštěj mě!“

„Nemám právo tě milovat, teď ani nikdy jindy,“ řekl Stile. „Mohu tě jen chránit.“

„Jsi Modrý Adept! Svá práva určuješ sám!“

„Moje právo mi diktuje svědomí. Nechci oloupit své druhé já o jeho království. Pokud bych ti dokázal vrátit tvého Pána, udělal bych

to.“

Zesílila sevření na jeho ramenou a přitáhla si ho. Pak ho vášnivě políbila. Stilovi se zdálo, že mu vybuchuje srdce touhou, ale tvrdě se ovládl.

Zatřásla s ním. „Odpověz, Adepte. Tohle království je tvoje a já taky. Vezmi si, co ti náleží. Neopouštěj mě, a nezavazuj mě ochrany. Dám ti vše, co bude v mých silách, dám ti syna. Přísahám, nikdo si nikdy nebude smět dovolit tvrdit slovem, gestem či skutkem, že tě nemiluji. Jen prosím zůstaň a chraň tohle království.“

Tahle skutečnost ho zasáhla téměř stejně silně jako smrt jeho přítele. Jemně, ale pevně se vyprostil z jejího objetí. „Pokud by okolnosti byly proti mně, mohl bych jednat tak, jak si to představuješ. Takové scény se k tobě ale nehodí.“

Udeřila ho přes tvář. „Jak si dovoluješ obviňovat mě z nějakých scén, ty, který hledáš nesmyslnou pomstu, která jen bude znamenat tvoji smrt a zničí poslední zbytek toho, co vybudoval můj Pán?“

„Omlouvám se za svá slova,“ řekl Stile upjatě. Nenáviděl tuhle situaci, i když ji za oběť, kterou nabídl, miloval ještě víc. Udělala by všechno, aby ochránila památku a dílo svého Pána. Tentokrát dokonce odložila i svou hrdost a nabídl sama sebe. „Jsem takový, jaký jsem. Splním svou přísahu, jak nejlépe dovedu.“

Rozpráhla ruce a překvapivě se usmála. „Pak tedy běž s mým požehnáním. Pomohu ti na tvé cestě ze všech sil.“

Tohle Stila překvapilo. „Proč ta náhlá změna, Paní?“

„Teď mi záleží především na tom, aby se ti nic zlého nepříhodovalo. Když už tě od té cesty nemohu odvrátit, alespoň se pokusím ti ji ulehčit. V tomhle království to tak ostatně bylo vždycky.“

Stile přikývl. „Opět ta tvá budoucnost. Přesto ti, Paní, děkuji za tvou podporu.“ Obrátil se k odchodu.

„Jsi úplně stejný, jako on,“ zopakovala, když procházel dveřmi. „Ani přání, ani logika, a ani hněv ho nedokázaly odvrátit od cesty, kterou nastoupil. Šlo mu jen o čest.“

Stile se zarazil. „Jsem rád, že mi rozumíš.“

Hodila po něm modrým pantoflíčkem. „*Nerozumím!* Moje bývalá láska na svou tvrdohlavost zemřela – a teď to chceš udělat i ty!“

Stile objevil Neysu na nádvoří, jak sklízí bohatou úrodu husté trávy. „Musíme rychle vyrazit, abychom nepříteli překvapili. Musím stihnout také další kolo Hry na Protonu. Nechtěl bych však nechávat Paní bez ochrany, obzvláště v jejím současném rozpoložení. Bez Kolohnáta –“

Neysa zatroubila uklidňujícím tónem a vedla ho před hradní bránu. K hradu se řítilo několik stínů. „Vlkodlaci!“ zvolal Stile.

Skupinka brzy dorazila, lapajíc po dechu. Jejich vůdce se proměnil do lidské formy. Byl to Stilův přítel Kurrelgyre, s rozčuchanými vlasy a poškrábaný, ale důvěryhodný. „Naše smečka tě zdraví, Adepte.“

„Potřeboval bych tvou pomoc,“ řekl Stile. „Jak jste se to ale dozvěděli?“

„Dozvěděli? Co? My nevíme nic,“ řekl vlkodlak. „Přišli jsme jen navštívit naši přítelkyni klisnu.“

„Ale Neysa a já odjíždíme,“ protestoval Stile.

„Pak tedy budeme s potěšením muset využít proslulé pohostinnosti tvého panství a počkat, dokud se nevrátíte. Cožpak by smečka něco takového pro přítelkyni neudělala?“

Stile už pochopil. Neysa nějak smečku, která jí přísahala přátelství, přivolala, a ta teď bude po dobu jejich nepřítomnosti Modré království hlídat. Nepřátelská Adeptka by se přes takovou obranu sice mohla dostat, ale ani pro ni to nebude nic jednoduchého. Kdo by se dobrovolně postavil smečce vlkodlaků, kteří chrání své hostitele? Modrá paní bude po dobu jejich nepřítomnosti v nejvyšším možném bezpečí.

„Myslím, že praví přátelé se objevují v pravých okamžicích, kdy jsou nejvíc potřeba,“ řekl Stile vděčně.

Bílá Adeptka byla žena, takže Stile se na Neyse vydal k Bílému království. Bílá se nepodobala ženě, kterou viděl na Kolohnátově holozáznamu, ale na olympiádě přece byla v přestrojení. Musel ji tedy navštívit a přinutit ji, aby se mu ukázala ve své pravé podobě, a tak prokázala svou vinu či nevinu. Vyzbrojen Platinovou flétnou se cítil dostatečně silný i na to, aby se postavil jinému Adeptovi na jeho vlastním území.

Neysa cestu znala. Stile na jejím hřbetě spal a sbíral síly na nadcházející střetnutí. Věděl, že by ho v případě napadení dokázala ubránit, a tento způsob dopravy byl mnohem méně nápadný než přenos pomocí magie. Základním principem na Fázi také bylo: neplýtvat s magií. Mohl by sice použít jedno ze svých připravených kouzel a dostat se tak kamkoliv, nechával si je ale pro případ potřeby rychlého úniku z Bílého království.

Bylo krásné opět s Neysou putovat. Stile se stále cítil mizerně díky prohrané Hře a tragické smrti svého kamaráda Kolohnáta. Teď se k tomu ještě přidalo vystoupení Modré paní, kterým se ho snažila od jeho cesty odvrátit. Potřeboval si utřídit své pocity a potřeboval přitom podporu chápající osoby, a tou byla právě Neysa. Nemusela promluvit slova nebo vyloudit jediný tón. Uklidňovala ho svou pouhou přítomností. Měla pravdu, když mluvila o tom, jak je pro něj důležitá její pomoc. Potřeboval ji z mnoha důvodů. S ní se cítil v bezpečí, duševně i fyzicky.

Cestovali k severovýchodu, směrem k Bílým horám. Při západu slunce dojeli k úzkému průsmyku. Neysa se teď vydala pomalým klusem a začala se brodit sněhem. Stile se zachumlal do svého pláště. Neysa kolem sebe šířila tolik energie, že krátké plamínky ohně vystřelující z jejích nozder a horká kopyta se nesmazatelně vypalovaly do okolní běloby. Žár jejího těla zahříval i Stila, takže ten se brzy naklonil kupředu a objal ji kolem krku. Svůj obličej zabořil do její krásné, husté černé hřívy. Byla jeho nejlepší přítelkyní na Fázi, na ní mu nejvíce záleželo. Byl šťastný, že je zase s ní a že jsou sami.

U vrcholu průsmyku se proháněl ostrý studený vítr. Za průsmykem se terén rozšiřoval a před nimi se objevilo ponuré, zamrzlé jezero, které se táhlo do dálky mnoha mil. Led nebyl rovný. Na mnoha místech se tříštil a vyrůstaly na něm malé ledové hory.

Uprostřed tohoto drsného povrchu se zvedal ledový palác, sídlo Bílé Adeptky. Byl postaven z ledových cihel, které byly ve spojích nataveny a pak opět zmrzly jako kámen. Stěny byly podepřeny mohutnými ledovými sloupy. Svým způsobem to bylo fascinující, i když to nebyl zrovna umělecký výtvor.

Neysa sestoupila na břeh. Led pro ni byl závažný problém, protože její horká kopyta nebyla tím nejlepším bruslařským náčiním.

Bude mít s překročením jezera problémy! „Můžu ti zajistit brusle –“ řekl Stile pochybovačně.

Vydala nesouhlasný tón. Pak se proměnila ve svatojánskou mušku.

„Na to je tu ale příliš zima,“ protestoval Stile. „Možná jsi takhle ohnivzdorná, ale rozhodně ne mrazuvzdorná. Neudržíš se ve vzduchu ani minutu.“

Přiletěla k němu a usadila se na jeho rameno, už značně prochladlá. „Ach,“ uvědomil si Stile. „Vždyť já tě můžu nést. Samozřejmě! Pak tě ale usadím ve vnitřní kapse, tam je dostatečně teplo.“ Neysa zablikala a spokojeně se uhnízдила.

Pak si pro sebe vyčaroval brusle. Stile byl vynikající bruslař. Vytvořil si vlastní styl a dlouho cvičil, aby se mohl v této disciplíně zúčastnit Hry.

Vyrazil na led. Ten byl dostatečně pevný a nerovnosti povrchu mu nevadily. Bruslil ladně, ale přesto rychle, směrem k paláci. Ani se neobtěžoval využít kouzlo neviditelnosti. Byl zde, aby Adeptku ověřil, ne aby podnikl skrytý útok. Chtěl jen zjistit skutečný vzhled Bílé Adeptky a zjistit podstatu její magie. Pokud do jejího okruhu nespadaly amulety a golemové, nejspíš byl na špatné stopě. Démon z amuletu ho málem zabil hned v prvních okamžicích pobytu na Fázi. Po použití léčivého amuletu o něco později se mu do cesty připletli hned čtyři démoni najednou. Teď už se amuletům vyhýbal – alespoň však díky nim měl nesmazatelnou stopu, vedoucí k nepříteli.

Zvláštní věc byla, že žena z hologramu na Protonu říkala, že ji Modrý Adept bezdůvodně napadl – ne naopak. Proč? Jeho dvojník byl určitě nevinný. Nikdy by bezdůvodně nenapadl jiného Adepta, obzvláště ne ženu. Takže neměla pravdu. Přesto ho to ale znervózňovalo, protože Adeptka nemohla tušit, že je její výslech nahráván na holozáznam.

Bruslil stále dál a pomalu se začínal blížit k ledovému paláci. Byl čas přikročit k akci. Zazpíval kouzlo:

*Necht' mám klauna šaty,
od hlavy po paty.*

Jeho oděv se změnil a Stile teď na sobě měl strakatý klaunský úbor, který byl, a to nebyla žádná náhoda, mnohem teplejší než jeho

předchozí šaty.

Běžní Adepti měli tu výhodu, že si pomocí magie mohli obstarat veškeré materiální potřeby. Mohli si vyčarovat jídlo, vybudovat hrad nebo jinou rezidenci podle svého vkusu, stejně jako obstarat si jiné potřeby. Avšak ve svých chráněných pevnostech byli osamělí a nudili se. Proto se jich takové množství účastnilo různých událostí jako diváci nebo dokonce soudci. Podobně tomu bylo i s olympiádou jednorozců. Žlutá byla očividně se svou prací hlavního rozhodčího nadmíru spokojená a pro tuto příležitost si dopřála jeden ze svých nejlepších kouzelných nápojů. Každého by napadlo, že Adepti se mohou bavit díky kouzlům i doma. Avšak žádný z nich nemohl pomocí své magie bavit sám sebe, i kdyby byl tak hloupý a zkoušel to. Proto se Stile přestrojil za klauna. Takhle měl největší šanci proniknout k Bílé Adeptce bez nějakého většího podezření.

Takže dál kličkoval mezi ledovými hrboly a vyhýbal se příležitostným dírám. Předvedl piruetu a schválně sebou plácl na led. Byl přece šašek, blázen. Bude se téhle historky držet, dokud se nedostane na dosah k Adeptce a nezjistí její pravou podobu a zdroj její magie.

Přibruslil až téměř k paláci. Zatím to šlo výborně. Žádná nepřátelská kouzla kolem nečíhala.

Kolem vlastního paláce byl vodní příkop, účinná ochrana proti bruslařům. Stile zvedl hlas. „Hej!“ zavolal. „Nepotřebujete klauna?“

Objevil se strážný. Zdálo se, že Adepti poskytují obživu slušnému množství vesničanů. „Proč přicházíš?“

„Pobavit – za odpovídající odměnu. A posbírat nějaké drby.“

„Špión?“

„Pochopitelně.“

Strážný ztišil hlas. „Ty jsi opravdu blázen, že jsi vůbec přijel do tohoto království. Adeptka nemá smysl pro humor. Odejdi, než přijdeš o krk.“

„Děkuji ti za varování, pane,“ řekl Stile. „Přišel jsem ale z daleka, a když už jsem tady, rád bych to alespoň zkusil. Ohlas mě prosím Adeptce a nechej mě využít příležitosti.“

„Bude to na tvou zodpovědnost. Snažil jsem se tě varovat.“ Strážný opět zmizel uvnitř paláce.

Za okamžik se vrátil a spustil padací most, který byl tvořen ob-

rovským plochým rampouchem. Stile rychle přebruslil na druhou stranu na hlavní nádvoří, obdivuje cestou způsob, jakým se na křišťálově čirých stěnách lámalo světlo. Ledová podlaha se náhle změnila v kamennou. Stile na ni najel a bez předstírání se rozplácl, jak široký tak dlouhý. Nedíval se pod nohy. Pokusil se pád alespoň změnit v komický kotrmelec, ale příliš se mu to nepovedlo. Raději si brusle sundal.

Neysa se neobjevila. Stále zůstávala ukrytá ve formě světlušky, tentokrát v jeho čepici. Stile chápal proč. Pokud by se změnila zpět v jednorozce, přilákalo by to na ně nežádoucí pozornost. Jak správně podotkli Platinoví elfové, kdo jiný než Modrý Adept jezdí na jednorozci? Pokud to však bude nutné, dokáže se proměnit velice rychle. S ní se cítil mnohem bezpečněji.

Neděly se žádné zvláštní přípravy. Bílá Adeptka vyšla ze dveří a velmi se podobala ženě, kterou viděl na olympiádě. Byla jen starší a tlustší. Evidentně používala svých kouzel jen na mírné vylepšení skutečného vzhledu. „Co chceš, venkovane?“ zeptala se popudlivě. „Proč mě obtěžuješ?“

„Předvádím výjimečné představení plné legrace a žonglování,“ řekl Stile komickým hlasem. „Pobaví vás a přinese světlo do duše. Jediné, co za to žádám, je malá laskavost.“

„Jakou malou laskavost?“ Očividně byla na podobné prosby venkovanů zvyklá.

Stile vyndal stříbrnou minci, kterou si již dříve pro tuto příležitost vyčaroval. „Tenhle amulet – je už vyčerpaný. Chtěl bych, aby byla obnovena jeho moc a mohl mě chránit před chladem.“

„Já se na amulety nespecializuji,“ vyštěkla. „Obrat' se na jejich výrobkyni.“

Takže to byla Adeptka, kdo produkoval amulety! Tohle byla důležitá informace. „Jednou na mě jakýsi amulet zaútočil,“ řekl. „Teď už raději používám jen vyzkoušené.“

„Zaútočil na tebe?“ zachechtala se. „Určitě ti dobře posloužil! Dobrá – pokud mě kvalitně pobavíš, odměním se ti odpovídajícím způsobem.“

„Děkuji vám,“ řekl Stile poníženě. Báł se, že mu vlastně nedala žádný závazný slib. To nebylo zrovna to, co potřeboval. Jakmile mu

jednou ukáže způsob svého čarování –

„Dej se do toho, klaune,“ vyštěkla Bílá, rty sevřené v kyselém úsměvu. „Pobav mě.“

Stile se do toho tedy dal. Jako součást herních dovedností na protonský Turnaj musel umět i komická představení. Byl v nich celkem dobrý. Začal s pantomimou 'hloupý trpaslík' a pokoušel se sníst imaginární brambor, který mu stále unikal pod rukama, hledal nějaké pohodlné místo na spaní a stále se mu žádné nelíbilo, končetiny se mu vzájemně pletly, z uší vytahoval ručníky, motal se a dělal ze sebe hlupáka. Byl v tom dobrý a nepoužíval opravdovou magii, jen pódiové triky. Ona si toho musela být dobře vědoma. I když se Bílá Adeptka snažila zachovat kamenný obličej, pomalu tála a začínala se usmívat. Evidentně neměla ráda venkovany a byla spokojená, když viděla, jak jeden z nich ze sebe dělá takového blázna. A taky, stejně jako jiní lidé, se bavila nehodami, které trpaslíka potkávaly. V závěru představení se už chtěla na celé kolo.

Stile výstup ukončil. Bílá zase rychle vystřízlivěla. „Líbíš se mi, šašku. Myslím, že si tě tu nechám navždy. Budeš mě bavit.“

„Slavná Adeptko, nemohu zůstat,“ řekl rychle Stile, i když něco takového vlastně očekával. „Chci jen obnovit činnost svého amuletu.“

Zamračila se. „Dobrá, blázne. Dej ho sem.“

K něčemu se chystala. Stile jí podal minci a napjatě čekal, co se bude dít.

Bílá Adeptka ji položila na zem. Vyndala dlouhý kus dřevěného uhlí a nakreslila kolem mince magické symboly. Když byly obrazce kompletní, pětkrát na ně udeřila: ťuk-ťuk, ťuk-ťuk, ŤUK.

Mince explodovala v tucet větších kousků. Ty se změnily ve sněžné démony, průhledné, se sněhovou kožešinou a zuby z rampouchů. Jejich oči byly sněhové koule. Zdálo se, jako by kousky kovu uvízly na jejich drápech. Místo nehtů měli ostré kovové hroty.

„Uložte tohohle drzého vesničana k ledu, miláčkové,“ požádala a ukázala na Stila.

Démoni k němu vykročili. Stile se pokoušel utéct na nádvoří, ale oni ho začali obstupovat. Chladně se šklebili a stahovali kolem něj kruh. Vypadalo to, že se k němu nebudou chovat zrovna něžně.

Náhle vylétla Neysa a změnila se v jednorožce. Vyrasila vpřed a jednoho z démonů rozpárala svým rohem. Nabrala ho a odhodila stranou. Narazil do svého souseda a oba se sesypali na zem v hromadě roztříštěného ledu.

„Ha! Jednorožec!“ vykřikla uražená Bílá. „Ty si myslíš, zvíře, že mi můžeš vzdorovat v mém vlastním království?“ Začala na podlahu kreslit další symbol.

Na obzoru byly další problémy. Bylo jasné, že pokud nakreslí správný symbol, může si přičarovat cokoliv. Stile k Bílé Adeptce vystartoval a byl vzápětí chycen jedním z démonů. Byl to medvědí stisk, který ho zvedl z chladné podlahy. *Blázne!* nadával si v duchu. Mohl jsi použít kouzlo. Ale ne – Bílá ho dosud nepoznala a očividně jednorožce nedávala do souvislosti s ním. Pokud bude moci, raději si své inkognito podrží. Musí se pokusit zvládnout to bez magie.

Raději měl včas kouzlit! Démon sevřel svou studenou ruku kolem jeho úst, napůl ho zadusil a zabránil mu mluvit.

Stile se pokoušel dosáhnout alespoň na Platinovou flétnu, mohla se v téhle situaci proměnit v užitečnou zbraň. Byl však v takovém ledovém sevření, že se prakticky nemohl pohnout.

Vrazil do démona loktem. Au! Led byl velmi tvrdý! Kopl, ale zdálo se, že démon nic necítí. Jeho chladné ledové tělo bylo bez jediného nervu. Stile se nemohl ani odstrčit od země, protože už několik okamžiků visel bezmocně ve vzduchu. Smrtonosný chlad mezi tím pomalu mrazil jeho tkáň.

Neysa byla plně zaměstnaná likvidací ostatních monster. Stile by si neporadil s jedním démonem, tlupa démonů však měla stejný problém s jedním jednorožcem. Kopala je zadními kopyty a jednou se jí podařilo odmrstit dvě monstra současně. Bodla dopředu a nabrala dalšího z nich na roh. Demolovala demony každým svým pohybem. Stile nemohl mít lepšího spojence.

Stile však byl umlčen a Bílá Adeptka nerušené dokončovala další magický symbol. Určitě měla za lubem nějaké darebáctví.

Stile se do ruky na svém obličejí zakousl. To pomohlo. Ledové prsty se pod jeho zuby drtily. Démon možná necítil žádnou bolest, ale bez prstů Stila držet nemohl. Stile kousal a kousal a po troškách zkrátil ledovou ruku o značný kus.

Čarodějnický symbol číslo dvě byl dokončen. Ve vzduchu se objevil roj ovádů. Sami od sebe se bez váhání vrhli na Neysu. Ta v okamžiku, kdy ji začali bodat, ztuhla, z nozder jí vyrazil plamen a se zoufalým tónem se vzápětí zhroutila na podlahu.

Nebylo pochyb, že Adept se s jednorožcem dokáže kdykoliv vypořádat! Magie Bílé byla poněkud těžkopádnější než Stilova, když se však aktivizovala, měla zničující následky.

„Hod’te to zvíře do jezera – pod led,“ poručila Bílá dvěma zbývajícím démonům. „A toho přihlouplého klauna taky, jsou s ním jenom problémy.“

Stile si však už uvolnil ústa a zazpíval:

Ledoví zloduší,

proměňte se v myši!

Neměl možnost soustředit své síly hudbou, takže moc jeho kouzel byla malá. To zase bylo jeho magické omezení. Když měl možnost plně se připravit, dokázal dělat mocná kouzla – to ale mohla Bílá, pokud by nakreslila hodně symbolů, dělat taky. Jeho kouzlo nefungovalo úplně. Netvoří se proměnili spíše v tlusté, bílé krysy.

„Magie!“ zasyčela Bílá. „Teď tě poznávám! Jak se opovažuješ vniknout do mého království, Modrý?“

Stile vyndal harmoniku a přišel k Neyse. Rozhodl se, že v téhle situaci Flétnu nebude potřebovat. Smrtonosný oblak hmyzu se zvedl z Neysina těla a zamířil k němu. „Přišel jsem, abych si ověřil, zda právě ty nejsi můj nepřítel,“ řekl čarodějnici.

„Nebyla jsem – předtím. Teď už ano!“ vykřikla. „Ubodejte ho!“

Stile krátce zahrál na harmoniku. Hmyz ucítil hromadící se magickou auru a zaváhal. Stile si přál žár, a když ovádi překročili určitou hranici, padli vysušení na zem. Několik odolnějších jedinců vzdorovalo, dokud jejich křídla nevzplála plamenem.

Stile se zarazil a pohlédl na vysíleného jednorožce. Vzpomněl si na Kolohnáta a Modrou, jak leželi přiotráveni plynem. Co z toho byla paralela mezi rámcí a co zavinil svou lehkomyšlností? Ale s touto situací se uměl vypořádat. Zazpíval:

Neyso, už nevadí ti kousnutí,

Neyso, už ležet nic tě nenutí.

Jednorožec se probral a postavil se na nohy. Stile byl schopen

magií vyléčit kohokoliv, jen ne sebe.

Bílá kreslila zase nějaký symbol. Stile se k ní otočil a zaspíval:

*Bílá proměň se,
v žábu nebo želvu.*

Čarodějnice jen překvapeně zvedla pohled, když kolem ní kouzlo bez účinku proletělo. Stile zapomněl doplnit potřebný rým. Pak se opět sklonila a pokračovala v kreslení.

*Ať tvé tělo zestárne,
ať máš kůži slizkou,*

zaspíval další kouzlo. Opět se však příliš nerýmovalo.

Opět polekaně reagovala, očekávajíc to nejhorší. Nikdo se nebojí stárí tak jako žena středního věku! Kouzlo ji však znovu neškodně minulo a neškodně se rozplynulo. Stilova pozornost se soustředila k poslednímu zoufalému pokusu.

*Ted' přeji si nejvíce,
ať vzplaneš jak hranice.*

Tentokrát na jejích bílých vlasech zatančily oranžové plamínky. „Dost!“ vykřikla. „Zvítězil jsi, Modrý! Tvé kouzlo mě sice nemůže doopravdy transformovat, ale bolí to. Co vlastně chceš?“

„Chci jen vidět, na jakém principu funguje tvá magie,“ řekl Stile. „A v míru odejít.“

„Ještě nikdo, kdo uzřel něco takového, neodešel v míru!“ protestovala. „Způsob magie je vždycky Adeptovým největším tajemstvím. To bych za chvíli mohla tančit nahá na cimbuří.“

„Ty jsi zdroj mé magie viděla,“ poukázal Stile. „Já jsem celý svůj život běhal nahý před davy lidí, než jsem přišel na Fázi.“

„Dobrá, ale nikdo jiný jen tak neukazuje svou magii nebo své tělo!“

„Ty víš, kdo udělal ten amulet.“

Zaváhala. „Aha, už mi to začíná být jasné! Jde o tvou pomstu!“

„Ano,“ souhlasil Stile. „Nezdá se mi, že bys to byla ty, koho hledám, ale bude lepší, když budu přesně vědět, kdo je tou osobou.“

„Ano, znám ji. Existují tajné čarodějnické spolky. O tom ti ale nic neprozradím, není to tvá záležitost.“

„Tvůrkyně amuletu se mě pokoušela zabít!“ vykřikl Stile. „A zkouší to stále znovu. To že není moje záležitost?“ křičel na ni.

„No, možná že to tak vidíš. Ale není *moje* záležitost, abych ti ji prozradila.“

„Čarodějnice, neriskuj dopad mého hněvu,“ varoval ji Stile.

Cítil, jak se v něm zvedá zuřivý hněv. Jeho magická přísaha mu dodávala nadlidskou sílu. „Proměním tě v –“

„Neproměníš. Síla jednoho Adepta je proti jinému Adeptovi, který se má na pozoru, neúčinná. Stejně ji nemohu zradit. Odejdi a já ji nebudu varovat, že se možnosti tvého výběru zúžily na dvě.“

Dvě. Dvě zbývající Adepty. Bílá mu nakonec svým způsobem přece jen dala nějaké informace. To mu zásadním způsobem pomůže. Problémem ale bylo, že znal jen jednu ze zbývajících Adeptek – Hnědou.

Zkontroluje si to. Nasedl na Neysu, zahrál několik tónů a zazpíval:

*Ať kouzlem Neysa i já
jsme v místě, kde Hnědá přebývá.*

Vystřelili vzhůru, příšernou rychlostí proletěli zdmi ledového paláce, jako by byly z mlhy, a zamířili k jihovýchodu. Pláně, hory a lesy se míhaly jako blesk. Viděli z nich jen rozmazané skvrny. Potom zpomalili a po chvíli úplně zastavili.

Byli před velkou hnědou bránou ze dřeva, která vedla do mohutného hradu z hnědého pískovce, na jehož nejvyšší věži vlála hnědá zástava. Očividně se nacházeli v Hnědém království.

Stile se rozhlédl. Za hradem tekla bahnitá řeka, ale do hradního příkopu žádnou vodu nepřiváděla. Na jejích březích stál vyschlý hnědý les. Na Fázi jako takové mohlo být léto, ale v Bílém království byla zima a tady zase evidentně podzim.

Neysa zafrkala. Něco se jí tu nelíbilo. Stile ji plně chápal. I tráva tady byla taky hnědá.

„No, proklouzneme, nebo se jí tentokrát hrdě postavíme?“ zeptal se Stile jednorožce. Vydala odmítavý tón, který přešel v souhlasný. „Máš pravdu,“ řekl. „Už mě taky unavuje přestrojení. Tentokrát se tomu postavíme otevřeně.“ Rád by věděl, jestli je pravda, že jeden Adept nemůže začarovat druhého, který si dává pozor. Tahle poznámka mu ale dodávala sebedůvěru.

Postavil se před dveře a zařval, jak nejhlasitěji uměl: „Hnědá,

pojď přivítat Modrého!“

Obrovské dveře se otevřely. V nich stál obr. Byl mohutný jako dubový kmen a stejně tak pokřivený. V ruce měl dřevěnou palici, která byla větší než Stile sám. „Běž pryč, klaune!“ zaburácel.

Klaun. Ach – zapomněl se převléci, stále na sobě nosil ten strakatý oblek. Už ho tak bude muset nechat. Nechtěl se teď zabývat zbytečnou magií.

Stile byl zvyklý jednat s muži, kteří byli vyšší než on. Vlastně všichni muži byli vyšší než on. Ale tenhle byl zvláštní případ. Byl vysoký skoro deset stop. Jestli tou palicí mávne, sundá Stila z Neysy, než si stačí uvědomit, co se děje.

Jedině snad, že by použil Platinovou flétnu jako kopí...

Nejprve to ale musí zkusit po dobrém. „Chci mluvit s Hnědou Adeptkou.“

Obr zaváhal. Co mu příroda nadělila na těle, to ušetřila na inteligenci. „Ach, to je jiná,“ řekl. „Pojď dál.“

No tohle! Neysa se vydala za obrem. Brzy dorazili do velké haly obložené dřevem.

Seděl tam muž, oblečený v hnědém plášti. Měl hnědé vlasy, oči i kůži. „Co ode mne chcete?“ zeptal se zamračeně.

„Nic,“ řekl Stile. „Chci mluvit s Hnědou Adeptkou.“

„Mluv se mnou,“ řekl muž. „Já jsem Hnědý.“

„Hnědá Adeptka je žena,“ řekl Stile. „Musím si snad pomoci magií?“

„Jak se opovažuješ používat v mém království magii?“ zeptal se hnědý muž výhružně.

„Opovažuji,“ řekl klidně Stile. Vyndal harmoniku a zahrál krátkou melodii.

„Stráž! Vyhod'te tohoto muže!“

Objevil se obr a rozběhl se na Stila a Neysu.

Ať tohle stvoření zmizí do pekla,

ať objeví se Hnědá Adeptka,

zazpíval rychle Stile.

Vypadalo to, jako by obra z místnosti vymetl nějaký neviditelný metař. Zároveň se kolem protáhl větrný vír a přinesl před ně rozcuhané a rozzlobené dítě. „Ty zatracený chlape!“ vykřikla. „Tohle sis

neměl dovolovat!“

Stile se na ni zaraženě podíval. „Ty jsi Hnědá Adeptka?“ Ale byla to určitě ona, přineslo ji jeho kouzlo.

„Až vyrostu a získám plnou sílu, už mi nikdy nebudeš moct takhle ubližovat!“ vykřikla plačtivě. „Nikdy jsem ti nic neudělala, klaune!“

Vzhled mohl klamat, ale Stile byl nakloněn věřit jí. Proč by dítě zabíjelo Adepta, který mu nic neudělal? Jedině že by to byl jen další převlek skrývajícím pravou podobu Adeptky. „Jsem tady, abych si to ověřil,“ řekl Stile. „Ukaž mi, jak doopravdy vypadáš.“

„Takhle vypadám! Dokud nevyrostu. Mohl bys teď odejít, jestli nejsi opravdu zábavný klaun?“

„Ukaž mi způsob tvé magie,“ řekl Stile.

„Copak jsi slepý? Před chvílí jsi z mých golemů udělal hromádku dříví!“

Golemové! „Ty vyrábíš dřevěné lidi!“

Už si na něj pomalu zvykala. „Co jiného? Používám dřevo, které roste kolem. Většinu z nich ale udělal můj předpředchozí Hnědý Adept. Učil mě, jak se to dělá, těsně předtím, než zemřel.“ V jejích očích se objevily slzy. „Byl to hodný člověk. Bez něj je mi tady smutno.“

„Víš, že jeden z dřevěných golemů násilně obsadil Modré království?“ zeptal se Stile.

Její chytré hnědé oči se široce rozevřely. „To je lež! Golem dělá jen to, co se mu poručí. Já to vím nejlépe. Nemají vlastní život.“

Jako roboti na Protonu. Jen někteří z nich, jako Sheen a její přátelé, měli vlastní vůli a silný intelekt. „Ty jsi nikdy neposlala golema, aby mě zničil a ovládl mé království?“

Teď se zakoktala a pohodila hnědými vlasy. „Já – já ne! Ale já nejsem Adeptka dlouho. Můj před-před-“

„Předchůdce,“ pomohl jí Stile.

„To je to slovo! Díky. Předchůdce. On možná ano. Nevím. Ale byl to dobrý muž. Nikdy na jiné Adepty neútočil. Jen pro ně dělal na zakázku. Golemové jsou ti nejposlušnější vojáci a služebníci. Nepotřebují jídlo ani spánek –“

„Takže jiný Adept si u něj mohl objednat golema mého vzhle-

du?“ zeptal se Stile, kterému začaly pomalu jednotlivé díly skládan-
ky zapadat do sebe.

„Jistě. Dělal golemý jakéhokoliv vzhledu a měnil je za další
kouzla, která potřeboval. Jako třeba kouzelné skříňky, amulet dobré
nálady –“

Stile se na ni vrhl. „Kdo mu prodal ten amulet?“

„Co je? Přece Červená Adeptka. Ona dělá všechny amulety.“

Něco tady nesedělo. „Setkal jsem se s Červeným Adeptem na
olympiádě jednorožců. Byl to vysoký, pohledný muž.“

„Tak to tam asi byla v přestrojení. To se tak dělává. Totéž jsem
se snažila udělat i já, když jsi přišel. Poslala jsem místo sebe golema.
Hnědý mě varoval, abych nikdy návštěvníky nepřijímala osobně.
Občas se tu objevují zlí lidé, kteří ubližují dětem. Netušila jsem ale,
že znáš moje pravé pohlaví.“

Stila posedla panika. Magický převlek! Ne jen změna oděvu, ale
i pohlaví! Červená by to zvládla i bez kouzel. Pokud by si odmyslel
kníry, prodloužil vlasy a oblékl ji do šatů, objevila by se před ním
žena. Pokud by ji svlékl do naha a zakryl jí hlavu čepicí, měl by před
sebou ženu, která zabila Kolohnáta v dole. Jak jen to mohl přehléd-
nout!

„Hnědá, omlouvám se ti,“ řekl Stile. „Do mého království vnikl
golem a já jsem si myslel, že to je tvoje práce. Vidím, že jsem se mý-
lil. Odpustíš mi?“

„To je v pořádku,“ řekla a čtverácky se usmála. „Už dlouho mě
nikdo nenavštívil. Ale mohl bys vrátit zpět mé služebníky.“

Stile udělal rychlé kouzlo a golemové se znovu objevili. „Mohu
pro tebe ještě něco udělat, než odjedu?“ zeptal se.

„Ani ne. Líbí se mi tvůj jednorožec, ale vím, že nechtějí mít s
Adepty ani s jinými lidmi nic společného. Je tu ještě jedna věc. Mám
malou květinovou zahradu, ale všechny kytky mi hnědnou a usycha-
jí. Nechci ale, abys to řešil magií. Musím to zvládnout sama.“

Neysa vydala tón a Stile sesedl. Proměnila se v dívku a řekla:
„Trus jednorožců je magický a rostou z něj kouzelné květiny.“

„Jé – jsou pěkné?“ zeptala se Hnědá. Její oči se rozzářily vzru-
šením.

Neysa, která se mezitím změnila zpět v jednorožce, přikývla a

vydala souhlasný tón.

„Pošli jednoho ze svých golemů s vozíkem a vidlemi,“ řekl Stile. „Nějakého obra, který toho hodně uveze. Víš, kde stádo žije?“

Hnědá přikývla. „Často tam chodím a dívám se na ně a na jejich krásné rohy,“ řekla zasněně. „Raději se k nim ale moc nepřibližuji.“

Všechny dívky mají rády koně, uvědomil si Stile. Pohlédl na Neysu a ta přikývla. „Jestli chceš, Neysa tě tam tentokrát zaveze a řekne svým přátelům, aby ti dali hnůj na tvou zahrádku.“

„Jet na jednorožci?“ spráskla Hnědá ruce radostí. „Ach ano! Ano!“

„Tak tedy jed’,“ řekl Stile a byl rád, že jí mohl udělat radost alespoň takovou maličkostí, když už sem vpadl bez pozvání. „Setkáme se tam.“

Dívka ostýchavě naskočila na jednorožce a Neysa hladkým krokem vyrazila. Stile věděl, že ji poveze opatrně a nenechá ji spadnout a že stádo jednorožců jí přenechá dostatek trusu. Takové věci nebyly pro přátele žádný problém. Neysa mu opět pomohla z problémů a díky ní bude Hnědá vzpomínat na jejich návštěvu s radostí.

Opět nedorazil k té pravé Adeptce, přesto však mělo jeho pátrání úspěch. Teď už alespoň přesně věděl, kdo je jeho nepřitelem. Teď však nebude mít čas si s Červenou Adeptkou pohovořit. Musí opět projít oponou a zúčastnit se dalšího kola Turnaje. Ale až se vrátí na Fázi“.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Hudba

Nadešlo šesté kolo Turnaje. Ve Hře zůstávala sotva jedna pětina původních soutěžících. Koncentrace těch skutečně dobrých a těch, co vždycky mají štěstí, se zase zvětšila. Přibýlo též diváků a v příštích kolech jich bude ještě víc, protože Hra získávala obrátky. Každé další kolo bylo stále zajímavější a významnější.

Jeho dalším soupeřem byl opět Občan. To nebylo neobvyklé, protože Občané patřili mezi nejlepší hráče. Jen málokdy z Turnaje předčasně vypadli. Tenhle byl starý, očividně ne v nejlepší fyzické kondici. Jako Občan však byl i přesto nebezpečný.

Stile se rozhodl směřovat volbu na FYZIČNO, sloupec, kde měl určitou šanci. Nechtěl riskovat, aby měl tento muž možnost využít desetiletí strádané zkušenosti a znalosti.

Měl šanci. Dostali se na pole 2B, FYZIČNO / NÁSTROJ. Oblast Stilovy největší síly. Občan se však netvářil vylekaně. Měl snad nějaké tajemství?

Rozehráli subtabulku a skončili u šplhání po ledové stěně. Byl to zmrzlý vodopád asi patnáct metrů vysoký. K jeho zdolání mohly být použity jen cepín a skoby. Lana spuštěná z horního konce je jistila a v případě pádu by jim zachránila život, při vlastním zdolávání ledopádu jim však nebyla nic platná. Stile nechápal, jak se s tím starý muž vyrovná.

Stile byl nahý. Jediné, co musel udělat, bylo obout si boty s bodci, rukavice a upevnit lano. Vlastní oblečení nepotřeboval. Led byl podchlazován zevnitř, vzduch v dómu byl naopak velmi teplý. Nahý člověk se s tím mohl docela dobře vypořádat, protože ho navíc zahřívala fyzická námaha.

Bohatý oděv bude Občanovi ve šplhání vadit. Zvolna se svlékl.

Stile byl překvapen. Jeho tělo, ukryté pod oblečením, bylo svalnaté a dobře stavěné. Ten muž byl starší než Stile, možná dokonce o hodně starší díky omlazování, ale jeho tělo prozradilo, že tento člověk je dobře rostlý čtyřicátník. Stile by měl mít výhodu, ale mnohem menší, než očekával.

Převzali vybavení a vydali se ke stěně. Led se krásně třpytil a připomínal svou průzračností křišťál. Stile šplhal vpravo, Občan vlevo. Ten, kdo se jako první dotkne elektronického snímače na vrcholku, zvítězí. První, který spadne, prohraje. Teoreticky se jeden z nich mohl na laně zhoupnout a toho druhého srazit dolů, ale ve Hře se podobné podvádění a nečestné souboje netolerovaly.

Občan se postavil proti ledopádu a začal do něj bez jediného pohybu zírat. Byl čas začít, ale Občan nesměl být vyrušen. Stile musel čekat.

Muž zůstal několik minut potichu. O co se pokoušel? Stile byl tímto jeho chováním zneklidněn. Muselo mít nějaký význam. Proč by nějaký člověk zbytečně odsouval souboj a zíral na led jako v transu?

Hypnóza! To bylo ono! Občan se uváděl pomocí autohypnózy do transu, do zvláštního duševního stavu, který mu dovoľoval čerpat až na samé dno veškeré skryté rezervy jeho těla, které by jinak byly nedosažitelné. Podobný zdroj propůjčoval neuvěřitelnou sílu šilencům i matkám ohrožených dětí, které se pokoušejí chránit své potomky před nebezpečím. Stile tuto metodu nikdy nepoužíval. Dával přednost zdravému standardnímu životu a své skryté rezervy si nechával na okamžik, kdy se opravdu bude rozhodovat mezi životem a smrtí. Občan se ale evidentně něčím takovým nezatežoval.

Tohle mohl být vážný problém! Není divu, že se tento staře vyhlížející muž dostal v Turnaji tak daleko. Zmátl své protivníky svým vzhledem a ti volili fyzické soutěže. Občan potom vydoloval ze svého těla fyzické rezervy a porazil je. Stile mu na tento trik naletěl úplně stejně.

Protože však byl Stile lehký, v dobré kondici a měl zkušenosti se všemi oblastmi Hry, dostal se také k horolezectví. Byl v této oblasti výborný, tedy před poraněním kolen. Pokud by skoby mohl zatloukat tak, aby nemusel kolena příliš namáhat, nemělo by to jeho

schopnosti příliš ovlivnit. Jen málo lidí dokázalo po zamrzlém vodo- pádu šplhat rychleji než on. Takže měl stále ještě šance na vítězství. Síla uvolněná autohypnózou byla sice pěkná věc, ale rezervy těla se postupně musely vyčerpávat a omlazovanému Občanovi mohou ve finiši chybět.

Stile začal trochu cvičit a protahovat potřebné svaly. Mohl se ta- ké uvést do lehkého tranzu, ale takovou myšlenku zamítl. Ani v to- to případě.

Konečně se Občan vzpamatoval. „Jsem připraven,“ řekl.

Připnuli si bezpečnostní pásy. Lana se budou s jejich postupem nahoře stále zkracovat, takže nikdy nebudou prověšená. Stile cítil, jak se mu zrychluje v očekávání námahy puls i dech.

Zazněl startovací gong. Oba vyrazili a zatloukli první skobu. V téhle Hře se dalo použít několik malých triků. Led se mohl den ode dne trochu lišit, protože okolní podmínky se také měnily. Někdy byl poněkud měkký, což dělalo zatloukání skob jednodušším, ale riskant- nějším. Dnes byl naopak tvrdý jako skála a při zatloukání praskal. Protože každá skoba musela být zatlučena co nejrychleji, správné rozhodování bylo důležité. Jestliže soutěžící každou skobu pečlivě zatloukal, aby ho opravdu udržela, ztrácel drahocenný čas, kvůli kte- rému mohl prohrát celou Hru. Jestli si na zatloukání skob nedá zále- žet a bude ho rychle odbývat, může brzy spadnout, což rovněž zna- menalo ztrátu Hry. Záleželo na vytrvalosti, chytrosti a fyzické síle.

Občan byl od samého začátku rychlejší než Stile. Měl už zatlu- čenou první skobu a pracoval na další. Spěchal a trochu zatloukání odbýval, led však držel pevně. Stile byl těsně za ním, ale stále se propadal, protože vsadil na jistotu. Led byl zvláštní materiál. Někdy snášel povrchní zatloukání. A někdy ne.

Postupovali rychle vzhůru. Stile neustále zůstával pozadu, i když už své skoby tak pevně nezatloukal. Jediné, co mohl dělat, bylo obdivovat neuvěřitelné štěstí Občana a doufat v náhodu –

Stalo se to. Na poloviční cestě se led pod Občanovou skobou roztržil. Stačilo by, aby zatloukl novou skobu na jiné místo, ztratil by však tolik času, že by se Stile dostal před něj. Náhoda se konečně postavila na Stilovu stranu.

Ale Občan ve svém tranzu na to nedbal. Automaticky na uvol-

něnou skobu došlápl celou vahou – a ta pochopitelně vypadla. Občan sklouzl a houpal se na laně. Byl diskvalifikován.

Stile teď už ani nemusel šplhat až na vrchol. Stačilo o centimetr překonat pozici, na které se nacházel Občan předtím, než spadl. Jeho opatrnost, pozornost a pečlivost se vyplatila a nakonec mu přinesla snadné vítězství. Přesto to ale zpočátku tak jednoduše nevypadalo, pomyslel si.

Tentokrát ho žádná podvržená adresa nečekala. Sheen o něj pečovala a vyptávala se na jeho poslední dobrodružství na Fázi. Pak ho nechala spát. Svými názory se podobala Modré paní. Také nechtěla, aby se Stile postavil Červené Adeptce v Červeném království. „Je zlá. Na tom hologramu to bylo zřetelně vidět. Podřízne ti se zářivým úsměvem krk. Já jsem ale jen myslící stroj,“ uzavřela. „Dělej, jak uznáš za vhodné. Nemůžu zastavit nelogicky jednajícího tvora, který se chová neuvěřitelně hloupě.“

„Správně,“ souhlasil Stile spokojeně. „A navíc se občas chová jako klaun.“ Kdykoliv se rozčílila, vždycky poukazovala na svůj původ.

Nejprve se ale musel vypořádat se sedmým kolem Turnaje. Tentokrát se měl utkat s otrokem přibližně svého věku. Jmenoval se Klef, podle houslového klíče z notové osnovy. Byl to vysoký, hubený muž, který se do Turnaje kvalifikoval očividně jen proto, že čelní hráči jeho žebříčku o to neměli zájem. Stile všechny špičkové hráče znal, ale Klefa dnes viděl poprvé. Proto, jak usoudil, to nemůže být žádný velký hráč.

Během čekání na první tabulku se bavili. „Ať už tohle kolo vyhraje kdokoliv z nás, získá jeden rok držby navíc,“ řekl Stile. „Nebo i víc, podle toho, kam až se v Turnaji nakonec dostane.“

„To je můj sen, dosáhnout alespoň osmého kola,“ souhlasil Klef. „Nemám totiž na rozdíl od tebe nejmenší šanci stát se absolutním vítězem Turnaje.“

„Na rozdíl ode mě?“

„Mám výhodu, že si s tebou můžu promluvit předem,“ řekl Klef. „Znám tvou kvalifikaci ve Hře. Aby to bylo férové, měl bych ti říct,

v čem vynikám já.“

„Čestnost s tím nemá nic společného,“ řekl Stile. „Klidně využij jakoukoliv výhodu, kterou nade mnou máš. Možná si tě špatně ohodnotím a v tabulce ti nahraji přímo na tvé schopnosti. V každém případě stejně ale nemůžu vědět, zda to, co mi řekneš, bude pravda.“

„Ale to musí být pravda!“ řekl Klef šokovaný. „Má životní filozofie jakoukoliv lež vylučuje.“

Stile se usmál. Jeho soupeř se mu opravdu líbil. „Jsem rád, že to říkáš. Přesto však nemusíš –“

„Dobře umím hrát na hudební nástroje, proto i to moje jméno. Jediný můj další koníček je šermování kordem.“

„Ach, takže v těchto disciplínách jsi silný. To je užitečná informace.“

„Teď o sobě tedy víme. Dál už záleží na štěstí. Jedno kolo už jsem ztratil při NÁHODĚ, ale protože jsem v této kategorii taky třikrát vyhrál, nemohu si stěžovat. Dostal jsem se v Turnaji dál, než jsem ve skutečnosti čekal.“

„Ale víš přece, že budu volit tak, abych se vyhnul tvým silným stránkám,“ řekl Stile.

„Já zase můžu znovu vsadit na NÁHODU a neutralizovat tak tvé výhody.“

„Jestli ti připadnou písmena tak ne.“

„Pak je můj výběr jasný. Kord i flétna jsou oba v kategorii NÁ-STROJ.“

Flétna? Stile si nebyl jistý, zda by Platinová flétna v tomto rámci hrála, ale byl to tak vynikající nástroj, že by se s ním mohl směle postavit i tomu nejlepšímu hudebníkovi. „S kordem příliš zacházet neumím,“ řekl při vzpomínce na to, jak ho Neysa učila na Fázi šermovat. „Přesto jsem ho už v ruce držel a s ostatními zbraněmi umím zacházet dobře. Pokud se ti skutečně podaří prosadit kord a neskončíme třeba u meče. Pochybují, že by ses se mnou chtěl utkat v této kategorii.“

„O tom nepochybuj, že nechtěl!“ souhlasil Klef.

„Stejně jako ty, i já už jsem jedno kolo prohrál kvůli NÁHODĚ a věř mi, že se budu ze všech sil vyhýbat tomu, abychom tam skončili.“

„Nabízíš mi snad dohodu?“ zeptal se Klef a pozvedl obočí. Měl elegantní řasy a tato gesta u něj vypadala velice efektně.

„Je to legální a etické. Samozřejmě že v samotné Hře není žádná dohoda závazná, ale dva čestní hráči se mohou dohodnout, pokud o to mají zájem.“

„Rozumím. Chceš se se mnou utkat v hudbě?“

„Ano, za určitých podmínek.“

„Ty mně zaručíš volbu hudby jako takové a já ti umožním zvolit nástroj.“

„Přesně tohle jsem měl na mysli.“

„Měl bych tě ale čestně varovat, že jsem v tomto oboru velice dobrý a umím hrát téměř na všechny hudební nástroje. Nejraději hraji na flétnu, ale nevyhýbám se ani jiným. Myslím, že jsem lepší než ty. Slyšel jsem tě hrát. Možná si tedy vybereš nějaký z méně složitých nástrojů.“

Stilova ryze soutěžní duše byla vyburcována. Měl nutkání porážet soupeře právě v oblastech, o kterých si mysleli, že jsou v nich nejlepší. Proto taky tenkrát vyzval Kolohnáta na NAHÝ / FYZIČNO. Znovu si vzpomněl na Platinovou flétnu, jednoznačně ten nejlepší nástroj, jaký by mohl mít. Na ni dokázal zahrát nejlepší tóny svého života. Klidně by se mohl tomuto samozvanému odborníkovi postavit! Ale opatrnost převládla. Měl Flétnu jen půjčenou a nechtěl na ni přilákat zbytečnou pozornost Občanů. A pokud by hrál na obyčejnou flétnu, jeho schopnosti se s Klefovými určitě nemohly porovnávat. Ne, nemohl riskovat. Naštěstí měl dobrou alternativu.

„Harmonika,“ řekl Stile.

„Dobrá harmonika není žádná hračka,“ řekl Klef. „Když se na ni správně hraje, nemůže se s ní srovnávat žádný nástroj orchestru. Jseš si jistý? Snažím se jen jednat férově, když mně tak velkoryse nabízíš tuto mou oblíbenou kategorii –“

„Jsem si úplně jistý,“ řekl Stile, ačkoliv Klefova sebedůvěra ho znervózňovala. Jak dobrý asi mohl být tento člověk při hře na harmoniku?

„Tak tedy dobrá,“ souhlasil Klef a nabídl mu ruku.

„Potřesení rukama nenahrazuje právoplatnost volby na terminálu,“ připomněl mu Stile.

„Ale říká se taky, že pokud si dva lidé věří, nadělají méně chyb než ti, kteří se podezřívají.“

„Taky se mi to tak jeví.“ Stile přijal nabízenou ruku a stiskl ji na potvrzení právě uzavřené dohody.

Odebrali se k terminálu. Oba dodrželi svou dohodu. V tomto kole budou soutěžit ve hře na harmoniku.

Sheen už byla připravena a podala Stilovi jeho harmoniku. Dokázala přenášet předměty nenápadně uvnitř svého těla a byla v tomto rámci jediná, komu Stile zcela důvěřoval. Musel se rozhodnout pro tento vynikající nástroj, na který tak často hrával na Fázi. Bylo to lepší, než použít ten obyčejný, který přiděloval Herní počítač. Nebyla to Flétna, ale přesto se zdálo, že v sobě obsahuje jistou dávku magie. Doufal, že na ni dokáže zahrát tak dobře, aby porazil i dobrého hudebníka. Stile spoléhal na to, že člověk, který se specializuje na hru na flétnu, nebude schopen hrát dokonale na harmoniku. Alespoň ne tak dobře jako Stile. Stile byl bezpochyby sám o sobě špatný hudebník, ale dobře chápal podstatu Hry. Vždycky se daly použít nějaké triky, které nesouvisely se schopnostmi hráče. A on navíc cvičil hru s jednorožcem.

Sheen byla přesto vylekaná. Mohla k němu promluvit jen na okamžik během jejich odchodu na kolbiště. „Stile, trochu jsem to zkoumala, toho Klefa. Není to žádný amatér – on je opravdu expert! Možná je to ten nejlepší hudebník na planetě. Občané si ho půjčují, aby jim hrál, když mají nějaké večírky. Umí hrát na všechno!“

„Ach ne!“ Copak zase vlezl do jámy lvové? To byl trest za to, že trávil volný čas naháněním kouzelníků na Fázi, místo aby seděl doma a připravoval si alternativní strategie na další kolo Hry. Nedílnou součástí Hry bylo taky zkoumání silných a slabých stránek protivníka. Udělal by lépe, kdyby po celou dobu Turnaje zůstal na Protonu. Ale nemohl. Lákala ho magie, otevřená příroda, status Adepta a ideální žena – to poslední bylo asi rozhodující. Myslel, že Klefova sebevědomí je jen zástěrka, která ho má splést, a to se mu stalo osudným. „Budu hrát, jak nejlépe umím,“ slíbil Sheen.

„Budeš muset hrát ještě lépe,“ řekla mrzutě, když se rozdělili. Někdy vypadala tak lidsky, až ho zbolelo u srdce.

Klef se s ním znovu setkal před koncertní síní. Divákům zde byl

umožněn přístup, bylo tu asi sto sedadel. Hlediště už bylo plné. „Je o to zájem. Zdá se, že jsi populární osobnost.“

„Možná to jsou hudební fanoušci,“ řekl Stile. Často na své Hry přitahoval spoustu diváků, ale tohle byla příliš velká zodpovědnost. Letos se Turnaje účastnil poprvé. Zbývala jen sotva jedna desetina původních soutěživých, takže zvědavé publikum se mohlo na tento malý zbytek bez problémů soustředit.

Zaujali svá místa na malém pódiu. Byla tam dvě sedátka a stojany na noty, archaický hudební přezítok. Klef dostal harmoniku od Herního počítače, od té Stilovy se však příliš nelišila.

„Pravidla této soutěže,“ řekl kovový hlas Herního počítače. „Každý soutěžící zahraje individuálně jednu náhodně vybranou partii. Počítač posoudí úroveň jejich technik. Lidské publikum posoudí krásu hudby. Obě hodnocení se v závěru berou do úvahy. Začněte.“ Před Klefem se na monitoru notového stojanu objevily noty.

Ten zvedl svou harmoniku a začal hrát. Stilova poslední naděje zmizela. Ten člověk nebyl jen dobrý, nebyl to jenom expert. Byl to skutečně ten nejlepší hudebník, jakého kdy Stile slyšel. Ovládal veškeré techniky hry na harmoniku a hrál naprosto přesvědčivě. Plně využíval celý rejstřík nástroje a bez chyby přehrával i ty nejtěžší pasáže. Stile začínal litovat, že mu umožnil vůbec si harmoniku vybrat.

Jeho dlouhé, úzké prsty svíraly nástroj s nevyslovitelnou něžností. Každá nota byla jasná, čistá a přesná. Ani stroj by nedokázal hrát technicky lépe. Stile nemohl jeho úrovně v žádném případě dosáhnout.

Přesto však měl jistou malou šanci. Ačkoliv Počítač hodnotil jen techniku hry, bylo tady ještě lidské publikum, a to spíše dalo na pocity. Vzhled hrající osoby, stejně jako nasazení, s jakým hrála, její gesta a pohyby spolu s city, které posluchačům předávala, to vše mělo na rozhodování publika nemalý vliv. Hra na jakýkoliv nástroj neznamenala jen hudbu, ale také osobní a estetické přiblížení se posluchačům. Stile byl právě v této oblasti dobrý. Dokázal upoutat zájem publika. Pokud se mu to podaří tady, mohl by ještě mít jistou naději. Proto se na hodnocení uměleckých soutěží podíleli i diváci, stroje estetické cítění neměly. Zpočátku, když tomu tak ještě nebylo, zvíťázili občas v Turnaji soutěžící, jejichž umělecké výkony se nikomu

nelíbily. Byly však pro Počítač technicky dokonalé. Tento problém posuzování umění se táhl už z dávné minulosti. Ocenění dostávaly obrazy, které se málokomu líbily, sochy, na kterých nikdo nepoznal, co představují, a literární díla, která byla v podstatě nečitelná. Proto byly různé komise rozhodčích nahrazeny velkou skupinou obyčejného publika. V dnešních Turnajích tedy vítězili ti umělci, kteří podali technicky dokonalý a zároveň esteticky bezchybný výkon, který se líbil všem divákům. Stile měl proto jistou šanci nahradit technicky dokonalý, ale neosobní Klefův výkon opravdovým zájmem publika a výsledek by mohl být nerozhodný. Pak by museli zvolit novou hru a tentokrát by se Stile hudbě určitě vyhnul!

Klef skončil. Posluchači začali tleskat. Bylo to pěkné vystoupení, bez jediné chyby. Lidé málokdy dokážou vysvětlit, proč se jim něco líbí. Tady jim však něco, co nedovedli definovat, chybělo.

Teď byla řada na Stilovi. Klef odložil nástroj a zůstal tiše a bez pohybu, stejně jako předtím Stile. Notová obrazovka před Stilem se rozsvítila a objevila se notová osnova. Stile ji vlastně ani nepotřeboval. Mohl melodii reprodukovat z paměti, podle předchozí Klefovy hry. Přesto se však raději na ni díval. Nechtěl zahrát jedinou falešnou notu. Nic, co by mohlo obecenstvo negativně ovlivnit.

Stile začal hrát. Od samého začátku se mu dařilo. Zdálo se, že harmonika za dobu, co na ni Stile hrál, obživila. Našel ji tenkrát v tom velkém údolí mezi Purpurovými a Bílými horami v čarokrásném světě – Fázi. Když tak hrál, vzpomněl si s láskou na Neysu a najednou se cítil, jako kdyby hrál jen pro ni. Každá nota se nádherně nesla, věděl, že nesmí udělat chybu.

Teď ale nebyla jeho hudba určena ani pro něj, ani pro Neysu. Hrál pro publikum. Stile si to včas uvědomil a začal klouzat pohledem po posluchačích, občas se jeho pohled setkal s jiným, vzájemně se k sobě nakláněli. Svou bosou patou začal vyťukávat rytmus, ne pro sebe, ale pro získání pozornosti diváků. Špička boty by dělala spíše rušivý hluk, ale pohyb s patou způsobil pohyb celé nohy a dodával mu potřebnou dynamiku. Lidé se toho chytli a jejich vlastní nohy začaly vydupávat rytmus. Stile zachytil pohled jedné mladé ženy a následující krátká pasáž jako kdyby byla určena jen pro ni. Pak se obrátil k jinému posluchači a další úsek melodie věnoval je-

mu. Tak to šlo stále dál.

Bylo to pozorné publikum. Brzy většina lidí pokyvovala hlavami, kolébala se a podupávala patami. Dále se jim věnoval a postupně z nich udělal součást svého představení. Všichni dohromady hráli na harmoniku.

Náhle hra skončila. Skladba byla u konce. Stačilo to?

V okamžiku, kdy Stile odložil nástroj, vypukly v publiku bouřlivé ovace. Stile pohlédl na Klefa – a zjistil, že ten s otevřenou pusou zírá před sebe. Zdálo se, že Klef si nikdy neuvědomil, že hudba může být provozována i takovým způsobem. Že se do ní může zapojit celé publikum. Možná to považoval za degradaci umělecké hudby. To však bylo úplně jedno. Stile u svého publika zvítězil.

Brzy mu jeho předpoklad potvrdil i neosobní hlas stroje. „Vyhodnocení. První hráč. Jméno: Klef. Technika – první. Druhý hráč. Jméno: Stile. Hodnocení publika – první. Konečný stav: nerozhodně.“ Aby to bylo posluchačům zcela jasné, nepoužil Počítač při hodnocení jen přidělených čísel, ale celých jmen hráčů.

Klef potřásl smutně hlavou. „Ukázal jsi mi, Stile, jak se má hrát. Byl jsi výborný.“

Stilova odpověď byla přehlušena dalším oznámením. „Herní počítač má právo požadovat v případě nerozhodného výsledku pokračování Hry. Tohle právo teď bude použito. Soutěžící budou hrát v duetu to, co se jim bude náhodně ukazovat na monitoru. Hodnotit bude komise profesionálních hudebníků.“

Ne! Stile právě začínal mít radost, že nejhorší nebezpečí už je zažehnáno. Kolem něj se náhle začala stahovat další smyčka. Nemohl však dělat nic jiného, než hrát navzdory komisi, která proti němu bude určitě zaujatá. Své triky, které používal na běžné posluchače, mu u hudebních odborníků budou k ničemu.

Na chvíli zavládl zmatek, jak se komise shromažďovala. „O tomhle jsem ještě neslyšel,“ řekl Klef. „Je to skutečně v pravidlech?“

„Už jsem o tom něco zaslechl,“ řekl Stile. „Normálně se ale něco takového používá jen tehdy, když se hráči nemohou dohodnout na výsledku a trvají na další hře.“

„Je to fér? Nedovedu si představit, že by se tohle dalo rozhodnout další hrou. Zdá se mi ale, že ty bys asi dal komisi hudebníků

přednost –“

„Protože dokáže rozeznat pravé kvality hudebníka? Ne, znovu bych dokázal zvítězit u publika, ale proti Počítači nebo komisi nemám šanci. Bude to lepší spíše pro tebe,“ řekl Stile.

„Musíš podat protest!“

„To by nebylo dobré,“ řekl Stile. „Volba je na Počítači. Já jsem s tím smířen. Znal jsem pravidla už v okamžiku, kdy jsem do Turnaje vstoupil.“ A tohle vypadalo jako velice reálný konec jeho účasti. Tak blízko ke klíčovému kolu, navíc s odměnou prodloužené držby!

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ prohlásil Klef. „Chci zvítězit, budu hrát, jak nejlépe umím, ale je tu velká nerovnoprávnost. Není to jen tím, že pravděpodobnost tvého vítězství by byla mnohem větší, kdybychom znovu šli k hernímu terminálu. Je to hlavně v tom, že ty máš šanci dorazit až na konec Turnaje, kdežto já mám před sebou nejvýše několik kol. Jsi zkušený hráč, zatímco mé zaměření je velice úzké. Měl bys postoupit dál.“

„Hraj, jak nejlépe umíš,“ poradil mu Stile. „Na Hru má vždycky velký vliv náhoda. Jeden vždycky zvítězí a jeden prohraje. Mám ještě jiné možnosti.“ Stile věděl, že pod sebou uřezal větev, ale jeho úcta k tomuto čestnému muži se ještě zvýšila. O co lepší bylo prohrát proti opravdovému talentu, než proti hloupé náhodě!

„Když teď máme chvíli čas, vysvětlil bys mi, jak dosahuješ té odezvy publika? Viděl jsem to už mnohokrát, ale nikdy jsem nebyl schopen ji sám vyvolat. Vlastně ti závidím.“

Stile pokrčil rameny. „Je to přímo součást hudby, její podstata. Musíš přece mít jistotu, že lidé, kterým hraješ, tě poslouchají. Musíš to *cítit*.“

„To pak ale není hudba!“ protestoval Klef.

„To je neviditelný duch hudby,“ trval na svém Stile. „Zvukem vyjádřené emoce. Přenos nálady a pocitů od jedné osoby k druhé. Nástroj je jen pomocný prostředek. Hudba je jen podpůrným procesem, ne vlastním smyslem předávání pocitů.“

„Nevím, zní mi to jako kacírství. Já hudbu miluji, čistou hudbu. Většina lidí a komisí tohle nedokáže pochopit. Jsou všichni nedokonalí. *Hudba je dokonalá*.“

„To od sebe nemůžeš oddělovat,“ řekl Stile, který začínal jejich

debatu shledávat zajímavou. „Musíš na hudbu myslet jako na perly a posluchači tvoří řetízek, který je spojuje. A každá perla je bez tohoto spojovacího řetízku jen produktem moře a nikdy se nestane ozdobným náhrdelníkem. Tyhle dvě části musí být spolu. Stejně jako muž a žena, když se oddělí, ztrácejí oba.“

„Jako muž a žena,“ opakoval Klef. „Tomu jsem také nikdy pořádně nerozuměl.“

„Není to jednoduchý vztah,“ připustil Stile, když si vzpomněl na Modrou paní a její výstup při posledním setkání. „Ale dokud –“

Byl přerušen hlasem Herního počítače. „Komise byla ustavena. Pokračuje se.“ Před Stilem a Klefem se objevily partitury. Odstartoval je zvuk metronomu. Každý rychle zvedl k ústům svou harmoniku.

Byla to komplikovaná směs, do které byly zamíchány části lidové hudby, folku, popu i klasické hudby z planety Země. Obě hry se výborně doplňovaly. Publikum zaujatě naslouchalo. Hra jednoho nástroje by sama o sobě byla vynikající, ale harmonie obou byla technicky i hudebně ohromující.

Stile zjistil, že se mu tahle všehochuť vlastně líbí. Hrál dobře – dokonce ještě lépe než předtím. Bylo to tím, že se nemusel soustředit na posluchače, a především proto, že společná hra mu vždycky byla potěšením. Proto taky tak často hrával duety s Neysou. Ale s Klefem to bylo něco jiného. Tento muž hrál tak dokonale, že Stile nemusel nad hrou příliš přemýšlet. Stačilo jen Klefovi naslouchat a následovat ho a mohl mít jistotu, že neudělá žádnou chybu. Dělal všechno, co bylo v jeho silách.

Stile začal hrát svůj part s hlubokým citem, absorbuje osvěžující účinky harmonie. Viděl, že publikum reaguje. Jeho nová technika zřejmě fungovala. Hrál tedy ještě s větší vervou. Počítač by ho za takový styl hry asi nehodnotil příliš vysoko. Nemohl tolerovat žádné odchylky od technického standardu. Zatraceně, vždyť už to má stejně prohrané. Svého soupeře prostě v technice hry nemohl překonat, a to se snažil, jak nejlépe uměl. Dál už bude pokračovat podle sebe. Odmítal se nechat svázat nějakými omezeními počítačové interpretace stylu. On hudbu potřeboval *cítit*.

S Klefem se dělo něco zvláštního. Od počátku hrál perfektně,

teď však, když Stile změnil techniku hry, zaváhal a jeho hra už nedosahovala té kvality, co dřív. Jako hudebník nemohl tolerovat ten rozdíl a pokoušel se přizpůsobit se Stilově technice. Tahle melodie vyžadovala naprosto jednoduchou hru. Pasáž skončila, ale Klef stále hrál novým stylem. Samozřejmě to mělo vliv na komisi i na Počítač, určitě mu začnou strhávat nějaké body z celkového hodnocení. Klef to ale určitě věděl nejlépe. Proč to tedy dělal?

Protože poprvé v životě začal hudbu cítit. Zpočátku jen nejistě, pak se stále větší sebedůvěrou. S děsivou bystrostí začal následovat Stilovo vedení, napodoboval ho a začínal dosahovat téhož lidského rozměru hudby jako Stile sám. Přesto si udržel své nadprůměrné hudební schopnosti a za chvíli začínal tuto techniku očividně ovládat lépe než Stile. Ten nakonec musel Klefovu náporu ustoupit. Jinak by byla porušena integrita melodie. Klef se naučil hrát srdcem.

Teď je čekala klasická pasáž, jak Stile poznal, byl to úryvek z Deváté symfonie od pradávného Beethovena. Báječná hudba, kterou hluchý skladatel nikdy neslyšel. Klef hrál svůj úryvek naprosto brilantně. Stile byl emocionálně roztržštěn. Jedna jeho část se chtěla vzdát, protože jí bylo jasné, že tak dokonalého hudebníka prostě nepřekoná, že jen zbytečně ztrácí přízeň Počítače, komise a v neposlední řadě i publika, které si v první části získal. Druhá jeho část se oddávala čirému potěšení z hry skladby *Óda na radost*, kterou dnes hrál tím nejkrásnějším způsobem ve svém životě, v tom nejlepším duetu, v jakém se kdy mohl účastnit. Neysin roh sice dokázal skvěle imitovat harmoniku, ale Klefova hra byla prostě nepřekonatelná. Ten člověk hrál způsobem, jaký nemohl nikdo jiný napodobit. A teď se navíc i on vlnil v rytmu hudby, stejně jako Stile a celé publikum. Byl to obrovský zážitek!

Hudba skončila. Rozvířené emoce se ve Stilovi jen zvolna uklidňovaly. Sestoupil ze svých výšin, aby se vyrovnal s realitou. Bylo jasné, že ho Klef přehrál. Nedokázal si představit, že by v celém známém vesmíru existoval lepší hudebník.

Klef tiše stál a díval se k zemi. Z publika se neozval žádný potlesk. Bylo slyšet jen šeptání pěti členů komise, kteří sčítali body, porovnávali partitury a dohadovali se na konečném hodnocení. Stile by rád věděl, proč nad tím tak hloubají, nebylo pochyb, kdo hrál lé-

pe. Stile si pod sebou podřezal i tu zbývající větev, když prozradil tajemství prožívání hudby svému soupeři. Ten muž toho dokázal profesionálně využít. Přesto ho ale Stile navzdory okolnostem neodsuoval. Tak se mu společná hra líbila. Jeho prohra na Jednorukém banditovi byla nesmyslná, ponižující a zbytečná. Dnešní prohra mu příliš nevadila. Pokud by stálo za to obětovat království za hru, tohle by byla ideální příležitost. Na krátkou chvíli se tu vytvořila zázračná atmosféra. Takového vrcholu svých možností by jinak nedosáhl. Lepší taková slavná prohra, než nějaké levné vítězství.

Předseda komise signalizoval Hernímu počítači rozhodnutí. „Verdikt je připraven,“ oznámil okamžitě hlas Počítače. „Tahle soutěž byla klasifikována jako nejlepší představení v dějinách Turnaje, a její záznam proto bude uložen do archivu. Hráči, který se umístil na druhém místě, je letos nabídnuta výjimečná cena: jednoroční prodloužení držby.“

Stile prudce zvedl svěšenou hlavu. Záchrana! Tahle odměna měla být původně pro vítěze tohoto kola! Není to sice tak dobré jako vítězství, ale mnohem, mnohem lepší než prohra a definitivní opuštění Protonu.

Zvláštní bylo, že Klef reagoval naprosto stejně jako Stile. Proč by se měl radovat z nezvyklé ceny útěchy? Mělo by mu přece patřit vítězství!

„Závěrečné hodnocení Počítače: Klef,“ pokračoval stroj po malé dramatické pauze. „Konečné hodnocení publika podle bodování diváků u holovizí: Klef.“

Samozřejmě. Klef tentokrát zvítězil v obou hodnoceních, techniky hry Počítačem i estetického vlivu diváky. Ale zaslouží si to. Stile se k němu obrátil, aby mu blahopřál.

„Rozhodnutí komise rozhodčích,“ pokračoval Počítač. „Stile.“

Stile k Klefovi natáhl ruku. „Blahopřeji,“ řekl.

„Konečné rozhodnutí: v tomto kole Turnaje vítězí Stile,“ uzavřel Počítač.

„Cože?“ ztuhl Stile uprostřed pohybu.

Počítač odpověděl. „Poradní hlasy nejsou důležité. Záleží na rozhodnutí komise. Stile zvítězil. Prosím uvolněte koncertní síň pro další Hru.“

„Ale –“ protestoval Stile ohromeně. Pak byl umlčen bouřlivým potleskem posluchačů v sále, dále zesíleným neviditelným systémem reproduktorů, který přenášel reakci externích diváků.

Klef ho pevně uchopil za paži a vedl ho tím neskutečným hlukem k východu.

Tam už stála připravená řada gratulantů, v jejichž čele byl Střelec. Uchopil Stila za ruku a mohutně s ní zatřásl. „Blahopřeji!“ zakřičel, aby přehlušil okolní vřavu. „Vynikající představení!“ Pak mu přála řada dalších lidí, dokud k němu nepronikla Sheen a nepřerušila ten nekonečný proces.

Klef se obrátil k odchodu. „Počkej!“ zavolal na něho Stile. „Nemůžeš přece odejít! Vždyť to je všechno špatně! Ty jsi zvítězil! Copak se celá planeta zbláznila?“

Klef se usmál. „Ne, vyhrál jsi ty. Jsem překvapený, že si toho nejsi vědom.“

„Měl bys podat protest!“ řekl Stile. „Vždyť jsi mě úplně jasně přehrál. Myslím, že jsi ten nejlepší hudebník na planetě!“

Sheen je odvedla do transportní kapsle.

„Možná jsem – ted’“, řekl Klef. „Ukázal jsi mi, jak překonat největší nedostatek mé hudby. Jsem ti za to zavázán.“

„Proč tedy –“

Klef se usmál. „Bude mi potěšením poučit tě, stejně jako jsi poučil ty mě. Vzpomínáš si na začátek, jak jsme hráli odděleně?“

„Samozřejmě“, řekl Stile trpce.

„A jak jsi mi vysvětlil, že hudba je součástí snahy o sblížení? Cožpak není každý člověk osamocený ostrov?“

„Samozřejmě! Zdá se, že jsi pozorný posluchač!“

„Duet je taky takové sblížení. Jeden musí druhému pomáhat, nebo selžou oba.“

„To ano. Ale –“

„Člověk, který hraje dobře sám, hraje v duetu ještě lépe – pokud má správnou podporu. U hudby se tak objevuje úplně nová dimenze.“

„Ano, hrál jsem lépe, protože jsem věděl, že ty žádnou chybu neuděláš. Přesto jsi hrál lépe než já. Myslím, že tvé zlepšení bylo větší než moje.“

„A v tomhle to je. Protože jsi mi nabídl větší pomoc, než já tobě,“ řekl Klef. „Já jsem tě vedl k precizní technické hře. Ty jsi mi předal podstatu pocitů při hraní. Ukázal jsi mi, jak na to.“

Samotnému se mi to nikdy nepodařilo, ale v duetu s tebou jsem to konečně pocítil, srdce a duši hudby. Byl jsem tím pohlcen, byl jsem svázán s podstatou hudby a poprvé ve svém životě jsem se vznášel.“

„A zvítězil jsi!“ vykřikl Stile. „Souhlasím se vším, co jsi tady řekl. Oba víme, že jsi do toho opravdu pronikl a nakonec jsi hrál mým způsobem lépe než já sám. Student porazil mistra během jediného kola! Komise to přece musela vidět!“

„Pochopitelně. Všechny její členy znám už mnoho let a oni znají mne. Často jsem s nimi hrával.“

A tato komise, složená z jeho přátel, nechala Stila vyhrát? Byla to snad nějaká forma kompenzace?

Kapsle zastavila. Sheen se postavila mezi oba muže a vedla je k apartmá.

„Proto jsi měl zvítězit,“ řekl Stile. „To je úplně jasné.“

„Zkusím ti to tedy vysvětlit jinak, abys nebyl tak slepý, jako jsem byl já. Jestliže hraješ na nějaký nástroj sólo a jsi dobrý, a potom zahraješ stejný kus na jiný nástroj téhož druhu a zlepšíš se, kde je zdroj tohoto zlepšení?“

„V nástroji!“ řekl Stile. „Myslím, že při mé hře na různé nástroje žádné zlepšení nenastává.“

„Správně. Teď, jestliže hraješ duet s nějakou osobou a potom totéž s jinou a tvůj výkon se zlepší –?“

„Pak je zřejmě druhý spoluhráč vynikající a umožňuje mi –“ Stile se zarazil. Začínalo mu to být jasné. „Jestliže se zlepším díky druhému hráči, je to on, kdo ovlivnil můj výkon.“

„Když jsme hráli společně, zlepšil jsem se víc než ty,“ řekl Klef. „Kdo se o to nejvíc zasloužil? Ten, který se vznesl k výšinám, nebo ten, který mu to umožnil?“

„Ten duet neměl ukázat individuální schopnosti, ale umění spolupráce,“ řekl Stile, který to už pochopil. „Jak se každý hráč přičiní o úspěch týmu. Počítač ani publikum to nemohli pochopit –“

„Stroj nebyl konečný rozhodčí, ani diváci. Záleželo na komisi, a

ta to pochopila. Proto hlasovala tímto způsobem.“

Lidská mysl tedy stále ještě předčila i ten nejlepší elektronický mozek! Samozřejmě, že hudebníci v komisi problému rozuměli! „Takže já jsem způsobil tvé zlepšení –“

„Výrazněji než já to tvoje,“ dokončil to za něj Klef. „Otevřel jsi mi cestu, učinil jsi oběť pro úspěch celého týmu. Byl jsi ten lepší týmový hráč. Na závěrečném výkonu ses podílel výrazněji než já. Proto tvé celkové hodnocení bylo lepší než moje. Ty bys dokázal pozvednout *kohokoliv*. To je hlavní bod, který Počítači i publiku unikl, ale hudební experti mu rozuměli. Všimli si, že nejlepší hudební vystoupení mého života je postaveno na tvé nezištné pomoci. Ty jsi typ hudebníka, který by měl hrát ve skupině. Tvůj talent vyzdvihuje ty ostatní.“

Stile si znovu vybavil ty desítky hodin trávené společnou hrou s Neysou během jejich vyjížděk. Jejich hudba byla vždy nádherná. „Myslím – že ano,“ přisvědčil překvapeně.

Klef natáhl ruku. „Teď mi konečně dovol, abych ti blahopřál k tvému zaslouženému vítězství. Jsi opravdu lepší než já. Ať se ti po zbytek Turnaje dobře vede.“

„Vítězství, možná, díky netradičnímu hlasování komise.“ Stile přijal jeho ruku. „Jestliže ale porážku uznáš, tady na Protonu si už nezahraješ.“

„Mám ještě jeden rok, díky mimořádné odměně. Náhodou jsme předvedli nejlepší recitál na harmoniku v dějinách Protonu. Na tom ale nezáleží. Už nepotřebuji Proton. Dal jsi mi celý vesmír! S technikou, jakou jsi mě naučil používat, můžu hrát kdekoliv a žít si jako Občan. Získal jsem mnohem víc, než ztratil!“

„Asi ano,“ řekl Stile ulehčeně. „Hudebník tvého kalibru – to nejlepší, co kdy jakékoliv publikum slyšelo –“ Odmlčel se, protože ho napadla fantastická věc. „Říkal jsi, že nejraději hraješ na flétnu?“

Klef pozvedl obočí. „Samozřejmě. Můj zaměstnavatel mi dokonce sehnal stříbrnou flétnu, a občas si dokonce smím zahrát na zlatou. Kvalita tónů –“

„A což takhle platinová flétna?“

„To by snad bylo to nejlepší! Záleželo by ale na tom, kdo ji vyrobí. Zpracování je mnohem důležitější než samotný kov. Proč ale

takhle sníš? Nejblíže člověk schopný něco takového vyrobit žije na Zemi.“

„Sheen,“ požádal Stile.

Sheen vyčarovala Platinovou flétnu a podala ji Klefovi.

Ten ji uchopil s bázlíostí a úctou. „Proboha, ona opravdu existuje! Nádherně zpracovaný platinový nástroj! Nepoznávám ale výrobce, i když se zdá být precizně zpracovaná. Kdo – mimozemšťané?“

„Elfové,“ řekl Stile.

Klef se zasmál. „Ne, opravdu, musím to vědět. Je to pro mě smrtelně důležité. Tento nástroj dosahuje absolutní kvality.“

„Malí lidé. Temní elfové. Mezi nimi jsem obr. Používají při své práci magii. Tohle je kouzelná flétna. Mám ji jen půjčenou do doby, než najdu člověka, který na ni dokáže hrát lépe než já. Měl jsem hned poznat, že bys to mohl být ty, ale nechtěl jsem se tohoto nádherného nástroje tak brzy zbavit. Dal jsem ale slib, který musím dodržet. Ale spon teď vím, jak se elfové cítili, když mi ji dávali. Je velice těžké se jí vzdát.“

„To tedy věřím!“ Klefovy oči se toužebně upínaly k nástroji, který obracel v rukách. Jak se pohyboval, šířily se na všechny strany záblesky světla. Byl zcela fascinován. Pak ji zvedl k ústům. „Mohu?“

„Prosím. Chci tě na ni slyšet hrát.“

Klef tedy začal. Hudba se řinula jako platinový proud, tak čistá a výmluvná, že se celé Stilovo tělo chvělo blahem. Byl to ten nejkrásnější zvuk, jaký kdy člověk vydal. Dokonce i Sheen užasle poslouchala a na její tváři se zračil údiv – to nebylo u strojů zrovna běžné. Stile na ni nikdy nehrál tak dobře.

Klef skončil a zamýšleně Flétnu pozoroval. „Musím ji mít,“ řekl nakonec rozhodně.

„Cena je vysoká,“ varoval ho Stile.

„Cena nerozhoduje. Dám klidně celý svůj příjem za dvacet let držby –“

„Neplatí se penězi, ale životem. Budeš se zřejmě muset vzdát jak svého pobytu na Protonu, tak i své kariéry hudebníka. Budeš muset odcestovat do země kouzel, kde tvůj život budou ohrožovat různá monstra a magie, abys Flétnu vrátil jejím výrobcům – a není záruka,

že ti ji nechají. Možná od tebe budou chtít nějaké služby. Může se stát, že jakmile zavítáš na jejich území, už odtamtud nikdy neodejdeš. Nemají rádi lidi, ale pátrají po člověku, kterého nazývají Předurčený. Nevím, co od něj přesně očekávají, ale bude to určitě obtížné a nebezpečné.“

Klefovy oči byly i nadále soustředěny na Flétu. „Ukaž mi cestu.“

„Můžu tě tím směrem zavést, ale jakmile vstoupíš na území Platinových elfů, nebudu s tebou moci zůstat. Flétu tě bude chránit, když je potřeba, dokáže se proměnit v kord. Jakmile ale jednou dosáhneš Hor, budeš nenávratně v jejich moci. Ještě jednou tě varuji –“

„Musím jít,“ řekl Klef.

Stile rozpřáhl ruce. „Flétu je tedy tvoje, můžeš si ji půjčit, dokud nesplníš svůj úkol a nepotvrdíš, zda jsi Předurčený. Já tě provedu oponou. Možná bychom se měli potom ještě jednou setkat.“ Byl si jistý, že Klef oponou projde bez problémů. Kde svou jistotu bral, by však nedokázal vysvětlit.

„Vzal jsi tam i Kolohnáta,“ připomněla mu Sheen. „Když se pak vrátil –“

„Některé věci přesahují hranice života a smrti,“ řekl Stile. „Co musí být, se stane.“ Zajímalo by ho však, jak mohli elfové vědět o jeho setkání s Klefem, člověkem, kterého hledali, a právě v tomto rámci, kam se nemohli dostat. Jeho souboj s Klefem na Turnaji byl přece naprosto náhodný – nebo snad ne?

KAPITOLA DESÁTÁ

Červená

„A tak jsem ho poslal k Temným elfům,“ uzavřel Stile. „Nevím, co po něm budou chtít, ale doufám, že to nebude nic špatného.“

„Elfové nejsou zlí,“ souhlasila Modrá paní. „Stejně jako my mají předurčené osudy. Jejich cesty se však od těch našich liší.“

„Teď musím hledat svůj vlastní osud a konečně se postavit mému i tvému nepříteli. Musím zničit Červenou Adeptku. To jsem přísahal a to musí být splněno.“

„Tak se musí stát,“ souhlasila vášnivě. Jako vždy byla oblečená do všech odstínů modré a jako vždy byla velice krásná. Byli v jedné ze soukromých komnat v Modrém hradu. Neysa s nimi dočasně nebyla, protože doprovázela Klefa na jeho cestě do Hor. Kurrelgyrovi vlkodlaci se potulovali v sousedství a dávali pozor, co se kolem děje. V Modrém království se nemohlo stát nic, aniž by o tom nevěděli. „Vím, co tahle pomsta pro tebe znamená,“ řekla Paní. „A ráda uvidím, že můj Pán byl pomstěn. Nejsem o nic mírnější než ty. Stejně se mi to ale nelíbí. Je toho spousta, co nevíš.“

„Doufám, že nás nečeká další scéna,“ řekl Stile stísněně. „Drahá, víš, že pro tebe udělám cokoli, ale z mé cesty mě –“

„Zdá se mi, že tu nějaká scéna přece jenom bude,“ řekla. „Ale ne jako ta poslední. Je mi líto, že jsem tě tak zkoušela. Rozhodla jsem se tě podporovat a své rozhodnutí nezměním. Nerada si hraji na obhájce protistrany. Musím tě ale informovat o malém omylu.“

„Cožpak Červená Adeptka není tím nepřitelem?“ zeptal se Stile vylekaně.

„Zapomeň na chvíli na Červenou Adeptku!“ vyštěkla. „Tohle se týká nás.“

„Urazil jsem tě snad nějak? Omlouvám se tedy. Ještě pořád se

ve společenských pravidlech tohoto rámce pořádně nevyznám –“

„Neomlouvej se mi!“ vykřikla. „To já jsem tě zklamala!“

Stile potřásl hlavou. „Obávám se, že něčeho takového nejsi schopna, Paní.“

„Poslouchej mě!“ řekla a její modré oči se blýskaly. „Řekla jsem ti, že –“ Zarazila se a zhluboka nadechla. „Nikdy předtím, než ses tady objevil, jsem nelhala.“

Stile předtím tenhle hovor nebral příliš vážně. Teď začal. „Víš, že v tomhle království netoleruji lež. V tomhle jsem věrným obrazem svého předchůdce. Proč bys mi měla lhát? Jaký jsem ti k tomu dal důvod?“

Modrá paní měla očividně problémy. „Protože jsem lhala i sama sobě,“ zašeptala. „Odmítla jsem to, čemu jsem nechtěla rozumět.“ V jejích očích se objevily slzy.

Stile jí to chtěl nějak ulehčit, obejmout ji, ale raději se držel zpátky. Nebyla jeho, aby ji mohl držet v náručí, ať už udělala cokoliv. Vzpomněl si na nedávné okamžiky a na svou neochotu uznat Klefa jako oprávněného příjemce Flétny. Věděl, že Paní by se mohla potýkat s nějakým podobným problémem. To byl druh malých lží, které byl ještě ochoten tolerovat. „Paní, musím to vědět. V čem jsi mi lhala?“ Už jednou mu žena lhala, spíše z lítosti než ze zlomyslnosti, a přesto mu to zlomilo srdce a zásadním způsobem změnilo celý život. Ale když se dnes ohlížel zpět, nemohl se na ni zlobit. Vždyť právě ona ho přivedla k hudbě. Modrá paní však pro něj znamená mnohem víc než ta mladá otrokyně a její přiznání může způsobit velkou spoušť. Byl si vědom toho, že to pro ni v žádném případě nebylo jednoduché.

Stála od něj odvrácená a zahanbená. „Když jsem ti říkala –“ Nebyla schopná pokračovat.

Stile si vzpomněl, jak se mu Sheen zpočátku marně snažila vysvětlit svůj původ. Přinutil ji k tomu násilím a pak toho trpce litoval. Vzpomínka na Sheen mu znovu připomněla, kde se vlastně nachází. Fáze znamenala další obrovskou změnu v jeho životě.

Zdálo se, že největší problémy jeho života vždycky nějak souvisí se ženami.

„Jsi tak podobný mému Pánovi!“ vyrazila ze sebe Modrá paní a

její ramena se zachvěla.

Stile se pochmurně usmál. „To není náhoda, Paní.“ Vybavil si, jak podobná jí byla její dvojnice na Protonu. Podařilo se jí vůbec uprchnout před robotem? Raději se to nepokoušel zjišťovat. Její smrt by ho velmi ranila. Pokud by ještě žila, nemohl by jí stejně ani přijít na oči. Vždyť padla do pasti uchystané na něj!

„Když jsem říkala –“ Modrá paní se opět zarazila, tentokrát to však ze sebe už konečně vymáčkla. „Že tě nemám ráda.“

Stile zažíval stejné pocity, jako když byl vyhlášen vítězem hry na harmoniku. V tomhle přiznání určitě zase něco nepochopil. „Ty přece miluješ svého Pána, pravého Modrého Adepta, já ho jen zastupuji. Já jsem tě ale vždycky chápal.“

„Tebe,“ řekla. „Tebe... tebe...“

Vyznala mu tedy téměř konvenčním způsobem lásku, ale i kdyby tak neučinila, mělo mu to dojít! Vzduch v místnosti se zavířil a záclona na okně zavlála. Jemný závan větru ho pohladil po vlasech. Na okamžik místnost zmodrala. Pak náhle všechny efekty zmizely a všechno bylo jako dřív.

S výjimkou lži, která už lží nebyla. Proto svět Fáze reagoval tímto způsobem. Vyznala mu svou lásku – milovala ho.

Stile měl pocit, že toho není hoden, a bál se situace nějak využít. Věřil tomu, že lásku Paní, pokud vůbec přijde, pocítí až za mnoho let. Měl by nějak odpovědět, ale nebyl toho schopen.

Paní, která ze sebe konečně dostala to prohlášení, začala vysvětlovat. „Když jsi potvrdil svou identitu předvedením magie a když jsem viděla, jak tě zvířata milují, mé srdce zaváhalo. Myslela jsem, že budeš jako golem, dřevěný a bez života, nebo že použiješ své magie tak, jak ti to navrhovala Žlutá, abys mě k lásce přinutil.“

„Ne, to nikdy!“ protestoval Stile. „Jsi přece vdova po Modrém Adeptovi!“

„Vždycky jsi mě chránil, s Kolohnátem nebo Neysou, s vlkodlaky nebo pomocí kouzel. Stejně jako to dělával můj Pán.“

„Ale to je samozřejmost! Paní Modrého království musí být chráněna!“

„Budeš už chvíli zticha!“ vzplanula. „Snažím se ti vysvětlit, proč tě miluji. Tak mě alespoň poslouvej.“

Stile raději zmlkl.

„Tři věci vyvyšovaly mého Pána nad ostatní,“ pokračovala po chvíli. „Byl to nejlepší jezdec na Fázi – jako ty. Byl nejsilnější Adept – jako ty. A byl neuvěřitelně čestný – jako ty. V žádném případě bych nemohla říct, že jsi horší než on. Vlastně – dlouho jsem si to nechtěla připustit, ale teď už musím – v některých ohledech jsi dokonce lepší než on.“

„Paní –“

„Nerozčiluj mě pořád s tou svou skromností!“ rozkřičela se na něj vztekla a Stile byl opět umlčen.

„Nikdy v životě se mu nepodařilo osedlat jednorožce,“ pokračovala. „Nikdy nescházel přísahou celé zvířecí rody. Nikdy nezískal přízeň smečky vlkodlaků. Myslím, že by tyhle věci sice dokázal, kdyby chtěl, ale on nechtěl. A proto byl míň než ty, protože takový chtěl být. Vždycky se opíral o svou magii, bez ní neudělal ani krok, možná proto se ani nesnažil o víc. Ty – představuješ to, co by mohl být. A já – já jsem milovala to, co by mohl být.“

Stile se ještě jednou pokusil o protest, ale zpražila ho tvrdým pohledem. „Když jste si s Neysou přísahali přátelství, mělo to takovou sílu, že to očarovalo i všechny kolem. Tvá magie mě ovládla – a já jsem v ten okamžik věděla, že se nikdy v životě nepostavím proti tobě. To, co jsi cítil k jednorožci, se stalo i mým pocitem, který mě od té doby stále ovládá, a i kdybych teď mohla volit, nechtěla bych se ho zbavit. Neysa bude navždy i mou přítelkyní a položila bych za ni život a čest. Víím však, že tyto city ve mně nevyvolávají její přednosti, kterých má opravdu pozhnaně, ale dopad tvého kouzla, které v tomto světě nemá obdoby. Neysa tě miluje, já miluji Neysu a jejím prostřednictvím i tebe –“

Znovu se ji Stile pokusil přerušit, a opět neuspěl.

„Tohle jsem ti říkala proto, abys věděl, jakým způsobem, byť nepřímo, na mě působila tvá magie. Jsem si však jistá, že mé pocity jsou pravé a plné. Částečný vliv na mou lásku měla tvá hluboká láska k Neyse a je opravdu těžké takové city odmítnout. Dokážeš milovat opravdově, Adepte, a proto se stáváš milování hodným. Miluji tě ale mnohem víc, než by se dalo svádět na magii.“

Opět se odmlčela, ale tentokrát se ji Stile nepokoušel přerušovat.

„Když jsi mě vzal na cestu k Malým lidem,“ pokračovala, „a když si s námi hrály víly a ty jsi s jednou z nich tančil, zachvátila mě bolestivá žárlivost. A pak, když jsi tančil se mnou, stejně jako to dělával můj Pán –“

Znovu se odmlčela a začala přecházet po komnatě. „Chovala jsem se jako blázen. Myslela jsem si, že ti odolám. Když jsem tě ale slyšela hrát na kouzelnou Flétnu – ach, můj Pane, to byla melodie! Takovou jsem neslyšela od doby svých námluv! Pak jsi ale odešel bojovat s Červem a já jsem se proklínala za svou tvrdost k tobě. Přisahal jsem, že jestli tě ještě někdy uvidím, změním se – a když jsi to přežil, byla jsem naopak ještě tvrdší, nalhávala jsem si, že taková musím být. Ta lež byla ve mně a já jsem se toho nemohla zbavit. A potom, na olympiádě jednorožců, když ses mě znovu zastával proti Žluté – bohužel, jsem jen žena. Jsem slabá, mé srdce se chvělo vděčností a pocitem viny. Nemohla jsem si pomoci, musela jsem tě slyšet ještě jednou hrát na Flétnu. Proto jsem prozradila Žluté, že ji máš. A viděla jsem, jak tě málem zabil Hřebec. A znovu jsem hrála hloupou, všimla si toho dokonce i Žlutá. Naposledy, když ses minule vrátil z Protonu a stěžoval sis nad prohrou ve Hře a nad ztrátou Kolohnáta, toužila jsem zajistit ti pohodlí a bezpečnost z celého srdce, ležela však mezi námi moje lež a udělala frašku z toho, co měla být upřímná nabídka. Spolu s tvým smutkem to způsobilo tu nepříjemnou scénu, a navíc ses tenkrát choval přesně tak, jak by se na tvém místě choval *on*, a já jsem pochopila, že jsem prohrála. Bála jsem se, že zahyneš, než budu mít možnost vysvětlit ti, co se stalo, a poprosit tě o prominutí, které si ani nezasloužím –“

„Odpouštím ti tvou lež!“ zvolal Stile a vzduch kolem nich se znovu rozvlnil, modře zatřpytil a její vlasy pohladil nepatrný závan.

Znovu se od něj odvrátila, jako by se styděla za to, co mu říká. „Když jsem poprvé potkala Modrého Adepta a on se mi začal dvořit, byla jsem malá hloupá holka. Nebrala jsem ho příliš vážně, protože mým očím tenkrát připadal jako kluk nebo elf. Dokonce i když jsem se za něj provdala, nějak jsem ho nemilovala. Dlouhá léta jsem si s ním jen pohrávala a jen pomalu jsem se ho učila doopravdy milovat – a až když zahynul, uvědomila jsem si, jak moje láska za tu dobu vyrostla. Byla jsem blázen. Nedokázala jsem mu dát najevo lásku,

dokud nezmizel. Přisahala jsem, i když už bylo příliš pozdě, že taková už nikdy v životě nebudu. A když jsi přišel ty, začalo to znova. Teď můžeš jít za svým osudem, už znáš celou pravdu a já už nebudu muset klamat sebe ani tebe. Jestli tě čeká smrt, musíš nejprve poznat mou lásku.“

Teď ho alespoň konečně nechala mluvit. Stile nemohl pochybovat nad její upřímností. Samozřejmě, miloval ji. Oba to už dlouho dobře věděli. Stále si však nebyl úplně jistý, zda na to má právo. „Jak zahynul?“ zeptal se.

Pokud se jí snad tato otázka zdála nevhodná, nedala to na sobě znát. „Golem, kterého dobře znáš, sem jednoho dne vešel, zrovna když můj pán nebyl doma. Na první pohled by se zdálo, že to je Modrý, který se vrátil domů, ale brzy jsem se přesvědčila, že to tak není. 'Přinesl jsem pro Modrého amulet,' řekl golem a podal mi malého démona na řetízku. Podobný druh používají někteří cestovatelé přes oponu, aby pomocí něj imitovali oblečení, které nemají.“

„Setkal jsem se s jedním z nich!“ vykřikl Stile. „Když jsem ho aktivoval, snažil se mě uškrtit řetězem!“

„Ano,“ souhlasila vztekle. „Ve vší nevinности jsem ho předala svému Pánovi, který ho považoval za amulet se zprávou, možná nějakou protislužbu. Prosila jsem ho, ať ho prozkoumá opatrně, pokud by snad za tím byla nějaká léčka, on mi ale nevěnoval pozornost. Navlékl si řetěz na krk a amulet aktivoval –“ Nebyla schopná pokračovat.

„Začalo ho to škrtit, takže nebyl schopen zazpívat žádné sebeobránné kouzlo,“ uzavřel Stile. „Byl závislý na magii a bez ní si s jinou magií nedokázal poradit. Kdyby použil fyzickou sílu –“

„Mrtvého uzdravit nedokážu,“ vzlykala Modrá paní. „I kdyby všichni o jeho smrti věděli, nikdy bych nenechala Modré království upadnout. Golem, ta odporná věc, však zůstal a zaujal jeho místo. Musela jsem s ním spolupracovat –“

Takže o motivu vražedkyně se nic nového nedozvěděl. Červená Adeptka od Hnědého Adepta koupila golema a potom ho bez jeho vědomí použila tím nejhorším způsobem. Možná byla dokonce zodpovědná za smrt původního Hnědého Adepta. Snad ho odstranila, aby se jí nepletl do cesty, a zanechala nevinné dítě jako novou Hně-

dou Adeptku. Golem sám by Modrého zabít nemohl. Možná, že Hnědému řekla, že jen bude sloužit pro Modrého jako dvojník, kdyby on sám byl indisponován pro styk s venkovany nebo kdyby chtěl utajit svou nepřítomnost na hradě. Stejně jako Stilův robotí dvojník na Protonu.

„A co to prokletí neplodnosti, o kterém jsem slyšel?“

„Když jsem se za Modrého provdala, šla jsem k Orákulu, abych se zeptala, jaké budu mít děti. Byla to jen hloupá dívčí zvědavost, kterou jsem vyplýtvala svou jedinou otázkou. Odpovědělo mi: 'Žádné s prvním, syna s druhým.' Nerozuměla jsem tomu, dokud můj Pán nezemřel: Se svým prvním manželem nebudu mít dítě. Pochopila jsem to jen částečně. Netušila jsem, že to neznamená prokletí neplodnosti, ale jeho brzkou smrt. Myslela jsem, že děti nemůže mít on –“ Opět se jí zlomil hlas, ale téměř okamžitě svou chvilkovou slabost překonala. „Ty jsi můj druhý manžel – a než se vydáš na tu sebevražednou pomstychtivou misi, musíš mi dát syna!“ uzavřela rozhodně.

„Nechci, aby mého syna vychovávala vdova!“ řekl Stile.

Paní se k němu konečně otočila. „Miluji tě. Konečně jsem se k tomu přiznala. Už mě dále netrap tímto odmítáním. Musím od tebe mít alespoň tohle!“

Stile však opět přemýšlel. Miloval Modrou paní, ale její náhlé a silné vyznání lásky ho zaskočilo. Na takovou věc si bude muset chvíli zvykat. V tomto okamžiku to ale vypadalo jako štěstí spadlé z nebe. Trochu se bál, že o ně přijde stejně rychle, jako je získal, a před takovou bolestivou ztrátou se chtěl nějak chránit. Láska Stila nezaslepovala. Naučil se v tomto směru opatrnosti. Proto teď v této překvapující situaci hledal skrytou past. Nepochyboval o upřímnosti Paní nebo o otázce její touhy, jenom prostě nedůvěřoval náhlým změnám osudu. „Orákulum se nikdy nemýlí.“

„Ano.“ Pohlédla na něj tázavě. Nereagoval tak, jak po zkušenostech s ním a jeho předchůdcem očekávala.

„Proto tedy nezařynu, dokud spolu nebudeme mít syna. Vydrž čekat, než se zbavím Červené Adepty. Pak teprve budu moci zůstat s tebou a budeme mít dítě.“

Konečně si to uvědomila a na jejím obličeji se objevil výraz pochopení. „Ano! Ty to musíš přežít! Nebyla by záruka, že bys bez

obav mohl žít po mém boku, až mi dáš syna, dokud nebude odstraněna ta hrozba.“

Zdalo se, že to je past, kterou mu osud připravil, že s Paní dlouho žít nebude. Ne že by ho přestala milovat, hrozila jeho smrt. Stile se hluboce zamyslel, protože dobrý nápad mohl jeho život zachránit.

Ale Modrá paní očividně myslela na něco jiného. „Jenže my nejsme manželé. Jestli se mě vzdáš, pak mě možná čeká jiný muž, který bude tím druhým – děsím se té myšlenky! Ožení se se mnou a zplodí syna. Musíš to být ty, a proto –“

Jak se ho osud snažil chytit do léčky za každou cenu! Stile téměř ta zadní vrátka přehlédl. „To je už vyřešeno,“ řekl a vzal ji za ruce. „Paní Modrého království, žádám tě o tvou ruku.“

„Ještě jsi mi neřekl, že mě miluješ,“ stěžovala si.

„V pravý čas.“

Dále už neváhala. „Dávám ti svou ruku a své srdce a přijímám tvou nabídku,“ souhlasila rozzářeně.

Vyšli ven. Neysa, která se už ze své mise vrátila, jako kdyby pochopila, co se tady dělo. „Požádal jsem Modrou paní o ruku a ona souhlasila. Budeš nám svědkem?“

Neysa hlasitě zatroubila. Vzápětí se objevila smečka vlkodlaků sbíhajících se ze všech stran. Kurrelgyre se proměnil do lidské podoby. „Klisna mě informovala, že jsi konečně získal přízeň Paní!“ zvolal. „Blahopřeji!“

Stile se opět podívoval, kolik informací dokážou jednorožci předat v jednom tónu. Smečka se kolem nich zformovala do kruhu a Kurrelgyre se postavil před pár. Neysa si stoupla ve své přirozené podobě mezi ně. Všem bylo úplně jasné, co je čeká. „Z moci, která mi byla svěřena jakožto vůdci smečky, zahajují tento svatební ceremoniál,“ řekl Kurrelgyre. „Neyso, jsi společná přítelkyně obou, budeš jako svědkyně dohlížet na to, že tento muž a tato fena udělají svobodné rozhodnutí?“

Neysa se melodicky zasmála.

„Tato klisna – chci říct tato žena,“ opravil se rychle vlkodlak, který konečně přišel na to správné slovo. Modrá paní se usmála. Dobře věděla, že oslovení 'fena' od vlkodlaka neznamená žádnou urážku.

Nyní už Neysa vydala souhlasný tón.

„Vlkové a feny mojí smečky, budete za svědky platnosti tohoto svazku?“ zeptal se Kurrelgyre jako pravý řečník.

Ozvalo se od nich sborové souhlasné zavrčení, zpestřené několika radostnými štěknutími. Líbilo se jim to.

„Pak tedy prohlašuji vaše manželství za uzavřené,“ řekl Kurrelgyre slavnostně. Neysa, která je až dosud rozdělovala, ustoupila.

Stile a Paní k sobě přistoupili. Stile ji ještě na okamžik podržel krok od sebe a prohlížel si ji. Měla na sobě své každodenní modré oblečení, ale bylo to nejkrásnější stvoření, jaké si Stile uměl představit. „Já... ty...“ zakoktal, neschopen slova. Pak ji políbil.

Obklopil je třpyt manželské přísahy, královstvím zavířil vánek, prohrábl kožešiny zvířat a na kratičký okamžik zbarvil trávu. I Fáze jim požehnala. Na sladkou věčnost ji sevřel v náručí, a když od sebe opět odstoupili, měla na sobě světlounce modré svatební šaty, ze kterých vyzařovaly magické jiskřičky.

„Teď musím jet a potrestat Červenou Adeptku,“ oznámil Stile, když jejich objetí skončilo.

Mezi Neysou a smečkou vlkodlaků se zvedla vlna úžasu. Zmateně vrčeli a štěkali, zatímco Neysa vyloudila sérii vylekaných tónů. „Teď ne, v této hodině nemůžeš!“ protestoval Kurrelgyre. „Snad až zítra –“

„Právě v tuto chvíli,“ řekl Stile a vyhoupl se na Neysu. „Brzy nashledanou, drahá.“

„Brzy,“ souhlasila s úsměvem.

Neysa poslušná jeho němého gesta vyrazila drobným klusem k východu, směrem k Červenému království.

Když už byli z dohledu hradu, Neysa vydala neústupný tázavý tón. Stile se zasmál. „Než abys to ze mě dostávala špičkou svého rohu, raději ti to prozradím dobrovolně. Orákulum Paní odpovědělo na dotaz o dětech: 'Žádné s prvním, syna s druhým'. Teď jsem druhý, její druhý manžel a –“

Neysin smích byl velice muzikální. Jak rychle chápala! Kolik Adeptů může využít předpovědí Orákula jako pojistky na svůj život díky podmínce zplození syna? Stile této věštby chytře využil.

Když už měli několik hodin cesty za sebou, Stile se začal sou-

středovat na kouzla. Potřeboval si jich připravit velké množství pro obranné i útočné potřeby. Tohle setkání by sice měl přežít, ale neměl žádnou záruku, že v něm zvítězí. Mohl být zmrzačen nebo oslepen, a přesto by stále byl schopen zplodit syna. Už by ale nebyl schopen nezávislého života ve zdraví. Předpovědi Orákula občas bývaly zrádné. Proto si bude muset dát pozor na skryté pasti. Bylo mu však jasné, proč se předpovědi ubírají takovými klikatými cestami. Osoba, které je předpovězena smrt v určitou dobu a na určitém místě, se tomu určitě bude ze všech sil vyhýbat a proroctví by pak samo sebe vylučovalo, pokud by bylo proneseno jednoznačně. Absolutní jasnost a stoprocentní přesnost se prostě navzájem ve své podstatě vylučovaly. Situace se taky mohly do jisté míry měnit. Člověk mohl zemřít na tucet různých způsobů nebo přežít způsobem horším než sama smrt. Orákulum muselo říct krátkou větu, která vystihovala všechny aspekty situace, a proto musela zákonitě být nejednoznačná. Proto musel Stile bojovat ze všech sil, aby se tohle proroctví vyplnilo co nejpříjemnějším způsobem. Orákulum nepředpovědělo ve skutečnosti průběh jeho života. Jen vybralo jedinou věc. Interpretace proroctví vždy záležela na konkrétní situaci.

Z kouzla nemám strach, ať obrátí se v prach, napadlo ho jako jedna varianta obranného kouzla. Raději ho však z opatrnosti nevyřekl nahlas. Bude fungovat proti amuletu? Pokud jeho doprovodné myšlenky budou správné, mělo by. Pokud tomu ze své krátké zkušenosti správně rozuměl, amulet představoval zpevněné kouzlo, které nebylo aktivní až do okamžiku jeho vyvolání. Některé z nich, jako například léčivé nebo odívací amulety, fungovaly na principu pomalu se uvolňujícího, trvalého kouzla. Jiné, jako třeba škrtící démon, potřebovaly několik vteřin na získání plné moci. Právě tolik, aby měl čas zazpívat připravené kouzlo. Možná by si mohl připravit víc variant jednoduchého obranného kouzla, které pak sice nedosáhnou maximální síly, ale na odstranění démonů by mohly stačit. *Kouzlu ted' zavelím, ať promění se v dým; Z kouzla nemám obavu, ať spadne ti zpět na hlavu; Z kouzla nemám strach, ať promění se v hrách* – všechny tyhle verše byly sice neumělé, ale takhle už jeho magie fungovala. To, co považoval za opravdovou poezii, tam, kde byla důležitá forma, styl, rým a rytmus, to bylo časově náročné na vytvoření a

on nemohl vědět, kolik toho času bude mít. Bylo evidentní, že lepší verš měl větší magickou sílu. Vzpomněl si na přísahu přátelství Neyse, což byly jedny z nejlepších veršů, jaké kdy vytvořil. Těžko ale bude potřebovat takovou moc při běžné magii. Takže dál pokračoval v přípravě jednoduchých, neumělých říkanek, které však měly tu výhodu, že byly rychle po ruce. Doufal, že nezapomene na žádnou eventualitu.

Projeli místy, kde se odehrávala olympiáda jednorozců. Teď zela prázdnotou. „Předvedla jsi nádherný tanec, Neyso,“ řekl Stile. „Získala jsi pro své stádo úctu a obdiv.“ Spokojeně zafrkala. Vítězství nebylo tak důležité jako přiznání práva zúčastnit se olympiády.

K Červenému království se přiblížili za soumraku. Stile přemýšlel, kde se utábořit, protože nechtěl se svým nepřítelem bojovat v noci. Bylo tu tolik neznámých faktorů. Mohl sice vyčarovat vynikající přístřeší, ale nechtěl tu používat magii.

Červená Adeptka mohla být na používání magie na svém území citlivá a on chtěl, aby jeho příjezd byl co nejprekvapivější.

Ale Neysa se už na jedno místo zaměřila. Byla to velká jeskyně. Přivezla ho před ní a vydala tón. Zevnitř se vyřinul proud netopýrů a začal kolem návštěvníků kroužit. Pak přistáli na zem a proměnili se v muže a ženy.

„Upíři!“ zvolal Stile. „Netušil jsem, že žijí tady.“ Ale Neysa to očividně věděla. To byl jen další fakt, který mu potvrdil, že ji prostě potřebuje s sebou.

Jeden z nich přistoupil blíže. Byl to Vodlevile, který se se Stilem setkal už na olympiádě. „Adepte! Jak se daří mému příteli Kolohnátovi?“

Nepříjemná otázka! „Bohužel, byl zavražděn na Protonu,“ řekl Stile. „Proto jsem teď na cestě, abych ho pomstil.“

„Mrtvý?“ zeptal se upír šokovaně. „Vždyť jsem se s ním setkal teprve nedávno! Byl to ten nejlepší obr, jakého jsem znal!“

„Byl,“ souhlasil Stile. „Zabila ho Červená Adeptka místo mě.“

Vodlevile se zamračil. Teď už byly jeho ostré špičáky zřetelné. „Vždycky jsme s Červenou žili v míru. Nikdy nám s ničím nepomohla, ale nijak nám nepřekážela. Neodvážil jsem se však u ní žádat pomoc pro svého syna. Adeptů si příliš nevážíme. Ty jsi první, který

nám pomohl. A Žlutá pak prostřednictvím tebe.“ Zvedl ruce a odněkud se vynořil malý netopýr. „Můj syn,“ řekl hrdě Vodlevile.

Stile pokýval hlavou. „Jsem rád, že to vyšlo. Můžeme se zde na noc utábořit?“

„Samozřejmě. Všechno, co máme, je vám k službám. Chcete se připojit k naší večerní hostině?“

„Myslím, že ne, neurazte se prosím. Vy žijete trochu jiným způsobem a tohle je navíc moje svatební noc, kterou musím strávit sám. Také bych vám nechtěl přivodit potíže s Adeptkou, pokud by mou návštěvu náhodou přežila. Raději když nebude vědět, že jsem tady byl.“

„Tvá svatební noc – o samotě! Máš ale pravdu, my žijeme jinak! Musíme ctít tvé přání být o samotě a dohlédneme na to, aby tě nikdo nevyrušoval.“

A tak se stalo, že se Stile ocitl v teplé jeskyni hlídané krvežíznivými upíry. Cítil se tu opravdu v bezpečí. Téměř žádný tvor by se sem neodvážil vniknout.

Neysa mu přinesla nějaké ovoce, které venku posbírala, a pak se odešla ven napást. Při noční pastvě spala. Stile nikdy nechápal, jak to dělá, ale už si na to zvykl.

Než usnul, cítil se velice osaměle. Náhle zahlédl malého netopýra, který právě přiletěl. Změnil se v chlapce, asi šest let starého. „Adepte, neměl bych vás obtěžovat – ale mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“ zeptal se chlapec ostýchavě.

„Tak tobě tedy ten nápoj pomohl,“ řekl Stile. „Vítej. Rád si s tebou promluví.“

Hoch se vděčně usmál, ale pak s obavami pokračoval. „Táta by ze mě vyždímal všechnu krev, kdyby zjistil, že jsem vás obtěžoval. Prosím, neříkejte mu nic.“

„Ani slovo,“ souhlasil Stile. Děti neděsily ani tak zákazy dospělých, jako spíš vyhlídka trestu. „Jsem rád, že tě vidím léta.“

„Bylo to sice kouzlo od Žluté, ale na vaši přímmluvu, říkal táta. Dlužím vám –“

„Nic,“ řekl Stile rychle. „Tvůj otec mnohonásobně splatil jakýkoliv závazek, který by snad mohl mít. Pomohl mi v boji proti Hřebci na olympiádě.“

„Ale vy jste to přesto prohrál, říkal,“ trval na svém kluk. „Jeho pomoc byla nedostatečná.“

„Mé *schopnosti* byly nedostatečné,“ řekl Stile. „Jediné, co jsem chtěl, byl férový zápas bez toho, aby se některý jeho účastník cítil poníženy. A to jsem dosáhl. Jednorozec zvítězil proto, že byl prostě lepší.“

Chlapec měl evidentně problémy s tím, aby to pochopil. „Můj otec přece říkal, že jste pro nás udělal víc, než se dá kdy splatit, a získal víc, než se dá vyčíslit. Dává tohle smysl?“

„Ani trochu,“ řekl Stile vesele.

„Přesto myslím, že vám něco dlužím za to, že jste udělal můj život plnější. Ale nevím, co pro vás můžu udělat.“

„Nemusíš dělat vůbec nic!“ trval na svém Stile. Pak si všiml, že chlapci se derou do očí slzy. Ten malý upír to myslel vážně a chtěl se za pomoc osobně odvděčit. „Vlastně, ledaže –“ zamyslel se rychle Stile. „Ještě toho hodně nevím a na některé věci jsem hodně zvědavý. Zkus pro mě zjistit, jestli tu v okolí není někde nemocné zvíře, které bych mohl uzdravit. Potřeboval bych taky najít nějaký pěkný dárek pro svou Paní.“ Stile se při vzpomínce na ni smutně usmál. „Rád bych jí dal něco hezkého.“

Chlapcovy oči se rozzářily a samou radostí mu vylezly upíří špičky. „Podívám se po něčem, Adepto!“ zvolal šťastně. „Něco důležitého, něco pěkného!“ Změnil se opět v netopýra a vystřelil z jeskyně.

Stile se opět uložil k spánku, tentokrát už spokojeně. Hoch je rád, že má úkol, dokud na něj kvůli nějaké hře nezapomene.

Ráno Stile nabídl upírům účast v boji proti Červené Adeptce. „Promiň,“ řekl Vodlevile omluvně. „Nemůžeme si dovolit přidat se k tobě na této výpravě příliš okatě. Pokud by Adeptka zjistila, že jsme ti proti ní pomáhali –“

„Dobrá, rozumím vám,“ řekl Stile. „Tohle se vás netýká.“

„Ne přímo. Když si ale vzpomenu na obra –“

„Počkej chvíli,“ řekl Stile. „To je spíš moje pomsta.“

Vodlevile vypadal vylekaně, ale nic neříkal. Stile nasedl na Neysu, která byla dosyta nakrmená a odpočínutá, a drobným klusem se vydali k jihu, do Červeného království.

Červený hrad vypadal spíše jako pout'ová atrakce. Stál na vršku

malého kopce. Nahoru vedla jen jedna úzká a klikatá stezka, která končila u malého otvoru ve zdi, což zřejmě byl hlavní vchod. Byl to ale očividně domov Adepta. Obklopovala ho mihotavá záře podobně jako dómy na Protonu.

Kouzelný dóm? Samozřejmě! Tenhle hrad stál přímo na oponě, takže Adeptka mohla volně a nepozorovaně přecházet z jednoho rámce do druhého a dělat v obou své zlotřilosti. To by samo o sobě hodně vysvětlovalo. Modré království nebylo vystavěno poblíž opony, protože Modrý Adept ji použít nemohl.

Kroužili kolem hradu. Bylo to tak, Stile v určitých místech pocítil dotek opony. Jen pro kontrolu prošel na druhou stranu. Pochopitelně. Tentýž hrad, tentýž dóm ze silového pole, který ho zakrýval. Přál si být zpět na Fázi. „Tohle je chytře vymyšlené,“ řekl Neyse. „Už dlouho pracuje v obou rámcích.“

Jednorozec si odfrkl. Nelíbilo se jí to. Neysa sama oponou projít nemohla, možná proto, že byla kouzelný tvor, takže ho nemohla v druhém rámci chránit.

„Dobrá,“ řekl Stile. „Ona se mě pokoušela zabít zákeřně, já se jí postavím otevřeně.“ Zazpíval kouzlo:

*Ted' přišel čas,
na megafon pro můj hlas.*

A v jeho ruce se objevil velký megafon, přesně takový, jaký potřeboval. Neměl elektrické napájení, protože to by tu nefungovalo. Přesto Stile doufal, že i obyčejný akustický megafon svůj účel splní. Nejprve je ale na místě opatrnost:

*Přeji si pancíř a meč,
pro následující zteč.*

A najednou byl oblečen v blýskavém kovovém brnění a na jeho boku se v pochvě pohupoval malý, ale ostrý ocelový meč. Platinová flétna by sice byla lepší, ale tu už dávno neměl. Tady by ale měla postačovat i obyčejná zbraň.

Pozvedl megafon. „Červená, Modrý tě vyzývá.“ Zvuk burácel a byl tak hlasitý, že ho ani v hradě nemohl nikdo přeslechnout.

Neobjevila se žádná reakce. Červený hrad stál nehybně a mlčenlivě jako předtím. Stile svůj příchod oznámil ještě jednou, a pak do třetice, ale bez viditelného účinku.

„Pak tedy navštívíme vlka v jeho doupěti,“ řekl Stile, protože ani nic jiného nečekal. Budou tam ty nejhorší pasti.

Neysa nevypadala vyplašeně a kráčela odvázně vpřed. Stilovi se však zdálo, že na ochranu svou a Neysy bude potřebovat něco víc než jen pancíř a meč. Musel se bránit proti jakémukoliv fyzickému ataku:

*Z útoku nemám obavu,
ať obrátí se zpět do hradu.*

Tohle by mělo zastavit kameny, kopí, šípy a podobné věci. Netušil, jak účinná tahle kouzla budou, obzvláště pak na území jiného Adepta, ale opatrnost mu nemohla uškodit. Kouzla Červené se tímto způsobem zastavit nedala, její moc však ležela v amuletech. Měl by mít solidní naději – a to bylo vše, po čem toužil. Aby mohl Červenou Adeptku zabít bez výčitek svědomí.

Neysa kráčela po spirálovité pěšině vzhůru. Zatím žádný útok nepřicházel. Stile začínal být nervózní. Raději by uvítal zoufalou obranu. Tohle znamenalo buď to, že nikdo není doma, nebo velice nepříjemné léčky na vetřelce.

Pasti – jako ta s Modrou na Protonu? Ona sama očividně nevěděla, že se stala návnadou. Byla jen krutě využita. Stile doufal, že nakonec uprchla a přežila. Přesto by se ji nikdy nepokusil vyhledat. Teď byl ženatý s Modrou paní a s Modrou z Protonu ho nic nespojovalo. Mezitím ho znovu zaplavil vztek nad Kolohnátovou smrtí a měl co dělat, aby se ovládl. Kolohnát byl v tom všem úplně nevinně a Stile ho nevědomky poslal na jistou smrt. Jak by takové zlo vůbec kdy mohlo být odpovídajícím způsobem potrestáno?

Stile si s sebou přinesl desítky bolestí na duši jako důsledek zlomyslného a nepřátelského jednání Červené Adeptky. Nemohl si ale dovolit, aby ho teď ovládly. Jeho přísaha pomsty byla na prvním místě. Jakmile bude Červená mrtvá, může dát svému zármutku – nebo i lásce – volný průchod. Ale nejdříve musí uzavřít tuhle záležitost.

Dokončili první spirálu kolem kopce. Z dálky se zdál hrad malý, ale teď byl neuvěřitelně vysoký. Základy pronikaly třicet stop do země a nad nimi se do výšky šedesáti stop zvedala vlastní budova. Asi nějaké kouzlo, pomyslel si Stile, které z dálky dělalo kopec a

hrad menší a z blízka naopak větší.

Stile vyndal harmoniku a začal hrát. Magie se kolem něj hromadila a přes její auru se hrad zdál ještě blýskavější – a perspektiva pohledu se změnila. Jeho magická síla zrušila kouzlo Červené a odhalila pravdu – hrad byl větší, než se zdálo, a kopec byl ve skutečnosti mnohem nižší. Bylo to tedy nějaké kompromisní kouzlo, které ubralo na velikosti hradu a zvětšilo opticky kopec, na kterém stál. Celkem chytré. Adeptka evidentně měla smysl pro ekonomiku a cit pro umění.

Přijeli k bráně. Byla otevřená, křivá a křiklavě zbarvená. Zevnitř se linula hudba, nezřetelná a chaotická. Střetla se se Stilovou hrou na harmoniku. On ale nepřestal hrát. Chtěl mít kolem sebe dostatek magické síly, než zjistí, co se tu vlastně děje.

Vstoupili dovnitř. Hudba se okamžitě stala hlasitější a hlučnější. Po stranách stála spousta stánků a maringotek, obsluhovaných různými golemy. Každý z nich se vnucoval do jeho pozornosti. „Což takhle zkusit tohle, pane? Vyzkoušejte štěstí, krásné ceny pro vítěze, každý vyhrává!“

Tohle že byl domov Adepty? Tahle chaotická pouť? Tady by se ve svém klaunském převleku ztratil!

Opatrně se přiblížil k nejbližšímu stánku. Golem – vlastník se ho dychtivě snažil nalákat. „Hod’te si míčem, trefíte cíl, vyhrajete! Je to tak snadné!“

Neysa odfrkla. Tohle se jí nelíbilo. Stile však byl zvědavý, k čemu tohle všechno je, jestli to vůbec má nějaký smysl. Něco takového tu opravdu nečekal. Velký podíl na jeho úspěchu v protonské Hře měla taky zvědavost. Věci nakonec vždycky měly nějaký smysl. Muselo se jen proniknout do jejich podstaty. Co tedy znamenal tenhle potrhlý karneval na místě Červené Adepty? Kde byl začátek niti, aby se tohle klubko dalo rozmotat?

Bylo to pochopitelně nebezpečné, ale rozhodl se jednu z těch atrakcí vyzkoušet. Pokud by na podstatu pasti nepřišel, nevymyslel by ani nic bližšího o podstatě tohoto humbuku. Určitě by se míčem do cíle trefil, v tomhle byl trénovaný. Ale právě pouťové atrakce byly v podstatě všechny podvodem. Zákazníci tady dělali křeny, kteří utráceli své peníze za možnost soutěžit o ceny pochybné hodnoty.

Otroci na Protonu k tomu používali 'herní peníze', protože pravé peníze tam neexistovaly. Tady ale – „Hej, kolik to stojí?“

„Zdarma! Je to zdarma!“ křičel android – tedy vlastně golem. „Každý vyhrává!“

„Solidní šance,“ poznamenal Stile. Ani z Neysy nesedl, mohla by to být součást léčky. Přijal nabízený míč, opatrně pátraje po skryté magii, ale žádná tam nebyla. Balónek vypadal naprosto obyčejně.

Stile tedy zkušebně hodil. Míč proletěl krátkou vzdálenost a udeřil přímo do černého. Celý stánek se rozzářil a začal troubit a vyhrávat slavnostní fanfáry, jako kdyby vyhrál všechno najednou. Ze šterbiny vyklouzl kovový disk. Golem ho vzal a podal Stilovi. „Tady máte výhru, pane! Dobrá trefa!“

Stile zaváhal. Házel tak, aby terč *minul*, ale nějaké kouzlo míč přitáhlo přímo doprostřed. Každý jiný člověk by měl radost a myslel si, že vyhrál díky svým vlastním schopnostem. Golem mluvil pravdu, každý vyhraje. Ta hra byla proto podvod. Ale proč?

Stile si kotouč prohlédl. Byl to samozřejmě amulet. Už je znal. Tohle všechno ale nemohlo být připraveno pouze na něj. Přišel neočekávaně – a i kdyby ho snad očekávala, proč by to dělala tak složitě? Proč takhle vítala návštěvníky?

Měl odpověď: Červená Adeptka, stejně jako většina jiných Adeptů, byla v podstatě nespolečenská a duševně nevyrovnaná. Proto neměla ráda ani návštěvníky. Mocní nikdy neměli rádi obtěžování – a Adepti byli mocní. Protože někde žít museli, vybudovali si svá vlastní království, důsledně navzájem oddělená, a ta potom hlídali způsobem, který byl jejich perverzní podstatě nejbližší. Přesto ale nemohli zabíjet úplně všechny, kdo na jejich území vstoupí. Mezi příchozími byli i obchodníci, kteří jim zabezpečovali služby, které nemohla zajistit ani magie, a někteří z příchozích byli zástupci významných rodů na Fázi, jako třeba jednorožců nebo Malého lidu. Občas se navštěvovali i Adepti navzájem. Tedy místo náhodného zabíjení příchozích museli zajistit zastrašení obyčejných návštěvníků. Černý Adept měl své bludiště s pohyblivými zdmi, ze kterého našlo cestu jen málo lidí, Bílá Adeptka měla led a mráz a Hnědá Adeptka své obrovské golemy.

Seriózní návštěvník by tyto atrakce a zábavní stánky měl asi ig-

norovat. Ti nevzdělaní a ziskuchtiví se chytili do pasti. Tohle byl určitě nějaký zastrašovací amulet, možná smrtonosný. Lépe bylo se ho ani nedotýkat.

Ale Stile byl v takovýchto věcech tvrdohlavý. Byl zvědavý – a chtěl s Červenou Adeptkou bojovat, a to znamenalo porazit i její magii. Kdyby dokázal zvládnout jeden amulet, proč by si pak nedokázal poradit s ostatními i s jejich tvůrkyní. Takže se rozhodl past vyzkoušet. „Amulete, vzývám tě,“ řekl, připraven na vše – alespoň doufal.

Disk se rozzářil a začal růst. Proti nim se rozzářil děsivý obraz a začal se k nim přibližovat. Zformovala se obrovská kovová tlama, připomínající zubatá ústa dýní vyráběných při svátcích Halloweenu. Začala po nich tápat dlouhá ruka, zatímco čelisti začaly hladově klapat.

Jeho brnění a ochranné kouzlo by je sice mělo spolehlivě ochránit proti takovýmto ohrožením, ale Stile to raději neriskoval a zazpíval jedno ze svých připravených zaklínadel:

*Z kouzla nemám strach,
ať obrátí se v prach.*

Fungovalo to. Zvětšující se amulet zmizel v oblaku prachu. Jeho vlastní kouzla zde byla účinná, přesně jak očekával. Teď, když si to ověřil, už mohl být zcela klidný.

Rídil Neysu koleny mezi stánky směrem ke středu prostranství. Teď už ignorovali nadšené vyvolávání golemů. Nedalo se z toho získat nic užitečného a podstatu této hrozby si už Stile ověřil.

Uvnitř se hrad zdál mnohem větší než zvenku, ale příliš volného místa tady nebylo. Brzo všechno projeli, aniž by našli nějaké dveře. Kde se ukrývala Červená Adeptka?

„Asi je schovaná v jiném patře,“ zašeptal Stile. „Takže, budeme si hrát na schovávanou, nebo ji vypátráme pomocí magie?“

Neysa vydala krátký tón. Stile už některým rozuměl. „Máš pravdu,“ souhlasil. „Použijeme kouzla, které nás k ní nenápadně zavede.“ Chvilku přemýšlel a pak zazpíval:

*Zaved' nás, kde žena se skrývá,
jež Červenou zvána bývá.*

Před nimi se objevila skvrnka světla. Neysa k němu přistoupila.

Světýlko kolem nich zakroužilo a pak je vedlo zpět cestou, kterou přišli. Následovali ho. Po chvíli zakroužilo kolem jednoho ze stánků.

„Bezkonkurenční palác hrůzy!“ vykřikoval majitel – golem.

Světlo vplulo do otevřených dveří. Vchod však byl tak úzký, že se Neysa nemohla protáhnout. Tento problém ale vyřešili jednoduše a rychle. Stile sesedl a Neysa se změnila do své dívčí podoby. Byla oblečená do černé džínové sukně a bílých botek. Nenechá ho jít za Červenou Adeptkou samotného.

Stile vešel do dveří, Neysa ho těsně následovala. Tohle se mu nelíbilo, protože tak byl od ní částečně oddělen, ale nic jiného se nedalo dělat. Musí rychle vystopovat Červenou Adeptku uvnitř jejího tajného sídla. Možná že spí. Jestli ano, probudí ji předtím, než ji zabije. Spíše se však ukrývala někde uvnitř a používala sama sebe jako živou návnadu, aby Stila zatahla hluboko do své moci. Musel to však udělat, a to rychle. Nebylo tak jednoduché zabít jiného Adepta. Bude ji muset izolovat od zdroje její moci a zjistit, proč vlastně zabila jeho předchůdce. Musel ten důvod znát. Svou misi bude moci ukončit teprve tehdy, až bude znát celé pozadí událostí.

Zabít ji nebude těžké. Rozhodně ne po tom, co viděl na holozáznamu od Střelce. Nejtěžší bude zjistit motivy, které ji k jejímu jednání vedly. Dozvědět se kompletní pravdu. Nebo se jenom klamal? Stile si nedovedl představit sám sebe jako vraha, alespoň ne předtím, než začaly soustředěné útoky na jeho život jak tady, tak i na Protonu. Od té doby se však hodně změnil a dozvěděl se spoustu nových věcí

—

V paláci hrůzy byla tma. Chodby se vlnily dopředu i dozadu přesně tak, jak se to od podobného zařízení očekává. Stile už prošel při Hře mnoho podobných bludišť a tma mu nevadila. Neysa by byla také schopna trefit ven, především díky svému vynikajícímu sluchu.

Světlo je vedlo dál labyrintem. Před nimi se náhle objevilo strašidlo a oči mu divoce plály, bylo však zcela neškodné. Přinutil však Stila přemýšlet nad jiným ohrožením: smyčkou, která mu nečekaně mohla spadnout na krk a zabránit mu zaspívat obranné kouzlo. Tak vlastně zahynul jeho dvojník. Byl by to klasický způsob útoku Červené – zákeřný. Jeden z těchto duchů mohl být smyčkou, kterou by ve tmě ani neviděl, dokud by mu nesklouzla na krk. Potřeboval kon-

krétní ochranné kouzlo proti takovému ohrožení, a proto tiše zazpíval:

*Házím kouzlem od boku,
proti smyčkou útoku.*

Kolem jeho krku se zformoval ochranný obojek, tvrdý, s ostrými hranami, které by jakoukoliv smyčku přetržly. Teď byl proti takovému útoku v bezpečí.

Chodba labyrintu vyústila do úzkého schodiště, které vedlo vzhůru. Z každého schodu se linula jemná fosforeskující záře, která vyznačovala jeho tvar. Promyšlená pomůcka převzatá z Protonu, kde se používala hlavně kvůli dětem. Stile opatrně šlápl na první schod – a ten pod jeho vahou uhnul a klesl na úroveň podlahy jako eskalátor. Zkusil to s dalším a stalo se totéž. Další a další schody před ním uhýbaly. Na tom ještě nemuselo být nic magického. Mohly být uchyceny v posuvných závěsech. Každopádně se po nich nedalo dostat nahoru. Světélko, které je vedlo, jim však stále naznačovalo, že se mají dostat nahoru.

„Myslím, že budu muset opět použít kouzlo,“ řekl Stile. Obrátil se ke schodům a zanotoval:

*Schody ošidné,
buďte nehybné.*

Pak opět položil nohu na první z nich.

Schod tentokrát neuhnul. Trochu se chvěl, jako kdyby se snažil uvolnit, ale zůstal na místě. Stile stoupal dál. Každý schod se pod jeho vahou rozechvěl a zuřivě se snažil uhnout, byl však svázán jeho kouzlem.

Jeden ze stupňů ho chytil za nohu. Stile se podíval dolů a zjistil, že ve schodě jsou široce otevřené zubaté čelisti, které ze všech sil žvýkají jeho botu. Byl to v podstatě démon, zformovaný do tvaru schodu, a teď se pokoušel obnovit svůj přirozený tvar. Stile s tímto druhem ohrožení přece jenom nepočítal, a tak byli zespodu zcela bez ochrany.

Neysa za ním vykřikla. I na ni jeden z démonů zaútočil. *Všechny* schody byly tvořeny démony – a Stile s Neysou byli chyceni právě uprostřed. Tak se nakonec přece jen dostali do pastí.

Stile se zoufale pokoušel zformulovat kouzlo, ale při bolesti,

kteřá mu vystřelovala z drcené nohy, to bylo prakticky neproveditelné. Neysa se proměnila ve světlušku a odletěla z jejich dosahu. Zazpíval:

*Z kouzla nemám strach,
ať obrátí se v prach.*

Nic se však nestalo, protože tohle zaklínadlo už použil. Musel rychle vymyslet nějakou jeho variantu.

Kouzla se nebojím

– au! Démonovy zuby začaly pronikat jeho těžce zkoušenou botou. Všichni démoni se stále zvětšovali a nabývali síly.

*Ať kouzlo jak v pohádce,
ocitne se ve skořápce,*

zazpíval zoufale.

Kolem nich se zformovala krásná bílá skořápka, kterou si v duchu představoval, a uzavřela v sobě všechny demony – a taky Stila a Neysu. Vůbec si tím nepomohl.

Nakonec ho zachránila Neysa. Změnila se do své přirozené podoby jednorožce, i když kolem nebylo moc místa. Její kopyta byla zaručenou ochranou proti zubům démonů. Vyloudila zvací tón a nastavila Stilovi záda.

Vděčně se na ni usadil. Neysa pak začala po démonech tančit a tříštit jejich cvakající zuby. Teď křičeli bolestí pro změnu oni. Vůbec se jim to nelíbilo a Stile se tomu nedivil.

Neysa poskakovala směrem vzhůru, dokud nedosáhli vrcholu schodiště, kde mohutným skokem prorazila skořápku, kterou kolem nich vytvořil. Její úlomky se zřítily dolů, kde se smíchaly s rozdrcenými zuby a čelistmi.

Stile sesedl a podíval se zpět. „Něčemu tady nerozumím,“ řekl zamyšleně, když se díval na demony, kteří se už zcela změnili do své přirozené podoby a vyrostli. Nemohli se však, díky svazujícímu kouzlu, na ně vrhnout. „Jestliže ovládá demony, proč je tam ukryla, místo aby je na mě přímo poslala? Proč obživila až tak pozdě, a ne hned při prvním šlápnutí na schod? To je záhada –“

Neysa se proměnila zpět do dívčí podoby, která byla v těchto úzkých stěnách pohodlnější. „Amulety musí být aktivovány,“ připomněla mu. Na Neyse se mu líbilo také to, že se na něj nikdy nezlobi-

la kvůli pomalosti jeho práce nebo přemýšlení. Ať už dělal cokoli, vždycky mu pomáhala. V mnoha ohledech to byla ideální žena, ačkoliv to vlastně byla klisna.

„Ach ano.“ Amulety byly neúčinné, dokud se slovně neaktivovaly. Takže tihle démoni, maskovaní jako schody, čekali na aktivaci. On je však nevzýval. Jen je svým kouzlem připoutal na místo.

Ledaže by je neaktivovala jen slova, ale jakákoliv magie na amulet zaměřená. Takže když vyslovil kouzlo pevnosti – ano.

To ale znamenalo, že tady bude muset být s používáním kouzel velice opatrný. Žádný amulet mu nemohl ublížit, dokud ho neaktivoval. Naštěstí jich nemohl nikdy aktivovat příliš mnoho najednou, jen ty, které byly v dosahu jeho aktuálního kouzla. Vlastně – teď pochopil spoustu věcí! To by vysvětlovalo celou podstatu tohoto pouťového hradu. Jestli měl být chráněn amulety, které se zaměřovaly na vetřelce, muselo se to řešit tímto způsobem. Samy o sobě byly amulety totiž neškodné, dokud je někdo neaktivoval. Takže se rozdávaly jako výhry, které nikdo díky chamtivé lidské podstatě neodmítne, a každý je vyzkouší. Protože do té doby to byl jen neškodný kus kovu. Když golemové u jednotlivých stánků vykřikovali 'Nikdo neprohraje', tak měli v podstatě pravdu. Nebo spíše všichni prohrají, protože získané amulety se obrátily proti svým majitelům. Stile jednal přesně tak, jak se očekávalo. Kdyby sám nebyl Adept a nedával si pozor, měl by s tou 'výhrou' vážné problémy.

Tyhle schody ale nebyly žádná výhra. Byly obranou proti magii – a to velice účinnou. Postupovali tedy správným směrem, protože se od náhodných léček dostávali k velice konkrétním a promyšleným pastím. Schody, které budou uhýbat tak dlouho, dokud je nežádoucí návštěvník nezpevní kouzlem, které zase aktivuje demony, ze kterých jsou postaveny...

Možná že Červená Adeptka sama o sobě nemohla své amulety aktivovat – pokud ano, zaútočily by pak na ni? Jako bomby, kterým je jedno, zda ničí své tvůrce nebo nevinné oběti? Že by vetřelec byl zákeřně přinucen zahubit sám sebe vlastními kouzly? Jestliže ano, pokud se striktně vyhne aktivaci jakéhokoliv amuletu slovem nebo používáním magie, mohl by získat nezanedbatelnou výhodu –

Výhodu? Magie byla jeho hlavní zbraní! Pokud ji nebude moci

použít, jak by mohl zvítězit?

Vynikající léčka, která ho zbaví jeho největší přednosti a zdroje moci! Ale na rozdíl od svého předchůdce měl Stile celý život na rozvoj nemagických schopností. Měl by se tedy docela dobře obejít i bez magie. Jestliže ho omezuje nemožnost použít kvůli amuletům kouzel, stejnou nevýhodu pak má i jeho protivník a on bude mít určitou výhodu. To byl ze strany Červené Adeptyky tah, který se nakonec obrátí proti ní.

„Myslím, že jsem na to už přišel,“ řekl Stile Neyse. „Jakákoliv magie aktivuje amulety – ale ty mně nemohou ublížit, pokud je aktivovat nebudu. Takže začneme bojovat po protonském způsobu. Nebude sice tak jednoduché dostat se přes všechny léčky, ale bude to bezpečnější, a to stojí za to.“

Neysa pochybovačně odfrkla, ale nic nenamítala.

Chodba se dále zužovala a procházela zrcadlovým bludištěm. Stile hned na počátku málem jedním z nich prošel, protože bylo nakloněno v úhlu 45°, a budilo tak dojem, že cesta pokračuje stále rovně. Ale Neysa na tyhle věci měla vytříbenější smysly a včas ho zastavila, dokud si svého omylu nevšiml. Po tom už byl mnohem opatrnější a zrcadla pečlivě obcházel.

Některá měla zakřivený povrch a zkreslovala jejich vzhled, udělala z něj postavičku s velkou hlavou a velkýma nohama podobnou goblinovi, Neysa pak vypadala jako legrační dětská panenka. Další zrcadla je zobrazila jako balóny, další –

Stile najednou zjistil, že padá. Soustředil se na zrcadlo před sebou a nesledoval podlahu, ve které náhle chyběl jeden čtverec. Jednoduchý trik a on na něj stejně jednoduše naletěl. Reagoval dvojím způsobem: nejprve se snažil zachytit po stranách. To se mu nepodařilo, protože stěny byly zcela hladké. Pak v zoufalství vykřikl kouzlo:

Vzleť-ted'!

Jeho pád se okamžitě zastavil a on začal zvolna stoupat nahoru, ale zároveň to aktivovalo nejbližší amulety, které se vydávaly za zrcadla. Začaly se deformovat, tentokrát samy od sebe, jako tavící se sklo a natahovaly k němu své rosolovité končetiny. Zrcadla byla všude. Nejen po stěnách komory, ale také na stropě a na podlaze. Aby se Stile tápajícím výrůstkům vyhnul, musel se vznášet uprostřed

místnosti.

Neysa se změnila do formy světlušky a vznášela se vedle něj. Stropní zrcadla ale pomalu svá chapadla spouštěla stále níž a komora se měnila na nevelkou jeskyni plnou smrtelně nebezpečných stalaktitů. Za chvíli už nebude mít kam uhýbat.

Ale malá skvrnka světla, která je vedla, jim ukázala cestu ven. Rychle za ní proklouzli spleť chapadel a letěli stále vzhůru až do místnosti, kde nebyla zrcadla Stilovým kouzlem aktivována.

Stile se chystal zrušit své létající kouzlo, ale pak si uvědomil, že by to znamenalo další kouzlo, které by začalo celý kolotoč znovu. Obejít se bez magie bylo těžší, než si zpočátku myslel! V téhle chvíli asi bylo nejlepší zůstat schopen letu. Bylo to stejně dobré jako cokoliv jiného.

Letěli za světélkem. Prolétli nad sekci propadlišť, která jim však nemohla způsobit problémy, potom lesem blýskavých větví, které asi byly potaženy jedem, a velkou místností s pohyblivými stěnami, připravenými slisovat každého vetřelce, který spustí mechanismus položením nohy na vstupní část podlahy. Byl to opravdu palác hrůzy, kterým se bez pomoci magie prostě nedalo projít. Objevili ale jeho slabou stránku. Jednou vyslovené trvalé kouzlo už další amulety neaktivovalo. K tomu by bylo zapotřebí vyslovení kouzla nového. Proto postupovali stále dál, tentokrát už téměř bez překážek.

Pak proletěli bránou a dostali se do soukromých komnat. Místnost byla příjemně zařízena ve stylu protonských Občanů. Na stěnách byly fresky, na podlaze koberce, v oknech záclony. Stál zde taky holovizor, automat na potraviny a pohovka. Oba přístroje v tomto rámci ale nemohly pracovat. Jedině že by se daly zprovoznit magií. Stile si stále nebyl jistý, kde leží její hranice a co všechno dokáže. Pokud by se přístroje vyprodukované vědou s pomocí magie –

Pak si to náhle uvědomil: na pohovce ležela Červená Adeptka.

Stile zastavil svůj let. Tentokrát už své pohlaví nezakrývala. Na sobě měla přiléhavý červený plášť, který splýval po stranách a odhaloval její nohy. Vlasy měla sytě rezavé, splývající na ramena v nádherném, nadýchaném oblaku. Byla to půvabně štíhlá atraktivní žena přibližně jeho věku, o dobrou hlavu vyšší než on. Byla nepochybně totožná s Kolohnátovou vražedkyní.

„Než to všechno skončíme, Modrý, odpověz mi na jednu otázku: proč?“

Stile, který byl již připraven začít páchat násilí, se zarazil. „Ty, zosobnění zla, se budeš ptát *mě* proč?“

„Normálně Adepti neútočí jeden na druhého. Když se postaví magie proti magii, uvolňuje se mnoho zla. Proč ses tedy rozhodl porušit tuto zásadu a podněcovat zmatek?“

„Tohle chci slyšet já od tebe! Co jsem ti kdy udělal, že jsi mě chtěla v obou rámcích zabít?“

„Nehraj si tady na nevinného, podlý Adepte. Nakonec jsi tedy opravdu pronikl do mého království, jak sis to vždycky plánoval. Slyšela jsem, že sám sebe považuješ za čestného muže. Zkus si na něj tedy alespoň zahrát a vysvětlí mi své motivy. Já je totiž vůbec nechápu.“

Něco tu nebylo v pořádku. Červená reagovala, jako kdyby postižená byla *ona*, a zdálo se, že to myslí doopravdy. Proč by měla lhát, když její zločiny byly tak očividné? Stilova jistota, že je nezbytné se v zájmu spravedlnosti pomstít, byla otřesena. Tuhle nesrovnalost musí nejdříve vyřešit, jinak bude navždy o oprávněnosti své pomsty pochybovat.

„Červená Adeptko, víš dobře, že jsem tady, abych tě zničil. Nemá smysl dále skrývat pravdu. Jsi jenom šílená, nebo máš pro své vraždy nějaké ospravedlnění?“

„Ospravedlnění!“ zvolala. „Dobrá, Modrý, když ses rozhodl hrát tuhle děsivou hru. Nabízím ti tento obchod: já ti pravdivě objasním své důvody a ty vysvětlíš ty svoje.“

„Souhlasím,“ řekl, stále trochu zmaten. „Vysvětlím ti své důvody předtím, než tě zabiji. Pokud snad budu spokojen s tvými motivy, zabiji tě bezbolestně a rychle. Víc ti nemůžu nabídnout. Přísahal jsem, že tě zničím.“

„Tohle je tedy mé zdůvodnění,“ řekla, jako kdyby mluvila o počasí. „První předzvěsti byly nezřetelné, ale znepokojivé. Ukazovaly na velkou špatnost. Upíři začínali být neovladatelní a na mé příkazy reagovali neochotně. Jeden z nich se dokonce odebral k Orákulu s otázkou 'Jak se můžeme zbavit vlády Červené?'. A Orákulum jim prozradilo 'Vyčkejte dva měsíce'. Podal mi o tom zprávu jeden ze

špehů, které jsem mezi upíry měla, a já jsem si to pochopitelně musela ověřit osobně. Nepřímé rady Orákula jsou vždycky neuspokojivé. Existuje příliš mnoho různých výkladů. Zdálo se však, že v nejbližších dvou měsících mě čeká nějaká zkáza – a tyto dva měsíce končí náhodou právě teď. Takže jsem si vzala transportní amulet a vydala se k Orákulu sama. Zeptala jsem se 'Co mě čeká v nejbližších dvou měsících?' a ono mi odpovědělo 'Modrý zničí Červenou'. To jsem už věděla, že musím rychle jednat. Pokud je mi známo, Orákulum se ještě nikdy nezmýlilo, ale já jsem nemohla váhat. Pobývám v obou rámcích a v obou bych mohla být napadena. Orákulum neříkalo, jestli přijdu o život, jen že budu zničena Modrým, a to mohlo znamenat mnoho věcí. Jedinou cestou bylo zbavit se Modrého, než bude mít příležitost vydat se proti mně. Takže jsem poslala jednoho z golemů, kterého jsem měla od Hnědého, s démonským amuletem k Modrému a mezitím jsem hledala jeho dvojníka na Protonu, který by mě po smrti Modrého taky mohl ohrozit. Někdo tě ale varoval a poslal ti na ochranu robota. Nemohla jsem zjistit, kdo to byl, a odstranit tvého ochránce. Takže teď tě tady musím za každou cenu zabít, abych se vyhnula osudu, který mi Orákulum předpovědělo. Můžeme jít klidně k Orákulu a to ti všechno potvrdí. Ty jsi jediná příčina všech mých problémů.“

Stile byl šokován. „Moje motivy jsou jednoduché. Zabila jsi mého dvojníka, zbavila jsi Modrou paní ochrany a pokoušela ses mě zabít na Protonu i na Fázi. Zabila jsi i mého přítele Kolohnáta. Když za nic jiného, za ty dvě vraždy musíš zaplatit.“

Zašklebila se. „Chceš říct, že kdyby nebylo mých útoků proti tobě, nic by se mezi námi nestalo?“

„Pokud je mi známo, tak ne,“ řekl Stile. „Vím, že můj dvojník, Modrý Adept, proti tobě nic nezamýšlel. Jeho vdova, teď moje manželka, netušila, kdo proti němu strojí úklady a kdo ho nakonec zabil. Kdybys nezabila Modrého Adepta a nenechala mi spálit kolena laserem, nikdy bych neopustil profesi žokeje.“ Odmlčel se. „Proč ten laser mířil na kolena a ne na hlavu? Kdybys mě tenkrát zabila, měla bys teď pokoj od mé msty.“

„Laser, který jsem propašovala na dostihy, měl blokádu proti zabíjení,“ řekla znechuceně. „Občané nemají rádi osudové nehody,

takže stroje, které mohou způsobit smrt, mají vestavěny bezpečnostní okruhy. Je snadnější spálit člověku kus těla než mu prohnat paprsek hlavou. Takže jsem tě nejprve zranila. I kdybych se ti trefila do hlavy, stejně by tě to napoprvé nezabilo. Musela bych střílet několikrát a pomalu ti smažit mozek. Na to by už určitě reagovali Občané a nakonec by mě chytili. Zraněného jsem tě pak chtěla najít doma a tam tě dorazit bez nežádoucího zájmu Občanů. Zabránil mi v tom ten robot.“

„Robot,“ řekl Stile. „Kdo ho poslal?“

„Už jsem se zmínila, že nevím,“ připustila. „Myslela jsem, že to víš ty a je to součástí tvého plánu na mé zničení. Kdyby mě napadlo, že budeš nakonec mít takovou ochranu, naplánovala bych vše pečlivěji. Myslela jsem, že bude těžší zbavit se Modrého Adepta než tebe.“

Nepodložený předpoklad! Kvůli takovým chybám se hroutila celá impéria. „Ještě v tom jsou nějaké nejasnosti,“ řekl Stile. „Někdo o tvé snaze věděl a snažil se mě chránit. I když jsme smrtelní nepřátelé, oba by nás zajímalo, kdo to je, a proč on nebo ona jedná tajně. Máš snad ještě nějakého jiného nepřítele – který by se snad taky mohl nazývat 'Modrý', i když to není Adept? Určitě jsi špatně pochopila odpověď Orákula, protože dokud jsi nás proti sobě nepošťvala svými úklady, Modrý Adept nic nezamýšlel. *Ted'* Modrý opravdu zničí Červenou, protože tvé zločiny se nedají tolerovat – ale nebyl bych tu, kdyby tě Orákulum proti mně nepošťvalo.“

„Tajný nepřítel, který pošťval Červenou proti Modrému,“ opakovala. „Byla jsem blázen, že jsem se nezeptala na to, kdo konkrétně ten nepřítel je, ale jen na svůj dvouměsíční osud – a to mi taky Orákulum zodpovědělo. Nedožvěděla jsem se ale to, co jsem potřebovala. Podvedlo mě!“

„Taky si myslím,“ řekl Stile. „Proto někde musí existovat náš společný nepřítel. Sjednejme si tedy tohle: ten z nás, který nás střet přežije, tohoto nepřítele vyhledá, aby snad v budoucnu proti sobě nepošťval všechny Adepty.“

„Souhlasím!“ vykřikla. „My dva jsme zašli již příliš daleko. Budeme to řešit krví, ale oba nás pak čeká ještě jedna pomsta.“

„Že by to byl další Adept?“ zeptal se Stile. Neodkládal ostraži-

tost, ale nečekal útok, dokud se tohle nevyřeší. Občas i smrtelní nepřátelé mohou mít společné zájmy. Tak dlouho podceňoval síly, které proti němu pracovaly, že teď musel zjistit všechny dostupné informace. „Nějaký, který toužil po tvé nebo mé moci?“

„To je nepravděpodobné. Většina Adeptů nemůže procházet oponou. Stálo mě mnoho úsilí, než se mi to podařilo, a zaplatila jsem cenu, kterou by asi jiní nezaplatili. Zařídila jsem, aby moje dvojnice byla odeslána pryč z Protonu. Pak jsem prošla oponou a zaujala její místo. Doufala jsem, že se stanu dědičkou po naší matce Občance. Ale byl určen jiný, adoptovaný potomek a já jsem musela podstoupit držbu a připravovat se na Turnaj.“

Stile byl vyděšen jejími metodami, ale nedal to najevo. Jejím zvykem bylo odstranit z cesty jiné osoby dříve, než by se pro ni mohly stát potenciální hrozbou a odstranit ji. Proto také tak bezhlavě zaútočila na Modrého Adepta. Možná, že její protonská dvojnice ji chtěla odstranit, a tak se Červená preventivně bránila. Zdálo se však, že teď se snaží spíše rozptýlit Stilovu pozornost a získat alespoň částečnou výhodu. „Ty jsi hrála ve Hře?“

„Ano, a docela dobře – a dobře taky vím, že jsi v tomto Turnaji můj nejnebezpečnější protivník.“

„Neznám tě ze žádného žebříčku.“

„Nikdy jsem nevstupovala na žebříčky předčasně, vždycky až na poslední chvíli. Trénovala jsem soukromě v rezidenci své protonské matky.“

„I kdyby se věštba Orákula vztahovala k Turnaji a k tomu, že tě porazím a zničím tvé zbývající naděje na získání Občanství,“ řekl Stile pomalu, „měl jsem před sebou ještě tři roky držby a do letošního Turnaje bych nezasahoval, kdyby nebylo tvých útoků.“

„Zdá se, že mě Orákulum podvedlo všestranně,“ řekla.

Ještě že analyzoval odpovědi Orákula vždycky tak opatrně a nevrhal se bezhlavě do akce jako Červená! Jediná chyba Orákula byla právě v těchto mnohoznačných a matoucích odpovědích. Samo o sobě nic neiniciovalo. Někdo to musel vzít do úvahy. Jak šílený plán to ale byl! „Chce se ti snad pomstít někdo na Protonu? Třeba přítel tvé dvojnice, reagující na její odstranění?“

„Neměla přátele, byla jako já, a proto byla vyděděna. Nikdo ne-

ví, že zmizela a já jsem zaujala její místo. Všichni mě za ni považují.“

To ale byla čistá operace! „Potom tedy snad někdo na Fázi. Někdo, kdo si nemohl dovolit zaútočit na Adepta přímo, a tak poštal dva proti sobě? Možná někdo z upírů, který je v lidské podobě schopen projít oponou –“ Náhle si Stile uvědomil, že Neysa, která se mu teď vznášela ukrytá za hlavou, by ve své dívčí formě mohla být schopná oponou projít. Zkoušela to někdy? Jednorožci na Protonu neexistovali, ale dívky ano, a jestli tam náhodou neměla dvojnici –

„Proč ale poslal na tvou ochranu robota? Proč ho jednoduše neposlal, aby mě zabil? Jak víš, je to velice drahý robot. Za tu cenu si mohl najmout komando zabijáků a poslat ho na mě. Vypadá to spíš, že zemřít měl tvůj dvojník, Modrý Adept. Proto ti byl poslán robot na ochranu, aby mě zastavil, až prvního Modrého odstraním a půjdu po druhém.“

Proboha! „Takhle to muselo být,“ souhlasil Stile. „Orákulum muselo vědět, že tvůj útok na Modrého Adepta způsobí příchod jeho dvojníka, který tě ohrozí, a proto ta věštba. Zdá se, že klíčovou postavou je ten, kdo poslal robota. Jestliže ho najdeme, budeme na stopě tomu pravému nepříteli. To se mi zdá důležitější než můj klid nebo tvá smrt. Tenhle komplot je příliš dokonalý a musí být odhalen.“

„To je jasné! Bude se to muset vypátrat, i když toho moc nevíme.“ Pak zvedla pravou ruku. „Konec příměří. Zemři!“ A hodila po něm nějaký objekt.

Stile se mu vyhnul. Vypadalo to jako malý nůž, nejspíš vykládaná dýka. Zabodla se do stěny za ním s ránou připomínající explozi bomby a zůstala v ní vězet.

Červená po něm hodila další objekt, tentokrát připomínající míč. Když se mu Stile vyhnul, odrazil se od zdi a zastavil se kousek od jeho chodidel. Stále se vznášel několik palců nad podlahou, protože jeho kouzlo dosud fungovalo, takže ani míč ho ohrozit nemohl.

Hodila další věc. Vypadala jako fazolový lusk a šířila za sebou smrtonosné kuličky. Dokud však Stile proti ní nepoužil kouzlo, nemohla mu ublížit.

Pak Červená aktivovala jeden amulet sama. Když ho vzývala, držela ho v ruce. Pak jím mrštila na zem před Stila. Zformoval se do

podoby obrovského syčícího hada s lesklými zuby. „Běž na toho muže,“ přikázala mu.

Had se k němu začal rychle plazit. Než aby se zachránil vzletem vzhůru, což nejspíš Červená chtěla, vytasil meč a usekl plazovi hlavu.

Ona zatím aktivovala další amulet, netopýra. Stile ho nechtěl zabíjet, protože to mohl být některý člen upířího kmene, který mu poskytl na noc bezpečný útulek, zajatec zlé Adepty, která ho spoutala do svého amuletu. Jestli na něj však zaútočí –

Udělal to. Jeho malá očka šíleně planula a ze špičáků mu odletovaly kapičky hustých slin. Vypadal, jako kdyby měl vzteklinu. Nemohl si pomoci, musel použít magii.

*Netopýre ted',
do lesa leť!*

zaspíval a šílený upír byl pryč.

Ted' se však poblíž něj aktivovaly tři dosud ukryté amulety. Jeden z nich se proměnil v démona připomínajícího goblina, který se každou vteřinu zvětšoval. Jiný se objevil ve formě syčícího zeleného plynu, určitě jedovatého, a další byl tvořen klubkem ohně, které ho začínalo ohrožovat.

Stile si nemohl dovolit ani jednoho z nich ignorovat. Zpočátku jen odletěl z jejich dosahu, ony se ale stále zvětšovaly. Neexistovala žádná velká naděje, že by se daly nějak zlikvidovat bez použití magie. Podlaha byla přímo pokrytá amulety. Jestli vzlétne ještě výš a zaspívá kouzlo, poštvě proti sobě zase jiné amulety. Červená jich určitě měla víc než on připravených kouzel, takže by se mu to lehce mohlo stát osudným. To byla nevýhoda napadení Adepta na jeho vlastním území. Její síla zde převyšovala nad jeho skromnou zásobou hotové magie. Bude lepší, když se se třemi už aktivovanými amulety vypořádá jinak.

Červená Adeptka se zlomyslně zasmála a začala po něm házet další amulety. Stile musel buďto jednat, nebo ustoupit. Ústup by však byl snad ještě těžší než obrana, protože by musel projít celou cestu zpět skrz její pasti. Ted' nastal čas závažného rozhodnutí.

Neysa, která se až dosud nenápadně vznášela ve své třetí podobě za ním, se proměnila v jednorožce. Napíchla na svůj magický roh

rostoucího démona – goblina a srazila ho do jedovatě zeleného oblaku. Démon zařval v agónii a bylo po něm. Byl to opravdu silný jed! Neysa ustoupila a démon se jí teď už bezvládně houpal na rohu. Dávala si úzkostlivý pozor, aby se nedostala do dosahu jedovaté substance. Mezitím ohnivá koule nabyla svých plných rozměrů, zaplála a vydala se na Stila.

Ten náhle dostal nápad. Začal hrát na svou harmoniku. Hudba naplnila místnost a jeho magie se začala hromadit – on ale nezazpíval žádné kouzlo. Jen pokračoval ve hře. Správně tušil, že hudba, sama o sobě kouzelná, bude mít jistý efekt i bez formulace kouzla. Postačí, když ji bude v duchu usměrňovat. Přál si tedy potlačit cizí magii. Pokud i tohle aktivuje nová kouzla Červené Adeptky, ocitne se ve vážných problémech. Jestli to ale bude fungovat podle jeho představ

Ohnivá koule zeslábla, začala jen slabě doutnat a zmenšovat se. Zelený plyn zastavil své rozpínání a změnil barvu. Žádný z dalších amuletů nebyl aktivován. Risk se vyplatil!

Neysa se ke zbytku plynu opatrně přiblížila. Začínal být už průhledný. Použila démona na svém rohu jako improvizovaný smeták a s jeho pomocí přihrnula zbytek plynu na skomírající ohnivou kouli. Oba démoni spolu okamžitě začali bojovat a vzájemně se ničili. Stile přestal hrát a boj okamžitě nabyl na intenzitě. Oheň se snažil strávit plyn, než ho ten bude schopen zadusit. Plyn byl ale silnější a oheň brzy vyhasl.

Neysa nabrala zbývající, teď už zase zelený plyn na mrtvého démona. Pak ho náhlým rychlým pohybem hlavy hodila, i s jeho smrtonosným nákladem, přímo na Červenou Adeptku.

Ta byla tímto překvapením zcela zaskočena. Vyskočila ze své pohovky jen zlomek vteřiny před tím, než démon přistál. Amulety, které držela v klíně, se rozsypaly po podlaze jako přetržená šňůra perel. Zelený plyn vnikl do materiálu pohovky a učinil ji tak navždy nepoužitelnou. Démon na ní zůstal zhrouceně ležet, jako kdyby odpočíval.

Stile dostal další nápad. Všiml si, že Červená si pečlivě vybírá, které amulety po něm hodit a které si nechat. Bylo jasné, že některé amulety sloužily tomu, kdo je držel, a jiné na něj zase útočily. Pro-

spěšná a zlá kouzla. Pokud by se mu podařilo získat některý z poslušných amuletů, mohl by ho použít proti ní. To by mohlo změnit poměr sil.

Ona si ale na takové nebezpečí dávala pozor. Skočila po svých rozházených pokladech a posbírala je dřív, než se k nim Stile dostal.

Stile na to reagoval náhlým rozhodnutím a modlil se, aby ho brzy nelitoval.

*Kouzla druhů všech,
odejděte, mějte spěch!*

zazpíval a přál si přitom, aby všechny amulety kolem nich zmizely z dosahu. Protože předtím hrál na harmoniku, mělo by jeho zaklínadlo být dostatečně mocné, aby většinu z nich odstranilo.

Výsledkem byl naprostý zmatek. Jeho kouzlo aktivovalo všechny okolní amulety – ale zároveň je vyhánělo pryč. Snažily se změnit v démony a současně mizely. Protože jich však bylo mnoho, jejich moc byla větší než jeho magie. Proto ožívaly rychleji, než mizely.

Rychle se tvořící věci a monstra byla tlačena pryč. Jedno z nich, připomínající chobotnici, se vleklo na svých chapadlech. Další, vypadající jako žlutá houba, se valilo kolem a zanechávalo za sebou vlhkou stopu, která páchla hnílobou. Jiní měli podobu netopýrů a dalších létajících stvoření. Některé vypadaly jako strakaté barevné mraky, jiné připomínaly plápolající světlo nebo plíživou tmou. Jeden z nich byl tvořen množstvím vody, která však okamžitě zmizela pod podlahou. Další pak hlučná struna, ze které vyletovaly bouchací kulíčky. Stile musel neustále uskakovat a uhýbat před útoky z mnoha stran. Jeho zaklínadlo odstranilo také létající kouzlo, takže se znovu ocitl na podlaze, po čemž opravdu netoužil. Mělo to však i své výhody, protože na tomtéž místě se ocitla i Červená Adeptka a se stejnou vehemencí a ochotou uskakovala před svými démony. Momentálně se snažila zbavit se spousty malých červených pavouků, kteří se jí rojili ve vlasech. Jak Stile, tak i jeho soupeřka teď měli dost vlastních problémů, než aby si všímali jeden druhého.

Proč se jen pouštěl do tohoto hloupého pokusu o hromadné odstranění amuletů, když jednoduše mohl své kouzlo seslat přímo na Červenou Adeptku? Možná měl podvědomé obavy ze zabítí jiného člověka i přes svou přísahu. Pak si ale znovu vzpomněl na způsob,

jakým zahynul Kolohnát, a jeho duše se opět zatvrdila. Zazpíval:

*Ať zhyne Červená,
co spálila mi kolena!*

Kolem ženy se objevilo něco jako němá exploze a imploze. Její šaty se změnilly v dým a ona tam zůstala stát během okamžiku nahá – a živá. „Hlupáku!“ posměšně na něj vykřikla. „Copak nevíš, že nemůžeš kouzlem zabít jiného Adepta? Jen pokud by si nedával pozor nebo byl obzvlášť zranitelný.“

„Ale tvůj amulet Modrého Adepta zabil!“ protestoval. „Nikdy by nefungoval, kdyby to nebyl blázen. Byl to důvěřivý trouba. Přesto se ale divím, že se nezachránil. Určitě by se mu to povedlo, kdyby se opravdu snažil.“

Stile sám se od stejného kouzla osvobodil. Bojoval. Měl si uvědomit, že nebude tak snadné ji zabít. Jinak by mohl jednoduše zazpívat své kouzlo v bezpečí doma v Modrém království a nic netušící Červenou zabít třeba ve spánku. Proti osobě, která se měla na pozoru, toho opravdu nešlo moc použít. Jedno bodnutí nožem by mohlo zabít – ale pokud se má napadená osoba na pozoru, nic se jí nestane, nebo se dokonce zbraň obrátí proti útočníkovi. Nakonec i Bílá Adeptka říkala, že by jí jeho kouzla neublížila. Musel by vymyslet něco elegantnějšího, ale nic ho nenapadalo. Přesto však, poté co odstranil nejbližší amulety, měl ještě jednu možnost.

Vytasil svůj meč. „Pak tě tedy budu muset zabít bez použití magie.“

Bleskově vytáhla z tajné skrýše ve stěně podobnou zbraň. „Myslíš si, že s tímhle neumím bojovat? Dej si pozor, trpaslíku!“

Vyrazili proti sobě. Stile byl dobrý, ale ona měla větší dosah. Byla ve vynikající fyzické kondici a zoufale potřebovala zvítězit. Bojovali ale širokým mečem, což byla Stilova nejoblíbenější zbraň. Uměl s ní zacházet víc než dobře, byl mistr. Střetl se s ní, pohotově odrážel její útoky a připravoval si prostor pro svůj výpady. Dostane ji, je lepší.

Červená si to brzy uvědomila. Náhle uskočila zpět, otevřela za pohovkou tajný východ a zmizela v něm. Stile se za ní vrhnul, ale panel se opět uzavřel a odřízl ho. Začal ho páčit mečem, dřevěné třísky odletovaly na všechny strany. Než ho ale otevřel, Červená

Adeptka definitivně zmizela.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Past

Ted' byl čas použít magii.

*Sleduj ji do úkrytu,
kde má místo pobytu!*

zazpíval a objevilo se nové světélko. Začalo je vést dovnitř tunelu.

*Odstraň všechny nástrahy,
ze kterých mám obavy,*

dodal, když si uvědomil, jaká nepříjemná překvapení je v chodbě mohou čekat. Tohle je sice zcela neodstraní, ale mělo by to značně pomoci. S trochou opatrnosti navíc se jim nemůže nic stát.

Stile vstoupil do tajné chodby a následoval světlo. Pak se světlo zastavilo, ale Červená Adeptka tam nebyla.

Stile se začal zmateně vracet zpět cestou, kterou přišli. Rozhlížel se všude kolem sebe.

„Opona,“ řekla Neysa, která ho následovala ve své dívčí podobě.

Ted' už si jí všiml i on – slabé světélkování napříč chodbou. To je ale elegantně zařízeno! Nemohl ji pronásledovat žádný nepřítel svázaný s Fází.

Jestliže ji chtěl dostihnout, měl málo času. „Neyso – já musím na druhou stranu. Já –“ Nebyl schopen najít slova, aby jí řekl, co cítí: svou obrovskou vděčnost za její pomoc a podporu až do této chvíle. Potřeboval by ji i nadále, ale na Proton bohužel nemohla. Jedině, pokud by se jí podařilo projít v dívčí podobě. Pak s ní ale bude svázaná, nebude se moci změnit do jiné formy, a bude tak v neznámém světě velice zranitelná. Ne, nemůže ji tam brát! Takže ji jen objal a políbil.

„Udělej kouzlo, abych tě mohla sledovat,“ řekla.

Dobrý nápad! Vlastně, proč by nemohla sledovat jak jeho, tak Červenou Adeptku? Jestli by tenhle trik fungoval, mohl se kdykoliv, když by ztratil stopu, obrátit na Neysu. Ta by ho znovu nasměrovala. To by pojistilo jeho úspěch. Jeho magie byla všestrannější než kouzla Červené. Jestliže ji nemohl zničit přímým zaklínadlem, mohl ji snad pomocí kouzla alespoň sledovat.

Současné naváděcí světélko bylo určeno k tomu, aby sledovalo cestu, kterou Červená prchla. Zarazilo se o oponu a tam se bezmocně vznášelo, protože nemohlo dál. Stile váhal, zda má projít na tomtéž místě. Těžko říct, co má Červená na druhé straně pro podobné případy připraveno.

Tajnou chodbou za nimi pochodoval zbloudilý démon ve zvířecí podobě. Jeden ze zvířecích amuletů, které se aktivovaly se značným zpožděním. Stile a Neysa se přitiskli ke stěně a nechali ho projít. Tvor minul bez zájmu oponu a pokračoval za roh, aby našel cestu ven. Pak se náhle ozvala exploze.

„Myslím, že na nás nachystala další past,“ řekl Stile. Možná by je zachránilo jeho ochranné zaklínadlo, na to se ale příliš spoléhat nemohl. Dokonce i stopování Červené Adeptky bylo nebezpečné! „Odved’ mě někam do bezpečí, kde bych mohl udělat nová kouzla,“ řekl.

Neysa ho vzala za ruku a vedla ho, zatímco Stile se plně soustředily na úkol, který ho čeká. Za krátkou dobu opět stáli na trávě před Červeným hradem a on už měl to, co potřeboval.

Nejprve se ale zeptal: „Neyso, vím, že nemáš ráda, když se na tebe používají kouzla –“

Ona ho však netrpělivě přerušila a naznačila mu, aby pokračoval. Kdysi jeho magii neměla ráda, ale potom, co akceptovala jeho status Modrého Adepta, zdálo se, že má z jeho schopností dokonce radost.

*Ať svou sokyni najít mohu,
též s pomocí tvého rohu,*

zazpíval jí Stile. Neysa, stále ve své lidské podobě, obrátila rohovinový knoflík na čele směrem k jihu, kde očividně tušila Červenou Adeptku.

*A s pomocí ohonu,
najdeš mě přes oponu.*

Otočila se zmateně kolem dokola. Problémem bylo, že v této podobě neměla ocas. Změnila se tedy v jednorožce a pak už všechno fungovalo bezchybně.

„Ted’ projdu oponou a ty mě zkusíš sledovat,“ řekl Stile. „Jen abychom to ověřili.“ Bylo to plýtvání časem, zatímco Červená byla stále na útěku, ale pokud to bude, jak očekával, stejně na tom nezáleželo.

Stile se pomocí kouzla dostal na druhou stranu, uběhl pískem asi sto metrů a znovu se vrátil zpět na Fázi, lapaje po dechu. Neysa tam stála, dobrých tři sta stop od svého původního stanoviště a její roztomilá černá oháňka se natáčela jeho směrem. Fungovalo to!

„Výborně!“ zvolal Stile. „Ted’ nás můžeš oba sledovat – dokonce i přes oponu. Kdykoliv ji ztratím, přijdu se s tebou poradit. Jestli se vrátí zpět na Fázi, je naše. Brzy nashledanou!“ A prošel znovu oponou, tentokrát ve směru, kde Neysa našla Červenou Adeptku. Zatím tu žádné pasti nebyly.

Tohle ale byl Proton a nacházel se mimo dóm. Řídký a znečištěný vzduch ho brzy zahubí. Zdálo se, že Červená Adeptka se ukrývá za silovým polem, kde se skrývala její protonská rezidence. Stile se dovnitř určitě tak lehce nedostane!

Vyhledal oponu a vrátil se na Fázi. Neysa tam stála a elegantním krokem k němu přistoupila. „Na tohle se musím lépe připravit,“ řekl. „Je jisté, že *ona* připravená je! Není zrovna bezpečné jít si pro ni do jejího protonského sídla.“

Chvilí přecházel sem a tam. Dokonce i ty dvě krátké exkurze do protonské atmosféry ho dost vyčerpaly. Uvnitř dómu by vzduch byl dobrý – ale ona by tam měla mnohem větší možnosti než on. Její matka – Občanka možná neměla Červenou ráda, ale určitě bude své panství chránit před příchodem nežádoucích otroků. „Musím ji vykouřit z jejího doupěte a dostat ji na neutrální území. Raději požádám o pomoc Sheen. Nechci ale pouštět z dohledu naši kořist, takže jí zavolám. Ano.“ Odešel na místo, kde při svém předchozím průchodu zahlédl stanici metra, patřící k dómu. Měl by tam být komunikační terminál.

Znovu vyslovil kouzlo a vynořil se na horkém písku Protonu. Některá kouzla byla tak nenáročná, že je ani nemusel rýmovat. Stačilo jen přání vyjádřené dosud nepoužitou kombinací slov. Oponou tak mohl projít i člověk, který zrovna nebyl Adeptem. Že si to neuvědomil dřív! Zbytečně tak vyplýtvat spoustu rýmů.

Za okamžik dorazil na stanici. Byl tam vynikající vzduch a hlavně komunikátor. Zavolal Sheen.

Objevila se okamžitě na monitoru. „Tak brzy? Hra je až zítra –“

„Přijed', prosím, co nejrychleji na tuto adresu, asi budu potřebovat tvoji pomoc.“

Obrazovka zčernala. Červená jejich hovor přerušila. Mělo ho napadnout, že nebude sedět se založenýma rukama. Mohl uniknout spoustě léček, které na něj po cestě nachystala, pokud by ji přímo nesledoval, ale musela čekat, že si tu pro ni nakonec přijde. Udělal taktickou chybu. Vrhł se rychle k oponě.

Jak se pohnul, začal kolem něj syčet oblak plynu. Zřejmě nervový plyn. Zdálo se, že Červená si v takovýchto věcech přímo libuje. Kdyby přesně věděla, kde a kdy se Stile objeví, mohla ho bez problémů dostat. Tentokrát to stihl na poslední chvíli. Protáhl se oponou na Fázi a zavrával. Neysa ho svým svalnatým tělem podepřela a za okamžik se mu hlava vyčistila.

„Ještě že jsem byl blízko opony,“ řekl. „Příště budu muset vymyslet nějaké krytí, aby mě nemohla tak jednoduše sledovat. Orákulum řeklo 'Modrý zničí Červenou'. Začnu tedy hned. Dej mi prosím mou harmoniku.“

Neysa se proměnila do dívčí podoby. Ted' na sobě měla navíc ještě malý batoh, ve kterém opatrovala Stilovu harmoniku a další drobnosti. Bylo výhodou, že se mohla měnit do podoby nahé i libovolně oblečené. Stile ale nechápal, kam se ty věci ztratí, když se změní z lidské podoby zpět v jednorožce. Mohla se s celým tímhle nákladem, včetně harmoniky, změnit ve svatojánskou mušku mnohem menší než nástroj a všechny věci bez problémů dále opatrovat. Stále poznával nové a nové aspekty magie. Podstata kouzel však byla právě v takové nevysvětlitelnosti, a nezbylo mu tedy, než veškerá fakta prostě akceptovat. Kdyby je dokázal objasnit, nebyla by to už magie, ale věda.

Uchopil harmoniku a zahrál mocnou melodií. Na tohle by se hodila lépe Platinová flétna, ale ta mu ve skutečnosti nikdy nepatřila. Doufal, že Klefovo setkání s Malým lidem proběhlo bez problémů, a přemýšlel, zda by jeho nový přítel mohl být tím Předurčeným, kterého elfové hledali, a jestli ano, jak by měl zachránit Fázi. Občas měl Stile pocit, že je jen malé kolečko v obrovském soukolí a pouze naplňuje svůj určený osud, že ve skutečnosti nemá o nic víc svobodné vůle než obyčejný robot. Přihodilo se mu tolik zdánlivě náhodných věcí – možná si ale jen něco namlouvá. Klef nemusel být Předurčeným, a když zahrál na Flétnu, třeba se Hory neotřásl. Jeho setkání se Stilem tedy opravdu mohlo být tak náhodné, jak se zdálo.

Jeho magická aura nabyla na intenzitě. Soustředil se na Červený hrad.

*Ted' na moje znamení,
ať hrad se v ruiny promění.*

Pak už se jen dívali. Celá struktura se zachvěla. Objevil se kouř. Zbývající tvorové s hrůzou prchali na všechny strany. Mezi nimi se provlékaly plameny zeleného ohně. Dým se šířil na všechny strany, okna se vysypala, jako kdyby se celá budova zoufale pokoušela dýchat. Vzhůru z nich stoupaly pramínky kouře jako rašící stonky popínavých rostlin, aby se pod cimbuřím formovaly v mráčky připomínající hlavy goblinů.

Pak přišla mohutná exploze. Kusy zdí se vyboulily ven a vypadly. Rozklad dále pokračoval. Honosné oblouky olizovaly plameny, takže se brzy zhroutily do malých plamínků při zemi. Na všechny strany vystřelovaly rakety světla a měnily se jen v další dým. Mísily se zde všechny barvy spektra, ale červená jednoznačně převládala: samozřejmě, bylo to přece jen obydlí Červené Adeptky.

„To jí snad dá látku k přemýšlení,“ řekl Stile. „Nemám rád takovou destrukci, ale musím důsledně zničit všechnu práci Červené Adeptky. Nemohu jí nechat žádné útočiště, odkud by mohla opět začít provozovat své zlotřilosti.“ Znovu si vzpomněl na Kolohnáta a Modrou. Prežila? Doufal, že ano, i když s ní nechtěl mít nic společného. Co by s ním asi Červená udělala, kdyby ho chytila, pomyslel si Stile. Ano, Červená Adeptka musí být zničena.

Na destrukci hradu dále jako kdyby pokračovala četa neviditel-

ných pyrotechniků. Jeho vzhled se stále více blížil zřícenině, jak si ji představoval Stile při formulaci kouzla. Mezitím se Stile ještě podíval na Proton, aby zjistil, zda už přijela Sheen. Vyhýbal se zaplynované stanici metra, protože věděl, že Sheen ho bude hledat venku. Vrátil se na Fázi, aby se vydýchal, a potom znovu na Proton.

Při třetím překročení opony si jí všiml. Běžela k němu, otevřela svou zásobní schránku a vyndala kyslíkovou masku, aby se mohl bezpečně procházet po povrchu Protonu. Rychle jí vysvětlil situaci. „Takže teď hlavně zamýšlím přerušit přívod energie do dómu a vypnout tak silové pole,“ uzavřel. „Můžeš pro mě zajistit výkonný mobilní laser?“

Sheen se usmála. Opět otevřela svou schránku a vyndala detektor elektrických kabelů a přenosný laser napájený protonitem určený k řezání kovů. „Díky ti!“ zvolal Stile, políbil ji a pak si znovu rychle nasadil masku.

Kráčeli po povrchu pouště a detektorem hledali přívodní kabel. Stile se obával, že někdo vyjde z dómu a všimne si jich, ale to bylo riziko, které museli podstoupit. Nebylo ostatně tak velké, protože všichni obyvatelé Protonu, otroci i Občané, raději pobývali uvnitř domů, a dělali, jako by prostor za silovým polem ani neexistoval. Tenhle životní styl teď hrál v jejich prospěch. Nemělo by to ostatně trvat dlouho. Silová pole, která tvořila kopuli každého dómu, spotřebovala ohromné množství energie. Tak silné kabely nebude problém najít. A brzy se jim to taky podařilo.

Stile sklonil hlaveň laseru k zemi a stiskl spoušť. Písek zabublal a odpařil se všude, kam paprsek dopadl. Před nimi se tvořila šachta se skleněnými stěnami vedoucí pod povrch pouště. Potom narazili i na mohutný kabel. Stile ho pomalu a pečlivě překrojil.

V díře se zablesklo. Za nimi se ozvalo zasyčení, jak se rozptýlil vzduch z dómu po anulaci silového pole.

„Myslím, že už bude venku,“ řekl Stile se zadostiučiněním. „Přisahal jsem, že ji zabiji, ale chci to udělat čestně. Nechci, abys to udělala za mě. Protože na Protonu jsou tresty za zabití otroka otrokem, musím ji nejdříve dostat na Fázi. Takže to nechej na mě, ale neustále mě pozoruj, protože Červená nevynechá jedinou příležitost, ať už čestnou nebo nečestnou, o které si bude myslet, že jí pomůže.

Bude se stejně snažit udržet náš boj v tajnosti, protože kdyby Občan zjistili spojitost mezi ní a Kolohnátovou vraždou, byla by z Protonu vypovězena. Je to tedy naše soukromá záležitost a já nechci být podváděn.“

„Tvá logika je typicky lidská,“ řekla Sheen trpce. „Kdybych nebyla naprogramovaná, abych tě milovala –“

„Nech toho. Raději sežeň nějaké vozidlo.“

„Zaměstnavatel Modré zahájil pátrání. Brzy dostane kopii záznamu s Kolohnátem.“ Vydala se ke stanici metra. Plyn jí ublížit nemohl a ona bude moci použít komunikátoru a spojit se se svými přáteli.

Takže Občan zaměstnávající Modrou začal nějakou akci. Červená se dostávala do problémů i na Protonu. To ale nijak neovlivnilo jeho touhu osobně se s ní vypořádat.

Stile vběhl na území dómu, kde byl nyní kvůli náhlé dekompresi totální chaos. Když bude mít štěstí, podaří se mu chytit Červenou hned při počátečních zmatcích. Všichni obyvatelé budou lapat po dechu a hledat dávno zapomenuté kyslíkové masky. Určitě se nebudou starat o nic jiného než o své přežití.

Když ale vešel, vyrazilo ven terénní vozidlo. Písečná buggina se skleněnou kabinou, namalovanou červeně. Prchala pryč.

Stile utíkal k hangáru. Třeba bude mít štěstí a bude tam ještě jedna. Musel ji na něčem sledovat.

Byly tam ještě tři bugginy – všechny v plamenech. Červená se pojistila, aby ji nikdo nesledoval.

Dobrá, měl ještě jinou cestu. Stile si pospíšil k oponě, prošel, strhl si z obličeje náhle nefunkční kyslíkovou masku a rozhlédl se kolem. Neysa tam samozřejmě byla a sledovala jejich cestu. „Přesunu se kouzlem na místo, které leží daleko před ní, a pak znovu projdu oponou,“ řekl Stile.

Jednorozec do něj ale strčil a vydal nesouhlasný tón. Nechtěla ho nechat jít samotného.

„Dobrá – zůstaneme tedy spolu,“ souhlasil Stile. „Ale nechci zcela vyčerpat tvé síly honbou za protonským vozidlem. Proto použiji transportní kouzlo.“

Neysa stále ještě nebyla nadšená představou, že na ni bude účin-

kovat magie, ale smířila se s tím, stejně jako to udělala před chvílí při sledovacích kouzlech, s pravou důstojností.

*Ted' my oba máme cíl,
překonat Červenou o padesát mil.*

To by mohlo předstihnout náskok Červené Adepty a umožnit jim objevit se notný kus cesty před ní, tak jak si to přál.

Pohybovali se rychle nad povrchem, podobně jako při cestě z Bílého království do Hnědého. Za okamžik byli, na požadovaném místě. Byla to příjemná paseka východně od Červeného království. Neysin roh ukázal k západu. Výborně, předstihli svou kořist.

„Jediné, co teď musím udělat, je přejít zpět na Proton a přerušit její útěk –“ Stile se zarazil. „Ach ne!“

Protože opona tu nikde nebyla.

„Budeme ji muset vypátrat, ještě než překročí oponu,“ řekl Stile.

Vydali se tedy opět na cestu, téměř na doraz Neysiných sil. Bylo to zvláštní, protože ve větší vzdálenosti neměli možnost se přesvědčit o skutečné poloze pronásledované v paralelním světě a cestu jim ukazoval jen Neysin roh. Bylo to jako pronásledování ducha.

Duch. Stila napadlo, zda náhodou neexistují podobné opony i na jiných planetách. Kdysi dávno na planetě Zemi, v dobách, kdy se tvořily legendy – mohla snad taky nějaká opona vysvětlovat existenci duchů? Lidí a zvířat, kteří v reálném světě vlastně neexistovali? To-lik jevů, které se zdály být čirou fantazií, by se tímhle vysvětlovalo, kdyby –

Stile si všiml opony. „Tady je!“ zvolal. Rychle vyklouzl ze šatů, připravil si masku a řekl zaklínadlo.

Červená evidentně směřovala právě k tomuto úseku. Její buggi-na zpomalovala. Jakmile ho spatřila, okamžitě strhla vozítko do jeho směru. Co měla v úmyslu? Chtěla ho snad srazit zpět za oponu? Stilovi se tahle situace nelíbila, takže zůstal stát na místě. Vozítko mělo čtyři možnosti: mohlo by odbočit vlevo a najet na něj, když by uskočil z cesty, nebo vpravo nebo pokračovat stále rovně a vsadit na to, že bude stát na místě a ne uhýbat, popřípadě mohla i zastavit. Avšak pochyboval, že to udělá. Spíše se ho bude snažit za každou cenu přejet, nebo přinutit ukrýt se zpět za oponu.

Opravdu se pokusila. Nejprve naznačila úhyb doleva, pak do-

prava, snažíc se tak vyprovokovat jeho reakci. Když Stile zůstal nehybně stát, zamířila přímo na něj.

V tom okamžiku Stile vyskočil vzhůru. Buggina byla nízká a hladká, mnohem silnější, než zpočátku odhadoval. Projela přímo pod ním. Někdy se vyplatilo ovládat akrobacii. Elegantně přistál ve zviřeném písku, který za sebou vozítko nechávalo, a dokonce při dopadu ani neucítil bolest v kolenou.

Teď si všiml, že se přibližuje ještě jedno vozidlo. To by měla být Sheen v bugině od svých přátel. Není divu, že Červená měla tak naspěch, protože sebemenší zdržení by znamenalo její dopadení.

Proč ho ale chtěla dostat z Protonu? Pokud chtěla projít oponou, proč by ho k tomu měla také nutit? Dobře věděla, že na Fázi bude mít velkou výhodu. Tohle příliš nedávalo smysl.

Stile se cítil mizerně, když nebyl s něčím spokojený. Červená evidentně něco chystala a nechtěla, aby jí v tom překážel. Měl by se jí pro jistotu držet. Zamával na druhé vozidlo a opravdu to byla Sheen. Zpomalila a on si naskočil, pak opět plnou rychlostí vyrazili za prchající buginou.

Sheenino auto bylo větší a silnější. Její přátelé se opět snažili. Stile se ani neptal, jak k němu tak rychle přišli. Některé specializované počítače na to určitě byly zařízené. Řítily se dunami rychlostí sto až sto deset kilometrů za hodinu. Toho Neysa nikdy nemohla dosáhnout. Na Fázi by dosáhla takových šedesáti až sedmdesáti mil za hodinu na rovném terénu. Mohla si některé věci usnadnit tím, že se promění ve světlušku a přeletí nejhorší překážky, přesto by jim nepochybně nestačila.

Za oběma vozidly se zvedaly velké oblaky prachu. Už dávno se přiblížili těsně k Červené. Teď jeli za ní, kousek stranou, aby se vyhnuli odletujícímu písku. Ten jen zdůrazňoval pustotu a sterilitu Protonu – světa, který věda přivedla do zkázy.

Červená zahrula prudce k jihu a směřovala k Purpurovým horám na obzoru. Kam vlastně jede?

„Máme nějakou možnost, jak ji zastavit?“ zeptal se Stile. „Nerad bych se příliš vzdálil od Neysy. Co kdybychom se museli přesunout zpět na Fázi?“

„Ale ano. Tohle je bojové vozidlo. Můžeme vystřelit přerušovač

a zkratovat elektroniku v jejím vozidle.“

„To by bylo ideální!“

Ale buggina Červené Adeptky se právě ponořila do úzkého kanálu mezi horami. Klikatil se a přešel v pokřivený průsmyk, který postupně začal přecházet v pustý svah. Sheenino auto ji těsně následovalo, ale za těchto podmínek nemohlo vystřelit. Teď, když byli přinuceni jet přesně v jejích stopách, pocítili plný nápor zvířeného oblaku prachu. Červená tohle území očividně znala, zatímco Stile i Sheen zde byli poprvé.

Po celou dobu byla cesta předhůřím Hor klikatá a nepřehledná a jejich rychlost tak vysoká, že neměli možnost vystřelit. „Tohle se mi vůbec nelíbí,“ řekl Stile. „Ona má všude připravené pasti. Věci, které neškodně čekají, dokud nejsou aktivovány. Nějakou připravila určité i tady.“

„Můžu zavolat svým přátelům a požádat je o pomoc. Máme tady mobilní komunikátor –“

„Ne! Chtějí si zachovat svou anonymitu. Závažnou chybou bylo už obstarání tohoto vozidla. Dál už nemohou zajít. To už je jen moje záležitost.“

„Tohle nebyla žádná chyba. Mají i jiné způsoby, jak ledacos zajistit –“

„Ne.“

„Myslím, že jsem se už dříve zmínila o tvé hloupé lidské logice.“

„Myslím, že ano,“ souhlasil Stile.

„Máš vůbec nějakou jistotu, že tohle šílené dobrodružství přežiješ?“

„Ano. Orákulum řeklo, že zplodím syna s Modrou paní, se kterou jsem se nedávno oženil, a protože dosud mezi námi k ničemu nedošlo –“

Auto se zakolébalo a nekontrolované vyrazilo proti stěně soutěsky. „Ty ses oženil s Modrou paní?“

Ne! Zapomněl na důsledky, jaké by to mohlo mít na téhle straně opony. „Oženil.“

Strhla auto zpět do přímého směru, ale stále ještě nejeli právě rovně. „Takže to mezi námi skončilo.“

„Ne! Neskončilo. Jen – změnilo. Jsme stále přátelé –“

„Se strojem?“

„Se strojem,“ odsekl. „Jsi spíše člověk! Stále tě miluji jako člověka!“

Zvýšila rychlost a zkrátila mezeru, která mezi oběma vozidly vznikla, i když prach pokrýval téměř vše. „Ano, samozřejmě.“

A Stile pochopil, že cokoliv, čeho dosáhl na Fázi, se negativně odrazí na Protonu. Další etapa jejich vztahu se teď stala minulostí. Oba věděli, že to dříve nebo později přijde, ale když tahle situace nastala, zabořilo to. „Budeš šťastnější, když si budeme navždy přísahat přátelství?“ zeptal se Stile s nadějí v hlase.

„Nejsem tak komplikovaná jako živí tvorové. Takové sliby nejsou součástí mého programu.“

Stile byl ušetřen dalšího pokračování tohoto nepříjemného dialogu, protože je náhle čekala srážka s bugginou Červené Adepty. Zastavila prudce před záhybem soutěsky a katapultovala se z vozidla. Její buggina teď stála opuštěná uprostřed úzkého prostoru a nebylo možné se jí vyhnout. Stile zahlédl, jak Adeptka utíká vzhůru do prudkého svahu, a pochopil tu nevyhnutelnou srážku. Další z jejich pastí sklapla.

Sheeniny prsty se pohybovaly s mechanickou rychlostí a přesností. Stiskly na palubní desce tlačítko, které aktivovalo katapultovací zařízení. Stile byl se svým sedadlem vymršten z kabiny otevřenou střechou. Zapnul se gravitační difuzér, který lokálním snížením gravitačního pole umožnil měkký dopad.

Pohybující se auto plnou rychlostí narazilo do stojící bugginy. Okolím otřásla ohromná exploze. Obě pohltila ohnivá koule a z místa srážky začal stoupat hustý dým. Protonit takhle nevybuchuje. Vozítko Červené Adepty muselo být nacpané výbušninami. Byla to přímo ukázková past.

Stile si náhle uvědomil, že je sám. „Sheen!“ vykřikl úzkostně. „Proč ses taky nevystřelila?“ Odpověď ale znal. Chtěla být v případě, že ho ztratí, dokonale zničena. A postarala se o to raději sama.

Věděl, že teď už pro ni nemůže nic udělat. Musel dál pronásledovat Červenou. Odpoutal se od sedadla a vyrazil za Adeptkou.

Měla u sebe ruční zbraň. Zamířila na něj.

Stile skočil a hbitě využil nerovnosti povrchu. Laserový paprsek zasáhl písek kousek před ním a do atmosféry se zvedl další obláček kouře. Hned po výstřelu se rychle odkutálel stranou, uchopil malý kámen, který si vyhlédl, a mrštil jím po ní. Udělal to, aniž by zvedl hlavu nebo tělo, dokázal trefit cíl jen podle zvuku.

Ale ona se také rychle přemístila, aby mohla střílet z lepšího úhlu a konečně zasáhnout. Jen jeho nepřetržitý pohyb ho zachránil před plným zásahem paprsku. Teď byl ale taky ozbrojen. Podařilo se mu dostat se mezi spoustu úlomků skály, které byly jako stvořené pro házení. Mohl jimi házet rychle a účinně, jakmile se mu prozradí aktuální poloha terče – pokud se dříve nestane terčem sám.

Manévrovali z jednoho místa na druhé. Pozorovali se, naslouchali, plížili se. Červená nebyla žádná amatérka. Věděla, jak se vyhnout potížím – a měla vynikající zbraň. Bude ji muset nějak překvapit, zasáhnout kamenem, a než stačí vypálit z laseru, zase zmizet. Bylo tu napětí a situace podobná Hře, ve které byl velmi dobrý. Ona však měla výhodu lepší a účinnější zbraně a znalosti terénu.

Nakonec se mu ji přece jen podařilo vmanévrovat do příhodného místa a připravil se na útok. Chtěl ji zasáhnout do hlavy a vyřadit z boje, jeho kameny však na to byly příliš lehké. Spíše ji jen na okamžik omráčí nebo zraní a pak bude muset začít boj tělo na tělo. Škoda, že si s sebou z Fáze nepřinesl svůj oblíbený meč. Ovšem i holou rukou dokáže člověka vyřadit velice rychle.

Čekal na svůj okamžik, pak udělal rychlý pohyb. Zvedl se a mrštil po ní kamenem. Jeho zásah byl dobrý. Kus skály ji udeřil do čela tak, že vykřikla bolestí. Její husté zrzavé vlasy však prudkost rány poněkud utlumily, takže jí kámen vážněji neublížil.

Potom skočila – a zmizela.

Opona! Vedla kolem a ona ji použila. I v tomto případě byla lépe připravená než on. Skočil k ní a přál si být na druhé straně.

Hory kolem něj se zazelenaly. Stál na hustém trávníku a všude kolem kvetly desítky fialových květů, pokrývajících stoupající svah. Vzduch byl vlhý a voňavý.

Adeptka se stále potácela po zásahu kamenem. Krev zbarvila červeně prsty, kterými se poranění dotkla, a její vlasy byly rozčuchané. Když ho ale zahlédla, zvedla laser, který stále ještě držela, a zuři-

vě po něm vypálila.

Samozřejmě že nefungoval. Opona nerozdělovala jen dva světy, ale dva různé rámce – dvě formy využívání energie. Znervózněla a začala dělat chyby.

Stile po ní mrštil další kámen. *Jeho* zbraň byla univerzální a požitelná v kterémkoliv rámci!

Ona však před letícím kamenem uhnula a vyndala amulet. Nepochopil, kde ho vlastně ukrývala, protože byla nahá jako všichni otroci na Protonu. „Vzývám tě!“ vykřikla.

Amulet se změnil na žravého griffina – tvora s tělem lva a křídly a hlavou orla. Obrátil se na Stila a skočil po něm.

Stile rychle prošel zpět na Proton a zhluboka se nadechl vzduchu z kyslíkové masky. Jak byl tento rámeček pochmurný! Ze soutěsky, kde do sebe narazila obě vozidla, stále stoupal dým.

Tam někde byla Sheen, která se rozhodla raději zahynout, než pokračovat ve zbytečné existenci.

Stile se na okamžik soustředil, přešel na Fázi a okamžitě zazpíval:

*Odleť vysoko do nebe,
bude to lepší pro tebe!*

a griffin, který za ním opět vyrazil, náhle roztáhl křídla a odletěl vzhůru. Tohle by bylo vyřízeno.

Stile se vrhl po Červené Adeptce a vytrhl jí amulet, který se právě chystala aktivovat. Teď teprve si všiml, že na sobě má opasek barvy kůže, ve kterém své amulety ukrývá. Z větší vzdálenosti vypadala jako nahá. „Vzývám tě!“ zakřičel na amulet ve své ruce.

Ten se proměnil v létající chobotnici, která se hned hladově natáhla po Červené. Stile si už dříve všiml, že existovaly dva typy amuletů, jedny, které svým pánům sloužily, a druhé, které je napadaly. Jakmile si Stile začal dávat pozor na ty druhé, Adeptka je přestala používat a soustředila se jen na sloužící amulety. Jeden z nich jí právě sebral a obrátil proti ní.

Teď se vrhla za oponu Červená, prchající před svým vlastním výtvořem. Stile ji hned následoval – a téměř dostal ránu kamenem. Začala proti němu používat jeho osvědčenou taktiku.

Skočil po ní a začali se rvát. Byla těžší a o dobrou stopu vyšší

než on, tedy spíše o třicet centimetrů, protože zrovna byli na Protonu. Byla velmi silná, opravdová amazonka. Nahá tygřice toužící po krvi. Zuby zaútočila na jeho oči a koleno mu zaryla do žeber. Ale Stile měl na očích ohořelá auta s torzem Sheen a sám se choval jako divoké zvíře. Všichni, které miloval, jeden po druhém umírali. Na oplátku ji musí zničit. Byl odborník na několik bojových umění. Věděl, které nervy zasáhnout, na která zranitelná místa uhodit, které části těla stisknout a znehybnit tak protivníka, ať už muže nebo ženu. Odrazil její útok a začal se svým.

Opět nad ní měl převahu a ona si to znovu včas uvědomila. Přesla zpět na Fázi – a Stile hned za ní. Zde ale fungovaly její amulety. Rychle jeden z nich aktivovala. Z láhve vyšuměl džin, obrovský poloprůhledný muž s velkou hlavou a dlouhýma rukama. Stile se rychle vrátil na Proton.

Potřeboval kouzlo na odstranění džina. A potom hned ještě jedno, aby mohl přejít do útoku. Možná že nemůže na Červenou zaútočit přímo, ale mohl by se pokusit izolovat ji, nebo –

Ve spálených vracích vozidel se něco pohybovalo. Stilova pozornost se od boje přemístila k ohořelým troskám. Že by –?

Se zoufalou nadějí se tam rozběhl. Ano – tělo, které se pokoušelo vymotat z vraku! Tohle nebyl svět magie, nemohl to tedy být žádný démon!

„Sheen?“ zavolal opatrně.

„Stile?“ ozval se její hlas, podivně zkreslený.

„Sheen, ty žiješ! Myslel jsem –“

„Jsem stroj. Jsem poškozená, ale ne zcela nefunkční. Bohužel.“

„Počkej, pomůžu ti –“

„Nedotýkej se mě, jsem horká.“

Opravdu byla. Když se konečně dostala ven, spatřil rozsah poškození. Většina její umělé tkáně shořela. Její obličej byl rozdrcen nárazem. Hladká kůže a vlasy byly strženy a odhalily rozbitou kovovou skořápku. Pramínky kouře stoupaly z mnoha ran a po zádech jí stékal horký olej. Vypadala jako naprostá troska. Připomínala spíše zombie: robota – zombie.

„Sheen, musíme do nejbližšího servisu, opraví tě! Ty –“

„Běž za Červenou Adeptkou, Stile!“ zvolala slabě. „Nenech se

mnou rozptylovat. Já už ti k ničemu nebudu. Kdybych neměla vestavěné tyhle zatracené sebezáchovné obvody –“

Stile zaváhal. Už jednou místo něj byla zasažená a poškozená a díky tomu si uvědomil, jak je pro něj důležitá. Tentokrát bylo její poškození horší, i když ještě byla v omezeném rozsahu schopná provozu. Celý její povrch byl zasažen plamenem a možná pořádně nefungovala také z toho důvodu, že jí docházely protonitové baterie. Zdálo se však, že to spíše odráželo mentální problémy spojené s faktem, že byla jeho naprogramovaná milenka – a najednou jí být přestala.

Možná by bylo jednodušší nechat ji zahynout. Už k tomu neměla daleko.

Tahle myšlenka v něm vyvolala bouřlivou reakci. „Přisahal jsem pomstu, ale to by nikdy nemělo získat převahu nad mým přátelstvím k tobě,“ řekl Stile. „Pojď se mnou za oponu. Mohu tě tam opravit.“

Slepá skořepina, která zůstala z její hlavy, se k němu obrátila. Rozbitá mluvidla se aktivovala. „Nesmíš. Červená tě opět chytí do pasti –“

„Myslím, že Adeptka je už dávno daleko odsud. Dal jsem jí příliš mnoho času na útek. Ty jsi pro mě důležitější.“

„Nesmíš jí dát čas, aby se připravila –“ Sheenin hlas beznadějně zeslábl. Její energetický zdroj poškozený vysokou teplotou přestával fungovat. I protonit má své limity.

„Pojď, nebo tě budu muset nést,“ řekl Stile přísně. Věděl, že by mu nedovolila spálit se dotekem s jejím horkým tělem.

Dala se do potácivé chůze. Cestou z ní odpadávaly kousky ohořelých součástí. Uvnitř jejího torza něco chrastilo a bzučelo. Nakonec se bezvládně zhroutila vpřed, zatímco z jejího těla stále stoupal kouř. Ležela ale na hranicích opony.

Stile našel na jejím torzu chladnější místo, dotkl se ho prstem a přál si být i s ní na Fázi. Objevila se zelená tráva a osvěžil ho čerstvý vzduch. Vlhkost, která na tělo Sheen dopadala, se vzápětí se syčením změnila v páru. Rychle odtáhl prst, který ho už začínal pálit.

Jak předpokládal, Červená Adeptka zmizela. Tentokrát byl lepší než ona. Potřebovala proto zmizet a znovu soustředit své magické a další zdroje, aby se mu příště mohla postavit na místě a v situaci,

které si sama vybere. Dělal to nerad, obával se ale, že pokud nechá Sheen dlouho v nefunkčním stavu, už by se mu nemuselo podařit oživit ji. Mohl by též zahynout nebo ztratit své magické schopnosti a pak by jí už nikdy nemohl vrátit život. Kdyby ji obětoval ve jménu své honby za pomstou, obětoval by zároveň i část sebe sama, svou lidskost. Mohl by od ní odejít a začít budovat svou moc a bezpečí jako Modrý Adept – a pak by se začal podobat ostatním Adeptům, zkorumpovaným mocí, cynickým a sobeckým až za hranice zdravého rozumu.

Ozval se klapot kopyt. Přiběhla Neysa, které z nozder šlehalý dlouhé plameny. Přinášela mu právě včas jeho harmoniku. Měl by být schopen pomocí magie uvést Sheen do předchozího stavu a pak se s ní vrátit na Proton, kde by opět obživila. Možná by měl přidat při její opravě kouzlo, které jí pomůže lépe snášet novou situaci. Zřejmě nebude na Protonu účinné, ale za pokus to stálo. Pak bude nejvyšší čas připravit se na osmé kolo Turnaje.

Osmé kolo ho postavilo proti mladé ženě z žebříčku dvaadvaceti-letých hráček. Byla to dobrá a čestná hráčka, se kterou se již několikrát při Hře setkal. Jmenovala se Tulipka a pracovala jako zahradnice u Občana, který měl rád okrasné zahrady. Byla krásná jako květina a nikterak se nerozpakovala toho při Hře patřičně využívat. Stile si ale nemohl dovolit riskovat ztrátu vítězství kvůli jejímu laškování. Vsadil všechno na DUŠEVNO, a tak anuloval nebezpečí její volby NAHÝ. V téhle Hře nemohl potřebovat tělesný kontakt! Dostali se k sekci SLOVNÍ HRY.

„Cesta od TĚLA k DUŠI,“ řekl Herní počítač. „Čas pět minut.“

Stile a Tulipka se dali do práce. Jejich úkolem bylo sestavit řetězec ze slov, která by byla tvořena synonymy nebo rýmy na základní motiv 'Tělo' a 'Duše' předem definovanými postupy. Během pěti minut zvítězí ten řetězec, který bude nejkratší a zároveň bude dávat smysl. Po pěti minutách vítězí ten, kdo jako první sestaví jakýkoliv smysluplný řetězec. Musel tedy do pěti minut vyhledat nejkratší možný slovní řetězec z daných slov. Pokud by však ten svůj zveřejnil příliš brzy a on nebyl skutečně nejkratší, dal by tím velkou šanci protihráči. Pokud by to do vypršení času nestihl, vítězí sice delší, ale

jako první zveřejněný řetězec. Rozhodování, *kdy* se svým výtvořem vyrukovat, je tady asi nejdůležitější.

Tělo, pomyslel si Stile. Synonyma by mohla být maso, trup, postava – určitě by našel i ostatní, ale tyhle postačovaly. Pokud by zvlášť zkoumal každou možnost, nikdy by to v časovém limitu nestihl. Správná volba, to byl primární základ úspěchu.

Ted' začal zkoušet k Tělu nějaké rýmy: dělo, čelo, šero – snad i další. Vede tohle nějakým způsobem k Duši? Snad 'čelo'. Raději ještě zkusit jiné alternativy a k této se případně vrátit později. Jeho nejdůležitějším úkolem je sestavit *jakýkoliv* životaschopný řetězec do pěti minut. To by automaticky znamenalo výhru, pokud Tulipka selže a na žádný neprijde.

Pokud náhodou oba přijdou na stejný slovní řetězec, pak vítězí ten, kdo ho zveřejnil jako první. Pokud se mu tedy nějaký solidní podaří sestavit, měl by s ním asi vyrukovat co nejdříve bez ohledu na čas. Vypršení limitu se ale nebál, měl na tvoření slov vrozený talent.

Nenápadně pohlédl na Tulipku. Pohybovala rty a levou rukou gestikulovala, jako kdyby chytala nějakou sekvenci. Postupovala snad rychleji? Nemyslel si, protože ve skutečnosti nebyla tak chytrá, ale mohlo se to stát. Náhle zachytila jeho pohled a sugestivně zahýbala boky. Rychle odvrátil oči, jinak by mohla jeho myšlenky přivést opravdu k tělu, a Hra by tak byla ztracená. O to se taky snažila, o flirt. Možná proto se taky dostala v Turnaji tak vysoko.

Tak tedy rychle dál. Zkusí třeba použít rým šero. To by mohlo být pero. Že by nějaká souvislost s duchem? Ted' zase nějaké synonymum. Což takhle brk? Na ten by seděl rým krk. Opět blíže k Duši? Ne! Zdálo se, že to je jen ztráta času, slepá chodba. Nedávno do takové při Hře zabloudil a soupeřem mu tenkrát také byla žena. Náhoda? Už uběhlo příliš mnoho času, takové úvahy si nemůže dovolit! Tahle na první pohled jednoduchá Hra se při časovém tlaku plní zmatenými úvahami. Ne, žádné smyčky v myšlení. Musí se skutečně použít čelo. K tomu je synonymem hlava nebo mozek. Spíše hlava, k té je dalším synonymem vedoucí. Ten obvykle zároveň bývá duší podniku. Má to! Řetězec bude v základní podobě znít Tělo – čelo – hlava – vedoucí – Duše. Počítáči se to možná nebude zcela líbit, obzvláště poslední úvaha. Raději si tenhle řetězec nechá v záloze a bu-

de přemýšlet dál.

Uplynuly však už čtyři minuty. Na tvorbu nového řetězce nebude mít dost času. Tulipka vypadala, jako kdyby byla na dosah úspěchu a dokončovala svůj vlastní řetězec. Stile se rozhodl raději nečekat a prezentovat svůj výtvor. „Řetězec!“ ohlásil formálně.

„Zatraceně!“ zašeptala Tulipka.

„Prezentuj,“ řekl Počítač.

Stile ho tedy odříkal a ze všech sil se snažil nebýt nervózní ohledně logického propojení, o jehož životaschopnosti v duchu pochyboval. K jeho údivu a spokojenosti však Počítač nic nenamítal. Byl zřejmě v přízpůsobování jazyka velice liberální.

Tulipka však měla ještě téměř celou minutu, aby jeho řetězec zkrátila, nebo prezentovala stejně dlouhý, ale lepší. Stile s obavami čekal.

Zdálo se, že se vzdala boje. Čas vypršel, aniž by se o cokoliv pokusila. Stile zvítězil, ale spíše náhodou.

„Kdybychom se dostali do kategorie NAHÝ / FYZIČNO,“ řekla Tulipka plačtivě, „bylo by všechno jinak.“ Celou Hru v sobě dusila strach a nervozitu a ty se teď hromadně uvolnily.

„Proto jsem se jí taky vyhnul,“ řekl Stile, i když si myslel, že by to uhrál na nějakou subkategorii typu závody v chůzi, kde by ji stejně porazil. Ona ostatně o hodně nepřišla: se svou krásou by neměla mít problémy uchytit se kdekoliv v lidském sektoru Galaxie. Přesto jeho vítězství v sobě neslo mírnou příchut' nespravedlivosti.

Přestávky mezi jednotlivými koly se zkrátily na půl dne. Deváté kolo Turnaje ho čekalo ještě tohle odpoledne. Stile chtěl strávit volný čas přípravou kouzel a vhodné strategie proti Červené Adeptce a taky si trochu odpočinout. Měl též starost o Sheen. Na Fázi ji obnovil a teď znovu fungovala jako dřív. Jak ale ukončit trápení jejího zlomeného robotího srdce? Jeho pomocné kouzlo, jak ostatně čekal, nepomohlo. Vypadalo to, že ztratila většinu své 'chuti do života', a on nevěděl, jak jí pomoci. Potřebovala to jediné, co jí nemohl dát – úplnou lásku. Možná, napadlo ho opět, že ji měl přece jen nechat zničenou a neuvádět ji zpět do života, ve kterém jen chřadla. Slíbil Červené Adeptce lehkou smrt, cožpak by pro svou přítelkyni nedokázal udělat

totéž?

Na dveře apartmá někdo zaklepal. To bylo nezvyklé, návštěvníci se obvykle ohlásili předem. Sheen, která hned poplašeně reagovala, šla osobně otevřít.

„Ach,“ zvolala v téměř upřímném údivu. „Ty žiješ!“

„Musím mluvit – se Stilem,“ řekla návštěvnice.

Stile vylekaně vyskočil. Tohle byl hlas Modré paní!

Šel ke dveřím. Stála tam, trochu rozcuchaná, ale stejně nádherná jako vždycky. Samozřejmě Modrá z Protonu. Podářilo se jí utéct robotovi a vyhledala jméno a osobu, kterou jí před svou smrtí popsal Kolohnát. Chytrá žena!

Situace byla velice trapná. „Pojď dál,“ řekl Stile. „Samozřejmě že ti pomůžu. Jsem teď na stopě ženy, která tě nechala mučit a zabila Kolohnátu. Jedno si ale musíme ujasnit. Nechci s tebou navazovat žádné osobní vztahy.“

Koketně pozvedla obočí. „Opravdu žádné?“

„Oženil jsem se s tvou dvojnicí na Fázi, Modrou paní. Vypadáš přesně jako ona – jsi dokonce úplně stejná jako ona. Ale miluji jen ji. Není to nic osobního proti tobě, vážím si tě. A vím, že nemáš vůči mně žádné osobní zájmy. Kdyby se však dozvěděla, že jsem se s tebou setkal –“

Chápavě se usmála. „Rozumím.“

„Stile,“ řekla Sheen, které to konečně začalo docházet. „Ona není –“

„Není moje žena,“ potvrdil. „Modrá, nikdy jsem se s tebou nechtěl setkat. Je to – tak matoucí. A vím, že potom všem, co jsi prožila – stále tě ten robot pronásleduje? Můžeme se o něj postarat!“

„Stile, poslouchej,“ řekla Sheen. „Právě jsem si uvědomila, že tohle je –“

„Poslyš, nedělej mi to ještě těžší, než to je!“ odsekl Stile. „Každou sekundu, kterou tady stojí – tolik se podobá mé lásce –“

Žena se znovu usmála. „Teď už víš, proč jsem přišla, Adepte. Kopie tak podobná originálu.“

„Cože?“ Něco tady nesesedělo.

„Ty... ty... ty.“

Stile ztuhl. „Proboha!“

„Jsem Modrá paní,“ řekla. „Je sice příjemné naslouchati tvým projevům věrnosti a lásky, můj Pane, ale prošla jsem oponou, protože ti nesu životně důležitou zprávu.“

Stile si nikdy nedokázal představit Modrou paní na Protonu. „To ale znamená –“

„Že Modrá je mrtvá,“ dokončila Sheen. „Uplynulo přece jen několik dnů, a kdyby se jí podařilo utéct, už bychom od ní dostali nějakou zprávu.“

„Ach bože,“ řekl Stile nešťastně. „*Tohle* jsem nechtěl. A teď ještě jste se vy dvě potkaly – nikdy jsem nečekal, že se to stane!“ Jak tak rychle promýšlel situaci dopředu, napadlo ho, že robotka by se mohla pokusit své lidské soupeřce ublížit. Musí odtud Modrou paní co nejdříve dostat!

„Říkáš to, jako kdybys z toho vůbec neměl radost,“ řekla Modrá paní. „O tvé nejvěrnější přítelkyni v tomto rámci, Paní Sheen, už jsem slyšela a jsem ráda, že se s ní konečně osobně setkávám.“ Pak se obrátila přímo k Sheen. „Přísahala jsem si přátelství s Neysou. Cožpak tebe bych mohla vynechat? Pokud mě obdaříš svou přízní, Paní Sheen –“

A Sheen se rozplakala. Nebyla to reakce, jaká by se od robota dala čekat, ale pro ni byla naprosto přirozená. „Ach Paní – Paní!“

Pak se obě s pláčem objaly, zatímco Stile stál zmateně opodál. Vypadalo to, že Sheen je jako vyměněná, i když nechápal, jak k tomu vlastně došlo.

Když první nával emocí pominul, Modrá paní předala Stilovi svůj vzkaz. „Do našeho království přiletěl malý netopýr, strašně vyčerpaný z dlouhého letu. Myslela jsem, že potřebuje vyléčit nějakou nemoc, ale on ti přinesl zprávu.“

„Vodlevilův syn!“ zvolal Stile „Nikdy bych nepomyslel, že –“

„Říkal, že Červená Adeptka se vrátila do ruin svého sídla a tam připravuje strašlivý amulet s baziliškem, který zničí vše, čeho se dotkne. Měl by se aktivovat už samotným přinesením na Fázi. Ona ti ho chce podstrčit tady na Protonu, a když s ním projdeš oponou –“

„Její poslední past!“ řekl Stile. „Bazilišek – stvoření, jehož jediný dotek přináší hroznou smrt, pod jeho pohledem každý živý tvor zkamení. Snad si ale nemyslí, že bych od ní takový amulet přijal?“

„Malý upír říkal, že mu dala tvar něčeho, co nemůžeš odmítnout. Něco, co hned proneseš oponou. Víc toho nevěděl, neodvažoval se příliš přibližovat do dosahu její moci. Myslel si, že bys to měl vědět – a já si to myslím taky. Zkusila jsem tedy projít oponou – a podařilo se mi to.“

„Vypadá to, jako kdyby Modrá obětovala život, aby umožnila přenos této zprávy,“ řekl Stile. „A ten upírek – má laskavost k němu mi možná nakonec zachrání život. Je to ale zvláštní. Proč bych měl být varován proti tomu, co bych stejně nikdy neudělal? Dobře znám nebezpečí a sílu jejích amuletů! V tomto rámci jsou neškodné, a já bych nikdy žádný z nich na Fázi nepřenášel.“

Modrá paní rozpřáhla ruce. „Možná že tu informaci nějak upřesníme, můj Pane. Do tří hodin se musím vrátit k vlkodlakům, jinak o mě budou mít starost. Do té doby bych chtěla vidět víc z tohoto zvláštního rámce. Je to možná moje jediná šance a ráda bych tvůj domov poznala co nejlépe.“

„Já ti ho ukážu,“ nabídla se Sheen. „Ukážu ti všechno!“

Sheen byla robot, ale Stila by neoklamala. Pokud se přidá k Modré paní, bude ji chránit. A jestli právě tohle chtěla, jak by ji mohl odmítnout? Proto nakonec Stile s alarmující zprávou zůstal sám, zatímco obě Paní si prohlížely okolní domy.

Koho by napadlo, že Sheenino trápení bude tímto setkáním odstraněno? Od okamžiku, kdy ji Modrá paní začala oslovovat jako Paní Sheen –

Kolik silné léčivé magie bylo v tomhle titulu obsaženo! Modrá paní bez jakýchkoliv úvah nebo přetvárek nabídla Sheen stejný status, přátelství a respekt. Sheen tím byla okamžitě unesena. Dokonce i její mechanická podstata náhle ustoupila do pozadí.

Stile se vrátil ke svým úvahám. Napadlo ho, že mu Červená Adeptka svůj amulet pošle prostřednictvím někoho třetího, takže on jeho původ a vlastnosti podcení. Třeba to bude něco jako stříbrná brož pro Paní. Tu by pochopitelně na Fázi přinesl. Ted' už si ale bude dávat pozor a oponou bude pronášet věci až po důkladném zvážení.

Za dvě hodiny se obě vrátily a už z nich byly navždy přítelkyně. „To je ale nádherný svět,“ zvolala fascinovaně Modrá paní, přesně jako turistka, kterou ostatně byla. „Nikdy jsem neviděla nic takového

od doby, kdy jsem navštívila Západní pól! Je to opravdu kouzelný svět!“

Západní pól? „Chceš snad říct, že na Fázi opravdu je –?“

„Ty jsi to nevěděl? Jakmile bude tahle záležitost u konce, vezmu tě tam, můj Pane.“

„Určitě půjdu,“ řekl Stile. Byl fascinován tím, že mimozemšťan ze vzdálené planety už o něm zaslechl, a on, který žil téměř přímo na něm, nikoliv. Obrátil se ke své manželce. „Miluji tě, Paní, a chtěl bych, abys tady zůstala, ale pokud věštba Orákula byla pravdivá, musíme ještě nějaký čas zůstat kvůli mému bezpečí oddělení.“

„Odcházím, můj Pane.“ Přišla ke Stilovi a políbila ho. Potom ji Sheen doprovodila k oponě. Stile se začal připravovat na další kolo Hry. Modrá paní by mohla být při pobytu s ním, tady na Protonu, vystavena velkému riziku. Jednala s podivuhodnou kuráží, když sem přišla a poradila si s technologickými zázraky tohoto pro ni zcela cizího světa. Miloval ji za to ještě víc – ale tohle nebyl její domov.

Deváté kolo Hry znamenalo bonus dvouleté držby navíc pro prohrávajícího a naději na mnohem víc pro vítěze. Stile teď už byl na 'bezpečné půdě' – pokud by z Turnaje vypadl v tomto okamžiku, nemohl by být z Protonu vypovězen. To odstranilo část jeho vnitřního napětí. Teď bylo důležitější utkat se s Červenou Adeptkou než vyhrát nějakou Hru. Samozřejmě, vítězství v Turnaji by bylo vynikající – okolnosti mu ale příliš nepřály, obzvláště když už jedno kolo ztratil. Jakmile ale odstraní Červenou, bude ho čekat celá Fáze a šťastný život s Modrou paní. Bude tedy hrát co nejlépe, tentokrát však bez nejmenších obav z výsledku. To bylo dobré, protože se mohl soustředit na jiné věci než průzkum potenciálních protivníků a jejich slabostí.

Jeho soupeřkou v devátém kole Turnaje byla Občanka. Tři Občané v jednom Turnaji – měl opravdu smůlu! Vlastně ne – přibližně polovinu zbylých soutěžících tvořili Občané, takže to otázka štěstí nebo smůly nebyla.

Přesto se rozhodl nic neriskovat. Volil písmena, takže jí nemůže zabránit ve volbě toho, co nejspíš dobře ovládá, DUŠEVNO a UMĚNÍ. Možná však naruší její plán. Zvolil tedy STROJ.

Skončili na poli 4C, STROJ / UMĚNÍ. Nebyla to zrovna jeho oblíbená oblast, ale její nejspíš také ne. Mohla je tady čekat tvorba obrazů při simulovaném seskoku na padáku nebo třeba tvorba soch pomocí plastických trhavin. Tady se asi bude cítit víc doma než ona.

Když však došlo k volbě konkrétní disciplíny, vymanévrovala ho z těchto nebezpečných témat ven. Nakonec tedy skončili u šicího stroje a jejich úkolem bylo tvořit na látce složité obrazce. Ona jako Občanka musela mít se šaty mnohem větší zkušenosti než on. Zrovna teď na sobě měla zručně ušitý sportovní úbor se zlatým a stříbrným zdobením. Na šití šatů však určitě měla otrocky. Pokud se tedy přímo nevěnovala tomuto oboru –

Stile měl za sebou pochopitelně nějaký trénink. Mnoho let strávil zdokonalováním se ve všech možných kategoriích Hry. Věděl jak šicí stroj používat. Nebyl sice mistr, ale celkem mu to šlo.

Od samého začátku byl mírně lepší než Občanka. S takovou Hrou nepočítal, vítězství však nakonec bylo jeho.

Nyní ho čekala Červená Adeptka. Sheenini přátelé, kteří jako roboti měli velké problémy s vnímáním opony, vyvinuli speciální detektor na její vyhledávání. Nyní ho u sebe měla Sheen. Teď bude přesně vědět, kudy vede opona, stejně jako Neysa byla schopná zjistit polohu Červené Adepty. Teď mu už nebude moci uniknout za oponu, aniž by taky nevěděl, kudy vede.

Stile se pečlivě připravoval. Sheen byla vybavená spoustou příslušenství a malých zbraní – laserem, radioaktivními granáty, periskopem, kapslemi s nervovým plynem a širokým, vícevrstevným ocelovým mečem. Od robotů dostali také dvoumístný unicykl s gyroskopickými stabilizátory, takže všude mohli jezdit spolu a rychle a nikomu to nebylo nápadné. Na Protonu si mohli dovolit ledacos, aniž by na sebe přilákali pozornost Občanů, přesto ale byly jisté limity. Vlastně součástí této smrtonosné 'hry' bude přinutit Červenou, aby na sebe přilákala pozornost Občanů, zatímco Stile by mohl zmizet. Jeho jediným zločinem zatím bylo jen přerušení proudu do dómu, kde se Červená ukrývala. To asi rozzlobilo její matku – Občanku, ale stále to ještě mohlo být svedeno na poruchu opravárenského stroje. Červená sice bude znát pravdu, ale rozhodně to nikam nepůjde ohlásit, aby nezpůsobila újmu sama sobě. Ona sama byla zodpovědná za smrt

Kolohnáta a Modré a o tom byl pořízen holografický záznam. Jakmile by tyhle vraždy vyšly najevo, okamžitě by byla potrestána, dokonce i kdyby vyhrála v Turnaji delší držbu.

Jedině snad kdyby zvítězila a stala se Občankou. Pak by byla zcela nepostižitelná. Stile se musí postarat, aby se jí to nepodařilo.

Vydali se na hon za nepřitelem. Stile měl před desátým kolem Hry tentokrát celý den volna. Pokud by to snad nestačilo, může v pronásledování pokračovat po ukončení kola. Jeho přísaha pomsty bude naplněna, jedním nebo druhým způsobem.

Nejprve ale šel k oponě a na jednom ze vzdálenějších míst ji překročil. Čekala tam Neysa – s Modrou paní.

Stile překvapeně protestoval. „Paní, chtěl jsem, abys byla pod ochranou vlkodlaků.“

„Jeden z nich šel do paláce Orákula,“ řekla. „A dozvěděl se, že jejich přítelkyni Neyse hrozí na této misi přímé nebezpečí. Protože Neysa s ní neskončí, vlkodlaci a jednorožci teď hlídají oponu připraveni jí pomoci, kdyby to potřebovala. Než abych jim v tom bránila, raději hlídám s nimi.“

Stilovi se to tak docela nelíbilo, ale uvědomil si, že se mu jen všichni snaží být nápomocni. Chtěli se téhle akce zúčastnit. „Očekávám, že se s Červenou Adeptkou utkám na Protonu,“ řekl. „Moje magie je tu silnější než její, takže raději nejprve překročí oponu. Dejte na sebe všichni pozor.“

„Samozřejmě,“ přisvědčila Paní. „A ty na sebe, moje lásko.“

Tak rád by už měl tohle všechno za sebou, aby mohl být navždy s ní. Ještě však musí počkat a využít záruky Orákula.

Neysa ukázala směr, kde se nachází Červená. Potom se Stile vrátil na Proton a spolu se Sheen jeli paralelně podél opony. Pak na okamžik vstoupil na Fázi, aby získal nový směr, a se Sheen opět pokračovali dál. Teď už ji mohl zaměřit téměř přesně. Nacházela se poblíž místa, kde se už jednou utkali a kde snad dosud ležely ohořelé vraky jejich vozidel.

Vyrazili tam mírnou rychlostí, aby jim Neysa na druhé straně opony stačila. Pokud se Červená znovu pokusí projít oponou, ihned se dostane do nepříjemných problémů. Její amulety však mohly zničit Neysu a Modrou paní, proto Stile nechtěl, aby se honby zúčastni-

ly. Mohly se dívat z bezpečné vzdálenosti. Alespoň teď budou okamžitě vědět, jak boj dopadl. A možná dokonce přítomnost Paní byla pro Neysu určitou zárukou, neboť mu nejprve musí porodit syna. Paní by tedy měla přežít a těžko připustí, aby Neysa zahynula.

Vydali se východním směrem. Vyhýbali se jednotlivým dómům a před příjezdem na místo střetu ještě více zpomalili. Kdyby nebyli na tak smrtelně vážné misi, mohla by být legrace porovnávat cestou povrch Fáze a Protonu. V místech, kde kdysi mohla být jezera, teď byly jen kaňony a prolákliny. A znovu mohly být, pokud by Občané měli zájem o obnovu planety místo o její plenění. Byly to ale zcela zbytečné úvahy. Občané se o vnější povrch planety nestarali. Její naprostá nehostinnost byla ochranou proti volnému toulání otroků.

Tam, kde očekávali Červenou, nebylo nic. Celé území pokrýval jen písek a nízké duny.

Vyhledali nejbližší záhyb opony. Stile prošel na Fázi. Klisna i Paní už tam byly. Stile dostal další upřesnění směru, které opět zužovalo oblast pátrání. Červená nebyla na Fázi, musela tedy být na odpovídajícím místě na Protonu, kde se nepochybně nacházel bunkr. Místnost umístěná pod úrovní země a určitě plná amuletů. Evidentně zásobovací zdroj Červené.

Amulety ale na Protonu nemohly účinkovat. Tímhle místem však procházela i opona, ale za ní byla na Protonu tma. Že by v bunkru nebyl žádný zdroj světla? Stile ji bude muset překročit a zjistit, co se tam doopravdy nachází.

Neysa vydala nesouhlasný tón. Červená se ukrývala právě v této temnotě. Ona Stila určitě uvidí, protože se objeví na osvětleném pozadí. Mohla v obou rukách držet meč a zkrátit o hlavu každého příchozího. Velice jednoduchá, ale účinná past.

Stile se jí tedy vyhnul. Poodešel o kousek, vrátil se na Proton a vysvětlil situaci Sheen.

„Je to určitě past,“ souhlasila. „Čeká, že si pro ni přijdeš. Nesmíme jí dát šanci.“

„Nenechám ji utéct! Nikdy sama od sebe nevyleze, dokud neodejdu.“

Sheen otevřela svůj zásobník a vyndala laser. „Udělej tedy do stropu bunkru otvor a vhod tam kapsli s nervovým plynem.“

To znělo rozumně. Stile zapnul laser a u jejich nohou se brzy vytvořil otvor. Ocelový strop bunkru byl proražen. Potom do otvoru hodil kapsli. Ozvalo se zasyčení, jak se při dopadu aktivovala, a z otvoru vyrazil malý obláček plynu.

„Slyšela jsem uvnitř něco upadnout,“ řekla Sheen. „Ted’ přišla řada na periskop.“ Vyndala ze zásobníku malý přístroj. Bylo to elektronické zařízení, které ani nemuselo být v otvoru nějak upevněno. Jeho snímač byl umístěn na téměř neviditelném vláknu, na kterém se pohupoval.

Ukázal nahou Červenou Adeptku roztaženou na podlaze její miniaturní pevnosti, v jedné ruce amulet, v druhé starou jedno-rannou pistoli určenou na souboje. Chtěla na něj snad amulet vystřelit pistolí? Je možné, aby byla tak neuvěřitelně naivní?

„Nelíbí se mi to,“ řekla Sheen. „Z Protonu tu není žádný vchod. Musí používat přístup z Fáze. Očekává, že i ty ho použiješ. Proti opoň může být zaměřená automatická zbraň.“

„Pravda. Raději se tam dostaneme odtud.“

Dali se do toho. Sheen měla několik malých bomb používaných ve stavebnictví k demolici staveb. Nejprve s jejich pomocí odstranila okolní písek a potom prorazila otvor téměř lidské velikosti do stěny bunkru. Vstoupila jako první.

„Žádná automatická zbraň,“ oznámila. „Přesto si ale myslím, že bys měl zůstat venku.“

„Zatraceně,“ řekl Stile a začal scházet dolů po písečném svahu. „Nemůžu připustit, aby za mě všechno dělaly ženy.“

„Nemůžeme ale vědět, zda to není jen pokračování pasti! Zatím to šlo příliš jednoduše. Já bych ji vymyslela lépe, a to jsem jenom pouhý stroj bez fantazie. Nechej mě to tu alespoň nejdříve prozkoumat –“

„To můžeš. Já se zatím postarám o Adeptku.“ Stile zjistil, že není schopen ji zabít tímto způsobem. Ted’, když byla v bezvědomí. Je legrační, že se nechala tak snadno přiotrávit plynem. Vždyť přece musela slyšet, že propaluje do stropu otvor.

Naklonil se nad jejím tělem, kvůli svým poraněným kolenům si nemohl dřepnout. Sheen zahájila průzkum bunkru. Něco mu vadilo, ale v tomto okamžiku nebyl schopen říct co. „Určitě mě ani nena-

padne dotýkat se toho amuletu!“

Náhle se Červená pohnula. Obrátila se k němu a zvedla pistoli. Ve skutečnosti vůbec nebyla v bezvědomí!

Stile při výstřelu hbitě uskočil stranou. Pokud by u ní dřepěl nebo klečel, jak by to udělal normální zdravý člověk, dostala by ho. Zbraň byla zacílena na srdce dřepícího člověka. A tak se stalo, že kulka ho zasáhla do levého stehna.

Byl to bolestivý zásah. Snažil se udržet rovnováhu, ale vzápětí spadl dozadu. Obě ruce přitiskl na zranění a snažil se dostat pod kontrolu tu příšernou bolest a zpomalit pulsující krvácení. Nemohl si dovolit ztratit vědomí. Mohl by rychle vykrvácet. Byl zasažen věnec cév a on potřeboval rychle chirurga.

Mezitím Sheen skočila na Adeptku. Pistole i amulet odletěly stranou a Červená skončila na stěně.

Vzápětí se však na Sheen vrhla a nadlidskou silou ji odhodila stranou. „Je to robot!“ vykřikla Sheen. „Stroj jako já!“

„Správně,“ řekla napodobenina Červené. „Mám pro Stila následující zprávu: prchej, trpaslíku, protože v tento okamžik Červená Adeptka startuje dálkově ovládané vozidlo naložené výbušninami, které je automaticky naváděné na kulku v tvém těle. To, kolik škody tohle vozidlo udělá, bude záviset na místě, kde se budeš nacházet.“

Uslyšeli vzdálený zvuk stroje. Z dalšího bunkru se něco vynořovalo. „Prchej, Modrý!“ pokračoval robot, „užij si pocitů lovné zvěře, králíku. Konec zprávy.“ A robot znehybněl.

„Sheen!“ vykřikl Stile. „Odnes mě rychle k oponě. Oni mně pomůžou a auto za oponu –“

„Amulet!“ zvolala Sheen. „*Je to ta kulka!*“

„Kulka!“ zopakoval Stile. Teď teprve pochopil celou hroznou podstatu této pasti – a téměř do ní spadl přes varování, které mu přinesla Modrá paní. Kdyby prošel oponou s kulkou v těle, aktivoval by se z ní bazilišek a on by zahynul dříve, než by stačil zazpívat obranné kouzlo. A jestli oponou neprojde –

Sheen se naklonila, aby mu pomohla na nohy. Odnese ho k jejich unicyklu a posadila na sedátko a upevnila ho bezpečnostním popruhem. Stile se zoufale držel při vědomí. Naskočila na druhé sedátko a nastartovala motor.

Nebezpečné dálkově řízené auto kroužilo kolem bunkru a nabíralo rychlost. Sheen vyrazila prudce pryč kolmo na směr jeho pohybu. Během okamžiku jejich rychlost dosáhla sedmdesáti kilometrů v hodině. Auto nechali daleko za sebou. Jejich rychlost nebyla nikterak velká pro upravenou povrchovou komunikaci, ale na poušti vypadala nebezpečně. „Než tě odvezu k doktorovi, musíme vyjmout kulku!“

„Jak ji dostaneme ven bez lékaře, zvlášť když nemůžeme zastavit?“ zabručel Stile. Teď zrovna neměl nejlepší náladu, protože se současně snažil udržet při vědomí a zastavit krvácení. Drsná jízda tomu příliš nenapomáhala.

„Přivolám jednoho ze svých přátel, aby nám s tím pomohl.“

„Obstarej spíš nějakého, který zastaví tu pojízdnou bombu!“

„To by neudělali. Mohlo by to na ně přilákat nežádoucí pozornost. Nejvýše ti jeden z nich pomůže a pak hned zmizí. Potom už na autě ale nebude záležet.“

„Ty už nebudeš mít naspěch,“ řekl Stile. „Ale já se tu mohu zdržet jen krátkou chvíli. Jen stěží zadržuji krevní oběh v noze, ale zranění je těžké a já pomalu ztrácím kontrolu. Mé rezervy jsou u konce.“

„To znám z vlastní zkušenosti,“ řekla. „Zastavíme hned vedle opony, takže po vyjmutí kulky můžeš neprodleně přejít na druhou stranu a použít magii k –“

„Nemůžu pomocí kouzel uzdravit sebe sama.“

„Modrá paní najde nějakého jiného Adepta, který ti pomůže, určitě. Třeba Žlutou paní –“

„To není žádná Paní! To je stará babizna.“ Začínal propadat sebelítosti. Žlutá by mu snad pomohla. Dobře si pamatoval, jak si Modrá paní získala na olympiádě jednorožců její přízeň, když rozpoutala v pavilónu Adeptů potlesk. Tohle Modrá paní opravdu uměla.

Sheen směřovala unicykl k oponě. Stile ji tentokrát vnímal překvapivě jasně. Zesílila snad nebo na to mělo vliv jeho zranění a následný duševní stav? Na tom ale příliš nezáleželo. Tentokrát přes ni viděl, jako kdyby to bylo otevřené okno.

Unicykl teď měl před vozidlem s výbušninami pěkný náskok.

Neysa však měla problém udržet krok. Na Fázi byl složitější te-

rén s množstvím stromů, potoků a keřů, které jí stály v cestě. „Zpomal, Sheen. Neysa se zbytečně unaví a já ji tady budu v okamžiku, kdy přejdu, potřebovat.“

Sheen tedy zpomalila – a vzápětí se objevil jejich pronásledovatel a odřízl jim cestu. To bylo na pováženou, protože to byla jediná cesta do bezpečí. Navíc se povrch stále více vlnil a přibývalo překážek. Většinou směřovali na západ, občas se mírně odchýlili k severu, podle záhybů opony, zpět k hlavnímu shluku domů. Při předchozích cestách se pohodlně vyhýbali soutěskám, lavicím, dunám a dalším překážkám a nerovnostem povrchu. Opona však všechno bezhlavě protínala napříč a to dělalo jízdu velmi obtížnou. Sheen musela klíkovat kolem vysokých sloupů, přeskakovat strouhy a prodírat se sypkými dunami písku. Vozidlo s trhavinami se jich stále drželo. Bylo taky pro tento terén mnohem lépe vybaveno – mělo silný motor a široké pneumatiky s mohutným vzorkem. Takhle hazardní jízda může mít brzy za následek rozbití jejich unicyklu a pak už by neměli před svým pronásledovatelem jak unikat.

Neysa se mezitím vypořádávala s nástrahami Fáze. Stile ji bezmocně pozoroval, kdykoliv se přiblížili k oponě. Neměla problémy jen s nerovnostmi terénu, ale taky s různými tvory, kteří jí blokovali cestu. Teď se zrovna musela probíjet tlupou démonů. Ti se na ni během okamžiku vrhli, jako by každý z nich byl automaticky naváděn chutí na jednorozčí maso. Neysa by jim mohla celkem snadno uprchnout, ale musela se držet těsně podél opony a bála se o bezpečnost Modré paní. Mohla se zastavit a začít s nimi bojovat. Určitě by stačilo několik z nich rozpárat a dali by jí pokoj, musela však pokračovat, aby jí Stile na druhé straně neujel příliš daleko. Avšak z okolních puklin, jeskyní a kaňonů se vynořovalo stále více démonů, kteří jí postupně odřízli cestu. Šklebili se na celé kolo – dostali ji.

Neysa vydala na svůj roh zoufalou výzvu. Stile dokonce ten tón slabě přes oponu slyšel, i když se teď dostala na stejnou polovinu jako on, takže ji neviděl. Přes oponu mohl vidět na Fázi jen to, co se nacházelo na její opačné straně než on. Byla to velice zvláštní věc a jednoho dne ji bude muset pořádně prozkoumat. Stejně jako Orákulum. To byl fenomén, který prostě existoval a neměl žádný původ ani vysvětlení. A dokázalo dokonce předvídat pro oba rámce.

Neysa znovu zatroubila. Její volání se neslo divočinou. Démoni vyprskli smíchy. Zvuk jim ublížit nemohl. Stile si zoufale přál, aby byl schopen přejít na Fázi a pomoci jí kouzlem – byla to ale zcela bezpředmětná myšlenka.

Náhle se mezi nimi objevil osamělý vlkodlak, přivábený voláním. Divoce zavyl. Jeho přítelkyně byla ohrožena. Proto hlídali kolem opony. Před tímto nebezpečím byli varováni. Byli sice rozptýleni, protože opona byla dlouhá a klikatila se na velkém území, ale nápomocny jim byly jejich ostré smysly.

Odpovědělo mu štěkání dalších vlkodlaků, jejichž zvuk se rychle přibližoval. Za okamžik byli v dohledu a se zuřivou radostí se vrhli na démony. Pro tohle vlkodlaci žili – dobrý boj z dobré příčiny.

Hurónský smích démony rychle přešel, když uviděli, kdo přišel jednorožci na pomoc. Jejich veselí se postupně měnilo v hrůzu, protože přibíhali stále další a další vlkodlaci s ohrnutými pysky a vyceňnými tesáky, kteří se vrhali mezi ně a Neysu.

Ta teď vydala veselý tón a s Modrou paní stále na hřbetě vyrazila kolem opony znovu za Stilem. Hluk bitky postupně narůstal, po chvíli se však vytratil v dálce. Tentokrát si démoni svoji oběť nevybrali nejlépe.

Sheen dále řídila unicykl vysokou rychlostí. Uměla to překvapivě dobrým způsobem. Opona před nimi teď protínala velký dóm. Museli ho objet, ale když se znovu k oponě přiblížili, Neysa tam byla a od nozder jí vystřelovaly plamínky ohně. Byla už přehřátá, ale nikdy by nepřipustila, aby zůstala pozadu. Modrá paní jela opravdu zkušeně, nic neriskovala a občas Neyse radila, kterou cestu zvolit. Jednorožec se musel soustředit na běh, ale Modrá paní měla na volbu trasy dost času. Neysa se soustředila na nejkratší úsek pod svýma nohama a ani nezvedala hlavu, aby se podívala, kam se vlastně řítí. Zcela důvěřovala vedení Paní. Stile věděl, jaké to je. Sám kdysi závodil v maratónu a věděl, že běžící tvor se po určité době dostane do stavu, kdy už nad ničím nepřemýšlí a veškerou svou pozornost věnuje zvedání nohou a křiku přátel, kteří ho upozorňují na průběh trasy.

Stile se teď začínal cítit podobně. Jeho ruce svíraly krvácející ránu a vědomí ho pomalu opouštělo. S velkým úsilím se pokoušel udržet pohromadě tělo a duši. Tělo a Duši – mělo to snad nějakou

souvislost s nedávnou Hrou? Tenkrát zvítězil, ale teď to bylo mnohem těžší a záviselo na tom mnohem víc. Pohyblivá bomba je stále pronásledovala.

Za oponou se střídaly scény, hory a potom řeka. Neysa ji musela přebrodit a od jejích horkých kopyt se zvedala oblaka páry. Pak začala plavat, protože řeka byla stále hlubší a postupně zůstala daleko za nimi. Nemohla se proměnit ve svatojánskou mušku a přeletět, protože nesla Modrou paní. Unicykl se mezitím řítíl vyschlým korytem téže řeky.

Opona se náhle prudce stočila k jihu a minula jeskyně upírů a přes další rameno řeky je přivedla k troskám Červeného hradu. Teď spolu s Neysou běželi i další jednorožci a čistili jí cestu. Nad nimi poletovali netopýři a vyhledávali v dálce před nimi číhající problémy. O kousek dál ležel napříč přes oponu drak a spal. Když se mu postavilo šest statných jednorožců, raději vyklidil pole a zmizel. Skupinka Malého lidu, jejich denního druhu, který snášel sluneční světlo, ustoupila stranou a s údivem pozorovala podivné projíždějící procesí. Vyčerpávající závod pokračoval.

A to všechno kvůli němu, uvědomil si Stile s bolestnou vděčností. Všichni tihle jednorožci, vlkodlaci a upíři podávali výkony na hranicích svých sil jen proto, aby mu pomohli zachránit život. Neysa už byla před zhroucením, její síly byly zcela vyčerpány. Stálo to vůbec za to? Její kopyta byla do ruda rozžhavená, její tělo horké. Zůstávala za ní úzká stopa spálené trávy v místech, kde její kopyta znamenala měkký lesní koberec.

K unicyklu se bočně přiblížilo nové vozítko. Zakotvilo se k němu a pokračovalo dál jejich rychlostí. Vysunula se mechanická paže a začala putovat po Stilově poraněné noze. Náhle ucítil zmírnění bolesti. Anestézie. Potom přišla dezinfekce ve formě krátkého zášlehu ultrafialového záření. Při plné rychlosti obou vozidel začal robot operovat a brzy mu kulku z tepny vyjmul. Uzavřel ránu a vstříkl Stilovi dávku umělé krve odpovídající krevní skupiny. Opravil nervová poškození na noze, takže se po odeznění anestézie žádná bolest neobjevila. Když se druhé vozidlo odpojilo, ozvalo se z něj: „Ochraňuj naše zájmy!“ a pak rychle zmizelo – nesměl tedy nikomu na Protonu prozradit, kdo mu pomohl.

Když už se Sheenin přítel rozhodl pomoci, udělal to opravdu precizně. Stile věděl, že i kdyby tomu tak nebylo, stejně by nemohl do žádné nemocnice. Slíbil, že zájmy těchto strojů nezradí. Musel tedy tajemství tohoto dokonalého chirurgického zákroku uchránit před Občany. To ale bylo velmi jednoduché, protože lékaře už nepotřeboval.

Stále však byl na pokraji mdlob. Jeho duševní i fyzické rezervy byly zcela vyčerpány a ani dokonalý chirurgický zákrok ani umělá krev nemohou nahradit odpočinek. Sheen se s unicyklem přiblížila těsně k oponě. Neysa sebrala poslední síly a udělala totéž. Cválala teď těsně vedle nich. Unicykl zpomalil, aby se obě rychlosti vyrovnaly. Pojízdná bomba se začala rychle přibližovat.

Teď byli jednorozec i unicykl v ideálním postavení, oddělení jen oponou mezi dvěma světy. „Skoč!“ vykřikla Sheen. Stile poslechl a přál si být na druhé straně.

Dopadl na Neysin horký hřbet a ruce Modré paní ho rychle zachytily. Okamžitě pocítil jejich léčivou sílu. Konečně byl v bezpečí!

Přes oponu Stile zahlédl, jak Sheenin unicykl prudce zrychlil. Ona teď u sebe měla tu prokletou kulku a vozidlo napěchované travinami ji proto následovalo

Stile si ulehčeně vydechl a ztratil vědomí.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Tanec

Desáté kolo Turnaje už dostávalo nádech exkluzivity. Zůstávalo jen dvacet hráčů a osmnáct z nich již jedno kolo prohrálo. Ten, kdo prohraje tentokrát, odnese si pětileté prodloužení držby.

Stile teď měl další handicap, který se přidal ke kolenům: hojící se stehno. Kulka – amulet mu potrhala cévy a narazila do kosti. I když zranění bylo zlé, mohlo by za jistých okolností být ještě horší. Ale když mu vzdoroval, vyčerpával téměř všechny své vitální síly. Žlutá Adeptka mu sice namíchala kouzelný nápoj, který mnohonásobně zrychlil samoléčitelské schopnosti jeho těla, ale přesto bude nějakou dobu trvat, než bude opět v plné formě. Měl však před nadcházejícím kolem pouze hodinu odpočinku, a to mu rozhodně nestačilo.

Sheen zavedla pojízdnou bombu zpět k bunkru Červené Adeptky a vhodila kulku dovnitř. Potom mu nadšeně popisovala, že tak nádhernou explozi ještě neviděla. Zdemolovala celý bunkr a odkryla další místnost, kde se Červená obvykle ukrývala. Bohužel však byla prázdná, protože Adeptka se pro jistotu během jejich útěku schovala jinam. Stile teď měl jiné myšlenky a málo času, než aby ji hned pronásledoval.

Díky soustředěné péči všech jeho přítelkyň i manželky mu v tomto okamžiku bezprostřední nebezpečí nehrozilo a byl dokonce schopen zúčastnit se Hry, i když se bude muset ze všech sil vyhýbat kategorii FYZIČNO. Sheen se o něj sice pečlivě starala, ale v Turnaji mu pomoci nemohla.

Jeho soupeřem byl tentokrát muž z jeho vlastního žebříčku: přezdívkou Dráha, věk 35, mistr v běhu kategorie hráčů nad třicet let a o nic horší v jiných dráhových disciplínách. Stile by ho dokonce ani v tom nejlepším zdravotním stavu nebyl schopen porazit při běhu, sko-

cích nebo plavání. Jeho současná kondice však byla přímo beznadějná. Naopak Dráha byl výrazně slabší v disciplínách kategorie DUŠEVNO a neměl ani to nejmenší umělecké nadání. Pokud se tedy Stile vyhne kategoriím FYZIČNO a NÁHODA, má vítězství prakticky jisté.

Jako naschvál Stilovi připadla písmena a FYZIČNU s jeho subkategoriemi se vyhnout nemohl.

Rozhodl se rychle. NAHÝ absolutně nepřípadalo v úvahu. NÁSTROJ taky nebyl nejlepším řešením. Dráha byl dobrý v cyklistických závodech, tenise, biliardu a dalších podobných sportech. STROJ byla o něco lepší volba. Dráha už nebyl tak vynikající ve sportech jako motocyklové závody – na rozdíl od Stila, kterému by zde poraněné stehno a neohebná kolena příliš nevadily. ZVÍŘE – Stile byl pochopitelně vynikající žokej. Nemohl sice zcela ohnout nohy v kolenech, avšak jeho zkušenosti s koňmi a dlouholetý trénink by bohatě postačovaly. Tohle byla volba, kterou by od něj každý očekával.

Proto se jí vyhnul. Místo toho volil NÁSTROJ a doufal, že Dráha taky zariskuje a nevsadí na svou nejsilnější stránku. Možná že zvolí DUŠEVNO, aby se ocitli v poli 2D, kde by místo dostihů koně cvičili, a Dráha měl s cirkusovým bičem vynikající zkušenosti. Naopak v poli 2B by bez nejmenších problémů zvítězil Stile, protože v kategoriích DUŠEVNO / NÁSTROJ se Dráha nemohl prosadit.

Nevyšlo to! Skončili na poli 1B, FYZIČNO / NÁSTROJ, což znamenalo fyzickou Hru za podpory nástroje.

Stile ho však nakonec v subtabulce vymanévroval z pro něj nebezpečných oblastí a skončili u Hry Bublifuk. To byla ta nejcitlivější fyzická Hra, k jaké se mohli dostat.

Vyfukovali mýdlové bubliny pomocí slámky a posílali je na měřenou trať. Hodnotilo se množství, vzdálenost a čas – což znamenalo dostat co největší množství bublin do určité vzdálenosti v časovém limitu. Stile měl citlivou ruku a jeho bubliny byly optimální střední velikosti, ale dlouho vydržely. Naopak Dráha vypouštěl bubliny obrovské a ty praskaly ještě dřív, než se vůbec dostaly do měřeného úseku.

Stile v této Hře zvítězil. Opět díky svému citu při volbě herní

disciplíny. Potřásli si rukama a rozešli se, zatímco dav diváků aplaudoval. Tohle nebyla vzrušující ani dramatická Hra, ale bylo to jedno z posledních kol, a to vždycky publikum přitahovalo. S pětiletou nadějí na prodloužení držby z toho Dráha nevyšel zas tak špatně.

Stile teď měl dalších šest hodin odpočinku na Fázi před začátkem jedenáctého kola. Počet soutěžících klesl na pouhých jedenáct a mezi nimi byl už jen jeden, který dosud nebyl ani jednou poražen. Ten, kdo prohraje jedenácté kolo Turnaje, má právo na desetileté prodloužení držby. Z Turnaje od jeho začátku vypadlo tisíc třináct soutěžících.

Stilovým sokem se stal opět Občan, tentokrát však pouze patnáctiletý. Stile si byl celkem jistý, že by ho ve většině disciplín porazil, přesto však ty fyzické stále ještě nechtěl riskovat. Tentokrát volil čísla a bez váhání vsadil na DUŠEVNO. V této oblasti by neměl mít žádnou nevýhodu.

Občan si k jeho velkému překvapení zvolil ZVÍŘE. Dostali se tedy na pole 2D, to, kterému se při minulé Hře snažil vyhnout. Když pomocí subtabulek upřesňovali konkrétní disciplínu, vyšla jim 'Komunikace s různými druhy zvířat'.

Každý hráč dostal tři necvičena zvířata: psa, kočku a krysu. Každý hráč rovněž obdržel nejširší škálu různých zvířecích pochoutek a elektronický bodec: pozitivní a negativní motivátory. Úkolem bylo naučit zvířata společně, aniž by se vzájemně ohrožovala, projít bludištěm. První, komu se to podaří, je vítěz.

Zpočátku se pochopitelně zvířata spíše snažila uprchnout nebo vzájemně se napadnout než předvádět nějakou intelektuální činnost. Bylo nezbytné citlivé vedení. Elektronický bodec byl nastavitelný a způsoboval zvířatům bolest podle typu jejich nervové soustavy, a to od lehké až k paralyzující, dle intenzity náboje. Kočky rychle chápaly, že na krysy nesmí útočit, protože je při tom vždycky zasáhla bolest. Odměna za pozitivní výkon však byla mnohem problematičtější než trestání neposlušnosti. Pamlsky nesměly být zvířatům při výcviku dávány, mohly sloužit jen jako odměna za správné chování. To tyhle tvory mátl.

Před vlastním bludištěm je čekala sada klecí, kde byla zavřena vždycky dvě společně. Proto byla vlastně tahle Hra zařazena do

sloupce DUŠEVNO. V první kleci je čekala při správném chování vyhlídka na jídlo, při špatném, které zahrnovalo útok na spoluvězně, pak elektrický šok. Zvířata se pochopitelně v dalších klecích snažila opakovat pozitivní vjemy a vyhnout se negativním stimulům. Záleželo však především na celkové strategii hráče, jak začal zvířata párovat a kombinovat negativní a pozitivní stimulaci svých svěřenců, aby dosáhl co nejlepší odezvy v co nejkratším čase.

Znovu se Stilovi vyplatily jeho zkušenosti a pozitivní vztah ke zvířatům. Dokončil svůj úkol, zatímco mladý Občan se stále ještě marně pokoušel skamarádit prskající kočku a vrčícího psa, místo aby začal s krysou. Kdyby nejprve do klece pustil krysu a jedno ze zbývajících zvířat, adaptační proces by proběhl rychleji. Stile na sebe své svěřence uvykal v pořadí krysa – kočka – pes a v okamžiku, kdy skončil, všichni tři byli stále dychtiví hrát dál. Tohle kolo bylo zcela ve Stilově režii.

Je zvláštní, že čím vyšší kolo, tím je Hra jednodušší, pomyslel si Stile. V prvním kole Turnaje ho čekal fotbalový zápas po americku a byl to ten nejtěžší boj, jakým kdy prošel. Tahle poslední soutěž naopak byla nejsnadnější. Hra však byla především otázkou náhody, štěstí a zkušené ruky při boji o volbu disciplíny. Takové paradoxy se zde stávaly často.

Znovu se vrátil na Fázi. Před sebou měl celou noc a hodlal ji strávit odpočinkem a léčbou. Pečovala o něj Žlutá Adeptka ve své přirozené podobě staré ženy. Měla své kouzelné nápoje a věděla, jak s nimi zacházet. Zároveň pro něj nepředstavovala riziko, že by se věštba Orákula, týkající se jeho a Modré paní, náhodou nenaplnila.

Proč to vlastně Žlutá dělala? Byl jí opět zavázán a navíc se mu začínala docela líbit jako člověk. Vypadalo to, jako kdyby v ní jeho nouze uvolnila lepší stránky její povahy. Možná se jí líbilo stát se součástí týmu, který dělá něco užitečného a vysluhuje si uznání ostatních. Tohle zažilo jen velmi málo Adeptů v celé historii.

Navštívila ho též mladičká Hnědá Adeptka a popřála mu hodně štěstí. Vypadalo to, jako kdyby cítila jistou vinu za to, že jeden z golemů se podílel na zavraždění Modrého Adepta, a chtěla to nějak napravit. Všechno začínalo vypadat příznivě.

Ale dokud neodstraní Červenou Adeptku, nebude nic jistého.

Určitě teď má plné ruce práce s přípravou nových pastí a plně využívá času, který jí poskytuje. Potom mu Sheen vzkázala, že Červená se ukázala na Turnaji. Do závěrečných kol se dostala, stejně jako Stile, také se ztrátou jedné Hry. Pokud budou oba dva stále vyhrávat, brzy se už utkají spolu.

Stalo se to ve dvanáctém kole. V tomto okamžiku už to nemohla být náhoda. V Turnaji zůstalo jen šest hráčů, jeden z nich dosud neporazený. Ten, kdo v tomhle kole prohraje, získá cenu útěchy: dvacetileté prodloužení držby na Protonu.

Stilovo stehno již bylo téměř zcela zahojené a popoháněla ho jeho přísaha pomsty. Byl na Červenou připraven. Tohle byla situace, ze které nemohla ani uprchnout, ani v ní podvádět. Pokud ji porazí, nezabrání jí jen v získání Občanství, ale zbaví ji zároveň možnosti další účasti v Turnaji. Díky vraždě Modré a Kolohnáta a pátrání Občana, který Modrou zaměstnával, bude určitě zbavena i ceny útěchy z tohoto kola a vypovězena z Protonu.

Stile nad tím uvažoval. Původně ji chtěl zabít – jeho přísaha však byla spíše ve smyslu 'skončovat s ní'. A proroctví Orákula také nutně neznamenalo její smrt. Řeklo jen 'Modrý zničí Červenou'. Souvisel nějak exil se zničením? Možná. Občané měli velice vypracovaný mechanismus, který zajišťoval, že žádná z vypovězených osob už neměla nejmenší šanci se na Proton vrátit. V každém případě, čím více se Stile zamýšlel nad možností úmyslně zabít jiného člověka, tím méně se mu to líbilo. Jednoduše nebyl vrah. Jestli opravdu půjde vyložit jeho přísaha a proroctví Orákula tímto způsobem, bude jen rád.

Pozice Červené byla jiná. Potřebovala Stila zabít. Pokud v tomto okamžiku bude Stile z Turnaje vyřazen, bude mít dalších dvacet let držby na to, aby naplánoval její zkázu, obzvláště za předpokladu, že ona se probouje až k Občanství. Svou základnu by mohl mít na Fázi, kde by byl před jejími zásahy v bezpečí, mohl ji odtud kdykoliv najít a podnikat na ni nájezdy. Moc Občanů byla velká, ale přesto ji kdykoliv mohl dostat a oba to dobře věděli. Takže potrebovala víc než jen vítězství v Turnaji.

Existovaly způsoby, jak zabít svého soupeře i během Hry. Soutěže byly sestaveny tak, aby riziko bylo co nejmenší, ale závodník

mohl zemřít na infarkt v případě extrémní fyzické námahy, nebo by klasická uspávací šipka v soubojových pistolích mohla být pro změnu napuštěná jedem, nebo mohlo selhat zařízení, na kterém závisí život soutěžícího, jako třeba horolezecké lano. Určitě se pokusí nějakou nehodu zaranžovat, i když pod bedlivým dozorem Herního počítače to bude neobyčejně těžké. Stile by se naopak měl snažit takové nehody předvídat a vyhnout se jim.

Přestávka mezi jednotlivými koly se zkrátila na pouhé hodiny, protože na sportovišti se odehrávaly pouze tři Hry. Publikum u všech tří bude určitě obrovské. Stile byl ušetřen nepříjemné situace rozhovoru se svým nepřítelem. Bezprostředně přistoupili k terminálu.

Znovu na něj připadla písmena. Kdykoliv opravdu potřeboval volit čísla, štěstí se postavilo proti němu.

Stile se nesnažil uhrát volbu disciplíny na její slabé stránky. Nebyl si jistý, jestli ve Hře vůbec nějaké měla. Volil podle vlastní síly: NÁSTROJ. Měl sice rád zvířata a rád s nimi pracoval, ale netoužil po dalším fotbale s androidy nebo hře na kočku a myš, případně vylepšenou psem.

Dostali se na pole 4A. Zvolila si UMĚNÍ.

4A? On přece zvolil B!

Jeho volba však již byla akceptována Počítačem. Musel se přehmátnout. Právě teď! Tahle neopatrnost ho bude stát zápas, a tím i celý Turnaj!

Není čas na sebeobviňování. UMĚNÍ / NAHÝ zahrnovalo zpěv, tanec, pantomimu, vyprávění příběhů, poezii, vyprávění anekdot a podobně: prezentace před publikem. Stile byl v těchto oborech vcelku dobrý, i když se dalo předpokládat, že Červená taky. Asi by se snažila nasměrovat volbu v subtabulce na sochařství, pokud by se Stile nepřehmátl. Tam by nejspíš prohrál. Její celoživotní prací byla tvorba nejružnějších amuletů a tyhle věci ovládala velice dobře. Samozřejmě by se snažil odvést Hru jinam, nejspíš k hudbě. Což by mu ona pochopitelně netolerovala, a potom by skončili někde úplně jinde, třeba u psaní literárních děl, což ani jeden z nich příliš neovládal. Většinu Her pod polem 4A ovládal dobře, některé z nich dokonce výborně. Pokud s ním tedy chce soutěžit ve volné tvorbě veršů, prosím –

Další subtabulka je však přivedla k tanci. Dobrá – uměl také tančit. Měla snad nějakou specialitu, jako třeba klasický menuet? Nechtěl to riskovat. Raději zkusí volbu převést do oblasti něčeho kreativnějšího, kde by mohl upotřebit svou obrazotvornost. Nemůže si dovolit balet, protože jeho zranění by se ještě mohla ozvat, ale snad něco podobného.

V samém závěru jim vyšla jako soutěžní disciplína tance volných forem na dané téma. Pro základní pohyby existoval skript, ale mezi tím byly delší pasáže ponechané tvůrčí akci samotného tanečníka. Měli tančit v kostýmech. V tomto případě se jednalo o dramatické podbarvení tance pro diváky, a se základní volbou NAHÝ to nijak neinterferovalo. Ta znamenala, že soutěžící nebudou mít k vlastní Hře žádné pomůcky, ať už neživé nebo živé. Neznamenal to pouhou absencí oblečení, protože na Protonu stejně všichni otroci, kteří tvořili většinu hráčů, chodili nazí. Stile si během svého pobytu na Fázi na oblečení už zvykl a pro Červenou Adeptku samozřejmě taky nepředstavovalo žádný problém.

Nakonec nedopadl tak zle, volba mohla být horší.

Počítač připravil skript. Měl velkou databanku různých příběhů a pečlivě je volil, takže se v následujících letech málokterý z nich opakoval. To taky mohlo znamenat, že některá témata byla velice neobvyklá, ale to se stávalo součástí výzvy hráčům, aby předvedli, co umí.

Tohle téma vycházelo z arabské sbírky 'Pohádky tisíce a jedné noci'. Občané začínali mít rádi prastaré arabské motivy, které vycházely z bohatých kulturních tradic devatenáctého až dvacátého století.

Stile dostal roli mladšího prince Kamara Al Zamana a Červená part princezny Budur, Měsíce Měsíců. Stile tenhle příběh sice neznal, ale dostal nějaké neblahé tušení. Některé arabské příběhy jsou velmi podivné. Tohle byla očividně romance a tou nejhorší věcí, kterou nemohl strávit, bylo vyznávání lásky Červené Adeptce, byť by to bylo jen ve Hře. Ted' se tomu bohužel už nedalo uniknout.

Počítač bude dělat vypravěče a pódiového režiséra. Rozhodovat bude komise uměleckých kritiků. Měli by brát do úvahy též reakci publika, ale nejsou povinni se jí při rozhodování řídit. Je známo, že diváci mají často podivný vkus a jsou v umění značně nevzdělaní.

Stile s tím byl spokojen. Znamenalo to záruku, že jeho vystoupení bude hodnoceno podle skutečné umělecké úrovně a ne podle jeho výšky nebo vzhledu Červené Adepty.

Možná se bláhově chytal naděje při vzpomínce na poslední komisi, která o jeho výkonu rozhodovala. Předtím šlo o hudební duet. Uvědomoval si, že něco takového se nemůže dvakrát opakovat, ale přesto...

Zaujali svá místa na temném jevišti. Světlo se zaměřilo na Stila. Byl první na řadě. K jeho údivu to nebyla klasická arabská budova, ale jednoduchá, dvoupatrová stavba z pseudokamene.

„Kamar Al Zaman, arabský princ, byl svým otcem králem uvězněn ve svých komnatách, protože se odmítal oženit s jakoukoliv urozenou dívkou království nebo královskou dcerou spřátelených panovníků. Král si přál zajistit pokračování své rodové linie a měl vážné podezření, že jeho jediný syn je homosexuál, a tudíž se ze všech svých sil snažil tuto skutečnost ukrýt před veřejností. Princ Kamar se podrobil tomuto rozhodnutí s přehnanou zdvořilostí. Teď začíná tančit 'Tanec nepokořené hlavy', symbolizující jeho pronásledování bez ohledu na jeho královský původ.“

Tohle už se Stilovi začínalo líbit. Na tohle téma by určitě dokázal tančit! Věřil ve svobodu a iniciativu jednotlivce – obzvláště od té doby, co zjistil, jak vypadá život na Fázi. Dokonce i když neomylné Orákulum někomu předurčí osud, lidská vynalézavost může prorocství výhodně využít i pro jiné účely. Stile byl vlastně princ podle hodnocení na Fázi – na Protonu ovšem otrok. Jeho účast v Turnaji to měla změnit. Jak si právě uvědomil, dělal vše pro to, aby svůj statut změnil. Aby se z něj stal princ i tady.

Stile začal tančit. Jeho kostým byl navržen tak, aby spíše vyhoval tanci než historické realitě. Měl na sobě bílý trikot, který ponechával jeho nohám naprosto svobodný pohyb, a volný modrý plášť, který kolem něj vířil, když se otáčel. Byla to legrace. Začal své představení právě demonstrací neposlušnosti k systému a svou divokou touhou po vítězství. Byl to Stile proti celému Protonu, Stile proti nepřizní osudu. Točil se a vyskakoval, rozpřahoval ruce v nesmlouvavých vzdorných gestech a nakonec se zhroutil do pasivity. Byl přece jen princ Kamar, odsouzený k uvěznění ve věži jako obyčejný

otrok jen proto, že se opovážil zvolit si vlastní cestu životem a láskou. Tady v temné věži však nikdo jeho vzdor ocenit nedokázal, a to nakonec udělalo celý tanec zbytečným.

S výjimkou publika. Bylo ho hodně, a jakmile Stile skončil, začalo aplaudovat. Možná to byl jen zdvořilý potlesk, protože se něco takového od nich očekávalo. Ale Stile přesto doufal, že se mu podařilo sdělit své rozpoložení všem, kteří tomu rozuměli. Otroci proti Občanům...

Odborníci z komise si začali dělat poznámky. Byl to vynikající tanec, jak technicky, tak tematicky, dobrý vstup do svěřené role. Takhle by se mohl prosadit.

Nyní Stilova část pódia potemněla. Rozsvítil se prostor kolem Červené. Byla to typicky ženská místnost se spoustou koberců a zrcadel. Na vyvýšeném vzdálenějším kousku jeviště stál divan se spoustou kyprých polštářů. Její kostým do této scény vynikajícím způsobem zapadal. „Mezitím princezna Budur, Měsíc Měsíců, proslulá svou krásou a kultivovaností, se v království velmi vzdáleném od civilizovaných končin světa dostala do podobných problémů. Odmítla všechny nápadníky, z nichž se jí ani jeden nelíbil, protože by se raději vdala z lásky než z prestiže nebo podle výhodnosti. Její otec se strašlivě rozzlobil, uvěznil ji a nechal ji hlídat množstvím vojáků, dokud nepřijde k rozumu. Teď, osamocena, tančí 'Tanec zmařené naděje', který symbolizuje její neopětovanou touhu po opravdové romanci.“

Červená tančila. Na sobě měla roztomilou červenou soupravu a nadýchanou sukni s drahokamy, které tříštily dopadající světlo a házely záblesky do všech stran. Stile si musel neochotně připustit, že to je velice krásná žena s vynikající postavou a kypícím zdravím. Když tančila sama, nebyla její výška tak výrazná. Vypadala normálně, stejně jako Stile. Její život naplněný zlobou a nenávistí se jejího vzhledu nedotkl.

Byla vynikající tanečnice. Její gesta a symbolika znamenitě vystihovaly téma. Rychle se točila, takže sukně většinou vlála nahoře a odhalovala perfektně tvarované nohy. Její gesta byla plná zoufalé touhy po lásce tak, že to nikdo nemohl přehlédnout. Její tvář zářila nadějí, pak se stala nešťastnou zklamáním. Byla tak dobrou hereč-

kou, nebo to takhle doopravdy prožívala? Stile cítil jisté pochybnosti. Bylo těžké živit dál svůj hněv při tak dokonalém vystoupení.

Nakonec se zhroutila, všemi opuštěná, ponechaná svému žalu. Ještě nikdy neviděl zmařenější touhu nebo nezaslouženější osud.

V obecenstvu opět vypukl potlesk. Stile měl nepříjemný pocit, že Červená tančila mnohem lépe než on. Dokázala svým vystoupením sdělit více emocí, a to efektivnějším způsobem. V tomhle kole se bude opravdu muset snažit! Navíc si právě uvědomil, že pokud Červená získá Občanství, bude mít k dispozici mnohem větší zdroje než on a nebude se před ním muset ukrývat. Pak může směle zaútočit. Mohla by si najmout jednotky, které by ho vyhledaly a zlikvidovaly, zatímco ona by odpočívala doma v pohodlí. Nemusela ho ani zabíjet tady. Užitečnější bylo pouze ho porazit. O co jeho situace vypadala hůře, o to ta její vypadala lépe.

„Kamar i Budur se nyní uložili ke spánku, protože je hluboká noc,“ pokračoval hlas vypravěče. Na každého z nich dopadl kužel slabého šedého světla a imitoval noc. Zbytek jeviště zůstal ponořen v temnotě. Stile se svlékl, pečlivě složil každý kus oblečení, jak by to asi udělal princ, a natáhl se na vyvýšenou část pódia, která představovala lůžko. Začal napodobovat spánek. Snad tenhle tanec ještě nekončil! Musel pokračovat dál, protože byl za Červenou Adeptkou pozadu a musel ji za každou cenu dohnat.

„Věž, ve které princ Kamar odpočívá, však obývá také ifrítko, nadpřirozená bytost patřící mezi džiny,“ pokračoval v příběhu Počítač. Stile se v duchu usmál. Počítač ani netuší, že v paralelním světě, na Fázi, skutečně žijí různé džinové! Tenhle příběh by se tam mohl doslova odehrát. Vlastně se mohl doslova odehrát *zde*, protože Fáze se s Protonem překrývala. Možná že ifrítkové hrají v tomhle okamžiku na stejném místě totéž. Pokud mají možnosti sledovat, co se děje v tomto rámci, i bez přítomnosti opony...

„Tato ifrítko strávila celý den mimo věž, aby roztřídila množství zla, které se mezi lidmi nahromadilo. Na noc se však vrátila. Prošla kamennou zdí a vstoupila do věžní komnaty, protože když si přeje, může být neviditelná a nehmotná. Hle! Objevila prince Kamara spícího na svém lůžku a rázem byla okouzlena krásou tohoto smrtelného stvoření. Chvilí tam nehybně stála a obdivovala ho, přitom trpce

litovala, že není jejího druhu. Potom odlétla, aby svým přátelům pověděla o tomto zázraku. Setkala se však s ifrítem, který tvrdil, že on našel nejkrásnější smrtelnici. Chvilí se přeli, kdo má pravdu. Nakonec se dohodli, že oba smrtelníky položí vedle sebe a porovnají je.“

Na chvíli zavládlo ticho a světla dále slábla. Stile měl vstát, přejít jeviště a lehnout si na lůžko vedle Červené. Přinesli ho tam jako spícího prince ifríti. Přepadlo ho neblahé tušení. Takový blízký kontakt s Červenou Adeptkou se mu nelíbil. Musel však postupovat podle scénáře. Jakákoliv sebemenší odchylka by mu přivodila trestné body a rozsáhlé a záměrné porušení scénáře pak diskvalifikaci. Lehl si tedy vedle Červené a z celého srdce si přál, aby ji mohl jednoduše vykopnout z téhle planety. Hojící se poranění na noze začalo opět bolet – sice jen psychologický efekt, ale překvapující.

„Oba ifríti si prohlížejí smrtelníky,“ pokračoval vypravěč. „Každý z nich je vynikajícím zástupcem svého pohlaví a ifríti se nemohou dohodnout a určit, kdo je vítěz. Nakonec se dohodnou na tomhle plánu – ať se smrtelníci sami rozsoudí, který z nich je hezčí. Ifríti je postupně probudí a budou pozorovat jejich reakci. Ten, který bude nejméně překvapen, vyhrává, protože to znamená, že ten druhý není tak krásný.“

Jako v duetu s harmonikou, pomyslel si Stile. Taky zvítězil ten, co se zlepšil méně. Začal být zvědavý na to, jak pohádka vlastně dopadne.

Světlo začalo nabývat na intenzitě, takže publikum na scénu vidělo jasně: princ a princezna spali nazí vedle sebe. Při běžném protonském životě by to všem připadalo naprosto normální, ale když na sobě předtím měli herecké kostýmy, které teď svlékli, dostala scéna zvláštní pikantní nádech.

Nastal okamžik překvapeného ticha. Potom se někdo zasmál. Vzápětí se začal chechot šířit celým sálem.

Stile dobře věděl, o co tu jde. Tohle zažíval od dětství. Rozdíl ve výšce obou herců, který dříve nebyl vidět, teď, když leželi vedle sebe, přímo bil do očí. Počítači to bylo jedno a komise umělců se tomu také přizpůsobila, ale diváci se už tak kultivovaně nechovali. Proto taky neměli žádný vliv na rozhodování o vítězi.

„Pygmej a amazonka,“ vykřikl někdo a vyvolal tím další zá-

chvaty smíchu.

Náhle je všechny, na jevišti i v hledišti, zavalilo silové pole. Nikdo se nemohl pohnout ani mluvit, i když bez problémů slyšeli. Pokud by účinek tohoto pole trval příliš dlouho, mohlo dojít k tělesným poškozením nebo dokonce smrti. Krátkodobě to bylo spíše nepříjemné, protože došlo ke značnému omezení všech tělesných funkcí. „Varování,“ pronesl Počítač bez jakýchkoliv emocí. „Další vyrušování ze strany publika nebo neadekvátní reakce budou mít za následek jeho okamžité vyloučení.“

Obrovská tíha se z nich zvedla jako mávnutím kouzelného proutku. Diváci se okamžitě uklidnili. Smích se teď bude ozývat jen při pasážích, které opravdu budou komické, a žádné nemístné poznámky už slyšet nebudou. Počítač byl nekompromisní rozhodčí a soudce. V silovém poli bylo chyceno dokonce i několik Občanů. Přesto ani jeden z nich neprotestoval, protože bylo i v jejich zájmu, aby byla disciplína obnovena.

Škoda však již byla spáchána. Obecenstvo teď klidně může být vážné, ale tanec se stane jen směšnou parodií. Stile dobře věděl, že za těmi vážnými obličejí se všichni divoce chechtají.

Bojoval, aby ovládl rozpaky a zlost. Musel k tomu použít pomůcku, kterou si kdysi dávno vypracoval a už ji dlouho nevyužil. Představil si každého diváka jako užvaněného démona, který má velké špičaté uši a holý fialový zadek, hemží se blechami a švihá svým chlupatým ocasem, aby polechtal sousedy. Všechny své pocity, že je směšný, odsunul na ně. *Já jsem člověk. Vy jste opice. Cívíte jak hloupá zvířata. Zalkněte se svými bláboly.*

Nebylo to zcela účinné, ale pomohlo to. Uvědomil si, že Červená se vedle něj třese potlačovaným vztekem. Tohle urazilo i ji. Tentokrát s ní výjimečně souhlasil.

Nedalo se však dělat nic jiného než pokračovat dál. Pygmej a amazonka před sebou měli smrtelně důležitou Hru, kterou oba potřebovali vyhrát. Umělecká komise se nesmála, a to byl rozhodující prvek v této frašce. Hra musela pokračovat.

„Ifrit se změnil ve štěnici a kousl Kamara do nohy,“ řekl Počítač. „Probouzí se –“

Stile se plácl po noze, jako kdyby ho něco štiplo, a posadil se.

Tohle byla scéna, kde se publikum mohlo smát, ale nezval se ani náznak veselí.

„A prohlíží si princeznu Budur, Měsíc Měsíců, ležící vedle něj. Kamar je překvapen. Neuvědomuje si, že je daleko od své věže, na cizím neznámém místě. Tolik je zaujat tou krásou. Prohlíží si ji, dotýká se jí, aby se ujistil, že je pravá a ne jen výplodem snu, a snaží se ji probudit. Ona je však začarovaná spacím kouzlem a nemůže být probuzena.“

Stile podstupoval všechny pohyby a doteky, jak mu je předříkával Počítač. Ze všech sil musel ovládat svou chuť ji uškrtit. Byla jeho nepřítelem. Proč jen není velká jako Neysa ve své dívčí podobě. Pak by vedle ní nevypadal tak směšně. Ta urážka a výsměch publika se jen přidaly k jeho starým poraněním. Přesto však musel opět uznat, že to je velice krásná žena s vynikající postavou i jinými přednostmi – ale ne, nenáviděl ji a nikdy jí nemůže zapomenout její zločiny.

Potom mezi jejími vlasy zahlédl hlubokou hojící se jizvu – památku na jeho zásah kamenem. Nevěděl, co si o tom má myslet.

„Kamar se domnívá, že to může být jedna z těch dívek, které se mu snaží vnutit otec, a tohle že jsou jeho nové přesvědčovací metody. Takové způsoby se Kamarovi nelíbí, ale Budur je tak krásná, že svůj boj vzdává. Rozhodl se, že otci ráno oznámí svůj souhlas se sňatkem. Mezitím však svou budoucí ženu nebude obtěžovat neslušnou zvědavostí během její indispozice. Kamar si lehá a znovu usíná.“

Z publika se téměř ozve nesmělý protest. Copak by tohle udělal zdravý mladý muž v přítomnosti krásné spící dívky? Jedině snad že by opravdu odmítal všechny ostatní nabízené dívky pro svou jinou sexuální orientaci a raději dá přednost domácímu vězení před zradou svých životních cílů. Bylo jen dobře, že obecenstvo muselo přemýšlet. Stile si s jistou samolibostí vzpomněl, že v podobné situaci se nacházel on a Modrá paní. Taky nechtěl zradit své životní cíle a odolal.

Stile s úlevou opět ulehl. Mohlo to být ještě horší! Scénář mohl vyžadovat přímo milování. I takové věci se ve Hře vyskytovaly – ale v tomto okamžiku by to pro Stila znamenalo odchod z Turnaje. Jak by mohl něco takového dělat se ženou, kterou nenávidí, i kdyby to bylo ve scénáři?

„Ifrít se opět proměnil ve štěnici, tentokrát však kousl princeznu Budur, a to do choulostivých míst jejího pozadí,“ pokračoval Počítač ve vyprávění. To mohl rovnou říct, že Měsíc Měsíců byl kousnut do pŕlměsíců, pomyslel si Stile. Potlačil veselí, které jeho roli nepřislušelo, a dál předstíral spánek. V napjatých okamžicích, i ve smrtelně vážných záležitostech, se vždycky vyskytly okamžiky vyvolávající záchvaty smíchu. „Probouzí se, zatímco Kamar opět upadl do kouzelného spánku.“

Červená pokračovala podle scénáře. „Je udivena, že ve své posteli nachází cizího muže. Nejprve se vyleká, brzy však zjistí, že jí nehrozí žádné nebezpečí. Udělal na ni velký dojem. Je to ten nejpohlednější muž, jakého kdy viděla.“ Z publika, které se teď znovu mohlo smát, se opět nezval ani vzdech. „Domnívá se, že jí ho tu podstrčil její otec, aby jí ukázal, o co vlastně díky své romantice přišla. Je pohnuta. Nadává si za svou dřívější neústupnost. Kdyby to jenom věděla! Tohle je muž, kterého by *mohla* milovat! Pokouší se ho probudit, ale on je dále ponořen do hlubokého spánku.“ Stile se obával, že s ním Červená násilně zatřepe a pokusí se mu nějak ublížit, ale ona jednala opatrně a přesně podle scénáře. Byla si vědoma, že v bodování má před ním náskok, a nechtěla o něj přijít.

„Princezna Budur, přemožená vášní, se nad prince nakloní a políbí ho, aby se probudil.“ Dokonce i tahle část scénáře se realizovala bez větších problémů, i když jak nad ním byla Červená nakloněná, zašeptala mu do ucha: „Za tohle ponížení mi zaplatíš krví, hlupáku! Budu tě mučit tak, že budeš prosit o smrt! Ještě nikdy se mě nedotkl žádný muž jinak než v boji!“

Ona nenáviděla muže! Ne jen jeho, ale všechny muže! Byla to opravdová amazonka! Ta poznámka z publika ji musela ranit stejně krutě jako jeho. Pro ni byla představa lásky s mužem nemyslitelná. Považovala celé opačné pohlaví za hlupáky.

Byla však podobně jako mnoho jiných žen dobrá herečka. Nikdo z publika ani z poroty nepoznal její pravé pocity. Měla železnou vůli. Udělá všechno, co předepisuje scénář, jen aby tohle kolo Turnaje vyhrála. Stile na její vztek nemohl ani reagovat, protože mu byl nekompromisně předepsán spánek.

„Nakonec se vzdává. Pevně ho obejmeme a usne mu po boku.“

Červená mu položila levou paži přes hrudník, přitáhla se k němu, přiložila rty k jeho levému uchu a pomalu, metodicky ho do něj začala kousat.

Stile nemohl vyskočit ani zakřičet, protože by ho to stálo další body. Navíc jejich poloha byla taková, že hrubé porušení zásad Hry z její strany nebylo vidět. Porota mohla mít dojem, že ho líbá na ucho, a to scénář dovoľoval. Stile musel stisknout zuby a bolest vydržet.

Začínalo to být opravdu tvrdé a nebezpečné.

„Takový příval citů jednoznačně rozhodne sázku ifritů, protože Budur mu projevila více vášně než Kamar jí. Ifriti byli spokojeni a přenesli prince zpět do jeho komnaty ve věži. Tahle záležitost už je dál nezajímala.“

Světlo zesláblo a Stile se mohl konečně vrátit na svou stranu jeviště. Levé ucho mu naběhlo a škubala v něm bolest. Nemohl se ho však ani dotknout. Kamar k tomu neměl důvod. Musel přiznat, že ho Červená, jako ostatně zatím vždycky, doběhla. Udělala z něj hlupáka, a to zcela beztrestně.

Vyprávění pokračovalo klasickou situací 'muž potkává ženu svých snů a pak jsou rozděleni'. Než hra skončí, měl by ji pochopitelně opět získat. Stile doufal, že ještě bude mít možnost dostat se do vedení. Záleželo to na tom, jaký druh tance a hraní se po nich bude požadovat. Zatím to naštěstí vypadá, že se s Červenou do úzkého kontaktu hned tak nedostane.

„Když se princ a princezna ráno probouzí, zjistí, že jsou opět sami. Vzájemně se do sebe při letmé noční návštěvě zamilovali, ale neznají svou totožnost. Tančí tedy 'Tanec rozdělení', symbolizující zmatek a bolest nad rozchodem.“

Stile a Červená teď tančili současně, každý však na své polovině jeviště. Byla to výzva. Museli esteticky koordinovat svoje pohyby a improvizovat na hudbu, kterou nabízel Počítač. Je to jako při harmonikovém duelu, pomyslel si Stile. Byl to test spolupráce ve skupině a zároveň individuálních schopností každého z nich. Stile byl na tyto věci dobrý a očekával, že si výrazně vylepší svou bodovou situaci. Potkalo ho však další nepříjemné překvapení.

Červená se dostala do vedení tance a začala se sérií pokleků a otoček na zemi. Stile si něco takového nemohl dovolit a ona to dobře

věděla. Pokud svá kolena příliš ohne, upadne a bolest ho úplně znehybní. Ona sice možná dostane několik trestných bodů za to, že ho v tanci předbíhá, ale Stile bude zcela mimo hru, protože jejích tanečních kvalit a figur prostě nemůže dosáhnout. Červená i nadále vedla.

A tak to pokračovalo stále dál. Byla vynikající tanečnice, měla v pořádku kolena a bez skrupulí své výhody využívala. Dobře věděla, jak z muže udělat hlupáka. Udělala rychlou sekvenci výskoků, které ho zcela vyvedly z rytmu, ale vypadalo to, jako kdyby za to mohl on sám. Potom naznačila začátek další taneční figury, a když ji Stile začal následovat, najednou ji změnila a on opět vypadal jako největší blbec. Byla to ale dobrá herní taktika. Když porota viděla, co provokuje, dávali jí zase body za soutěživost a umění klamat. Stilovy vlastní taneční schopnosti byly ve stádiu kolapsu. Tahle Hra začínala být beznadějná.

Pokračovali dál. Prošli dlouhou pasáží, kdy Kamar hledal svou lásku v celém civilizovaném světě. Nedostal však o ní ani zprávu. Stile se jen dále propadal. Diváci potichu opouštěli svá místa, protože závěr už předvíдали. Orákulum, jak si uvědomil, mu vítězství neslíbilo. Věštba pro Modrou paní jen zaručovala, že tohle utkání přežije. O jeho vítězství nic neříkala. Jeho přísaha byla pouze slova – pro něj důležitá, ale neznamenala záruku úspěchu.

Zdálo se mu však, že jeho život jen někomu slouží pro jisté potřeby, ať už to bylo podáno jakkoliv. Jeho potřeba utkat se s Hřebcem jeho a Modrou paní přivedla k Malému lidu, vybojoval si zapůjčení Platinové flétny, souboj s Hřebcem stejně prohrál a nakonec Flétnu doručil Klefovi. Možná to všechno je jen náhoda, ale jestli byl Klef opravdu Předurčený, pak to vše mělo svůj význam. Stile se stal jen součástí řetězu, malým kolečkem ve velkém stroji –

Komedie, která skončila předáním Flétny. Stile by se pak stal přebytečným, už by ho v řetězu nikdo nepotřeboval. Herec, který odehrál svůj part a skončil. Proč tedy? Ted' však byl sám sebou a měl taky své vlastní problémy. Jaký bude mít smysl, jestli přežije tenhle tanec, když vypadne z Turnaje? Může to jen znamenat, že Červená se ho zbaví hned potom, co zplodí s Modrou paní syna.

Konečně se princ Kamar protančil až k princezně Budur. Prošel celým světem, strávil na cestách celé měsíce a nakonec ji našel. Mělo

to být radostné setkání, po téměř beznadějném pátrání a vynaloženém úsilí. Stile si tuto situaci ošklivil, ale pokračoval dál. Ať už si přál cokoliv, tohle evidentně nebyla vhodná situace pro zničení Červené Adeptky.

Existovalo samozřejmě velké množství definic zničení a zkázy. Možná Červená měla Turnaj opravdu vyhrát, stát se Občankou a zničit sama sebe hýřivým životem. To by ale nebylo ve Stilově kompetenci. Proč by potom Orákulum říkalo, že Modrý zničí Červenou, když Stile byl jen jednou z mnoha překážek, které se Červené Adeptce připletly do její bezohledné cesty za mocí. Vypadalo to, že celá věštba je jedním velkým nedorozuměním, které stálo už několik životů. Co mu teď zbývalo?

Přisahal však pomstu a její zkázu. Bez ohledu na předpovědi Orákula se s ní musí vypořádat a je už jedno jak, a dokud to neudělá, nemůže se v klidu vrátit k Modré paní. Pokud toho nemůže dosáhnout prostřednictvím Hry, musí existovat jiné způsoby. Protože přisahal. Ted' mu nezbývá než tohle kolo dohrát se ctí, jak nejlépe bude umět, a přijmout porážku stejně, jako by přijal výhru. Dalších dvacet let držby je dlouhá doba, během které se může stát hodně věcí.

Ted', když se tanec blížil ke konci, Stilova situace byla beznadějná. Ztrácel na ni tolik bodů, že by to vyřešil jedině ukázkový knockout – tohle však nebyl zápas v boxu. Tomu by rozhodně dal větší přednost! Červená hladce pokračovala na své cestě k vítězství.

Stile dostal nápad. Nakonec by snad přece jen mohl použít ten knockout! Bude to vyžadovat disciplínu, sebekontrolu, kuráž, bude muset sáhnout až na dno svých sil a úspěch přitom vůbec není zaručen. Pokud však dobře pochopil její povahu, byla tu nějaká šance. Stile se na to plně soustředil.

„A nyní se po dlouhém odloučení milenci opět setkali,“ řekl vypravěč. „Rozběhli se k sobě. Kamar bere Budur do náručí –“

Stile měl ten dobrý nápad, že se postavil na zadní vyvýšenou část pódia, takže jeho výška se té její téměř vyrovnala. Ted' se soustředil na to, aby se uvedl do tranzu. *Představ si, že to je Modrá paní,* řekl si. *Žena, kterou celým srdcem miluješ.*

„Výbuch jejich lásky neměl hranic,“ pokračoval Počítač ve vyprávění. Přišlo finále.

Modrá paní. A téměř tomu opravdu uvěřil. Když se dali do závěrečného 'Tance extáze', Stile se ho přinutil prožívat naplno a své city sděloval obecenstvu, porotě a své milované Červené Adeptce. Byl připraven do tohoto setkání vložit opravdu celou duši a tancem jí vyznat lásku stejně vášnivě, jako by to udělal princ Kamar pro princeznu Budur. Vzteky v něm vařila krev, ale násilně to potlačil. Mohl ji zničit jedině tím, že ji bude milovat.

A ona – musela se podle toho zařídit. Jak by mohla princezna Budur, Měsíc Měsíců, která se po nekonečné době odloučení opět setkala se svým milovaným, dělat něco jiného? Stile ji začal vést – ale jaké to bylo vedení!

Ted' bylo obecenstvo u vytržení. „Udělej to,“ pokřikovali na ně někteří diváci. Počítač nereagoval. Byla to legitimní součást scénáře. Co byl tanec jiného než racionalizace a dramatizace lidských vášní?

Červená to rychle pochopila. Byla však v této interpretaci lapena a nemohla dělat nic jiného, protože vše bylo ve Stilově režii. Dále to už psychicky nevydržela a místo polibku ho uhodila. Z jeho rtů vyrazila krev. Místo aby přijala jeho objetí, udeřila ho pěstí a kolenem.

Členové poroty začali okamžitě reagovat. Jistá míra násilí byla v milostných vztazích povolena. Byla to snad nějaká nezvyklá interpretace?

„Milovaná,“ zašeptal k ní Stile.

Obličej Červené Adeptky nabyl rysů démona. Uchopila Stila za hlavu a mrštila jím proti stěně. Stilovi se zajiskřilo před očima, avšak nebránil se. Vzteky bez sebe ho srazila na podlahu. Báł se nějakého dalšího zranění, ale zůstal tam ležet. Začala ho zuřivě škrtit. „Zabiju tě! Zabiju tě!“ šílela. „Ty ses odvážil *mě* milovat! Čeká tě smrt!“

Byla zosobněním hněvu a nenávisti a svůj osud si plně zasloužila. Dokonce i ted', když ho zasáhl záchvat její zloby, cítil Stile lítost, protože věděl, že i ona, stejně jako on, byla pouze obětí zvláštních okolností. Někdo neznámý je dohnal až do téhle situace.

Když začal Stile upadat do bezvědomí a cítil klesající příkrov znehybňujícího silového pole, pochopil, že vyhrál. Jeho obtížný a zoufalý manévr se díky její nenávisti k mužům vyplatil. Dokonce ani kvůli vítězství v Turnaji, Občanství a životu samotnému se nedokázala přinutit překročit svou kletbu – být milována, dokonce jen před-

stíraně, mužem. Červená Adeptka sama sebe diskvalifikovala.